
Bro
Sis
@IMAGINATOR1D
AFTER
MUTLULUK
∞
ANNA TODD
BİR
wattpad
FENOMENİ
PEGASUS

TESSA İLE HARDIN TÜM ZORLUKLARIN ÜSTESİNDEN GELMİŞKEN AŞK MASALLARI KÖTÜ SONLA MI BİTECEK?

Hayat Tessa ile Hardin için güçlüklerle doluydu ancak karşılaştıkları her zorluk tutkulu aşklarını daha da güçlendirdi. Ne var ki geçmişin sırları açığa çıktığında Hardin aşılmaz duvarlarının ardına sığınır, Tessa'nın hayatında ise bambaşka bir trajedi baş gösterir. Artık Hardin'le tanıştığı zamanki o sevimli, sempatik ve iyi kız değildir; tıpkı âşık olduğu Hardin'in artık zalim ve kaprisli olmadığı gibi. Tessa, Hardin'in biriken öfkesinin farkındadır ve duygu patlaması yaşadığında onu sakinleştirebilecek tek kişinin kendisi olduğunu bilir. Hardin'in ona ihtiyacı vardır.

Fakat geçmişin sırları gün ışığına çıktıkça Hardin'in karamsarlığı da büyür ve hayatındaki herkesle birlikte Tessa'yı da kendinden uzaklaştırır. Tessa bu kez kendini feda etmeden onu kurtaramayacağının farkında olsa da hemen pes etmez. Peki, Tessa kimin için savaşmaktadır? Hardin için mi yoksa kendisi için mi?

Eros

1 MİLYARDAN FAZLA OKURA ULAŞTI
11 MİLYON BEĞENİ ALDI
6 MİLYON YORUM YAPILDI

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-276-0
9 786052 992760

Onu seviyordum; Tanrı biliyordu ya bu adamı seviyordum. Onca ayrılığın, onca kargaşanın içinden ruhuma süzülmüş ve oraya hiç unutamayacağım şekilde izini bırakmıştı. İstesem de unutamazdım; zaten beceremediğim. Hayatıma devam edebilmek için günlerce uğraşmış, zihnimi ondan uzak tutmak uğruna kendimi meşgul etmeye çalışmıştım.

Elbette işe yaramamış ve onu hiçbir zaman aklımdan çıkaramamıştım. Artık işleri kendimizce yoluna koymayı kabul ettiğim için sonunda her şeyin düzeleceğini hissediyordum. Bir zamanlar hayal ettiğim gibi bir çift olabilirdik.

"Seni her zaman seveceğimi bilmen gerekirdi. Sen beni... ben yapıyorsun, Tessa ve bunu asla unutmayacağım," demişti.

ANNA TODD

Yazarlık kariyerinin başında olan Anna Todd, lise mezuniyetinden bir ay sonra evlenerek istatistiklerin yarısını darmadağın ettiği kocasıyla beraber Austin'de yaşamaktadır. Eşini üç kez Irak'a gönderen Todd, bu sırada makyaj malzemesi stantlarından Milli Gelir İdaresi işlem masasına kadar tuhaf işlerde çalışmıştır. Anna tam bir kitap kurdu, popüler erkek müzik gruplarının takipçisi ve romans hayranıdır; şu sıra en çok sevdiği bu üç şeyi birleştirmenin bir yolunu bularak en büyük rüyasını gerçekleştirmiş olmanın keyfini çıkarmaktadır.

Kapak Tasarımı: Grupo Planeta
Kapak Fotoğrafı: © Rekha Garton / Getty Images

AFTER

MUTLULUK ∞

Pegasus Yayınları: 1744
Bestseller Roman: 753

After: Mutluluk
Anna Todd
Özgün Adı: After Ever Happy

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2017
ISBN: 978-605-299-276-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Anna Todd, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ANNA TODD

AFTER

MUTLULUK

İngilizceden çeviren:
Gülce Arman Bayrakçı

PEGASUS YAYINLARI

Birine veya bir şeye inandığı için
mücadele eden herkese.

Giriş

Hardin

Hayatımda çoğu zaman istenmediğimi, bulunduğum yere hiç ait olmadığımı hissettim. Gerçekten içtenlikle çabalayan bir annem vardı fakat yeterli olmadı. Çok çalışır ve bütün gece ayakta durduğu için gündüzleri uyurdu. Trish çabaladı fakat küçük bir erkek çocuğunun, özellikle de yolunu kaybettiğini hisseden bir çocuğun, babasına ihtiyacı vardı.

Ken Scott'ın yaptığım hiçbir şeyden mutlu veya tatmin olmayan özenti ve kaba bir adam olduğunu biliyordum. Hataları ve bağırışları, daracık, boktan evimizi dolduran uzun boylu adamı memnun etmek konusunda acınacak bir durumda olan küçük Hardin, bu soğuk adamın, babası olmadığını öğrense mutlu olurdu. İçini çeker, masadan kitabını alır ve annesine, eski kitaplardan alıntılar yaparak kendisini güldüren iyi adam Christian'ın ne zaman geleceğini sorardı.

Fakat kendisine baba olarak sunulan adamın neden olduğu bağımlılık ve öfke nedeniyle sorun yaşayan yetişkin Hardin Scott öfkeden köpürüyordu. İhanete uğradığımı ve fena halde kafamın karıştığını hissediyordum ve çok öfkeliydim. Tüm lanet komedi filmlerinde kullanılan basit baba değiştirme oyunu benim hayatımın gerçeği olamazdı. Derinlere gömülen anılar yeniden ortaya çıkıyordu.

Makalelerimden birinin yerel gazeteye basılmak üzere seçilmesinin ertesi sabahı annem telefondaydı. "Hardin'in çok zeki olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm. Tıpkı babası gibi," diyerek telefondaki kişiye alçak sesle övgü dolu bir konuşma yapmıştı.

Ufak salona göz gezdirdim. Ayaklarının dibinde kahverengi içki şişesiyle sandalyenin üzerinde sızıp kalan koyu renk saçlı adam zeki değildi. O sandalyesinde kıpırdanırken ve annem telefonu çabucak kapatırken, *bu adam berbat bir durumda*, diye düşündüm. Ken Scott'ın bana neden mesafeli davrandığını, arkadaşlarımın babalarının oğullarına sarıldığı gibi bana neden hiç sarılmadığını anlamak için fazla küçük ve aptal olduğum çok sayıda, sayamayacağım kadar fazla durum yaşamıştım. Benimle hiçbir zaman beyzbol oynamamış veya bana lanet bir sarhoş olmaktan başka bir şey öğretmemişti.

Tüm bunları boşuna mı yaşamıştım? Gerçek babam aslında Christian Vance miydi?

Oda dönüyordu ve babam olduğu söylenen adama baktığımda, o yeşil gözlerinde ve çenesinin duruşunda tanıdık bir şey gördüm. Alnındaki saçları geriye iterken elleri titriyordu ve aynı şeyi yaptığımı fark edince donup kaldım.

1. Bölüm

Tessa

"Bu imkânsız."

Ayağa kalktım fakat altımdaki çimlerin dengemi bozacak şekilde sallandığını hissedince yeniden çabucak yerime oturdum. İnsanlar şimdi parka doluşuyorlardı. Soğuk havaya rağmen çocuklu aileler, ellerindea balonlar ve hediyelerle gelmeye devam ediyordu.

"Bu doğru, Hardin, Christian'ın oğlu," dedi Kimberly. Mavi gözleri parlak ve odaklanmış görünüyordu.

"Fakat Ken... Hardin tıpkı ona benziyor." Ken Scott'la bir yoğurtçudaki ilk karşılaşmamızı hatırladım. Koyu renk saçları ve uzun boyuyla, Hardin'in babası olduğunu hemen anlamıştım.

"Öyle mi? Ben saç rengi dışında bir benzerlik görmüyorum. Hardin, kesinlikle Christian'ın gözlerini ve yüzünü almış."

Öyle miydi? Üçünün yüzünü gözümde canlandırmaya çalıştım. Christian'ın Hardin'inki gibi gamzeleri vardı ve gözleri onunkilerle aynıydı...fakat bu mantıksızdı: Hardin'in babası Ken Scott'tı, öyle olmalıydı. Christian, Ken'den çok daha genç görünüyordu. Aynı yaşta olduklarını biliyordum fakat Ken'in alkol bağımlılığı, görüntüsüne yansıyordu. Hâlâ yakışıklı bir adamdı fakat alkolün onu yaşlandırdığı görülebiliyordu.

"Bu . . ." Sözcükleri bulmak ve nefes almak için çabaladım.

Kimberly özür diler gibi baktı. "Biliyorum. Sana söylemeyi çok istiyordum. Bunu senden saklamaktan hiç hoşlanmıyordum fakat bana düşmezdi." Elini elimin üzerine koyup hafifçe sıktı.

"Christian, Trish ona izin verir vermez bunu Hardin'e hemen açıklayacağını söylemişti bana."

"Ben..." Derin bir nefes aldım. "Christian şu an bunu mu yapıyor? *Şimdi* Hardin'e gerçeği mi açıklıyor?" Yeniden ayağa kalktığımda Kimberly'nin eli, elimin üzerinden düştü. "Ona gitmeliyim. O..." Özellikle dün gece Trish ile Christian'ı birlikte gördükten sonra, Hardin'in bu habere nasıl tepki vereceğini düşünmeye bile cesaret edemiyordum. Bu onun için çok fazla olacaktı.

"Evet." Kim iç geçirdi. "Trish tamamen razı olmadı fakat Christian, artık iyice yumuşadığını ve işlerin kontrolden çıkmaya başladığını söyledi."

Telefonumu çıkarırken aklımdaki tek düşünce, Trish'in bunu Hardin'den nasıl saklayabildiğine inanamıyor olmamdı. Onun çok iyi bir anne olduğunu düşünüyordum fakat artık bu kadını hiç tanımadığımı hissediyordum.

Telefonumu çoktan kulağıma dayamıştım ve Hardin'in hattı kulağımda çalıyordu ki Kimberly, "Christian'a Hardin'e gerçeği açıklarken ikinizin birlikte olmasını söyledim fakat Trish, bunu yapacakca Hardin tek başınayken yapmasını uygun gördü..." dedi. Kimberly dudaklarını sıktı, parka şöyle bir göz gezdirdikten sonra gökyüzüne baktı.

Hardin'in sesli mesajının o donuk sesini duydum. Kimberly sessizce otururken bir kez daha aradım ve yine sesli mesajı duydum. Telefonumu arka cebime soktum ve ellerimi ovuşturmaya başladım. "Lütfen beni ona götürür müsün, Kimberly? Lütfen?"

"Evet. Tabii ki." Hemen ayağa kalktı ve Smith'i çağırdı.

Yalnızca çizgi filmlerdeki garsonlara benzetebildiğim bir edayla bize doğru yürüyen küçük çocuğa bakarken, onun Christian'ın oğlu... ve Hardin'in de kardeşi olduğunu fark ettim. Hardin'in küçük bir erkek kardeşi vardı. Ve sonra Landon'ı düşündüm... Bunun Landon ve Hardin için anlamı neydi? Artık onunla gerçek bir aile bağı olmadığına göre Hardin onu hayatında isteyecek miydi? Peki ya Karen? O tatlı Karen ve pişirdiği güzel şeyler ne olacaktı? Ya Ken? Oğlu olmayan birinin geçirdiği berbat çocukluk dönemini telafi

etmek için canını dişine takan o adama ne olacaktı? Ken biliyor muydu? Başım dönüyordu ve Hardin'i görmem gerekiyordu. Onun yanında olduğumu ve bu durumun üstesinden birlikte geleceğimizi bildiğinden emin olmak istiyordum. Şu anda neler hissettiğini hayal bile edemiyordum; çok bunalmış olmalıydı.

"Smith biliyor mu?" diye sordum.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Kimberly, "Hardin'e davranışlarından bunu bildiğini düşündük fakat bilmesine imkân yok."

Kimberly'nin yaşadıklarını anlayabiliyordum. Zaten nişanlısının ihanetiyle başa çıkmaya çalışıyordu ve şimdi bir de bu çıkmıştı. Smith yanımıza gelince durdu ve ne konuştuğumuzu çok iyi bilirmiş gibi gizemli bir ifadeyle bize baktı. Bu imkânsızdı fakat önümüzden yürümesi ve hiçbir şey söylemeden arabaya gitmesi şüphelenmeme neden oldu.

Hardin ve babasını bulmak için Hampstead'de ilerlerken göğsümdeki panik bir artıyor bir azalıyordu.

2. Bölüm

Hardin

Kırılan ahşap sesi barın her tarafından duyulabiliyordu.

"Hardin, dur!" Vance'in sesi içeride bir yerlerden yankılandı.

Bir ahşap sesi daha geldi ve arkasından bir cam kırıldı. Bu ses beni mutlu ediyor, saldırganlığa duyduğum açlığı artırıyordu. Bir eşya bile olsa, bir şeyleri kırmam, bir şeylere zarar vermem gerekiyordu.

Öyle de yaptım.

Giderek yükselen çığlıklar girdiğim hipnozdan beni çıkardı. Ellerime baktığımda, pahalı bir sandalyenin kırık bacağını tuttuğumu gördüm. Panik içindeki yabancıların ifadesiz yüzlerine bakarak tek bir yüz aradım: Tessa'nın yüzünü. Fakat o burada değildi ve bu öfke anında bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremedim. Burada olsaydı korkar, benim için endişelenir, panikler ve bağırış çağrışlarımı bastırmak için, kulağımı sağır eden çığlığıyla ismimi haykırırdı.

Elimi yakmışçasına tahtayı bıraktım. Omuzlarımdan tutan kolları hissettim.

"İnsanlar polis çağırmadan onu buradan götür!" dedi Mike, daha önce hiç duymadığım kadar yüksek bir sesle.

"Çek ellerini üzerimden!" Vance'in elinden kurtuldum ve görüşümü kapayan kırmızı rengin içinden ona baktım.

"Hapse mi girmek istiyorsun?!" diye bağırdı, arada birkaç santim kalacak şekilde yüzüme yaklaşarak.

Onu yere iterek ellerimi boğazına geçirmek istedim...

Fakat birkaç kadın daha çığlık atarak henüz o kara deliğe girmemem gerektiğinden emin olmamı sağladı. Lüks barda etrafıma bakındım; yerdeki kırık bardakları, sandalyeleri ve böylesine bir kargaşadan bir şekilde paçayı sıyırmayı dileyen müşterilerinin yüzlerindeki korkunç bakışları fark ettim. Pahalı mutluluk kaynaklarına gösterdiğim yıkıcı davranışlar karşısındaki şaşkınlıklarının öfkeye dönüşmesi an meselesiydi.

Ben garsonun yanından uçarcasına geçip dışarı çıkarken, Christian yine yanı başımda belirmişti. "Arabama bin ve sana her şeyi açıklayayım," dedi.

Polislerin her an gelebileceğinden endişelendiğim için söylediğini yaptım fakat ne hissetmem veya ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Gerçeği açıklamış olmasına rağmen anlamakta güçlük çekiyordum. Tüm bunların gerçek olma olasılığı çok gülünçtü.

Ben yolcu koltuğuna otururken o da sürücü koltuğuna geçti. "Sen babam olamazsın. Bu mümkün değil. Hiç mantıklı değil; bunların hiçbiri bir anlam ifade etmiyor." Pahalı kiralık arabaya bakarken, bunun Tessa'nın onu bıraktığım parkta mahsur kalacağı anlamına gelebileceğini düşündüm. "Kimberly'nin arabası var, değil mi?"

Vance bana inanamayan gözlerle baktı. "Evet, elbette var." Vance trafiğin içinde hızla ilerlerken motorun alçak mırıltısı yükseldi. "Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Her şey bir süre için düzeliyor gibiydi fakat sonra yeniden bozulmaya başladı." İç geçirdi.

Ağzımı açarsam kendimi kaybedeceğimi bildiğim için sessiz kaldım. Parmaklarımı bacaklarıma batırdığımda hissettiğim hafif acı sakin kalmamı sağlıyordu.

"Sana durumu açıklayacağım fakat önyargılı davranmaman gerekiyor, tamam mı?" Bana baktığında gözlerindeki acıma ifadesini görebiliyordum.

Bana acımasına izin vermeyecektim. "Benimle lanet bir çocukmuşum gibi konuşma," diye çıkıştım.

Vance bana baktı ve sonra tekrar yola döndü. "Baban Ken'le birlikte büyüdüğümüzü biliyorsun. Kendimi bildim bileli arkadaşız."

"Aslına bakarsan bunu *bilmiyordum*." Gözlerimi dikip ona baktım. Sonra da yaklaşan manzaraya döndüm. "Belli ki hiçbir bok bilmiyormuşum."

"Ama doğru. Neredeyse kardeş gibi büyüdük."

"Sonra da karısını mı becerdin?" dedim uykudan önce anlatılanları andıran masalını yarıda keserek.

"Bak," dedi neredeyse hırlayarak. Direksiyondaki elleri sıkmaktan bembeyaz olmuştu. "Sana durumu açıklamaya çalışıyorum. O yüzden lütfen konuşmama izin ver." Kendi öfkesini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. "Sorunun cevabına gelince, öyle olmadı. Annen Hampstead'e taşındıktan sonra, babanla lisedeyken çıkmaya başladılar. Gördüğüm en güzel kızdı."

Vance'in dudaklarının anneminkilerin üzerinde olduğunu hatırlayınca midem bulandı.

"Fakat Ken kısa sürede onun ayaklarını yerden kesti. Tıpkı Max ile Denise gibi onlar da her günün her saatini birlikte geçiriyorlardı. Beşimizin küçük bir grup kurduğu söylenebilirdi." Bu gülünç anının içinde kaybolarak içini çekti ve sesi adeta uzaktan gelmeye başladı. "Annen esprili ve zeki biriydi ve babana deli gibi âşıktı; lanet olsun. Ona bu şekilde hitap etmekten vazgeçemeyeceğim..." Homurdandı. Kendinde anlatma gücü bulmak için parmaklarını direksiyona hafifçe vurdu.

"Ken zekiydi, gerçekten de çok akıllıydı ve tam bursla üniversiteye girdikten sonra fazla meşgul biri oldu. Annenle ilgilenemeyecek kadar meşguldü. Okulda saatlerini geçiriyordu. Grubumuz baban olmadığı için artık dört kişi kalmıştı ve annenle benim aramda... şey, yani benim hislerim inanılmaz şekilde arttı ve o da bana bir şeyler hissetmeye başladı."

Vance şerit değiştirmek ve biraz daha hava gelmesi için havalandırmayı açmak için kısa bir an duraksadı. Hava hâlâ boğuk ve yoğundu ve yeniden konuşmaya başladığında zihnim lanet bir hortum gibiydi.

"Onu her zaman sevmiştim; bunu biliyordu fakat o Ken'i sevmişti ve Ken benim en yakın arkadaşımdı." Vance yutkundu. "Günler

ve geceler geçtikçe biz... yakınlaştık. O zaman bu yakınlaşmamız cinsel boyutta değildi fakat ikimiz de duygularımıza teslim olmuştuk ve kendimizi tutamıyorduk."

"Lanet olası ayrıntıları geç." Kucağımda duran ellerimi sıktım ve lafını bitirmesi için ağzımı kapalı tutmaya çalıştım.

"Tamam, tamam, pekâlâ." Ön camdan dışarıya baktı. "Şey, işlerin arkası geldi ve sonra tam anlamıyla bir ilişki yaşamaya başladık. Ken'in durumdan hiç haberi yoktu. Max ile Denise bir şeylerden şüpheleniyorlardı fakat ikisi de bir şey söylemedi. Annene, onu ihmal eden Ken'i terk etmesi için yalvardım, bunun berbat bir durum olduğunu biliyorum fakat ona âşıktım."

Kaşlarını çattı. "O, kendime zarar vermeme neden olan davranışlarımdan uzak durmamı sağlayan tek şeydi. Ken'e değer veriyordum fakat annene olan aşkımdan ötesini gözüm görmüyordu." Güçbela soluklandı.

"Ve..." diye üsteledim, birkaç saniyelik sessizliğin ardından.

"Evet... Şey, hamile olduğunu açıkladığında, birlikte kaçacağımızı ve baban yerine benimle evleneceğini düşündüm. Eğer beni seçerse, saçmalıklarımdan vazgeçeceğime, onun... ve senin yanında olacağıma söz verdim."

Bana baktığını hissettim fakat ona bakmayı reddediyordum.

"Annen, onun için yeterince oturaklı biri olmadığımı hissediyordu ve annen ve babanla –Ken'le– bebek beklediklerini ve o hafta evleneceklerini açıkladıkları sırada tırnaklarımı yiyerek bir köşede oturdum."

Bu da ne demek oluyordu? Vance'e baktım fakat belli ki önündeki yola bakarken geçmişe takılıp gitmişti.

"Onun için en iyisini istiyordum ve aramızda neler olduğunu Ken'e veya başka birine anlatarak onu çamura sürüklemek veya ismini kötüye çıkarmak istemedim. Kendi kendime, Ken'in, annenin içinde büyüyen bebeğin ondan olmadığını bildiğini söyleyip durdum. Annen, Ken'in aylardır ona dokunmadığına yemin etmişti." Belirgin bir şekilde ürperdiğinde omuzları titredi. "Ufak düğün törenlerinde Ken'in sağdıcı olarak takım elbisemle oradaydım. Annene benim

veremediklerimi vereceğini biliyordum. Üniversiteye gitmeyi bile düşünmüyordum. Tek yaptığım evli bir kadının hasretini çekmek ve hayatta hiç işime yaramayacağını bildiğim halde eski romanların sayfalarını ezberlemekti. Hiçbir planım, param yoktu ve annenin bu iki şeye de ihtiyacı vardı." Zihnindeki anılardan kurtulmaya çalışarak iç geçirdi.

Ona bakarken aklıma ve dilimin ucuna gelen şey beni şaşırttı. Elimi yumruk yaptım, sonra karşı koymaya çalışarak rahatladım.

Sonra yine yumruğumu sıktım ve konuşmaya başladığımda kendi sesimi tanıyamadım. "Yani kısacası annem seninle gönül eğlendirdi, seni kullandı ve paran olmadığı için seni bir kenara attı, öyle mi?" diye sordum.

Vance aldığı derin nefesi bıraktı. "Hayır. Beni kullanmadı." Bana baktı. "Bu şekilde göründüğünü biliyorum ve bu çok lanet bir durum fakat seni ve senin geleceğini düşünmek zorundaydı. Ben hiçbir işe yaramayan, mahvolmuş biriydim. Ve hiçbir şey benim lehime işlemiyordu."

"Şimdiyse milyonların var," diye acı bir yorum yaptım. Tüm bu saçmalıktan sonra annemi nasıl savunabiliyordu? Fakat sonra içimde bir şey değişti ve annemin, sonradan zengin olan iki adamı da kaybedişini, para kazanmak için çalışıp çabalayışını ve işten çıktığında acınacak haldeki küçük evine dönüşünü düşündüm.

Vance başıyla onayladı. "Evet, fakat benim ileride ne durumda olacağımı kimse bilemezdi. O zamanlar Ken kendi kıçını toplayabiliyordu ama ben toplayamıyordum. İşte durum bundan ibaretti."

"Her gece zilzurna sarhoş olana kadar." Öfkem yeniden depreşiyordu. İçimde aldatılmışlığın ani acısını hissettiğimde, bu öfkeden hiçbir zaman kaçamayacağımı hissettim. Vance lüks bir hayat yaşarken, ben çocukluğumu bir sarhoşla geçirmiştim.

"Bu da yüzüme gözüme bulaştırdığım şeylerden biridir," dedi uzun süredir tanıdığımdan, çok iyi *tanıdığımdan* emin olduğum bu adam. "Sen doğduktan sonra birçok sorun yaşadım fakat üniversiteye kaydoldum ve anneni uzaktan sevdim..."

"Ta ki?"

"Ta ki sen beş yaşına gelinceye kadar. Doğum günündü ve partin için hepimiz oradaydık. Babanı çağırıp koşarak mutfağa girdin..." Vance'in sesi çatladı ve yumruğumu biraz daha sıktım. "Göğsüne bir kitap bastırmıştın ve bir an bana seslenmediğini unuttum."

Yumruğumu ön panele indirdim. "İndir beni," dedim. Daha fazla dinleyemezdim. Bu berbat bir hikâyeydi. Bir defada anlayamayacağım kadar fazlaydı.

Vance bu taşkınlığıma aldırmadı ve yerleşim yerleriyle dolu olan sokakta ilerlemeye devam etti. "O gün kendimi kaybettim. Annenden, Ken'e doğruyu söylemesini istedim. Senin büyüdüğünü izlemekten bıkıp usanmıştım ve Amerika'ya taşınma planlarımı çoktan garantiye almıştım. Ona benimle gelmesi, seni, oğlumu getirmesi için yalvardım."

Oğlumu.

Midem buruldu. Hareket etse de etmese de arabadan atlamalıydım. Önünden geçtiğimiz, küçük, güzel evlere baktım ve bu duruma katlanmaktansa fiziksel acıyı her zaman tercih edeceğimi düşündüm.

"Fakat annen reddetti ve bana bazı testler yaptırdığını ve... senin benden olmadığını söyledi."

"Ne?" Ellerimi kaldırıp şakaklarımı ovaladım. Yardımı olacağını bilsem, başımla ön paneli çatlatabilirdim.

Ona bakınca hızla sağına soluna baktığını gördüm; atlamamam için tüm kırmızı ışıkları ve dur işaretlerini görmezden geliyordu. "Galiba paniklemişti. Bilmiyorum." Bana baktı. "Yalan söylediğini biliyordum. Seneler sonra test yaptırmadığını itiraf etti. Fakat o zamanlar dik başlıydı. Bu konuyu unutmamı söyledi ve senin benden olduğunu düşünmeme neden olduğu için özür diledi."

Yumruğuma odaklandım. Sıkıyordum ve yeniden gevşetiyordum. Sıkıyordum, gevşetiyordum...

"Bir yıl daha geçtikten sonra yeniden konuşmaya başladık..." diye söze başladı fakat ses tonunda bir terslik vardı.

"Yani yeniden *düzüşmeye* başladınız demek istiyorsun."

Bir kez daha ağzından güçlükle nefes verdi. "Evet... birbirimize her yaklaştığımızda, aynı hatayı yapıyorduk. O zamanlar Ken yüksek lisansı yüzünden çok çalışıyordu ve annen seninle evde vakit geçiriyordu. Bana çok benziyordun; ne zaman gelsem başını kitap sayfalarına gömmüş olurdun. Hatırlar mısın bilmem; fakat sana hep kitap getirirdim. Sana *Muhteşem Gatsby* kitabımı ver..."

"Sus." Bölük pörçük anılar zihnimi bulandırırken sesindeki hayranlık karşısında yüzümü buruşturdum.

"Bu ilişkiyi yıllarca öyle veya böyle devam ettirdik ve kimsenin haberi olmadığını sandık. Bu benim hatamdı; onu sevmekten asla vazgeçemiyordum. Ne yaparsam yapayım hep aklımdaydı. Onların evinin daha yakınına, tam sokağın karşısına taşındım. Baban biliyordu; nereden bildiğini bilmiyorum fakat sonradan, bildiği ortaya çıktı." Bir an duraksadıktan ve bir sokağa daha saptıktan sonra ekledi, "O zaman içki içmeye başladı." Doğrulup avuçlarımı ön panele vurdum. Gözünü bile kırpmadı. "Yani beni, annem ile senin yüzünden alkolik olan bir babayla bıraktın, öyle mi?" Sesimdeki öfke arabayı doldurdu fakat nefes alamıyordum.

"Onu ikna etmeye çalıştım, Hardin. Onu suçlamanı istemiyorum fakat ona seni de alıp benimle yaşamasını söylemeye çalıştım ama o bunu yapmadı." Ellerini saçlarının arasına sokarak köklerinden çekti. "Her hafta daha çok ve sık içmeye başladı fakat annen hâlâ senin benim çocuğum olduğunu kabul etmiyor, bana bile açıklamıyordu, işte bu yüzden gitmek zorunda kaldım."

Sustu ve dönüp ona baktığımda gözlerini hızla kırpıştırıyordu. Kapının koluna uzandım fakat gaza yüklenerek arka arkaya kapının kilidine bastı. *Klik, klik, klik* sesi arabanın içinde yankılandı.

Vance'in sesi, yeniden konuşmaya başladığında duygusuzdu. "Amerika'ya taşındım ve annenden senelerce, Ken onu terk edene kadar haber almadım. Hiç parası yoktu ve deli gibi çalışıyordu. Ben o zamanlar para kazanmaya başlamıştım; şimdiki kadar olmasa da yardım edebilecek kadar param vardı. Buraya geri döndüm ve üçümüze bir ev aldım, babanın yokluğunda ona baktım fakat annen benden gitgide uzaklaştı. Ken hangi cehenneme gittiyse, oradan

annene boşanma evraklarını gönderdi fakat annen hâlâ benimle kalıcı bir ilişkiye girmek istemiyordu." Vance kaşlarını çattı. "Yaptığım onca şeye rağmen hâlâ yeterli değildim."

Babam gittikten sonra Vance'in bizi yanma aldığını hatırlasam da buna hiçbir zaman bu kadar anlam yüklememiştim. Annemle bir geçmişi olduğundan ya da onun oğlu olabileceğimden kaynaklandığını hiç düşünmemiştim. Anneme, zaten temelleri sarsılan bakış açım şimdi tamamıyla yıkılmıştı. Ona saygımı kaybettim.

"Yeniden o eve taşındığında hâlâ maddi yönden ikinize destek oluyordum fakat ben de Amerika'ya döndüm. Annen her ay gönderdiğim çekleri geri yollamaya ve telefonlarıma çıkmamaya başladı. Bu yüzden başka birini bulduğunu düşünmeye başladım."

"Birini bulmamıştı. Her günün her saatini çalışarak geçiriyordu." Ergenlik yıllarımı evde tek başıma geçirmiştim ve bu nedenle de kendime yanlış bir arkadaş grubu seçmiştim.

"Sanırım onun geri dönmesini bekliyordu," dedi Vance çabucak ve sonra duraksadı. "Fakat o hiç dönmedi. Birkaç sene sarhoş gezdikten sonra nihayet bir şey, yeterince içtiğine karar vermesini sağladı. Onunla senelerce konuşmadım fakat Amerika'ya taşındıktan sonra bana ulaştı. Sarhoş değildi ve ben Rose'u yeni kaybetmiştim.

"Rose, annenden sonra yüzüne baktığımda Trish'i görmediğim ilk kadındı. Çok tatlı bir kadındı ve beni mutlu etti. Anneni sevdiğim kadar büyük bir aşkla kimseyi sevemeyeceğimi biliyordum fakat Rose'la mutluydum. Mutluyduk ve onunla bir hayat kuruyordum fakat lanetlenmiştim... ve o hastalandı. Smith'i doğurduktan sonra onu kaybettim..."

Bu düşünceyle ağzım açık kaldı. "Smith." Berbat parçaları bir araya getirmekle o kadar meşguldüm ki çocuğu tamamen unutmuştum. Bunun anlamı neydi? *Lanet olsun.*

"O küçük dâhiyi baba olma konusundaki ikinci şansım olarak gördüm. Annesi öldükten sonra beni yeniden bir bütün yaptı. Bana hep senin küçüklüğünü hatırlatırdı; senin o yaştaki haline çok benziyor. Yalnızca saçları ve gözleri seninkilerden daha açık renkli, o kadar."

Çocukla tanıştığımızda Tessa'nın da aynı şeyi söylediğini hatırladım fakat ben böyle bir benzerlik görmüyordum. Aklıma gelen ilk tepki, "Bu... bu berbat bir durum," oldu. Telefonum cebimde titreşti fakat sanki bu hissi hayal etmişim gibi yalnızca bacağıma bakmakla yetindim ve telefona cevap vermek için kendimi hareket etmeye zorlayamadım.

"Biliyorum ve üzgünüm. Sen Amerika'ya taşındığında, sana babalık yapmadan da olsa yakınında olacağımı düşündüm. Annenle iletişim halinde kaldım ve seni Vance'e aldım ve bana izin verdiğin ölçüde sana yaklaşmaya çalıştım. Aramızda her zaman bir düşmanlık olsa da Ken'le olan ilişkimi düzelttim. Sanırım eşimi kaybettikten sonra bana acıdı ve o zaman çok değişti. Bense yalnızca sana yakın olmak istiyordum ve sahip olabileceğim her türlü ilişki kabulümdü. Şu an benden nefret ettiğini biliyorum fakat en azından kısa bir süre için bunu başardığımı düşünmek istiyorum."

"Tüm hayatım boyunca bana yalan söyledin."

"Biliyorum."

"Annem ve ba . . . Ken de yalan söylediler."

"Annen hâlâ bunu inkâr ediyor," dedi Vance. Yine onu korumaya çalışıyordu. "Şimdi bile bunu kabul etmeyecektir. Ve Ken'e gelince, her zaman şüpheleri vardı fakat annen bu şüpheleri hiçbir zaman doğrulamadı. Ken'in hâlâ ondan olduğun konusundaki küçücük ihtimale tutunduğunu düşünüyorum. Sözlerinin saçmalığı karşısında gözlerimi devirdim. "İkiniz yıllarca onun arkasından düzüştükten sonra, bana Ken Scott'ın, onun oğlu olduğuma inanacak kadar aptal olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır." Arabayı yolun kenarında durdurup park etti ve oldukça ciddi ve dikkatli gözlerle bana baktı. "Ken aptal değil. Umutlu. Seni sevdi, seni hâlâ seviyor ve içkiyi bırakıp yüksek lisansına devam etmesinin tek sebebi sensin. Böyle bir ihtimale rağmen, yine de her şeyi senin için yaptı. Sana yaşattığı tüm o kötü günler ve annenin başına gelen tüm korkunç şeyler yüzünden pişman."

Kâbuslarıma giren görüntüler gözlerimin önünde belirince irkildim. O sarhoş askerlerin yıllar önce anneme yaptıklarını yeniden yaşıyordum.

"Test yaptırmamış mı? Senin oğlun olduğumu nereden biliyorsun?" Bu sorunun dile getirildiğine inanamıyordum.

"Biliyorum. Sen de biliyorsun. İnsanlar hep Ken'e çok benzediğini söylerlerdi fakat damarlarında akan kanın benim kanım olduğunu biliyorum. Zamanlama, Ken'in baban olması olasılığını yok ediyor. Annenin baban tarafından hamile bırakılmış olması imkânsız."

Dışarıdaki ağaçlara odaklandım ve o sırada telefonum yeniden titremeye başladı. "Neden şimdi? Bunu bana neden şimdi anlatıyorsun?" diye sordum. Sesim yükselmiş ve azıcık sabrım da tükenmişti.

"Çünkü annen paranoyaklaştı. Ken bana birkaç hafta önce, Karen'a yardım etmek için senden birkaç kan testi yaptırmanı isteyeceğini söyledi ve ben de bunu annene söyledim..."

"Ne testi? Karen'ın tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Vance bacağıma baktıktan sonra orta konsolda duran kendi telefonuna döndü. "Buna cevap vermelisin. Kimberly de beni arıyor."

Ama başımı iki yana salladım. Bu arabadan iner inmez Tessa'yı arayacaktım.

"Tüm bunlar için çok üzgünüm. Dün gece onun evine giderken ne düşündüğümü bilmiyorum. Beni aradı ve ben ... bilmiyorum. Kimberly eşim olacak. Onu her şeyden çok seviyorum, anneni sevdiğimden bile daha çok. Bu farklı, karşılıklı bir sevgi ve o benim her şeyim. Anneni bir kez daha görmekle büyük bir hata yaptım ve hayatımı bunu telafi etmekle geçireceğim. Kim beni terk ederse şaşırmam."

Ah, bana beceriksiz insan numaraları yapma. "Evet, Bay Ukala. Bence de annemi tezgâhın üzerinde becermeye kalkışmamalıydın."

Bana baktı. "Sesi *paniklemiş* gibi geliyordu, düğününden önce geçmişi geçmişte bıraktığından emin olmak istediğini söyledi ve ben de her zaman berbat kararlar veren biriyimdir." Parmaklarını direksiyona hafifçe vururken sesindeki utanç açıkça fark ediliyordu.

"Ben de öyleyimdir," diye mırıldandım kendi kendime ve kapının koluna uzandım. Uzanıp kolumdan tuttu. "Hardin."

"*Yapma.*" Kolumu çekip arabadan indim. Tüm bu saçmalıkları hazmetmek için zamana ihtiyacım vardı. Sormayı aklıma bile getiremeyeceğim çok fazla soruya cevap almıştım. Nefes almam, sakinleşmem, Vance'den uzaklaşmam, kız arkadaşıma, kurtarıcıma gitmem gerekiyordu.

"Benden uzak durmanı istiyorum. İkimiz de bunu biliyoruz," dedim arabayı hareket ettirmeyince.

Bana bir an baktı, başıyla onayladı ve beni sokakta bırakıp gitti.

Etrafıma bakınınca binanın biraz ilerisinde tanıdık bir vitrin görüm. Bu da annemin evinden birkaç bina ötede olduğumu gösteriyordu. Tess'i aramak için cebime uzandığımda, kanım kulaklarıma hücum ediyordu. Onun sesini duymaya, beni gerçek dünyaya döndürmesine ihtiyacım vardı.

Binaya bakarak telefonunu açmasını beklerken içimdeki canavarlarım savaşıyor, beni o rahat karanlığın içine çekiyordu. Cevap verilmeyen her çalışta, bu çekiş gücü kuvvetleniyordu ve çok geçmeden kendimi yolun karşısına geçerken buldum.

Telefonumu yeniden cebime soktum, kapıyı açtım ve geçmişimin o tanıdık manzarasına doğru yürüdüm.

3. Bölüm

Tessa

Ağırlığımı bir o yanıma bir bu yanıma verip sabırla beklerken kırık camlar ayaklarımın altında eziliyordu. Daha doğrusu, mümkün olduğunca sabırlı olmaya çalışırken diyelim.

Sonunda Mike'ın polisle konuşması bitince yanına gittim. "*O* nerede?" diye sordum, pek de kibar denemeyecek bir sesle.

"Christian Vance'le gitti." Mike'ın gözlerinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Bakışları biraz sakinleşmemi sağladı ve olanların onun hatası olmadığını hatırladım. Bugün adamın düğün günüydü ve şimdiden mahvolmuştu.

Etraftaki kırık ahşap parçalara baktım ve meraklı izleyicilerin fısıltılarını duymazdan geldim. Midem düğümleniyor, kendimi bırakmamaya çalışıyordum. "Nereye gittiler?"

"Bilmiyorum." Başını ellerinin arasına gömdü.

Kimberly omzuma hafifçe vurdu. "Bak, polisin oradaki adamlarla işi bittiğinde hâlâ etraftaysak seninle de konuşmak isteyebilirler."

Bakışlarım kapı ile Mike arasında gidip geldi. Başımı sallayıp onayladım ve polislerin ilgisini üzerime çekmemek için Kimberly'nin peşinden dışarı çıktım.

"Christian'ı aramayı bir daha deneyebilir misin? Üzgünüm, Hardin'le konuşmam gerek." Buz gibi havada titredim.

"Bir daha deneyeceğim," diye söz verdi ve park halindeki kiralık arabasına yürüdük.

Bir polisin daha, şık bara girişini izlerken mideme ağır ağır oturan çaresizliği hissettim. Hardin için çok korkuyordum ve bunun

nedeni polisler değildi, Christian'la yalnızken tüm bunlarla nasıl başa çıkacağından korkmamdı.

Smith'in arka koltukta sessizce oturduğunu görünce dirseklerimle bagaja yaslanıp gözlerimi kapadım.

"Bilmiyorum da ne demek?" diye bağırdı Kimberly, daldığım düşüncelerden beni çıkararak. "*Biz* onu buluruz!" diye çıkışarak telefonu kapadı.

"Neler oluyor?" Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki vereceği cevabı duyamamaktan korktum.

"Hardin arabadan inmiş ve Christian onun izini kaybetmiş." Saçını toplayıp atkuyruğu yaptı. "O lanet düğünün vakti geldi sayılır," dedi Mike'ın tek başına dikildiği barın kapısına bakarak.

"Bu bir felaket," diye homurdandım Hardin'in buraya dönmek için yola çıkmış olması için sessizce dua ederek.

Yeniden telefonumu aldım ve cevapsız aramalarda Hardin'in ismini görünce telaşım biraz olsun hafifledi. Ellerim titreye titreye onu geri aradım ve açmasını bekledim. Ve bekledim. Ve bir cevap alamadım. Defalarca geri aradım fakat hepsinde de karşıma sesli mesaj çıktı.

4. Bölüm

Hardin

"Jack ve Kola," diye bağırdım.

Kel barmen raftan boş bir bardak çıkarıp buzla doldururken bana baktı.

Keşke Vance'i de davet etseydim; baba-oğul kafayı çekerdik.

Lanet olsun, tüm bunlar saçmalıktı. "Duble olsun," diye düzelttim.

"Anladım," diyerek alaycı bir tavırla karşılık verdi iriyarı adam. Gözlerim duvardaki eski televizyona takılınca ekranın altındaki başlığı okudum. Bir sigorta şirketinin reklamıydı ve ekranda kıkırdayan bir bebek vardı. Neden bütün lanet reklamlarda bebekleri oynattıklarını hiç anlayamayacaktım.

Bebek kıkırdamaktan bile daha "tatlı" olması beklenen bir ses çıkardığı sırada barmen hiçbir şey söylemeden içkimi ahşap barın üzerinde kaydırınca, kadehi dudağıma götürüp zihnimin beni buradan uzaklara götürmesine izin verdim.

"Neden eve bebek eşyası getirdin?" diye sormuştum.

Tessa küvetin kenarına oturup saçını atkuyruğu toplamıştı. Çocuklara fazla düşkün olduğu konusunda endişelenmeye başlamıştım. Çünkü kesinlikle öyle görünüyordu.

"Bu bebek eşyası değil," deyip kahkahayla gülmüştü. "Yalnızca üzerinde bebek ile babasının resmi olan bir kutusu var."

"Bunun neden insanları çekmesi gerektiğini gerçekten anlamıyorum." Tessa'nın bana getirdiği tıraş malzemelerinin kutusunu

kaldırıp bebeğin tombul yanaklarına bakmış ve bir bebeğin tıraş setiyle ne ilgisi olduğunu merak etmiştim.

Tessa omuz silkmişti. "Aslında ben de anlamıyorum fakat üzerine bebek resmi koymanın satışları artırdığına eminim."

"Belki sadece erkek arkadaşlarına veya kocalarına alışveriş yapan kadınlar içindir," diye düzeltmiştim. Aklı başında hiçbir erkek o şeyi raftan almazdı.

"Hayır, eminim babalar da alıyordur."

"Kesin." Kutuyu yırtıp açmış ve içindekileri önüme dizmiştim. Sonra da aynadan Tessa'nın gözlerine bakmıştım. "Çanak mı?"

"Evet, krem için. Fırça kullanırsan daha iyi tıraş olursun."

"Peki, sen bunu nereden biliyorsun?" Noah'dan edindiği tecrübeyle öğrenmediğini umarak kaşımı kaldırmıştım.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. "Araştırdım!"

"Tabii ya." Kıskançlığım silinivermiş ve Tessa haylaz bir tavırla ayağını bana doğru savurmuştu. "Tıraş olma sanatında uzman olduğuna göre gel de bana yardım et."

Her zaman basit bir jilet ve köpükle tıraş olurdum fakat Tessa'nın bu konuda araştırma yaptığı açıktı ve onu kırmayacaktım. Hem dürüst olmam gerekirse, yüzümü tıraş edeceği düşüncesi bile fena halde tahrik olmama neden oluyordu. Tessa gülümseyerek ayağa kalkmış ve lavabonun önüne, yanıma gelmişti. Krem tüpünü alıp çanağa sıkmış, sonra da fırçayla köpürtmüştü.

"Al bakalım." Gülümseyerek fırçayı uzatmıştı bana.

"Hayır, sen yap." Fırçayı onun eline vermiş ve beline sarılmıştım. "Çık bakalım." Onu lavabonun üzerine oturtmuştum. Yerleştikten sonra bacaklarını açıp belime dolamıştım.

Fırçayı köpüğe batırıp yüzüme sürerken yüzündeki ifade tedbirli fakat dikkatliydi.

"Bu gece hiç dışarı çıkmak istemiyorum," demiştim. "Yapacak çok işim var. Bir süredir dikkatimi dağıtıyorsun." Göğüslerini avuçlayarak hafifçe sıkmıştım.

Elini hızla hareket ettirince kremin bir kısmını boynuma bulaştırmıştı. "İyi ki elinde tıraş bıçağı yokmuş," diye takılmıştım ona.

"İyi ki," demişti, yeni tıraş bıçağını alırken. Sonra dolgun dudaklarını ısırarak sormuştu: "Benim yapmamı istediğinden emin misin? Yanlışlıkla bir tarafını keserim diye huzursuz oluyorum."

"Merak etme." Sırıtmıştım. "Eminim bu kısmı da internetten araştırmışsındır."

Çocuk gibi dilini çıkarmıştı, beni tıraş etmeye başlamadan önce eğilip onu öpmüştüm. Bir şey söylememişti çünkü haklıydım.

"Fakat bir tarafımı kesersen kesinlikle kaçman gerektiğini bil." Kahkaha atmıştım.

Yine kaşlarını çatmıştı. "Kıpırdama, lütfen." Eli hafifçe titriyordu fakat bıçağı çenemin altında hafifçe kaydırırken titremesi geçmişti.

"Bensiz gitmelisin," deyip gözlerimi kapamıştım. Tessa'nın yüzümü tıraş etmesi nedense rahatlatıcı ve şaşılacak kadar sakinleştirici gelmişti. Akşam yemeği için babamın evine gitmek istemiyordum fakat Tessa sürekli evde olduğu için delirmek üzereydi. Bu yüzden, Karen bizi davet etmek için aradığında, Tessa adeta bu teklifin üzerine atlamıştı.

"Eğer bu gece gitmezsek, yeniden program yapıp bu hafta sonu gitmek istiyorum. O zamana kadar işin biter mi?"

"Sanırım..." diye yakınmıştım.

"O zaman onları arayıp haber verebilirsin. İşimiz bitince ben yemek yapmaya başlarım, sen de çalışırsın." Parmağıyla hafifçe üst dudağıma dokunarak dudaklarımı sıkmamı işaret etmiş ve ağzımın etrafını da dikkatli bir şekilde tıraş etmişti.

İşi bittiğinde, "Dolaptaki şarabın kalanını içmelisin çünkü tıpayı açalı günler oldu. Yakında sirkeleşecek," demişti.

"Şey... bilmem ki." Duraksamıştı. Nedenini biliyordum. Gözlerimi açmıştım, o da arkasındaki musluğa uzanıp havluyu ıslatmıştı.

"Tess," demiştim, çenesini tutup kaldırarak, "benim önümde içebilirsin. Ben, içkiyi bırakma konusunda zorluk çeken bir alkolik değilim."

"Biliyorum, fakat bunun senin için garip olmasını istemiyorum. Zaten o kadar fazla şarap içmem gerekmiyor. Sen içmiyorsan, benim içmem de gerekmez."

"Benim sorunum içki değil. Sorunum, ortada bir terslik olduğunda, öfkelendiğim için içmem."

"Biliyorum." Yutkunmuştu. Biliyordu.

Sıcak havluyu yüzümde gezdirip fazla kremi almıştı.

"Sorun çözmek için içtiğimde tam bir pislik oluyorum ve son zamanlarda çözmem gereken bir şey olmadığı için iyiyim." Bunun garantisi olmadığını ben bile biliyordum. "Babam gibi ahmakça içki içen ve etrafındakilere zarar veren o bunak ihtiyarlardan biri olmak istemiyorum. Ve benim için değerli olan tek insan da sen olduğundan, artık senin yanındayken içmek istemiyorum."

Karşılık olarak yalnızca, "Seni seviyorum," demişti.

"Ben de seni seviyorum."

Fazlasıyla ciddi ortamı bozmak istediğimden ve ayrıca bu konuda daha fazla ileri gitmek istemediğimden, Tessa'nın lavabonun üzerindeki vücuduna bakmıştım. Beyaz tişörtlerimden birini giymişti, altında ise sadece siyah külot vardı.

"Artık yüzümü düzgün bir şekilde tıraş edebildiğine göre, seni sürekli yanımda tutmam gerekebilir. Yemek yapıyorsun, temizlik yapıyorsun..."

Elindekiyle bana vurup gözlerini devirmişti. "Bu anlaşmadan benim ne çıkarım olacak? Dağınıksın; yemek yapmama sadece haftada bir kez yardım ediyorsun, o da bazen. Sabahları asık suratlısın..."

Elimi bacaklarının arasına götürüp, külotunu kenara çekerek sözünü kesmiştim. "Sanırım iyi olduğun bir konu var." Parmağımı içine iterken sırıttı.

"Sadece bir şey mi?" Bir parmağımı daha içine itince inleyerek başını arkaya atmıştı.

Barmen elini önümdeki tezgâha hafifçe vurdu. "Başka içki istiyor musunuz, diye sordum," dedi.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp ve önce bara sonra da barmene baktım.

"Evet." Kadehi ona verdim ve beklerken zihnimdeki anı yavaş yavaş kayboldu. "Bir duble daha."

Yaşlı, kel pislik bara geri döndüğünde, bir kadının hayretle, "Hardin? Hardin Scott?" diye seslendiğini duydum.

Döndüm ve annemin eski arkadaşı Judy Welch'in hafif tanıdık gelen yüzüyle karşılaştım. Yani eskiden arkadaşlardı. "Evet." Başımı evet anlamında sallarken, yılların ona pek merhametli davranmadığını fark ettim.

"Aman Tanrım! Ne kadar zaman oldu... altı yıl mı? Yoksa yedi mi? Yalnız mısın?" Elini omuzuma koydu ve kendini yukarı doğru ittirerek yanımdaki bar sandalyesine oturdu.

"Evet, öyle bir şey ve evet, yalnızım. Annem peşinden koşmayacak."

Judy hayatının büyük bir bölümünü sarhoş geçiren tipik bir mutsuz kadın örneğiydi. Saçları, ben ergenlik çağındayken de aynı beyazımsı sarıydı ve göğüs implantı ufak tefek bedenine fazla büyük gelmişti. Bana ilk dokunduğu anı hatırlıyordum. Annemin arkadaşını becerirken kendimi bir erkek gibi hissetmiştim. Ve şimdi ona bakarken, kel barmenin aletiyle bile onu becermek istemediğimi düşündüm.

Bana göz kırptı. "Kesinlikle büyümüşsün."

İçkim önümdeydi ve birkaç saniyede hepsini kafama diktim.

"Her zamanki gibi çok konuşkansın." Omzuma bir kez daha hafifçe vurdu ve barmene seslenerek içki istedi.

Sonra bana döndü. "Dertlerini unutmaya mı geldin? Aşk acısı mı?"

"İkisi de değil." Kadehimi parmaklarımın arasında yuvarlarken bardağa çarpan buzların sesini dinledim.

"Bende ikisinden de bolca var ve o yüzden buradayım. Haydi, birlikte bir tek atalım," dedi Judy, çok eskilerden hatırladığım bir gülümsemeyle ve ucuz iki tek viski ısmarladı.

5. Bölüm

Tessa

Kimberly, Christian'a telefonda öyle kötü sayıp sövdü ki sonrasında durup soluklanması gerekti. Uzanıp omzuma dokundu. "Umarım Hardin kafasını dağıtmak için yürüyüşe çıkmıştır. Christian ona biraz zaman verdiğini söyledi." Bunu onaylamadığını belli edercesine homurdandı.

Fakat Hardin'i tanıyordum ve sadece yürümekle "kafasını dağıtamayacağını" biliyordum. Ona bir kez daha ulaşmaya çalıştım fakat karşıma hemen sesli mesaj çıktı. Telefonunu tamamen kapamıştı.

"Sence düğüne gider mi?" Kim bana baktı. "Bilirsin işte, olay çıkarmak için?"

Hardin'in böyle bir şey yapmayacağını söylemek isterdim fakat tüm bu yaşananların etkisiyle böyle bir ihtimalin varlığını inkâr edemezdim.

"Böyle bir teklifte bulunduğuma inanamıyorum ama," dedi Kimberly dikkatle. "belki sen de düğüne gelmelisin, en azından Hardin'in, işleri berbat etmeyeceğinden emin olmak için. Ayrıca seni araması da ihtimal dahilinde ve telefona bakan olmazsa, büyük ihtimalle ilk oraya bakacaktır."

Hardin'in kiliseye gelip olay çıkarabileceği fikri midemi bulandırıyordu. Fakat bencilce de olsa kiliseye gitmesini istiyordum çünkü başka türlü onu bulma şansım olmayacaktı. Çünkü bulunmak *istiyorsa*, telefonunu kapamazdı ve bu da endişelenmeme neden oluyordu.

"Bence de. Belki de gidip sadece dışarıda, ön tarafta beklemeliyim, ne dersin?" diye önerdim.

Kimberly sevecen bir tavırla başını sallayarak onayladı fakat simsiyah bir BMW gelip onun kiralık arabasının yanına park edince yüzündeki ifade sertleşti.

Christian üzerinde takım elbiseyle arabadan indi. "Ondan haber var mı?" diye sordu, yaklaşırken. Sanırım alışkanlıktan, Kimberley'nin yanağından öpmek için uzandı fakat Kimberly, dudakları daha tenine değemeden geri çekildi.

"Üzgünüm," diye fısıldadığını duydum Christian'ın.

Kimberly başını iki yana salladı ve bana döndü. Yüreğimin onun için acıdığını hissettim çünkü böyle bir ihaneti hak etmemişti. Fakat sanırım ihanetin olayı da buydu; bunu yaşamayı hiç beklemeyen ve hak etmeyen kişileri de ayırt etmiyordu.

"Tessa da gelip düğünde Hardin'i bekleyecek," diye anlatmaya koyuldu. Sonra Christian'la göz göze geldi. "Böylece hepimiz içerideyken, hiçbir şeyin bu önemli günü bozmaması için kapıda bekleyecek." Ses tonundaki zehir açıkça hissediliyordu fakat sakindi.

Christian nişanlısına bakıp başını iki yana salladı. "O lanet düğüne gitmiyoruz. Tüm bu saçmalıktan sonra bunu yapamayız."

"Neden?" diye sordu Kimberly, fazlasıyla dikkatli bakışlarla.

"Bundan dolayı," Vance beni ve Kimberly'yi işaret etti, "ve çünkü iki oğlum da tüm düğünlerden daha önemli, özellikle de bu düğünden. Aynı ortamda ve yüzünde bir gülümsemeyle onunla oturmanı bekleyemem senden."

Kimberly şaşkın görünüyordu fakat Christian'ın sözleriyle en azından biraz da olsa sakinleşmiş gibiydi. Onlara bakarken sesimi çıkarmadım. Christian'ın Hardin ve Smith'den ilk kez "oğullarım" diye söz etmesi sinirlerimi bozmuştu. Bu adama söyleyebileceğim çok şey vardı, yüzüne karşı çok söylemek istediğim nefret dolu bir yığın söz vardı fakat bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Bunun hiçbir konuda yardımı olmazdı ve dikkatimi Hardin'in ola-

bileceği yerlere ve duyduklarını nasıl karşıladığına yoğunlaştırmam gerekiyordu.

"İnsanlar konuşacaklar. Özellikle de Sasha." Kimberly kaşlarını çattı.

"Sasha veya Max ya da herhangi biri umurumda değil. Bırak konuşsunlar. Biz Hampstead'de değil Seattle'da yaşıyoruz." Kimberly'nin ellerine uzandı ve Kimberly ellerini tutmasına izin verdi. "Şu anki tek önceliğim hatalarımı telafi etmek," dedi sesi titreyerek. Ona duyduğum buz gibi öfke erimeye başlamıştı, ama sadece birazı.

"Hardin'in arabadan inmesine izin vermemeliydin," dedi Kimberly elleri hâlâ Christian'ın ellerindeyken.

"Onu durduramazdım. Hardin'i tanıyorsun. Sonra emniyet kemerim sıkışınca nereye gittiğini anlayamadım... lanet olsun!" dedi ve Kimberly onu anladığını gösterirmek istercesine, başını hafifçe salladı.

Sonunda konuşma vaktimin geldiğini hissettim. "Nereye gitmiş olabilir? Düğüne gelmezse, nereye bakmalıyım?"

"Şey, bu saatte açık olduğunu bildiğim iki barı da kontrol ettim," dedi Vance kaşlarını çatarak. "Her ihtimale karşı." Bana bakarken yüzü yumuşadı. "Gerçeği söylerken onu senden ayırmamam gerektiğini şimdi anlıyorum. Büyük bir hataymış ve şimdi bir tek sana ihtiyacı olduğunu biliyorum."

Aklıma Vance'e söyleyebileceğim ve kibar sayılabilecek bir karşılık gelmediği için başımı sallamakla yetindim ve Hardin'i bir kez daha aramak için cebimden telefonumu çıkardım. Telefonunun açık olmayacağını biliyordum fakat denemek zorundaydım. Ben onu ararken, el ele duran Kimberly ile Christian sessizce bakışarak birbirlerinin gözlerinde bir işaret aradılar. Telefonu kapadığımda Christian bana bakarak, "Düğün yirmi dakika içinde başlıyor. İstersen seni oraya götürebilirim," dedi.

Kimberly elini kaldırdı. "Onu ben götürebilirim. Sen Smith'i alıp otele git."

"Ama..." diye karşı çıkmak istedi fakat Kimberly'nin yüzündeki ifadeyi görünce, akıllıca davranarak devam etmemeye karar verdi. "Otele döneceksin, değil mi?" diye sordu korku dolu gözlerle.

"Evet." Kimberly iç geçirdi. "Ülkeyi terk etmeyeceğim."

Christian'ın telaşının yerini rahatlama hissi aldı ve Kimberly'nin ellerini bıraktı. "Dikkatli ol ve bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Kilisenin adresini biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Bana anahtarlarını ver." Kimberly elini uzattı. "Smith uyuyakaldı ve onu uyandırmak istemiyorum."

İçten içe Kimberly'nin metanetine saygı duydum. Onun yerinde olsaydım, perişan olurdum. Şimdi bile içten içe perişandım.

On dakikadan geçmeden Kimberly beni ufak bir kilisenin önünde bıraktı. Konukların çoğu çoktan içeri girmişlerdi ve dışarıdaki merdivende yalnızca birkaç kişi kalmıştı. Bir banka oturdum ve Hardin'i görebilirim diye sokağı izlemeye koyuldum.

Oturduğum yerden, kilisenin içinde başlayan düğün marşını duyabiliyordum ve Trish'i gelinliğiyle, koridorda damada doğru yürüdüğünü hayal ettim. Gülümsüyor, parıldıyor ve çok güzel görünüyordu.

Fakat zihnimdeki Trish, tek oğlunun babası hakkında yalan söyleyen Trish'le bağdaşmıyordu.

Merdiven boşalmış, son birkaç konuk da Trish ile Mike'ın düğününü izlemek için içeri girmişti. Dakikalar geçti ve şimdi neredeyse küçük binadan gelen tüm sesleri duyabiliyordum. Yarım saat sonra gelin ile damat, karı koca ilan edildiklerinde, konuklar alkışladı ve oradan ayrılma zamanımın geldiğini anladım. Nereye gideceğimi bilmiyordum fakat burada öylece oturup bekleyemezdim. Biraz sonra Trish kiliseden çıkacaktı ve istediğim son şey yeni gelinle tuhaf bir şekilde karşılaşmaktı.

Geldiğimiz yoldan, en azından geldiğimizi düşündüğüm yoldan yürümeye başladım, Tam olarak hatırlamıyordum fakat gidecek başka bir yerim yoktu. Yeniden telefonumu çıkardım ve Hardin'i

aradım fakat telefonu hâlâ kapalıydı. Şarjım yarıdan az kalmıştı ama Hardin'in arama ihtimaliyle telefonumu kapamak istemiyordum.

Amaçsızca etrafta yürüyerek onu aramaya devam edip karşıma çıkan restoran ve barlara bakarken, Londra semalarında güneş batmaya başladı. Kimberly'den kiralık araçlarından birini ödünç istemeliydim fakat o sırada düzgün düşünemiyordum, üstelik şu anda yeterince derdi vardı. Hardin'in kiralık aracı hâlâ Gabriel'in barının önündeydi ama yedek anahtarım yoktu.

Şehrin diğer ucuna doğru attığım her adımda, Hampstead'in güzelliği ve ihtişamı giderek azalıyordu. Ayaklarım ağrıyordu ve güneş battıkça bahar havası soğumaya başlamıştı. Bu elbiseyi ve bu aptal ayakkabıları giymemeliydim. Bugün olacakları bilseydim, Hardin'i kovalamak kolay olsun diye eşofmanlarımı ve spor ayakkabılarımı giyerdim. İleride bir daha onunla şehirden ayrılacak olursam, bunları üniforma niyetine kullanacaktım.

Biraz zaman geçtikten sonra zihnimin artık beni yanıltıp yanıltmadığını yoksa yürüdüğüm yolun gerçekten tanıdık mı gelmeye başladığını bilmiyordum. Yol boyunca, Trish'inkilere çok benzeyen ufak evler dizilmişti fakat Hardin bizi şehre getirirken arabada uyukluyordum ve şu anda hafızama güvenmiyordum. Sokakların neredeyse boşaldığına ve herkesin, akşamı geçirmek üzere evlerine çekilmesine sevindim. Çünkü sokakları, barlardan çıkan insanlarla paylaşmak beni daha da paranoyaklaştırırdı. Biraz ileride Trish'in evini gördüğümde o kadar rahatladım ki neredeyse ağlayacaktım. Hava kararmıştı fakat sokak lambaları yanıyordu ve yaklaştıkça Trish'in evi olduğundan iyice emin oluyordum. Hardin'in orada olup olmadığını bilmiyordum ama orada değilse bile en azından kapının kilitli olmaması için dua ettim çünkü böylece oturabilecek ve biraz su içebilecektim. Saatlerdir amaçsız bir şekilde binaların önünden geçiyordum. Sonunda bu civarda işime yarayabilecek tek sokağa girdiğim için şanslıydım.

Trish'in evine yaklaşırken, ışıkları yanan, bira şeklindeki eski bir tabela dikkatimi çekti. Küçük bar, bir ev ile bir ara sokağın arasındaydı. Ürperdim. Saldırganların Ken'i bulmak için geldikleri

evde yaşamak Trish için zor olmalıydı. Hardin bana bir keresinde annesinin taşınmak için yeterli parası olmadığını söylemişti. Bu konuyu böylesine kestirip atması beni şaşırtmıştı. Fakat maalesef para bu kadar zalim bir şeydi.

Buradaydı, biliyordum.

Küçük bara yöneldim ve demir kapıyı çektiğim anda kıyafetlerimden utandım. Böyle bir bara üzerimdeki elbise, elimde ayakkabılarımla ve çıplak ayaklarla girdiğim için kesinlike aklını kaçırmış bir kadın gibi görünüyordum. Ayakkabılarımı saatler önce çıkarmıştım. Topuklu ayakkabılarımı yere bıraktım ve onları yeniden ayaklarıma geçirirken bileklerimdeki hassas deriye değen kayışların neden olduğu acıyla yüzümü buruşturdum.

Bar kalabalık değildi ve içeriye göz gezdirdiğimde Hardin'i elindeki bardağı başına dikerken görmek fazla zamanımı almadı. Kalbim yerinden çıkacak gibi hızlandı. Onu bu halde bulacağımı biliyordum fakat ona güvenim şu anda adeta bozguna uğruyordu. Tüm kalbimle, acısını içkiyle unutmaya çalışmamasını ummuştum. Yanına gitmeden önce derin bir nefes aldım.

"Hardin." Omzuna hafifçe dokundum.

Bana bakmak için bar sandalyesiyle birlikte döndüğünde, karşımda gördüğüm manzarayla midem altüst oldu. Gözleri kan çanağına dönmüş ve o kadar kızarmışlardı ki beyazı neredeyse hiç görünmüyordu. Yanakları kızarmıştı ve alkol kokusu o kadar ağırdı ki neredeyse tadını alabiliyordum. Avuçlarım terlemeye ve ağzım kurumaya başladı.

"Bakın kim gelmiş," dedi dili sürçerek. Elindeki bardak neredeyse boşalmıştı ve barın üzerinde, önünde duran üç küçük bardağı görünce yüzümü ekşittim. "Beni nasıl buldun ki?" Başını arkaya atıp bardağında kalan kahverengi içkiyi başına dikti ve sonra barmene, "Bir tane daha!" diye bağırdı.

Yüzümü, gözlerini kaçıramayacağı şekilde Hardin'inkine yaklaştırdım. "*İyi* misin, bebeğim?" İyi olmadığını biliyordum fakat ruh halini ve ne kadar içtiğini anlayana kadar onunla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum.

"Bebeğim," dedi gizemli bir şekilde, konuşurken başka bir şey düşünüyormuş gibi. Fakat sonra ifadesi hemen değişti ve oldukça çekici bir şekilde gülümsedi bana. "Evet, evet. İyiyim. Otursana. İçki ister misin? Bir içki iç; barmen, *bir tane daha*!"

Barmen bana bakınca başımı iki yana salladım. Hardin fark etmedi ve yanındaki tabureyi çekip üzerine hafifçe vurdu. Tabureye çıkmadan önce küçük bara göz gezdirdim.

"Pekâlâ, beni nasıl buldun?" diye sordu bir kez daha.

Kafam karıştı; tavrı beni geriyordu. Sarhoş olduğu belliydi fakat beni rahatsız eden şey bu değildi; sesindeki tüyler ürpertici sakinlikti. Bu ses tonunu daha önce de duymuştum ve arkasından hiç iyi şeyler gelmemişti.

"Saatlerdir yürüyorum ve annenin tanıyınca... şey, buraya bakmam gerektiğini düşündüm." Hardin'in, Ken'in tam da bu barda gecelerini geçirdiğini anlattığını hatırladım.

"Benim küçük dedektifim," dedi Hardin yumuşak bir sesle, saçlarımı kulağımın arkasına atmak için elini kaldırırken. İçimde büyümekte olan endişeye rağmen ne irkildim ne de geri çekildim.

"Benimle gelecek misin? Geceyi geçirmek için otele dönmek istiyorum, sabah da buradan gideriz."

O sırada barmen içkisini getirdi ve Hardin bardağına ciddi bir ifadeyle baktı. "Henüz değil."

"Lütfen, Hardin." Kan çanağına dönen gözlerine baktım. "Çok yorgunum, senin de yorgun olduğunu biliyorum." Christian veya Ken konusunu açmadan zayıflığımı ona karşı kullanmaya çalıştım. Ona uzandım. "Ayaklarım çok acıyor ve seni özledim. Christian seni aradı fakat bulamadı. Bir süredir yürüyorum ve otele birlikte dönmeyi gerçekten çok istiyorum."

Onu, fazla ağır bir konu açarsam kendini kaybedeceğini ve sakinliğinin saniyeler içinde kaybolacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

"O kadar da iyi aramamış. Beni bıraktığı yerin tam karşısındaki barda," Hardin bardağını kaldırdı, "içmeye başladım."

Ona doğru eğildim ve söyleyecek bir şey bulmama fırsat vermeden yeniden konuşmaya başladı. "Bir içki iç. Arkadaşım burada, sana bir tek ısmarlar." Elini barın üzerindeki bardaklara doğru salladı. "Birbirimize diğer fiyakalı barda rastladık fakat bu akşam, geçmişe ziyaret gibi geldiği için eski günlerin anısına onunla birlikte buraya gelmeye karar verdim."

Midemin burulduğunu hissettim. "Arkadaş mı?"

"Eski bir aile dostu." Başıyla, tuvaletten çıkan kadını işaret etti. Otuzlarının sonunda, kırklarının başında görünüyordu ve beyaza yakın sarı saçları vardı. Hardin'in onunla bir süredir içki içtiği düşünülürse, genç bir kadın olmadığı için rahatlamıştım.

"Gerçekten gitmemiz gerektiğini düşünüyorum," diye üsteledim eline uzanarak. Elini aniden çekti. "Judith, bu Theresa."

"Judy," diye düzeltti kadın, ben "Tessa" diye düzelttiğim sırada.

"Tanıştığımıza sevindim." Kendimi zorlayarak gülümsedim ve yeniden Hardin'e döndüm. "Lütfen," diye yalvardım, bir kez daha.

"Judy, annemin bir fahişe olduğunu biliyordu," dedi Hardin ve viski kokusu bir kez daha bütün duyularıma hücum etti.

"Ben öyle bir şey söylemedim." Kadın kahkaha attı. Yaşına göre fazla genç giyinmişti. Bluzu kısaydı ve İspanyol paça kotu fazla dardı.

"Böyle söyledi. Annem Judy'den nefret eder!" Hardin gülümsedi.

Tuhaf kadın da gülümseyerek karşılık verdi. "Neden acaba?"

Aralarındaki özel bir şakanın ortasında kaldığımı hissetmeye başladım. "Neden?" diye sordum, düşünmeden.

Hardin kadına uyarır gibi baktı ve elini sallayarak sorumu geçiştirdi. Onu sandalyeden itmemek için kendimi çok zor tutuyordum. Eğer yalnızca acısını gizlemeye çalıştığını bilmeseydim, bunu yapardım.

"Uzun hikâye, tatlım." Kadın barmene elini salladı. "Her neyse, sana da bir tekila iyi gelir."

"Hayır, almayayım." İstediğim son şey içki içmekti.

"Neşelen, bebeğim." Hardin bana biraz daha sokuldu. "Tüm hayatının lanet bir yalandan ibaret olduğunu öğrenen sen değilsin. Bu yüzden neşelen ve benimle bir içki iç."

Onun için içim sızladı fakat içki çare değildi. Onu hemen oradan çıkarmalıydım.

"Margaritanı donmuş mu alırsın yoksa içine buz mu atayım? Burası çok lüks bir yer değil dolayısıyla fazla seçeneğin yok," dedi Judy bana.

"*Lanet olası* içkiyi istemediğimi söyledim," diye çıkıştım.

Gözleri kocaman oldu fakat kendini hemen toparladı. Hardin'in yanımda kıkırdadığını duydum fakat sakladığı sırlardan zevk aldığı açıkça belli olan kadından gözlerimi ayırmadım.

"Tamam o zaman. Birinin rahatlaması gerek." Elini çantasına soktu. Koca çantasından bir paket sigara ile çakmak çıkardı ve bir sigara yaktı. "Sigara?" diye sordu, Hardin'e.

Hardin'e baktığımda, başını evet anlamında sallayarak beni şaşırttı. Judy, ağzında duran ve az önce yaktığı sigarayı ona uzatmak için arkamdan uzandı. Bu kadın da kimdi böyle?

Hardin iğrenç sigarayı dudaklarının arasına yerleştirerek bir nefes çekti. Aramızda dumanlar süzülünce burnumu ve ağzımı kapadım.

Hardin'e baktım. "Ne zamandan beri sigara içiyorsun?"

"Hep içerdim. Yalnızca WCU'ya başladığımdan beri içmiyorum." Bir nefes daha çekti. Sigaranın ucunda parlayan kırmızı ateş sinirlerimi ayağa kaldırdı ve sigarayı Hardin'in ağzından çekip yarısı dolu bardağına attım.

"*Ne oluyor be?*" dedi sesini biraz yükselterek mahvolan içkisine baktı.

"Gidiyoruz. Hemen." Bar taburesinden indim, Hardin'in kolundan tutup çektim.

"Hayır. Gitmiyoruz." Kolunu büküp elimden kurtuldu ve barmeni çağırmaya yeltendi.

"Gitmek istemiyor," dedi Judy neşeli bir sesle.

Öfkeden köpürüyordum ve bu kadın beni deli ediyordu. Kirpiklerine kalıp gibi buladığı maskarasının ardından güçlükle görebildiğim gözlerinin içine baktım. "Sana sorduğumu hatırlamıyorum. Kendi işine bak ve kendine başka bir içki arkadaşı bul çünkü biz *gidiyoruz*!" diye bağırdım.

Onu savunmasını bekler gibi Hardin'e bakınca aralarındaki korkunç geçmişi anladım. "Eski bir aile dostunun" arkadaşının yarı yaşındaki oğluna davranış şekli bu olmamalıydı.

"Gitmek istemediğimi *söyledim*," diye ısrar etti Hardin.

Elimden gelen her şeyi yapıyordum ve Hardin beni dinlemiyordu. Son çarem onu kıskandırmaktı. İçinde bulunduğu durum düşünüldüğünde belden aşağı vurmak olacaktı fakat bana başka seçenek bırakmamıştı.

"Pekâlâ," dedim barda abartılı bir şekilde etrafıma bakınmaya başlayarak, "beni otele götürmezsen, bunu yapacak başka birini bulmam gerekecek." Bakışlarım, içeride arkadaşlarıyla oturan en genç adamın üzerinde durdu. Tepki vermesi için Hardin'e birkaç saniye tanıdım ve beklediğim tepkiyi vermeyince, genç adamların yanına gitmeye başladım.

Hardin'in eli birkaç saniye sonra kolumdaydı. "Hayır, öyle bir şey yapmayacaksın."

Hızla döndüm ve aceleyle bana yetişmek için devirdiği bar taburesini ve Judy'nin onu yerden kaldırmak için gösterdiği gülünç ve sarsakça çabayı fark ettim.

"O zaman beni götür," diye karşılık verdim, başımı hafifçe yana eğerek.

"Perişan haldeyim," dedi tüm durumu haklı çıkaracakmış gibi.

"Biliyorum. Bizi Gabriel'in yerine götürmesi için bir taksi çağırabiliriz ve ben de otele kadar arabayı kullanırım." Bu oyunumun işe yaraması için içimden küçücük bir dua ettim.

Hardin bir saniye kadar gözlerini kısıp bana baktı. "Her şeyi ayarladın, değil mi?" diye alaycı bir şekilde homurdandı.

"Hayır ama burada kalmanın hiçbir faydası yok, bu yüzden ya içtiklerinin parasını ödeyip beni buradan götürürsün ya da başka biriyle giderim."

Kolumu bıraktı ve bana bir adım yaklaştı. "Beni sakın tehdit etme. Ben de kolaylıkla başka birini bulup gidebilirim," dedi yüzüme iyice yaklaşarak.

İçimde beliren kıskançlığı hissettim fakat aldırmadım. "Haydi git o zaman. Judy'yle eve git. Onunla daha önce yattığını biliyorum. Çok belli oluyor." Ona meydan okurken sırtımı dikleştirdim ve sesimin titrememesine özen gösterdim.

Önce bana sonra da Judy'ye bakıp hafifçe gülümsedi. İrkildim, o ise kaşlarını çattı. "Çok da etkileyici bir tecrübe değildi. Hatırlamıyorum bile." Kendimi iyi hissetmem için çabalıyordu fakat sözleri ters etki yarattı.

"Pekâlâ? Ne yapacaksın?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Lanet olsun," diye homurdandı ve sonra da içtiklerinin parasını ödemek için tökezleyerek bara yaklaştı. Cebindeki her şeyi barın üzerine boşaltmış görünüyordu, barmen birkaç faturayı çıkardıktan sonra geri kalanı Judy'ye itti. Judy önce ona sonra bana baktı ve bir şey omurgasının kıvrılmasına neden olmuş gibi hafifçe kamburunu çıkardı.

Bardan çıkarken Hardin, "Judy hoşça kal diyor," deyince kendimi tutamayıp patladım. "Şu kadının adını anıp durma artık," diye çıkıştım.

"Kıskandın mı, Theresa?" dedi dili sürçerek, kolunu omuzuma dolarken. "Lanet olsun, buradan, bu bardan ve bu evden nefret ediyorum." Sokağın karşısındaki küçük evi işaret etti. "Ah! Komik bir şey öğrenmek ister misin? Eskiden Vance şurada yaşıyordu." Hardin hemen barın yanındaki tuğla evi işaret etti. Üst katta loş bir ışık yanıyordu ve evin önünde park etmiş bir araba vardı. "O adamlar lanet evimize geldikleri gece ne yaptığını merak ediyorum." Hardin etrafına bakındı ve eğildi. Daha ben ne olduğunu anlamadan eline bir tuğla alıp havaya kaldırdı.

"Hardin, hayır!" diye bağırıp kolunu tuttum. Tuğla yere düşüp beton zeminde yuvarlandı.

"Lanet olsun." Tuğlaya uzanmaya çalıştı fakat ben önünde durdum. "*Her şeye lanet olsun! Bu sokağa lanet olsun! Bu bara ve bu eve lanet olsun! Herkese lanet olsun!*"

Bir kez daha tökezleyerek sokağa yöneldi. "O eve zarar vermeme izin vermezsen..." Boğazı düğümlendi, ayakkabılarımı çıkardım ve çocukluğunu geçirdiği evin ön bahçesine kadar peşinden gittim.

6. Bölüm

Tessa

Hardin'in arkasından, acı dolu çocukluk günlerini geçirdiği evin bahçesine girerken çıplak ayağımla takılıp düştüm. Dizim çimenli zemine çarptı fakat çabucak dengemi sağlayıp ayağa kalktım. Ön taraftaki sineklikli kapı açıldı ve Hardin'in bir an kapının kulpunu bulmaya çabalıştığını sonra da ahşap kapıyı öfkeyle yumrukladığını duydum.

Yanına giderken, "Hardin, lütfen. Otele gidelim," diyerek onu ikna etmeye çalıştım.

Oradaki varlığımı tamamen görmezden gelerek verandanın yan tarafından bir şey almak için eğildi. Yedek anahtarı bulmaya çalıştığını düşündüm fakat yumruk büyüklüğünde bir taşı kapının ortasındaki cam bölmeye indirince yanıldığımı çabucak anladım. Neyse ki Hardin kırılan camın sivri uçlarına dikkat ederek elini içeri sokup kapının kilidini açtı.

Sessiz sokakta etrafıma bakındım ama her şey yolundaydı. Zorla içeri girdiğimiz için kimse dışarı çıkmamış, kırılan camın sesine hiç ışık yanmamıştı. Trish ile Mike'ın bu gece Mike'ın hemen yandaki evinde kalmadıkları ve pahalı bir balayına gidecek paraları olmadığından geceyi lüks bir otelde geçirecekleri için şükrettim.

"*Hardin.*" Burada suyun üzerinde yürüyor ve batmamak için elimden geleni yapıyordum. Ayağım kaydığı anda ikimiz de batacaktık.

"Bu lanet olası ev bana işkence etmekten başka hiçbir işe yaramadı," diye homurdandı, botlarına takılıp tökezleyerek. Düşmek

üzereyken ufak bir koltuğun kenarına tutundu. Salonda etrafıma bakındım, neyse ki Trish taşındıktan sonra gerçekleşecek yıkıma hazırlık olarak neredeyse tüm mobilyalar kutulanmış veya çoktan evden çıkarılmıştı.

Hardin gözlerini kısarak koltuğa odaklandı. "Bu koltuk," cümlesini bitirmeden parmaklarını alnına bastırdı, "Her şey burada oldu, biliyor musun? Tam da bu kahrolası koltukta."

Aklının başında olmadığını biliyordum, söyledikleri de bunu doğruluyordu. Aylar önce, o koltuğu paramparça ettiğini söylediğini hatırlıyordum; "o lanet koltuğu parçalamak kolay oldu," diye övünmüştü.

Önümüzdeki koltuğa baktım; minderlerin gerginliğinden ve kumaşın lekesizliğinden yeni olduğu belli oluyordu. Hem o anı hatırladığımda hem de Hardin'in ruh halinin nereye gittiğini düşününce midem kalktı.

Bir an gözlerini kapadı. "Belki lanet olası babalarımdan biri yeni bir koltuk almayı akıl eder."

"Çok üzgünüm. Tüm bunların şu anda sana çok fazla geldiğini biliyorum." Onu rahatlatmaya çalıştım fakat beni görmezden gelmeye devam etti.

Gözlerini açarak mutfağa yöneldi, ben de birkaç adım arkasından takip ettim. "Nerede..." diye mırıldandı ve dizlerinin üzerine çökerek lavabonun altındaki dolaba baktı. "Buldum." İçinde şeffaf renkli alkol olan bir şişe çıkardı. Bunun eskiden ya da hâlâ kimin şişesi olduğunu veya oraya nasıl girdiğini sormak istemiyordum. Hardin şişeyi siyah tişörtüne sildiğinde üzerine bulaşan ince toz tabakasına bakılırsa en azından birkaç aydır orada olduğu anlaşılıyordu.

Hardin salona dönerken ne yapacağından emin olamayarak peşinden gittim.

"Üzgün olduğunu biliyorum ve öfkelenmekte de tamamen haklısın." Dikkatini çekmek için çaresiz bir çabayla önünde durdum. Bana bakmayı bile reddediyordu. "Fakat lütfen, otele gidebilir miyiz?" Eline uzandım fakat geri çekildi. "Lütfen, konuşuruz, sen de

kendine gelirsin. Ya da gidip uyuyabilirsin, ne istersen ama lütfen, buradan gitmemiz gerek."

Hardin etrafımdan dolaşarak koltuğa doğru yürüdü ve eliyle işaret etti. "Annem buradaydı..." Elindeki içki şişesiyle koltuğu işaret etti. Gözüme yaşlar dolmuştu fakat yutkunarak akmalarını engelledim. "Ve kimse olanları durdurmaya gelmedi. O sikiklerin hiçbiri." Tükürdü ve ağzına kadar dolu şişenin kapağını açtı. Şişeyi ağzına dayadı, başını geriye attı ve lıkır lıkır içmeye başladı.

"Yeter!" diye bağırdım ona yaklaşarak. Şişeyi elinden çekmeye ve mutfakta yere atıp kırmaya hazırlandım. İçmemesi için her şeyi yapabilirdim. Sızıp kalmadan bedeninin daha ne kadar alkol kaldırabileceğini bilmiyordum.

Hardin birkaç yudum daha içtikten sonra durdu. Ağzında ve çenesinde kalan içkiyi elinin tersiyle sildi. Sırıttı ve eve girdiğimizden beri ilk kez bana baktı. "Neden? Biraz ister misin?"

"Hayır-*evet*, aslına bakarsan isterim," diye yalan söyledim.

"Ne yazık ki paylaşabileceğim kadar yok, Tessie," dedi dili sürçerken büyük şişeyi kaldırarak. Babamın benim için kullandığı lakabı duyunca yüzümü buruşturdum. Şişede bir litreden fazla içki olmalıydı; ne tür bir içki olduğunu bilmiyordum çünkü üzerindeki kâğıt eskimiş ve yarısı yırtılmıştı. Hardin'in şişeyi oraya ne kadar zaman önce sakladığını merak ettim. Hayatımın o en berbat on bir günü sırasında mı saklamıştı? "Eminim çok hoşuna gidiyordur."

Bir adım geriledim ve ne yapacağımı düşünmeye çalıştım. Şu an çok fazla seçeneğim yoktu ve biraz korkmaya başlamıştım. Bana fiziksel olarak asla zarar vermeyeceğini biliyordum fakat kendine ne yapacağını da bilmiyordum. Son zamanlarda, nispeten kontrollü, alaycı ve değişken olsa da artık nefret dolu olmayan Hardin'e alışmıştım. Kan çanağına dönen gözlerindeki pırıltı nedense bana tanıdık geliyordu ve arkasında beslenen hainliği görebiliyordum.

"Neden hoşuma gitsin? Seni böyle görmekten nefret ediyorum. Bu şekilde acı çekmeni asla istemem, Hardin."

Gülümsedi, hafifçe kıkırdadı ve şişeyi kaldırıp içkiyi koltuğun minderlerine döktü. "Romun en yanıcı alkol çeşitlerinden biri olduğunu biliyor muydun?" dedi gizemli bir sesle.

Kanımın donduğunu hissettim. "Hardin, ben..."

"Bu romun alkol oranı yüzde elli. Epey fazla." Koltuğu ıslatmaya devam ederken sesi boğuk, ağır ve korkutucuydu.

"Hardin!" diye haykırdım sesimi yükselterek. "Ne yapacaksın peki? Evi mi yakacaksın? Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek!"

Beni susturmak istercesine elini sallayıp alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Gitmelisin. Çocuklara yer yok."

"Benimle bu şekilde konuşma!" Biraz cesaret biraz da korkuyla uzanıp şişenin tepesini tuttum.

Hardin'in burun delikleri açıldı ve elimi çekmeye çalıştı. "Bırak. Hemen," dedi dişlerini sıkarak.

"Hayır."

"Tessa, sabrımı zorlama."

"Ne yapacaksın, Hardin? Bir şişe içki için benimle kavga mı edeceksin?"

Gözlerini fal taşı gibi açtı; ikimizin şişeyi çekiştiren ellerine bakınca ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Şişeyi bana ver," dedim büyük şişenin tepesindeki elimi biraz daha sıkarak. Şişe ağırdı ve Hardin de işimi kolaylaştırmıyordu fakat damarlarımda artan adrenalin, ihtiyaç duyduğum gücü bana verdi. Alçak sesle küfrederek elini çekti. Bu kadar çabuk pes etmesini beklemiyordum. Ağırlığı bir anda kalkınca şişe elimden kaydı ve yere, önümüze düşerek eski ahşabın üzerine döküldü.

Tersini söylerken şişeye doğru uzandım: "Orada bırak."

"Bu kadar önemli olan nedir anlamıyorum." Şişeyi benden önce aldı ve koltuğa biraz daha içki dökerken arkasında yanıcı romdan bir yol çizerek odanın içinde dolandı. "Bu bok çukuru zaten yıkılacak. Yeni sahiplerine iyilik yapıyorum." Bana baktı ve muzip bir tavırla omuz silkti. "Böylesi büyük olasılıkla daha ucuza gelir."

Yavaşça arkamı döndüm ve telefonumu almak için elimi çantama soktum. Pil uyarı işareti yanıp sönüyordu fakat bu durumda bize

yardım edebilecek tek kişinin numarasını çevirdim. Telefonumu elimde tutarak yeniden Hardin'e döndüm. "Böyle bir şey yaparsan annenin evine polis gelir. Tutuklanırsın, Hardin." Hattaki kişinin beni duyması için dua ettim.

"Umurumda bile değil," diye söylendi çenesini sıkarak. Koltuğa döndüğünde, gözleri adeta şimdiyi delip geçerek geçmişe baktı. "Onun çığlıklarını hâlâ duyabiliyorum. Çığlıkları lanet, yaralı bir hayvanınkine benziyordu. Bunun küçük bir çocuğun kulağına nasıl geldiğini biliyor musun?"

İki farklı Hardin için de yüreğim buruldu; annesinin dövülüp hırpalanmasını izlemek zorunda bırakılan masum, küçük çocuk için ve bu anıdan kurtulmak için yapabileceği tek şeyin koca evi yakmak olduğuna inanan bu yaralı ve öfkeli adam için...

"Hapse girmek istemezsin, değil mi? Ben ne yaparım? Ortada kalırım." Kendimi hiç düşünmüyordum fakat bu düşüncenin, planlarını yeniden gözden geçirmesini sağlamasını umuyordum.

Benim muhteşem, gizemli prensim bir dakika kadar yüzüme baktı; sözlerim onu kendine getirmiş gibiydi.

"Hemen bir taksi çağır. Sokağın sonuna kadar yürü. Bir şey yapmadan önce senin gitmeni bekleyeceğim." Kanındaki alkol oranı düşünüldüğünde, sesi şimdi olması gerekenden daha berraktı. Fakat tek duyduğum kendinden vazgeçmeye çalıştığıydı.

"Taksi param yok." Cüzdanımı karıştırır gibi yaptım ve Amerikan paramı gösterdim.

Gözlerini kapayıp şişeyi duvara savurdu. Şişe paramparça oldu fakat neredeyse gözümü bile kırpmadım. Bunu son yedi ayda öyle çok görmüş ve duymuştum ki artık sarsılmıyordum.

"Benim lanet cüzdanımı al ve *defol. Lanet olsun*!" Tek bir hareketle arka cebinden cüzdanını çıkardı ve önüme fırlattı.

Eğildim, cüzdanını alıp çantama koydum. "Hayır. Senin de benimle gelmen gerek," dedim yumuşak bir sesle.

"Çok mükemmelsin . . . bunu biliyorsun, değil mi?" Bana doğru bir adım attı ve elini kaldırıp yanağımı kavradı. Bana dokunduğunda irkildim ve o güzel, acılı yüzü çattığı kaşlarıyla ciddileşti. "Habe-

rin var mı? Mükemmel olduğundan?" Yanağımdaki eli sıcacıktı, başparmağını hareket ettirmeye başladı.

Dudaklarımın titrediğini hissedebiliyordum fakat yüzümdeki ifadeye yansıtmadım. "Hayır. Ben mükemmel değilim, Hardin. Kimse değildir," diye gözlerine bakarak alçak sesle yanıt verdim.

"Sen öylesin. Benim için fazla mükemmelsin."

Ağlamak istiyordum; *yine mi aynı konuya dönmüştük?* "Beni kendinden uzaklaştırmana izin vermeyeceğim. Ne yaptığını biliyorum: Sarhoşsun ve bizi karşılaştırarak kendini haklı çıkarmaya çalışıyorsun. Ben de senin kadar perişan durumdayım."

"Böyle konuşma." Yeniden kaşlarını çattı. Diğer elini çeneme kaldırdı ve saçlarımın arasına itti. "O güzel ağzına yakışmıyor." Başparmağını altdudağımda gezdirdiğinde, karanlık bir acı ve öfkeyle yanan gözleri ile hafif ve yumuşak dokunuşundaki zıtlık gözümden kaçmadı.

"Seni seviyorum ve hiçbir yere gitmiyorum," dedim sarhoşluğunun neden olduğu sersemliğinden uyandırmak için dua ederek. Benim Hardin'imden eser kalıp kalmadığını görmek için gözlerine baktım.

"'İki insan birbirini seviyorsa, mutlu son yoktur,'" diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

Bu sözleri hemen tanıdım ve gözlerimi onunkilerden ayırdım. "Bana Hemingway'den alıntı yapma," diye çıkıştım. *Bu sözleri hatırlamayacağımı ve ne yapmaya çalıştığını anlamayacağımı mı sanıyordu?*

"Ama doğru. Mutlu son yok; en azından benim için. Ben fazlasıyla perişan durumdayım." Ellerini yüzümden indirerek arkasını döndü.

"Hayır, değilsin! Sen..."

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi dili sürçerek. Bedeni ileri geri sallanıyordu. "Neden sürekli içimdeki ışığı bulmaya çalışıyorsun? Uyan, Tessa! *İçimde lanet bir ışık yok!*" diye bağırdı ve iki elini de göğsüne vurdu.

"Ben bir hiçim! Ben, berbat bir ailesi ve karmakarışık bir kafası olan, mahvolmuş bir pisliğim! Seni uyarmaya, seni de mahvetmeden

kendimden uzaklaştırmaya çalıştım..." Sesi alçaldı ve elini cebine soktu. Judy'nin barda ona verdiği mor çakmağı tanıdım.

Hardin çakmağı çakarken bana bakmadı.

"Benim ailem de berbat insanlar! Tanrı aşkına, babam bir rehabilitasyon merkezinde!" diye bağırarak karşılık verdim.

Bunun olacağını biliyordum. Christian'ın itirafından sonra Hardin'in kopma noktasına geleceğini biliyordum. Bir insan bu kadar şeyi kaldıramazdı ve Hardin zaten çok hassastı.

"Bu ev yanıp kül olmadan gitmek için son şansın," dedi bana bakmadan.

"Ben içindeyken mi yakacaksın?" dedim boğulur gibi. Ağlıyordum fakat ne zaman başladığımı hatırlamıyordum.

"Hayır." Odanın içinde yürürken botları çok gürültü çıkarıyordu; başım dönüyor, yüreğim sızlıyordu ve gerçeklik duygumu kaybettiğimden korkuyordum. "Gel." Elini kaldırdı ve tutmam için bana uzattı.

"Çakmağı bana ver."

"Buraya gel." İki kolunu da bana uzattı. Artık hıçkırarak ağlıyordum. "Lütfen."

Ne kadar acı verse de kendimi onun o tanıdık yakarışına kaptırmamak için zorladım. Kollarına koşmak ve onu buradan götürmek istiyordum. Fakat bu mutlu sonla biten ve her şeyin tatlıya bağlandığı bir Austen romanı değildi. Bu, en iyi ihtimalle bir Hemingway romanı olabilirdi ve yaptığı hareketin anlamını çok iyi görebiliyordum. "Bana çakmağı ver. Buradan birlikte gidebiliriz."

"Beni az kalsın normal bir insan olabileceğime inandırıyordun." Çakmak hâlâ tehlikeli bir şekilde avcundaydı.

"Kimse değil!" diye bağırdım. "Kimse normal değil. Ben de normal olmak istemiyorum. Artık seni seviyorum, seni ve tüm bunları seviyorum!" Salona şöyle bir baktıktan sonra yeniden Hardin'e döndüm.

"Sevemezsin. Kimse sevmez ya da sevmedi. Kendi annem bile."

Bu sözler Hardin'in dudaklarından döküldüğü anda duvara çarpan kapının sesiyle sıçradım. Sesin geldiği yöne bakıp da Chris-

tian'ın hızla salona girdiğini gördüğüm zaman içim çok rahatladı. Soluk soluğa kalmıştı ve panik içindeydi. Küçük odanın neredeyse her bir santiminin içkiyle ıslanmış olduğunu görünce durdu.

"Ne..." Christian gözlerini kısarak Hardin'in elindeki çakmağa baktı. "Buraya gelirken siren sesleri duydum. Hemen gitmeliyiz!" diye bağırdı.

"Sen buraya nasıl..." Hardin, bir Christian'a bir de bana baktı. "Yoksa sen mi aradın?"

"Elbette o aradı! Ya ne yapacaktı? Evi yakmana ve kendini tutuklatmana izin mi verecekti?" diye bağırdı Christian.

Hardin çakmağı bırakmadan ellerini havaya kaldırdı. "Defolup gidin! İkiniz de!"

Christian bana döndü. "Tessa, dışarı çık."

Yerimden kıpırdamadım. "Hayır, onu burada bırakmayacağım." Christian, Hardin ile benim ayrılmamamız gerektiğini öğrenememiş miydi?

"Git," dedi Hardin, bana bir adım yaklaşarak. Başparmağını çakmağın metaline sürttü ve çakmağı yaktı. "Onu dışarı çıkar," dedi dili sürçerek.

"Arabam yolun karşısındaki ara sokakta, arabaya git ve bizi bekle," dedi Christian. Hardin'e baktığımda, gözlerini beyaz alevlere diktiğini gördüm. Ben gitsem de gitmesem de bunu yapacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Şu anda duramayacak kadar sarhoş ve üzgündü.

Christian bana yaklaşınca elime konan anahtarın soğukluğunu hissettim. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Bir dakika kadar süren bir iç savaştan sonra anahtarları sıkıca kavradım ve arkama bakmadan ön kapıya yöneldim. Yolun karşısına koşarken, uzaktan gelen siren seslerinin başka yere gidiyor olmaları için dua ettim.

7. Bölüm

Hardin

Tessa koşarak ön kapıdan çıkar çıkmaz Vance ellerini önünde sallayıp bağırmaya başladı. "Devam et! Devam et! Devam et!"

Neden söz ediyordu ve ayrıca burada ne işi vardı? Onu aradığı için Tessa'dan nefret ediyordum. Hayır, ondan hiçbir zaman nefret edemezdim fakat lanet olsun, beni çok sinirlendiriyordu.

"Kimse seni burada istemiyor," dedim. Karşımdaki adamla konuşurken ağzım uyuşuktu.

Gözlerim yanıyordu. *Tessa neredeydi? Gitmiş miydi?* Sanırım gitmişti fakat şimdi kafam karışmıştı. *Buraya ne zaman gelmişti? Ya da buraya hiç gelmiş miydi? Bilmiyordum.*

"Çakmağı çak."

"Neden? Evle birlikte yanmamı mı istiyorsun?" diye sordum. Zihnimde Christian'm annemin evindeki şömineye yaslanmış genç hali canlandı. Bana kitap okuyordu. "Neden bana kitap okuyordu?"

Bunu yüksek sesle mi söylemiştim? Hiçbir fikrim yoktu. Şu anda Vance bana bakıyor ve bir şey bekliyordu.

"Yanarsam, senin tüm hataların da silinir gider." Çakmağın üzerindeki metal, başparmağımın sert tenini yakıyordu fakat çakmağı yanık tutmaya devam ettim.

"Hayır, evi yakmanı istiyorum. Belki o zaman biraz huzura kavuşursun."

Belki de bana bağırıyordu fakat sesinin tonunu anlayabilmek bir yana, onu doğru dürüst göremiyordum bile. Bu bok çukurunu yakmam için bana gerçekten de izin mi veriyordu?

Siktiğimin iznine ihtiyacım olduğunu kim söyledi?

"Sen kim oluyorsun da bana izin veriyorsun? Sana sormadım!" Çakmağı koltuğun kenarına doğru indirip tutuşmasını bekledim. Her şeyi yutan yangının burayı yok etmesini bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

"Ben beş para etmezin tekiyim, değil mi?" dedim babam olduğunu iddia eden adama.

"Bu işe yaramayacak," dedi. Belki de konuşan bendim, hiç bilmiyordum.

Kutulardan birinin üzerinde duran eski bir dergiye uzandım ve ateşi sayfaların köşesine tuttum. Hemen tutuştular. Alevlerin, sayfaların üst kısımlarına kadar ilerleyişini izledim ve yanan dergiyi koltuğa doğru attım. Ateşin koltuğu ne kadar hızlı yuttuğunu görünce etkilendim ve lanet anıların da bu beş para etmez koltukla birlikte yandığına yemin edebilirdim.

Sırada, yere döktüğüm rom vardı ve yamuk yumuk çizgiler halinde tutuşuyordu. Gözlerim, döşeme tahtalarının üzerinde dans eden, parlayan ve çıtırdayarak duyduğum en rahatlatıcı seslerden birini çıkaran alevleri takip edemiyordu. Renkler parlaktı ve fena halde azgındı ve öfkeden kudurmuşçasına odanın geri kalanını istila ediyorlardı.

Vance alevlerin sesini bastırarak bağırdı: "*Mutlu* oldun mu?" Olup olmadığımı bilmiyordum.

Tessa mutlu olmazdı; evi yakıp kül ettiğim için üzülürdü.

"O nerede?" diye sordum dumanla dolmaya başlayan ve görüşümü engelleyen odanın içine bakınarak. Buradaysa ve ona bir şey olursa...

"Dışarıda. Güvende," diye beni temin etti Vance.

Ona güveniyor muydum? Ondan nefret ediyordum. Tüm bunlar onun suçuydu. Tessa hâlâ burada mıydı? Vance yalan mı söylüyordu?

Fakat sonra Tessa'nın burada bulunmayacak kadar zeki olduğunu fark ettim. Çoktan gitmişti. Bunlardan uzaklaşmıştı. Benim neden olduğum bu yıkımdan uzaklaşmıştı. Ve beni bu adam büyütmüş olsaydı, bu kadar kötü bir insan olmazdım. O kadar çok kişiye,

özellikle de Tessa'ya zarar vermezdim. Ona hiçbir zaman zarar vermek istememiştim ama ona hep zarar vermiştim.

"Neredeydin?" diye sordum. Keşke alevler büyüseydi. Bu kadar küçük alevlerle bu ev asla tamamen yanıp kül olmayacaktı. Başka bir yere bir şişe daha saklamış olabilirdim. Bunu hatırlayabilecek kadar net düşünemiyordum. Alevler yeterince büyük değilmiş gibime geliyordu. Küçük alevler öfkemin boyutuyla boy ölçüşemezdi ve daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Kimberly'yle oteldeydim. İtfaiye gelmeden ya da sen kendine zarar vermeden buradan gidelim."

"Hayır. *O gece* neredeydin?" Oda dönmeye ve sıcaklık beni boğmaya başladı.

Vance gerçekten de şoka girmiş gibi görünüyordu; durdu ve bedenini tamamen dik tuttu. "*Ne?* Ben burada bile değildim, Hardin! Amerika'daydım. Annene öyle bir şey olmasına asla izin vermezdim! Fakat Hardin, gitmeliyiz!" diye bağırdı.

Neden gidecektik? Bu berbat yerin yanışını izlemek istiyordum.

"Ama oldu," dedim. Bedenim gittikçe ağırlaşıyordu. Muhtemelen oturmam gerekiyordu fakat o anıları zihnimde canlandırmak zorundaysam, o da aynısını yapacaktı. "Çok kötü dayak yedi. Her biri ona sahip oldu, onu defalarca, üst üste becerdiler." Göğsüm öyle fena acıyordu ki elimi içeri sokup her şeyi çıkarmaki istedim. Tessa'yla tanışmadan önce her şey daha kolaydı, hiçbir şey bana zarar veremezdi. Bu berbat olay bile beni bu kadar çok üzmezdi. Her şeyi bastırmayı öğrenmiştim, ta ki... ta ki Tessa hiçbir zaman istemediğim şeyleri hissetmemi sağlayıncaya kadar ve şimdi bunu engelleyemiyordum.

"Üzgünüm! Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm! Burada olsaydım onlara engel olurdum!"

Başımı kaldırdım, Vance ağlıyordu. *Olanları izlemek, seneler boyunca uyumak için gözlerini her kapadığında tekrar tekrar görmek zorunda kalmamıştı ki. Şimdi ağlamaya nasıl cüret edebiliyordu?*

Yanıp sönen mavi ışıklar pencerelerden içeri dolarak odaya saçılan tüm cam parçalarının üzerine yansıyor, kamp ateşimi berbat ediyordu. Siren sesleri yüksekti; lanet olsun, gerçekten yüksekti.

"Dışarı çık!" diye bağırdı Vance. "Hemen dışarı çık! Arka kapıdan çık ve arabama git! Git!" delirmiş gibi bağırıyordu.

Olayı dramatikleştiriyordu.

"Siktir." Tökezledim. Şimdi oda daha hızlı dönüyor, siren sesleri kulaklarımı acıtıyordu.

Onu durdurmama fırsat kalmadan üzerime atıldı ve sarhoş bedenimi salondan mutfağa ve arka kapıdan dışarıya itti. Ona karşı koymaya çalıştım fakat kaslarım benimle işbirliği yapmayı reddediyorlardı. Soğuk hava yüzüme çarparak başımı döndürdü ve sonra kıçım beton zeminle buluştu.

Sanırım gözden kaybolmadan önce, "Ara sokağa git ve arabama bin," dedi.

Birkaç kez yere düştükten sonra güçbela ayağa kalkmayı başardım ve mutfağa açılan kapıyı zorladım fakat lanet olası kapı kilitliydi. İçeriden bağırışmalar ve cızırtılar duydum. *Bu da neydi* böyle?

Cebimden telefonumu çıkardım ve ekranda Tessa'nın isminin yanıp söndüğünü gördüm. Gidip Vance'in ara sokaktaki arabasını bulup Tessa'yla yüzleşebilir veya eve girip tutuklanabilirdim. Tessa'nın ekranımdaki bulanık yüzüne baktım ve karar kendiliğinden verildi.

Polise görünmeden sokağın karşısına nasıl geçebileceğimi hiç bilmiyordum. Telefonumun ekranı iki tane görünüyor ve hareket ediyordu fakat bir şekilde Tessa'nın numarasına basmayı becerdim.

"Hardin! İyi misin?" diye bağırdı hoparlörden.

"Beni sokağın sonundaki mezarlığın önünden al." Komşunun bahçe kapısının kilidini kaldırdım ve telefonu kapadım. En azından Mike'ın bahçesinden geçmek zorunda değildim.

Bugün annemle evlenmiş miydi? Kendi iyiliği için bunu yapmamış olmasını umuyordum.

"Annenin sonsuza kadar yalnız kalmasını istemezsin. Onu sevdiğini biliyorum; o hâlâ senin annen," diyen Tessa'nın sesi kafamın içinde yankılandı. Harika, şimdi de sesler duyuyordum.

"Ben mükemmel değilim. Kimse değildir," diye hatırlattı Tessa'nın tatlı sesi. Ama yanılıyordu. Fazlasıyla yanılıyordu, saftı ve mükemmeldi.

Kendimi annemin sokağının köşesinde bulmayı becerdim. Arkamdaki mezarlık karanlıktı; tek ışık, polis arabalarının uzakta yanıp sönen mavi ışıklarıydı. Birkaç dakika sonra siyah BMW kenara çekti ve Tessa önümde durdu. Hiçbir şey söylemeden arabaya bindim ve ben daha kapıyı kapayamadan Tessa gaz pedalına bastı.

"Nereye gideceğim?" Sesi boğuktu ve ağlamasını durdurmaya çalışıyordu fakat kesinlikle beceremiyordu.

"Bilmiyorum... Burada fazla..." gözlerim ağırlaşıyordu, "yer yok, gece oldu ve saat geç... ve hiçbir yer açık değil..."

Gözlerimi kapadım ve bir anda her şey siliniverdi.

Siren sesleri çabucak uyanmama neden oldu. Yüksek ses nedeniyle sıçradım ve başımı arabanın tavanına vurdum.

Araba mı? Neden arabadaydım?

Başımı çevirdiğimde Tessa'nın sürücü koltuğunda oturduğunu gördüm. Gözleri kapalıydı ve bacaklarını bedenine doğru çekmişti. Aklıma hemen uyuyan bir kedi yavrusu geldi. Başım fena halde ağrıyordu. Çok fazla içmiştim.

Sabah olmuştu ve güneş bulutların arkasında gizleniyor, gökyüzünün gri ve kasvetli görünmesine neden oluyordu. Ön paneldeki saatin yediye on kalayı gösterdiğini fark ettim. Arabamızın durduğu park yeri tanıdık gelmiyordu ve arabaya nasıl bindiğimi hatırlamaya çalışıyordum.

Şimdi etrafta polis arabası veya siren sesleri yoktu... hepsini rüyamda görmüş olmalıydım. Başım zonkluyordu ve yüzümü silmek için gömleğimi yukarı çektiğimde, burnuma yoğun is kokusu doldu.

Zihnimde, yanan koltuğun ve Tessa'nın ağlayan yüzünün bölük börçük görüntüleri belirdi. Onları bir araya getirmeye çalıştım. Hâlâ yarı sarhoştum.

Tessa yanımda kıpırdandı ve gözkapakları hareket ettikten sonra açıldı. Dün gece ne gördüğünü bilmiyordum. Ne söylediğimi veya

yaptığımı bilmiyordum fakat şu anda bana nasıl baktığını görünce o evle birlikte yanmış olmayı yeğledim. Zihnimde annemin evinin görüntüleri belirdi.

"Tessa, ben..." Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Zihnim ve lanet olası ağzım bir işe yaramıyordu.

Judy'nin platin sarısı saçları ve Christian'ın beni annemin evinin arka kapısından dışarı itişi, hafızamdaki bazı boşlukları doldurdu.

"İyi misin?" Tessa'nın sesi hem yumuşak hem de sertti. Sesinin neredeyse tamamen kısıldığını duyabiliyordum.

Bana iyi olup olmadığımı mı soruyordu?

Sorusu karşısında şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Şey, evet? Sen?" Gecenin büyük bir bölümünü hatırlamıyor olabilirdim belki... Lanet olsun, gece miydi gündüz müydü?.. Fakat Tessa'yı hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum.

Yavaşça başını sallayarak onaylarken yüzüme bakıyordu.

"Hatırlamaya çalışıyorum... Polisler geldi. . ." Zihnimdeki görüntüleri taradım. "Ev yanıyordu... Neredeyiz?" Pencereden dışarı bakarak nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım.

"Biz... şey, nerede olduğumuzdan pek emin değilim." Boğazını temizledi ve ön camdan dışarı baktı. Çok fazla bağırmış ya da ağlamış olmalıydı ya da her ikisini de yapmıştı çünkü konuşamıyordu. "Nereye gideceğimi bilmiyordum ve sen uyuyakalmıştın. O yüzden öylesine sürmeye başladım fakat çok yoruldum. Sonuç olarak kenara çekmek zorunda kaldım." Gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmişti; siyah maskarası akmıştı ve dudakları kuruyup çatlamıştı. Neredeyse tanınmayacak haldeydi. Hâlâ güzeldi fakat onu tüketmiştim.

Şimdi ona baktığımda, yanaklarındaki sıcaklığın, gözlerindeki umudun ve dolgun dudaklarındaki mutluluğun kaybolduğunu görebiliyordum. Hayatını başkaları için yaşayan; her şeyde hatta bende bile iyi tarafı görebilen güzel bir kızı almış ve şu anda boş gözlerle bana bakan ruhsuz bir bedene dönüştürmüştüm.

"Kusacağım," dedim güçlükle ve yolcu kapısını açtım. Tüm viski, tüm rom ve tüm yanlışlarım betonun üzerine saçıldı ve içimde suçluluktan başka hiçbir şey kalmayıncaya kadar defalarca kustum.

8. Bölüm

Hardin

Sık sık aldığım nefeslerin arasından Tessa'nın yumuşak ve çatallı sesini duydum. "Nereye gideyim?"

"Bilmiyorum." Bir tarafım ona Londra'dan ayrılan bir sonraki uçağa tek başına binmesini söylemek istedi. Fakat daha bencil ve ağır basan tarafım, bunu yaparsa gece olduğunda kendimi hasta edecek kadar içeceğimi biliyordu. Yine. Ağzımda kusmuk tadı vardı ve vücudumun onca alkolü vahşice dışarı atmasından dolayı boğazım yanıyordu.

Aramızdaki konsolu açıp bir peçete çıkardı ve ağzımın kenarlarını silmeye başladı. Parmakları tenime dokunmamıştı bile fakat buz gibi olduklarını hissederek sıçradım.

"Donuyorsun. Arabayı çalıştır." Fakat söylediğimi yapmasını beklemedim. O yüzden uzanıp anahtarı çevirdim ve içeri biraz hava girmesini bekledim. Arabaya dolan hava önce soğuktu fakat bu pahalı arabanın bu konuda bazı özellikleri vardı. Sıcaklık küçük alana hızla yayıldı.

"Benzin almamız gerek. Ne kadar süre kullandığımı bilmiyorum fakat benzin ışığı yanıyordu ve o ekran da aynı şeyi söylüyor." Paneldeki gösterişli navigasyon ekranını işaret etti.

Sesi beni öldürüyordu. "Sesin kısılmış," dedim fazlasıyla aşikâr olsa da. Başıyla onaylayarak gözlerini benden kaçırdı. Parmaklarımla çenesini kavradım ve onu yeniden kendime çevirdim. "Gitmek istersen, seni suçlamam. Seni hemen şimdi havaalanına götürebilirim." Ağzını açmadan önce bana şaşkın bir ifadeyle baktı. "Sen burada mı

kalıyorsun? Londra'da? Uçağımız bu gece, ben sanmıştım ki..." Son sözcük ağzından oldukça tiz çıktı ve bir öksürük krizine tutuldu.

Bardak tutuculara baktım ve biraz su veya ona benzer bir şey olup olmadığını kontrol ettim fakat hiçbir şey yoktu.

Öksürmesi bitene kadar sırtını sıvazladım ve sonra konuyu değiştirdim. "Yer değiştirelim. Oraya kadar ben sürerim." Başımla yolun karşısındaki benzin istasyonunu işaret ettim. "Suya ve boğazın için bir şeylere ihtiyacın var."

Sürücü koltuğundan kalkmasını bekledim fakat gözlerini yüzümde gezdirdikten sonra arabayı vitese aldı ve park yerinden çıktı.

"Hâlâ alkol sınırının üzerindesin," diye fısıldadı kısılan sesini zorlamamaya çalışarak. Haksız değildi. Arabada birkaç saat sızmış olmanın beni tamamen ayıltmasına imkân yoktu. Gecenin büyük bir bölümünü hatırlamayacak kadar alkol almıştım ve bunun neden olduğu baş ağrısı felaketti. Büyük olasılıkla lanet günün geri kalanını ya da yarısını sarhoş geçirecektim. Ne kadar içtiğimi hatırlamıyordum bile...

Saymaya çalışma çabalarım Tessa'nın arabayı benzin pompasının yanma çekerek kapıya uzanmasıyla yarıda kesildi.

"Ben girerim." İtiraz etmesine fırsat vermeden arabadan indim.

Sabahın bu erken saatinde, içeride fazla insan yoktu; yalnızca işe gitmek üzere giyinmiş adamlar vardı. Tessa küçük dükkâna girdiğinde, ellerim aspirin, su şişeleri ve atıştırmalıklarla doluydu.

Herkesin kirli, beyaz elbisesi içindeki perişan güzelliğe bakmak için ona döndüğünü gördüm. Adamların bakışları midemin daha fazla bulanmasına neden oldu.

"Neden arabada kalmadın?" diye sordum Tessa yaklaşırken.

Eski püskü siyah bir deri parçasını yüzüme doğru salladı. "Cüzdanın."

"Ah."

Cüzdanı bana verip bir anlığına ortadan kayboldu fakat kasaya geldiğimde yanımdaydı. Ellerinde büyük, dumanları tüten kahve bardakları vardı.

Elimdekileri kasanın önündeki tezgâha bıraktım. "Ben parayı öderken telefonundan yerimize bakabilir misin?" diye sordum koca bardakları onun küçük ellerinden alırken.

"Ne?"

"Telefonundan yerimize bakabilir misin? Böylece nerede olduğumuzu anlayabiliriz."

Tezgâhın arkasındaki iri yarı adam aspirin şişesini aldı ve kasadan geçirmeden önce salladı. Sonra da, "Allhallows'dasınız," dedi. Kibarca gülümseyerek kendisine karşılık veren Tessa'ya başını salladı.

"Teşekkürler." Tessa'nın gülümsemesi biraz daha büyüdü ve zavallı pislik kızardı.

Evet, seksi olduğunu biliyorum. Şimdi o gözlerini oymadan önce başını başka tarafa çevir, demek istedim. *Ve bir dahaki sefere ben akşamdan kalmayken, az önce aspirini sallarken yaptığın gibi korkunç bir ses çıkarırsan, işin biter.* Dün geceden sonra tuvaleti kullanmanın iyi olacağını düşündüm ve ayrıca lanet olası sabahın yedisinde bu hüzünlü pisliğin gözlerini kız arkadaşımın göğüslerinde gezdirmesini izleyemeyecektim.

Tessa'nın gözlerinin ardındaki duygusuz ifadenin fazlasıyla farkında olmasaydım, büyük olasılıkla adamı tezgâhın üzerinden çekerdim fakat Tessa'nın sahte gülümseyişi, akan makyajıyla simsiyah olan gözleri ve kirlenen elbisesi beni durdurarak zihnimdeki vahşet dolu düşüncelerden kopardı. Ne kadar yitik ve üzgün görünüyordu. Çok yitikti.

Sana ne yaptım böyle? diye sordum içimden.

Dikkatini, kapıdan el ele giren genç kadına ve çocuğa çevirdi. Onları izlemesini, hareketlerini bana kalırsa fazla yakından, neredeyse korkutucu şekilde dikkatle izlemesini seyrettim. Küçük kız başını kaldırıp annesine baktığında Tessa'nın altdudağı titredi.

Bu da neydi böyle? Tüm bunlar ailemdeki yeni değişiklik konusunda olay çıkardığım için miydi?

Tezgâhtar her şeyimi poşete koydu ve dikkatimi çekmek için kaba denebilecek bir tavırla yüzüme doğru uzattı. Görünüşe göre

Tessa ona bakmayı bıraktığı anda bana kaba davranabileceğine karar vermişti.

Poşeti çekip aldım ve Tessa'ya döndüm. "Hazır mısın?" diye sordum onu dirseğimle dürterek.

"Evet, affedersin," diye mırıldandı ve tezgâhın üzerindeki kahveleri aldı.

Arabayı doldururken bir yandan da Vance'in kiralık aracını suya sürmenin doğurabileceği sonuçları düşünüyodum. Allhallows'daysak, kıyıya çok yakındık ve bu hiç de zor olmazdı.

"Gabriel'in barından ne kadar uzaktayız?" diye sordu Tessa ben arabaya bindiğimde. "Araba orada."

"Trafiği de hesaba katarsan sadece bir buçuk saat kadar." *Araba okyanusun içine yavaşça batıyor ve Vance'e binlerce dolara mal oluyordu ve biz de birkaç yüz dolar karşılığında bir taksi tutarak Gabriel'in barına gidiyorduk. Adil bir ticaret olurdu.*

Tessa küçük aspirin şişesinin kapağını açtı ve üç tanesini elime verdikten sonra kaşlarını çatarak ışığı yanan telefon ekranına baktı. "Dün geceyle ilgili konuşmak istiyor musun? Kimberly'den bir mesaj geldi."

Dün geceye ait bulanık görüntü ve seslerin içinden beliren sorular zihnimin yüzeyine doğru çıkmaya başladı... Vance'in beni dışarı çıkarıp yanan eve geri dönüşü... Tessa telefonuna bakmaya devam ederken içimdeki endişe giderek arttı.

"O..." Soruyu nasıl soracağımı bilmiyordum. Sanki boğazıma takılan yumruyu aşıp dışarı çıkmayı reddediyordu.

Tessa bana bakarken gözleri dolmaya başladı. "O yaşıyor tabii ama..."

"Ne? Ne olmuş?"

"Onun yandığını söylüyor."

Etrafıma ördüğüm savunma duvarının üzerindeki çatlaklardan içeriye hafif ve davetsiz bir acının süzülmeye çalıştığını fark ettim. Ve bu çatlaklara Tessa neden olmuştu.

Elinin tersiyle bir gözünü sildi. "Bacağı. Kim, bir bacağının yandığını ve hastaneden çıkar çıkmaz tutuklanacağını söyledi. Ve hastaneden her an çıkabilirmiş."

"Ne için tutuklanacakmış?" Tessa daha ağzını açmadan vereceği cevabı biliyordum.

"Polise yangını kendisinin çıkardığını söylemiş." Tessa, Kimberly'den gelen uzun mesajı okumam için berbat durumdaki telefonunu kaldırıp bana doğru tuttu.

Tüm mesajı okuduğumda yeni bir şey öğrenmemiş olsam da Kimberly'nin telaşına hak veriyordum. Bir şey söylemedim. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Ee?" diye sordu Tessa yumuşak bir sesle.

"Ee, ne?"

"Baban için biraz olsun endişelenmiyor musun?" Tehlikeli bakışlarımı gördükten sonra ekledi: "Yani, Christian için demek istedim."

Benim yüzümden yaralanmıştı. "Oraya hiç gelmemeliydi."

Tessa umursamaz tavrımdan dolayı şaşkına dönmüş gibiydi. "*Hardin.* Adam oraya bana yardım etmek için geldi, sana yardım etmek için geldi."

Büyük bir tantana kopacağını hissederek araya girdim. "Tessa, biliyorum..."

Fakat beni susturmak için elini kaldırması şaşırmama neden oldu. "Lafımı bitirmedim. Senin çıkardığın yangın üzerine aldığından ve *yaralandığından* söz etmiyorum bile. Seni seviyorum ve şu anda ondan nefret ettiğini biliyorum fakat seni, gerçek Hardin'i tanıyorum. Bu yüzden orada oturup ona olanları umursamıyormuş gibi davranmayı bırak çünkü umursadığını gayet iyi biliyorum." Öfkeli konuşması şiddetli bir öksürükle kesilince su şişesini dudaklarına doğru ittim.

O öksürüğünü bastırmaya çalışırken ben de söylediklerini biraz az düşündüm. Haklıydı, elbette haklıydı fakat az önce söylediklerinin hiçbiriyle yüzleşmeye hazır değildim. O adamın onca yıldan sonra benim için bir şey yaptığını kabul etmeye hazır değildim. Birdenbire bana lanet bir baba olmasına hazır değildim. Hayır. Hiç kimsenin,

özellikle de onun, bu şekilde aramızdakileri eşitlediğini, kaçırdığı şeyleri, ailemin birbirine bağırdığı tüm geceleri, babamın sarhoş sesini her duyduğumda koşarak yukarı kaçtığımı, gerçeği *bildiği* halde bana söylemediğini unutacağımı düşünmesini istemiyordum.

Hayır, canı cehennemeydi. Durum eşitlenmemişti ve asla eşitlenmeyecekti. "Bacağında küçük bir yanık olmasının ve suçu üzerine almasının onu affetmemi sağlayacağını mı sanıyorsun?" Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Koduğumun yirmi yılı boyunca bana yalan söyledikten sonra onu öylece affetmemi mi bekliyorsun?" diye sordum. Sesim istemeden fazla yüksek çıkmıştı.

"Hayır, tabii ki hayır!" dedi benim gibi sesini yükselterek. Ben ses tellerini yırtacağından korkarken o devam etti. "Ama bunu ufacık bir şeymiş gibi geçiştirmene izin vermeyeceğim. O senin için hapse giriyor ve sen onun nasıl olduğunu sorma zahmetine bile girmiyorsun. Bu zamana kadar yanında olmamış, sana yalan söylemiş olabilir, baban olsa da olmasa da seni seviyor ve dün gece seni kurtardı."

Bu saçmalıktı. "Sen kimin tarafındasın?"

"Burada taraf diye bir şey yok!" diye bağırdı. Sesi arabanın içinde çınlıyor ve baş ağrıma hiç iyi gelmiyordu. "Herkes senin tarafında, Hardin. Dünyaya karşı tek başınaymışsın gibi hissettiğini biliyorum fakat etrafına bir bak. Ben varım, baban var –hem de iki baban– seni kendi oğlu gibi seven Karen var ve seni ikinizin de itiraf edemeyeceğiniz kadar çok seven Landon var." Tessa, en yakın arkadaşının adını geçirince hafifçe gülümsedi fakat nutuk çekmeye devam etti. "Kimberly seni zorluyor olabilir fakat o da sana değer veriyor ve bir de Smith var. Sen o çocuğun gerçek anlamda sevdiği tek kişisin." Titreyen elleriyle ellerimi tuttu ve başparmaklarıyla avuçlarımın içini nazikçe okşadı.

"Dünyadan nefret eden adamın bu kadar seviliyor olması gerçekten gülünç bir durum," diye fısıldadı. Gözleri yaşlarla dolduğu için parlıyordu. Benim uğruma akıttığı yaşlarla... Benim için ne kadar çok gözyaşı dökmüştü.

"Bebeğim." Onu kendi koltuğuma çektim, bacaklarını iki yanıma açarak kucağıma oturdu. Kollarını boynuma doladı. "Ne kadar özverili bir kızsın."

Yüzümü boynuna bastırarak dağılan saçlarının arasına saklanmaya çalıştım.

"Herkesin sana ulaşmasına izin ver, Hardin. Böylece hayat çok daha kolaylaşır." Evcil bir hayvanı okşarmış gibi başımı okşasa da çok hoşuma gitti.

Ona biraz daha sokuldum. "Kolay değil." Boğazım yanıyordu ve sadece onun kokusunu alırken nefes alabildiğimi hissediyordum. Muhtemelen benim sebep olduğum is ve duman kokusu arabayı doldursa da yine de sakinleştiriciydi.

"Biliyorum." Ellerini saçımda gezdirmeye devam ederken ona inanmak istedim. Neden hiç hak etmediğim halde hep bu kadar anlayışlı davranıyordu?

Bir korna sesi beni saklandığım yerden çıkararak benzin pompasının önünde olduğumuzu hatırlattı. Anlaşılan arkamızdaki kamyondaki adam az da olsa beklemek zorunda kalmaktan pek hoşlanmamıştı. Tessa kucağımdan indi ve yolcu koltuğuna geçip kemerini bağladı.

Sırf gıcıklık olsun diye arabayı çekmemeyi düşündüm fakat sonra Tessa'nın karnının guruldadığını duyunca bunu bir kez daha düşünmek zorunda kaldım. En son ne zaman bir şeyler yemişti? Hatırlamadığıma bakılırsa oldukça uzun zaman geçmişti üzerinden.

Benzinciden çıktım ve arabayı, yolun karşısına, dün geceyi geçirdiğimiz boş park yerine çektim. "Bir şeyler ye." Eline kahvaltı yerine geçecek bir bar tutuşturdum. Arabayı park yerinin arka tarafına, ağaçlara yakın bir yere çekip ısıtıcıyı açtım. Bahar gelmişti ama sabah havası serindi ve Tessa titriyordu. Kolumu omuzlarına doladım ve ona dünyaları vaat edermiş gibi bir işaret yaptım. "Haworth'a gidip Brontë kasabasını görebiliriz. Sana vahşi kırları gösterebilirim."

Kahkaha atınca şaşırdım.

"Ne?" Tek kaşımı kaldırıp ona bakarak muzlu kekimi ısırdım.

"Dün geceden so-sonra," boğazını temizledi, "beni kırlara götürmekten mi söz ediyorsun?" Başını iki yana sallayarak dumanı tüten kahvesine uzandı.

Omuz silktim ve düşünceli bir tavırla ağzımdaki lokmayı çiğnedim. "Bilmiyorum..."

"Ne kadar uzakta?" diye sordu düşündüğümden çok daha isteksiz bir sesle. Tabii bu haftasonu tamamen mahvolmasaydı, büyük olasılıkla çok daha istekli olurdu. Onu Chawton'a götüreceğime de söz vermiştim fakat kırlar şu anki ruh halime daha uygun görünüyordu.

"Haworth buradan dört saat kadar uzakta."

"Uzun bir yolculukmuş," dedi ve kahvesini yudumladı.

"Gitmek isteyeceğini düşünmüştüm." Sesim sert çıkmıştı.

"İsterim..."

Teklifimin nedense onu rahatsız ettiğini kolayca söyleyebilirdim. Lanet olsun, o gri gözlerin arkasında sorun yaratmadığım bir gün var mıydı ki?

"O zaman uzun yolculuğun nesinden yakınıyorsun?" Kekimi bitirince bir tane daha açtım. Biraz alınmış gibiydi fakat sesi yumuşak ve çatallı çıktı. "Yalnızca kırları görmek için Haworth'a kadar tüm o yolu neden gitmek istediğini merak ediyorum." Yüzüne düşen perçemi kulağının arkasına atarak derin bir nefes aldı. "Hardin, düşüncelere daldığını ve benden uzaklaştığını anlayacak kadar tanıyorum seni." Kemerini açtı ve bana döndü. "Beni Austen kitaplarında geçen bir yer yerine *Uğultulu Tepeler*'e ilham veren kırlara götürmek istemen zaten olduğumdan çok daha fazla gerilmeme neden oluyor."

Saçmalıklarımın ardında yatan şeyleri hemen anlayabiliyordu. *Bunu nasıl yapıyordu?*

"Hayır," diye yalan söyledim. "Sadece kırları ve Brontë Kasabası'nı görmek isteyeceğini düşündüm, hepsi bu. Hata mı ettim?" Gözlerindeki o lanet bakışı görmemek ve haklı olduğunu kabul etmek istemediğim için gözlerimi devirdim.

Parmaklarıyla kahvaltı öğünü yerine geçen barın paketiyle oynuyordu. "Oraya gitmemeyi gerçekten tercih ederim. Sadece eve gitmek istiyorum."

Derin bir nefes verdim ve barı elinden kapıp paketini yırtarak açtım. "Bir şeyler yemelisin. Her an bayılacakmış gibi duruyorsun."

"Öyle hissediyorum," dedi alçak sesle, benden çok kendi kendine konuşur gibi.

Lanet şeyi onun ağzına tıkmayı düşünüyordum ki elimden alıp bir lokma ısırdı. "Eve gitmek istiyorsun, öyle mi?" diye sordum sonunda. Ev diyerek tam olarak nereyi kastettiğini sormak istemedim.

Yüzünü ekşitti. "Evet, baban haklıydı. Londra hayal ettiğim gibi bir yer değilmiş."

"Çünkü ben her şeyi berbat ettim."

İnkâr etmedi fakat doğrulamadı da. Sessizliği ve dışarıdaki ağaçları boş gözlerle izlemesi, beni, söylemem gerekenleri söylemeye zorladı. Ya şimdi söyleyecektim ya da hiç.

"Sanırım benim bir süre burada kalmam gerek..." dedim aramızdaki boşluğa doğru. Tessa ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bırakıp döndü ve gözlerini kısarak bana baktı. "Neden?"

"Oraya geri dönmek bana anlamsız geliyor."

"Hayır, asıl burada kalman anlamsız. Neden böyle bir şey düşündün ki?" Tam da tahmin ettiğim gibi kırılmıştı fakat başka seçeneğim var mıydı?

"Çünkü babam gerçek babam değil ve annem ise yalancı bir..." onun için söylemek istediğim isim ağzımdan çıkmadan kendime engel oldum, "ve öz babam annemin evini yaktığım için hapse girecek. Başlı başına gülünç bir dizi gibi." Sonra ondan bir tepki almaya çalışarak alaycı bir şekilde ekledim: "İhtiyacım olan tek şey bol makyajlı ve anlamsız kıyafetli genç kızlar. O zaman turnayı gözünden vururuz."

Hüzünlü gözleriyle gözlerime baktı. "Bütün bunların burada kalmak istemenle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlayamadım. Burada, yani benden uzakta olmak istemen... İstediğin bu, öyle değil mi? Benden uzak kalmak istiyorsun." Sanki cümlenin son kısmını yüksek sesle söyleyince haklı olduğunu kanıtlayacaktı.

"Sebebi bu değil..." diye söze başladım fakat devamını getiremedim. Düşüncelerimi söze nasıl dökeceğimi bilmiyordum; bu

her zaman benim en büyük sorunum olmuştu. "Sadece düşündüm de; biraz ayrı zaman geçirirsek, sana neler yaptığımı görebilirsin. Kendine bir bak." İrkildi fakat devam etmek için kendimi zorladım. "Hayatında ben olmasaydım hiç karşılaşmayacağın sorunlarla uğraşıyorsun."

"Sakın bunu benim için yaptığını söylemeye *kalkışma*," diye çıkıştı buz gibi bir sesle. "Kendine fazlasıyla zarar verme eğilimin var ve arka planda seni yönlendiren tek şey de *bu*."

Öyleydim. Öyle olduğumu biliyordum. Benim yaptığım tek şey buydu: İnsanlara zarar veriyor ve kimse karşılık vermeden önce kendime de zarar veriyordum. Ben yitik biriydim. İşte durum bundan ibaretti.

Konuşmamı beklemekten yorularak, "Bak ne diyeceğim, öyle olsun. Bu kendi kendini yoksun bırakma sürecinde ikimize de zarar vermene izin verece..."

Sözlerini bitirmesine fırsat vermeden ellerimi kalçasına götürüp onu yeniden kucağıma aldım. Tessa üzerimden inmeye çalışınca kımıldamasına izin vermediğim için tırnaklarıyla kollarımı çizdi.

"Benimle olmak istemiyorsan, benden uzak dur," dedi. Ne ağlıyordu ne de öfkeliydi. Öfkesini kaldırabilirdim; beni perişan eden şey gözyaşlarıydı. Öfke onları kurutuyordu.

"Bana karşı koymayı bırak." Bileklerini arkasına götürüp bir elimle tuttum. Uyarı dolu bir bakışla gözlerime baktı.

"Bir şeyler canını sıktıkça aynı şeyi yapıp durma. Senin için fazla iyi olduğuma karar vermek sana düşmez!" diye bağırdı yüzüme.

Ona aldırmadan dudaklarımı boynunun kıvrımına götürdüm. Bedeni bir kez daha sarsıldı fakat bu kez nedeni öfke değil zevkti.

"Kes şunu..." dedi fakat sesi hiç ikna edici değildi. Bana karşı koymaya çalışıyordu çünkü bunu yapması gerektiğini düşünüyordu fakat ikimiz de ihtiyacımız olan şeyin bu olduğunu biliyorduk. Bizi, ikimizin de açıklayamadığı veya inkâr edemediği duygusal bir derinliğe taşıyan o fiziksel bağa ihtiyacımız vardı.

"Seni seviyorum, bunu biliyorsun." Boynunun alt kısmındaki hassas tenini emdim, dudaklarımın uyguladığı çekiş gücüyle te-

ninin kızarması hoşuma gitti. Birkaç iz bırakacak fakat bu izlerin yalnızca birkaç saniye dayanacağı şekilde tenini emmeye ve hafif hafif ısırmaya devam ettim.

"Hiç de öyle davranmıyorsun." Sesi boğuktu ve gözleriyle, açıkta kalan tenine doğru götürdüğüm elimi takip etti. Elbisesi insanın aklını fena halde başından alacak şekilde beline kadar sıyrılmıştı.

"Yaptığım her şeyin nedeni sana olan sevgim. Saçma olanların bile." Elimi dantel külotuna doğru götürdüm ve parmağımla bacaklarının arasında birikmeye başlayan ıslaklığa dokunduğumda nefesini tuttu. "Benim için her zaman sırılsıklamsın. Şimdi bile."

Külotunu kenara kaydırarak iki parmağımı ıslak etinden içeri ittim. Ürperdi, sırtını direksiyona yasladı ve bedeninin rahatladığını hissettim. Küçük arabanın içinde yerimizi biraz olsun genişletmek için koltuğumu biraz daha geriye kaydırdım.

"Dikkatimi bu..."

Parmaklarımı çıkardım ve yeniden içine iterek sözcüklerin dudaklarından dökülmesine engel oldum.

"Evet, bebeğim, dağıtabilirim." Dudaklarımı kulağına götürdüm. "Ellerini bırakırsam, bana karşı koymayı kesecek misin?"

Başını evet dercesine salladı. Ellerini bıraktığım anda saçlarımın arasına soktu. Parmakları gür saçlarımın içine gömüldü ve ben de bir elimle elbisesinin ön kısmını aşağı indirdim.

Beyaz dantel sutyeninin masum rengine rağmen günaha davet eden bir görünümü vardı. Tessa'nın sarı saçları ve beyaz takımı benim koyu renk saçlarım ve kıyafetlerimle büyük bir tezat oluşturuyordu. Bu tezatta fazlasıyla erotik olan bir şey vardı: Bir kez daha parmaklarım onun içinde kaybolurken bileğimdeki mürekkep; üst bacaklarının tertemiz, pürüzsüz teni; gözlerimi arsızca sımsıkı karnından bir kez daha göğüslerine kaydırırken ürpermesi ve ağzından çıkan yumuşak iniltileri...

Park yerine göz atmama yetecek bir süre için gözlerimi onun muhteşem göğüslerinden ayırdım. Pencereler renkliydi fakat yine de sokağın bu tarafında yalnız olduğumuzdan emin olmak istedim. Bir elimle sutyenini açarken diğer elimin hareketlerini yavaşlattım.

Karşı çıkarcasına inledi fakat yüzümdeki gülümsemeyi saklama zahmetine girmedim.

"Lütfen," diye yalvardı devam etmem için.

"Lütfen, ne? Bana ne istediğini söyle," dedim tatlı bir tonla, ilişkimizin başından beri yaptığım gibi. Her zaman sanki sözcükleri yüksek sesle söylemediği zaman gerçek olamayacaklarmış gibi gelirdi. Beni, benim onu istediğim gibi istiyor olamazdı.

Elini aşağı indirdi ve elimi yeniden bacaklarının arasına itti. "Dokun bana."

Hazırdı, bekliyordu ve fena halde ıslanmıştı ve ben onu hiçbir zaman anlayamayacağı şekilde seviyordum. Buna, Tessa'nın dikkatimi dağıtmasına, çok kısa bir süreliğine de olsa tüm bu saçmalıklardan kaçmama yardım etmesine ihtiyacım vardı.

Ona istediği şeyi verdim ve o da inleyerek onaylarcasına ismimi söyledi ve dudağını dişlerinin arasına aldı. Elini, elimin altında hareket ettirerek kotumun üzerinden beni kavradı. O kadar sertleşmiştim ki canım yanıyordu ve Tessa'nın dokunşlarının ve sıkmalarının pek de yardımı olmuyordu.

"Seni becermek istiyorum. Şimdi. Buna mecburum." Dilimi göğüslerinde gezdirdim. Başıyla onayladı ve gözlerini devirdi ve ben de göğsünün hassaslaşan ucunu emerken bacaklarının arasında olmayan elimle diğer göğsünü avuçladım.

"*Hard-in* . . ." diye inledi. Elleri hevesli bir şekilde aletimi kotumun ve baksırımın içinden çıkarmaya çalışıyordu. Kotumu bacaklarımın üst kısmına kadar indirmesine olanak verecek şekilde kalçamı kaldırdım. Parmaklarım hâlâ onun içindeydi ve onu delirtmeye yetecek kadar ağır bir şekilde hareket ediyorlardı. Parmaklarımı içinden çıkardım ve şişen dudaklarına götürüp ağzına bastırdım. Parmaklarımı emerek dilini yukarı aşağı yavaşça gezdirdiğinde inledim ve sırf bu görüntüyle boşalmadan önce elimi çabucak ağzından çektim. Kalçasından kavrayıp onu kaldırdım ve kucağıma oturttum.

İkimiz de birbirimizi çok istediğimizi ve rahatladığımızı gösteren bir sesle inledik.

"Ayrı kalmamalıyız," dedi dudaklarım onunkilerle aynı hizaya gelene kadar saçlarımdan çekerek. Nefesimdeki korkakça vedayı tadabiliyor muydu?

"Kalmak zorundayız," dedim kalçasını hafifçe döndürmeye başladığı sırada. *Siktir.*

Tessa kendini yavaşça kaldırdı. "Seni, beni istemeye zorlamayacağım. Artık bunu yapmayacağım." Paniklemeye başladım fakat kendini bir kez daha yavaşça üzerime bırakırken ve sonra yeniden yükselerek aynı işkenceyi tekrarlarken zihnimdeki tüm düşünceler kayboldu. Beni öpmek için yaklaştı ve kontrolü ele alarak dilini dilimin etrafında gezdirdi.

"Seni istiyorum," dedim nefesimi ağzına vererek. "Seni her zaman istiyorum, bunu biliyorsun." Kalçasının hareketini hızlandırırken ağzımdan alçak bir ses çıktı. Tanrım, beni öldürecekti.

"Beni terk ediyorsun." Dilini altdudağımda gezdirdi ve ben de elimi bedenlerimizin birleştiği yere indirerek klitorisini parmaklarımın arasına aldım.

"Seni seviyorum," dedim söyleyecek başka bir şey bulamadığım için ve o da kollarını boynuma doladı. "Seni *seviyorum*," diyerek inledi ve aletimin etrafında kasılarak boşaldı.

Ben de hemen ardından hem gerçek hem de mecazi anlamda içimdeki son damlaya kadar onun içine boşaldım.

Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı ve ben de gözlerimi açmadan ona sarılmış halde bekledim. Havalandırmadan hâlâ sıcak hava geliyordu ve ikimiz de ter içindeydik fakat havalandırmayı kapamak için de olsa onu bırakmak istemiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum sonunda.

Başını göğsüme yaslamıştı; yavaş ve düzenli nefes alıp veriyordu. Cevap verirken gözlerini açmadı. "Keşke sonsuza kadar benimle kalabilseydin, diye düşünüyorum."

Sonsuza kadar. Ben daha azını mı istiyordum sanki?

"Ben de," dedim ona hak ettiği bir gelecek vaadinde bulunmak isteyerek.

Sessiz geçen birkaç dakikadan sonra Tessa'nın yerdeki telefonu titreşince içgüdüsel bir hareketle onu da kendimle birlikte hareket ettirerek eğildim ve telefonu yerden aldım.

"Kimberly arıyor," dedim ve telefonu Tessa'ya verdim.

İki saat sonra Kimberly'nin otel odasının kapısını çaldık. Kimberly'yi görene kadar yanlış odanın kapısında olduğumuzdan neredeyse emindim. Gözleri şişmişti ve yüzünde hiç makyaj yoktu. Bu haliyle daha çok hoşuma gidiyordu fakat şu an öyle berbat görünüyordu ki sanki kendi gözyaşlarını tüketmiş ve üzerine başka birininkileri de akıtmış gibiydi.

"Girin. Uzun bir sabah oldu," dedi her zamanki havası tamamen kaybolmuş bir halde.

Tessa hemen arkadaşının beline kollarını dolayarak ona sarıldı ve Kimberly hıçkırarak ağlamaya başladı. Kim fena halde sinirlerimi bozduğu ve bu kadar hassas bir haldeyken seyirciden hoşlanmayacak bir tip olduğu için kapıda dikilirken kendimi fazlasıyla rahatsız hissettim. Onları büyük süit odanın salonunda bırakarak mutfak tarafına gittim. Kendime bir bardak kahve doldurdum ve salondaki hıçkırıklar alçak sesli konuşmalara dönünceye kadar duvarlara baktım. Şimdilik mesafemi koruyacaktım.

Bir yerlerden, "Babam geri dönecek mi?" diye soran yumuşak bir ses şaşkınlıkla sıçramama neden oldu.

Başımı çevirip bakınca yeşil gözlü Smith'in yanımdaki plastik sandalyeye yerleşmiş olduğunu gördüm. Yaklaştığını bile duymamıştım.

Omuz silkip yanına oturdum ve gözlerimi ayırmadan duvara baktım. "Evet. Sanırım dönecek." Ona babasının –babamızın– gerçekte ne kadar iyi bir adam olduğunu söylemeliydim.

Siktir.

Bu ilginç küçük velet lanet olası kardeşimdi. Mantığım bunu kesinlikle kabul etmiyordu. Smith'e baktım ve o da bunu sorularına devam etmek için bir işaret olarak gördü.

"Kimberly babamın başının belada olduğunu söyledi fakat parasını ödeyerek kurtulabilirmiş. Bunun anlamı nedir?"

Duruma davetsiz bir şekilde kulak kabartmış olmasına ve ayrıntılı sorularına alaycı bir şekilde gülmekten kendimi alamadım. "Eminim durum bundan ibarettir," diye homurdandım. "Yakında başını beladan kurtaracağını söylemek istemiş. Neden gidip Kimberly ve Tessa'yla oturmuyorsun?" İsmi ağzımdan çıkarken göğsümün yandığını hissettim.

Seslerinin geldiği yöne doğru baktıktan sonra söylediğim şeyi ağırbaşlı bir tavırla değerlendirdi. "Sana kızgınlar. Özellikle de Kimberly fakat babama daha çok kızdı, o yüzden senin için sorun yok."

"Kadınların her zaman kızgın olduklarını öğreneceksin."

Başını sallayarak onayladı. "Ölmedikleri takdirde. Annem gibi."

Ağzım açık kaldı, yüzüne baktım. "Böyle tuhaf şeyler söylememelisin. İnsanlara... tuhaf gelir."

İnsanların zaten onu tuhaf bulduklarını söylemek istercesine omuz silkti. Sanırım haklıydı da.

"Benim babam iyidir. Kötü biri değildir."

"Pekâlâ?" O yeşil gözlere bakmamak için başımı eğip masaya baktım.

"Beni birçok yere götürür ve bana güzel şeyler söyler." Smith masaya oyuncak bir trenin bir parçasını koydu. Bu çocuk neden trenlere bu kadar çok ilgi duyuyordu?

"Ve..." dedim sözleriyle içimden yükselen duyguları yutarak. *Neden şimdi bu konuda gevezelik ediyordu ki?*

"Seni de birçok yere götürüp güzel şeyler söyleyecek."

Ona baktım. "Bunu neden isteyeyim ki?" diye sordum fakat o yeşil gözleri bana düşündüğümden daha çok şey bildiğini söylüyordu.

Smith başını biraz eğdi ve bana bakarken hafifçe yutkundu. Bu küçük, tuhaf çocuk bilimsel açıdan gördüğüm en mesafeli, en kırılgan ve çocuksu şeydi. "Kardeşin olmamı istemiyorsun, öyle değil mi?"

Lanet olsun. Gelip beni kurtarması için çaresizce Tessa'ya bakındım. O ne söylemesi gerektiğini çok iyi bilirdi.

Sakin görünmeye çalışarak ona baktım fakat başarısız olduğumdan emindim. "Böyle bir şey söylemedim."

"Babamdan hoşlanmıyorsun."

Neyse ki o sırada Tessa ile Kimberly içeri girip beni cevap vermekten kurtardılar. "İyi misin, tatlım?" diye sordu ona Kimberly, saçlarını hafifçe karıştırarak.

Smith konuşmadı. Sadece onaylamak için bir kez başını salladı, saçlarını düzeltti ve trenini alıp başka bir odaya gitti.

9. Bölüm

Tessa

"Buradaki duşu kullan. Korkunç görünüyorsun, kızım," dedi Kimberly. Güzel şeyler söylemiyor olsa da nazik bir sesle konuşmuştu.

Hardin hâlâ büyük ellerinde tuttuğu bir bardak kahveyle masada oturuyordu. Mutfağa girip onu Smith'le konuşurken bulduğumdan beri bana neredeyse hiç bakmamıştı. İkisinin kardeş kardeşe biraz zaman geçirdiği fikri yüreğimi ısıtıyordu.

"Tüm kıyafetlerim barın oradaki kiralık arabada," dedim Kimberly'ye. Duş almaktan başka hiçbir şey istemiyordum fakat giyecek kıyafetim yoktu.

"Benim kıyafetlerimden bir şeyler giyebilirsin," diye önerdi, ikimiz de onun kıyafetlerinin içine asla giremeyeceğimi bildiğimiz halde. "Ya da Christian'ınkilerden. Giyebileceğin şort ve tişörtleri..."

"Ah, hayır," diye araya girdi Hardin, ayağa kalkarken Kimberly'ye kötü kötü bakarak. "Gidip ıvır zıvırlarını getiririm. Onun kıyafetlerini *giymeyeceksin*."

Kimberly tartışmak için ağzını açtı fakat herhangi bir şey söylemeden yeniden kapadı. Otel odasının mutfağında savaş çıkmayacağı için sevinip teşekkür edercesine Kimberly'ye baktım.

"Gabriel'in barı buradan ne kadar uzakta?" diye sordum, birinin cevabı bildiğini umarak. "On dakika." Hardin arabanın anahtarlarını almak için elini uzattı.

"Araba kullanabilir misin?" Vücudunda hâlâ alkol olduğu için Allhallows'dan buraya kadar arabayı ben kullanmıştım ve gözleri hâlâ donuk bakıyordu.

"Evet," diye kestirip attı.

Harika. Kimberly'nin Christian'm kıyafetlerini ödünç almamı önermesi, bir dakikadan az bir süre içinde Hardin'i asık suratlı birinden öfkeden köpüren birine çevirmişti.

"Gelmemi ister misin? Sen Christian'ın arabasını kullanacağına göre ben de onu kullanabilirim..." diye başladım fakat hemen sustum.

"Hayır. Ben hallederim."

Sabırsız ses tonu hoşuma gitmemişti fakat ona karşılık vermemek için dilimi ısırdım. Son zamanlarda içime neyin girdiğini bilmiyordum fakat ağzımı kapamam gittikçe zorlaşıyordu. Bu yalnızca benim için iyi bir şey olabilirdi. Hardin için olmayabilirdi ama benim için iyi olduğu kesindi.

Tek kelime daha etmeden ya da bana doğru düzgün bakmadan odadan çıktı. Uzun ve sessiz geçen dakikalar boyunca öylece duvara baktım, sonra Kimberly'nin sesi beni girdiğim hipnozdan uyandırdı.

"Nasıl, başa çıkabiliyor mu?" Beni masaya doğru götürdü.

"Çok iyi değil." İkimiz de oturduk.

"Bunu görebiliyorum. Bir evi yakmak muhtemelen öfkeyle baş etmenin sağlıklı bir yolu değildir," dedi fakat sesinde yargılayıcı bir ton yoktu.

Arkadaşımla göz göze gelmek istemediğim için koyu renkli ahşap masaya baktım. "Korktuğum şey onun öfkesi değil. Aldığı her nefesle kendini çektiğini hissedebiliyorum. Bundan sana söz etmemin bile çocukça ve bencilce olduğunu biliyorum çünkü sen bir sürü sorunla boğuşuyorsun ve Christian'm başı dertte..."

Bencilce düşüncelerimi kendime saklamam en iyisi olacaktı.

Kimberly elini elimin üzerine koydu. "Tessa. Aynı anda iki kişinin acı çekemeyeceğine dair bir kural yok. Sen de benim gibi tüm bunları yaşıyorsun."

"Biliyorum fakat seni kendi sorunlarımla rahatsız etmek istemi..."

"Beni rahatsız etmiyorsun. Şimdi dökül bakalım."

Sessiz kalmak ve yakınmalarımı kendime saklamak niyetiyle ona baktım fakat zihnimi okurmuş gibi başını iki yana salladı.

"Burada, Londra'da kalmak istiyor ve buna izin verirsem ilişkimizin biteceğini biliyorum."

Gülümsedi. "Görünüşe göre, sizin *bitirme* anlayışınız bizimkinden daha farklı." Böyle bir kâbusun ortasında bana bu kadar içten bir şekilde gülümsediği için boynuna sarılmak istedim.

"Yaşadıklarımızdan sonra bu söylediğime inanmanın güç olduğunu biliyorum fakat Christian ve Trish'le ilgili yaşadığımız tüm bu olay bizim ya sonumuz ya da kurtuluşumuz olacak. Başka bir sonuç göremiyorum ve şimdi sanırım hangisi olacağından korkuyorum."

"Tessa, üzerinde çok fazla ağırlık var. Anlat bana. Anlatabildiğin kadar anlat. Söyleyeceğin hiçbir şey senin hakkındaki fikirlerimi değiştiremez. Çok bencil bir sürtük olduğum için şu anda başka birinin sorunlarının beni kendiminkilerden uzaklaştırmasına ihtiyacım var."

Kimberly'nin fikrini değiştirmesini beklemiyordum. Barajın kapağı açıldı ve sözcükler hiç durmadan akan sular gibi kontrolsüzce ağzımdan dökülmeye başladı. "Hardin, Londra'da kalmak istiyor. Burada kalmak ve üzerinden atmak için sabırsızlandığı bir yükmüşüm gibi beni Seattle'a göndermek istiyor. Canı her yandığında yaptığı gibi benden uzaklaşıyor ve şimdi iyice ileri giderek o evi yaktı ve bu konuda hiç pişmanlık duymuyor. Öfkeli olduğunu biliyorum ve bunu ona asla söylemem fakat kendisi için işleri yalnızca daha da kötüleştiriyor.

"Eğer sadece öfkesiyle başa çıkabilse ve acı çekebileceğini, bu dünyada ondan veya benden başka birinin de önemli olduğunu kabul edebilse, bunu atlatır. Beni çileden çıkarıyor çünkü bensiz yaşayamayacağını ve beni kaybetmektense ölmeyi tercih edeceğini söylüyor fakat ne zaman bir karşısına bir zorluk çıksa böyle yapıyor; beni kendinden uzaklaştırıyor. Ondan vazgeçmeyeceğim, artık bunu yapamayacak kadar dibe vurmuş durumdayım. Fakat bazen savaşmaktan o kadar yoruluyorum ki hayatımın onsuz nasıl olabileceğini

düşünmeye başlıyorum." Gözlerimi kaldırıp Kimberly'ye baktım. "Fakat bunu gözümde canlandırmaya başladığımda, çektiğim acıdan neredeyse bayılacak gibi oluyorum."

Masadaki yarı dolu kahve bardağını alıp başıma diktim. Sesim birkaç saat öncesine göre daha iyi durumdaydı fakat haykırışlarım bu sefer de boğaz ağrısına dönüşmüştü.

"Bu kadar aydan sonra, yaşanan bu kargaşanın ardından," elimi abartılı bir hareketle salladım, "onsuz olmaktansa tüm bunları tercih etmem hâlâ bana mantıklı gelmiyor. Onunla geçirdiğim en kötü günler, en iyilerinin yanında hiç kalıyor. Hayal mi kuruyorum yoksa deli miyim bilmiyorum. Belki ikisi de. Fakat onu kendimden veya mümkün olabileceğini düşündüğümden çok daha fazla seviyorum ve sadece mutlu olmasını istiyorum. Kendim için değil, kendisi için.

"Aynaya bakmasını ve kaşlarını çatmak yerine gülümsemesini istiyorum. Kendini canavar gibi görmemesini istiyorum. Gerçek Hardin'i görmesini istiyorum çünkü kendini kötü adam rolünden çekip çıkarmazsa, bu onu mahvedecek ve benim elimde ise sadece külleri kalacak. Lütfen bunlarını hiçbirini ona hatta Christian'a bile söyleme. Sadece bunları içimden atmam gerek çünkü boğulacağımı hissediyorum ve özellikle de akıntıya karşı kendimden çok onu kurtarmaya çalışırken kendimi suyun yüzeyinde tutmam güçleşiyor."

Son sözcükleri söylerken sesim çatladı ve bir öksürük krizine tutuldum. Kimberly gülümseyerek konuşmak için ağzını açtı fakat parmağımı kaldırdım.

Boğazımı temizledim. "Dahası da var. Tüm bunların üzerine şey... doğum kontrol hapı almak için doktora gittim," dedim cümlenin son yarısını neredeyse fısıldayarak söyledim.

Kimberly gülmemek için elinden geleni yaptı fakat başarılı olamadı. "Fısıldamana gerek yok. Anlat haydi, kızım!"

"Pekâlâ." Kızardım. "Doğum kontrol hapına başladım ve doktor kısa bir muayene yaparak rahim boyumu kontrol etti. Normalden

kısa olduğunu söyledi ve daha başka testler için yine gelmemi istedi fakat kısırlıktan söz etti."

Başımı kaldırdığımda Kimberly'nin mavi gözlerindeki şefkati gördüm. "Kız kardeşimde de aynı sorun var; sanırım buna servikal *yetmezlik* demekten hoşlanıyorlar. Ne kadar korkunç bir terim: Yetmezlik sözcüğü kulağa sanki vajinası matematikten F almış veya boktan bir avukat falanmış gibi geliyor."

Kimberly'nin espri girişimi ve benimle aynı sorunu yaşayan birinden söz etmesi, kendimi biraz da olsa iyi hissetmemi sağladı.

"Peki, çocukları var mı?" diye sordum fakat yüzünün asıldığını görünce hemen pişman oldum.

"Şu anda ondan söz etmemi ister misin, pek bilmiyorum. Başka zaman anlatabilirim."

"Anlat." Bunu duymamam gerekiyordu fakat elimde değildi. "Lütfen," diye yalvardım.

Kimberly derin bir nefes aldı. "Hamile kalabilmek için yıllarca çabaladı; bu onun için korkunç bir durumdu. Kısırlık tedavisi denediler. O ve eşi, Google'da bulabileceğin her şeyi denediler."

"Ve?" diye kaba bir tavırla araya girerek acele ettirdim çünkü kendime Hardin'i hatırlattım. Şu an dönüş yolunda olduğunu umuyordum. Bu durumdayken kendi başına bırakılmamalıydı.

"Şey, sonunda hamile kalabildi ve bu hayatının en mutlu günüydü." Kimberly gözlerini kaçırdı ve o zaman ya yalan söylediğini ya da benim iyiliğim için bir şeyleri atladığını anladım.

"Ne oldu? Şimdi bebek nasıl?"

Kimberly ellerini kenetledi ve doğrudan gözlerime baktı. "Düşük yaptığında dört aylıktı. Fakat bu yalnızca *onun* başına gelenler; onun hikâyesi yüzünden kendini üzme. Belki sende aynı sorun yoktur. Ama varsa bile her şey senin için daha farklı olabilir."

Kulağımda çınlayan bir boşlukla, "İçimde hamile kalamayacağıma dair bir his var. Doktor kısırlıktan söz ettiği anda sanki tüm parçalar yerine oturdu."

Kimberly masanın üzerinde duran elimi tuttu. "Bundan emin olamazsın. Ve moralini bozmak istemem fakat Hardin zaten çocuk istemiyor, öyle değil mi?"

Sözleri nedeniyle göğsüme batan ufak bıçak hissine rağmen endişelerimi biriyle paylaştığım için şimdi kendimi daha iyi hissediyordum. "Hayır. İstemiyor. Benimle ne çocuk yapmak ne de evlenmek istiyor."

"Fikrini değiştirmesini mi bekliyordun?" Elimi hafifçe sıktı.

"Ne yazık ki evet, bekliyordum. Hatta bundan neredeyse emindim. Şimdi değil elbette fakat seneler sonra. Belki biraz büyüdüğünde ve ikimiz de okulu bitirdiğimizde, sonunda fikrini değiştireceğini düşünmüştüm. Oysa artık eskisinden daha imkânsız geliyor." Utançtan yanaklarımın kızardığını hissettim. Bunları yüksek sesle söylediğime inanamıyordum. "Bu yaşta çocuk konusunda endişelenmemin kulağa komik geldiğini biliyorum fakat anne olmak, kendimi bildim bileli istediğim bir şey. Bunun nedeni annemle babamın dünyanın en iyi ebeveynleri olmaması mı bilmiyorum fakat eskiden beri anne olmak için içimde bir arzu ve dürtü hissederim. Sadece bir anne değil, çok iyi bir anne; çocuklarını koşulsuz sevecek bir anne. Onları asla yargılamaz veya küçümsemezdim. Üzerlerinde hiçbir zaman baskı kurmaz veya onları küçümsemezdim. Onları benden daha iyi olmaları için yönlendirmezdim."

Başta bu konuyu konuştuğum için kendimi deli gibi hissettim. Fakat Kimberly söylediğim her şeyi onaylarcasına başını sallıyor ve böyle hisseden tek kişinin ben olmadığımı hissettiriyordu. "Bana böyle bir şans verilirse, iyi bir anne olacağımı düşünüyorum ve Hardin'in kollarına koşan kahverengi saçlı, gri gözlü küçük bir kız çocuğum olması fikri kalbimi yerinden hoplatıyor. Bazen bunun hayalini kuruyorum. Aptalca olduğunu biliyorum ama bazen ikisini dağınık dalgalı saçlarıyla yan yana oturmuş halde düşünüyorum." Bu gülünç görüntü gözlerimde canlanınca kahkaha attım. Bu görüntüyü haddinden fazla kez hayal etmiş-

tim. "Hardin ona kitap okur ve onu omuzlarında taşırdı ve o da Hardin'i parmağında oynatırdı."

Bu tatlı görüntüyü zihnimden silmeye çalışarak gülümsemek için kendimi zorladım. "Fakat o bunu istemiyor ve şimdi Christian'ın babası olduğunu öğrendiği için hiçbir zaman da istemeyecek."

Saçımı kulaklarımın arkasına attım ve tüm bunları tek bir gözyaşı akıtmadan içimden attığım için hem şaşırdım hem de kendimle biraz gurur duydum.

10. Bölüm

Hardin

"Keşke sonsuza dek benimle kalabilseydin."

Tessa bunu göğsüme yaslandığı sırada söylemişti. Duymak istediğim buydu. Sonsuza dek duymaya ihtiyacım olan şey de buydu.

Fakat neden benimle sonsuza dek birlikte olmak istiyordu? Bu nasıl bir şey olurdu ki? Tessa ve ben kırklı yaşlarımıza gelmişiz; çocuklarımız yok ve evlenmemişiz, sadece ikimiziz?

Bu benim için muhteşem bir şey olurdu. İdeal gelecek anlayışım buydu fakat onun için hiçbir zaman yeterli olmayacağını biliyordum. Aynı tartışmayı sayamayacağım kadar çok yaşamıştık ve ilk pes edenin o olacağını biliyordum çünkü ben asla pes etmezdim. Bir pislik olmak demek, çok inatçı olmak demekti. Benim için evlenmekten ve çocuk sahibi olmaktan vazgeçerdi.

Hem ben nasıl bir baba olurdum ki? Boktan bir baba olacağım kesindi. Bu soru aklıma gelince gülmeden edemiyordum. Bunu düşünmek bile çok saçmaydı. Bu yolculuk her ne kadar berbat bir şekilde sonuçlansa da Tessa'yla olan ilişkim konusunda beni kendime getirmişti. Onu her zaman uyarmaya, benimle dibe batmasını engellemeye çalışmıştım fakat hiçbir zaman yeterince çabalamamıştım. Dürüst olmam gerekirse, onu kendimden korumak için çok daha fazla çabalayabilirdim fakat bencilce olsa da bunu yapamamıştım. Şimdi benimle geçireceği hayatın nasıl olacağını gördüğümde, başka bir seçeneğim olmadığını anlıyordum. Bu seyahat zihnimi bulandıran duygusallığı dağıtmış ve bana mucizevi bir şekilde bu işten

kolayca kurtulabilmem için bir fırsat sunmuştu. Onu Amerika'ya geri gönderebilirdim, böylece hayatına devam edebilirdi.

Tessa'nın benimleyken sahip olduğu gelecek, yalnız, kara bir delikten başka bir şey değildi. Yıllarca, ondan istediğim her şeyi, bana göstermekten hiç vazgeçmediği sevgiyi ve şefkati alacaktım fakat o tatmin olmayacak ve yıllar geçtikçe ona esas istediğini vermediğim için giderek daha çok nefret edecekti benden. Bu süreyi kısaltarak vaktini boşa harcamasını engelleyebilirdim.

Gabriel'in barına varınca Tessa'nın çantasını çabucak arka koltuğa attım ve doğrudan Kimberly'nin oteline dönmek üzere yola çıktım. Gerçekten de devam ettirebileceğim, lanet olası, elle tutulur bir plan yapmam gerekiyordu. Benden öylece vazgeçmeyecek kadar inatçı ve âşıktı.

Onun sorunu buydu; Tessa, hiç karşılık almadan sürekli veren insanlardandı ve korkunç gerçek şuydu ki onun gibiler, benim gibi sürekli alan ve geriye hiçbir şey kalmayıncaya kadar sömüren insanlar için en kolay hedefti. En başından beri yaptığım ve her zaman yapacağım şey de buydu.

Beni aksine ikna etmeye çalışacaktı; bunu biliyordum. Evliliğin artık önemli olmadığını söyleyecekti fakat sırf beni yanında tutabilmek için kendine yalan söyleyecekti. Bu benim hakkımda çok şey söylüyordu; beni koşulsuz sevmesi konusunda onu manipüle ettiğimi gösteriyordu. Yola devam ederken içimdeki mazoşist, onun sevgisinden kuşku duymaya başladı.

Beni söylediği kadar çok mu seviyordu, yoksa bana bağlanmış mıydı? Arada büyük bir fark vardı ve benim yüzümden katlandığı berbat olaylar devam ettikçe, bunun bir bağımlılık olma olasılığı artıyordu. Bu, ben işleri yeniden berbat ettikten sonra onun beni düzeltmek için yanımda olduğunu hissettireceği anın bekleyişiyle aldığı heyecandı.

İşte durum bundan ibaretti: Beni bir proje, düzeltebileceği biri gibi görüyor olmalıydı. Bu konu daha önce de birden fazla kez açılmış fakat Tessa bunu kabul etmeyi reddetmişti.

Somut bir örnek bulmak için zihnimi kurcaladım ve sonunda bulanık, sarhoş beynimin bir yerlerinde buldum.

Annemin yılbaşından sonra Londra'ya gidişinin ardından Tessa endişeli gözlerle bana bakmıştı. "Hardin?"

"Evet?" demiştim dişlerimin arasına aldığım kalemi çıkarmadan. "İşin bitince şu ağacı kaldırmama yardım eder misin?"

Aslında çalışmıyordum, yazıyordum fakat o bunu bilmiyordu. Uzun ve ilginç bir gün geçirmiştik. Onu kahrolası Trevor'la öğle yemeğinden dönerken yakalamıştım ve sonra da onu çalışma masasının üzerine yatırıp çılgınlar gibi becermiştim.

"Evet, bana sadece bir dakika ver." Temizlik yaparken göreceğinden korktuğum için kâğıtları kaldırmış ve annemle süslediği küçük ağacı kaldırmasına yardım etmek için ayağa kalkmıştım.

"Ne çalışıyorsun? Güzel bir şey mi?" Sürekli evin bir köşesinde bıraktığımdan yakındığı eski püskü deri ciltli deftere uzanmıştı. Eski derinin üzerindeki bardak ve kalem izleri onu deli ediyordu.

"Hiç." Kitabı açmasına fırsat vermeden elinden çekmiştim.

Geri çekilmişti fakat davranışımın onu şaşırttığı ve kırdığı açıktı. "Affedersin," demişti alçak sesle.

O güzel yüzünü iyice asmış, bense defteri koltuğun üzerine atıp ellerini tutmuştum. "Sadece sordum. İşine burnumu sokmak veya seni sinirlendirmek istememiştim."

Lanet olsun, ben tam bir pisliktim.

Hâlâ pisliğin tekiyim.

"Sorun değil, işime karışma yeter. Ben..." Makul bir bahane bulamamıştım çünkü eskiden ona bu konuda engel olmuyordum. Ne zaman seveceğini düşündüğüm bir şey karalasam onunla paylaşırdım. Böyle yapmama bayılırdı ve şimdi bunu yaptığı için onu azarlıyordum.

"Tamam." Bana arkasını dönüp korkunç ağacın üzerindeki süsleri çıkarmaya başlamıştı.

Birkaç dakika boyunca sırtına bakmış ve neden bu kadar öfkeli olduğumu düşünmüştüm. Yazdıklarımı okusaydı neler hissederdi?

Hoşuna gider miydi? Yoksa şaşkına döner ve sinir krizi mi geçirirdi? Bunu o zaman da şimdi de bilmiyordum, bu yüzden bugün hâlâ hiçbir fikri yoktu.

"Tamam mı? Tek söyleyeceğin bu mu?" Kavga etmek istediğim için ona sataşmıştım. Kavga etmek, umursamamaktan; bağrışmalar, sessizlikten daha iyiydi.

"Bir daha eşyalarına dokunmayacağım," demişti dönüp bana bakmadan. "Bu kadar kızacağını bilmiyordum."

"Ben..." Kavga etmek için bir şeyler bulmaya çalışmıştım. Sonra da işi doğrudan esas konuya getirmiştim. "Neden benimle birliktesin?" diye sormuştum sert bir sesle. "Tüm olanlardan sonra, hoşuna giden şey drama mı?"

"Ne?" Elinde ufak bir kar tanesi süsüyle hızla bana dönmüştü. "Neden benimle kavga etmeye çalışıyorsun? Artık eşyalarına dokunmayacağımı söyledim."

"Kavga çıkarmıyorum," diye yalan söylemiştim. "Sadece bilmek istiyorum çünkü belli ki drama ve iniş çıkışlar her şeyden daha fazla hoşuna gidiyor." Bunu söylemekle haksızlık ettiğimi bilmeme rağmen yine de söylemiştim. Tam havamdaydım ve onun da bana katılmasını istiyordum.

Elindeki süsü ağacın yanındaki kutuya bırakıp bana yaklaşmıştı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Benimle kavga etmeye çalıştığında bile seni seviyorum. Dramadan nefret ediyorum, sen de bunu biliyorsun. Seni sen olduğun için seviyorum, hepsi bu." Parmakuçlarına kalkarak yanağımdan öpmüştü, ben de ona sarılmıştım.

"O zaman neden beni seviyorsun? Senin için hiçbir şey yapmıyorum," diye cılız bir sesle itiraz etmiştim. O gün Vance'de çıkardığım olay hâlâ zihnimdeydi.

Sabırla nefes almış ve başını göğsüme yaslamıştı. "İşte," işaretparmağıyla hafifçe kalbime vurmuştu, "bu yüzden. Şimdi lütfen benimle kavga etmeye çalışmayı bırak. Üzerinde çalışmam gereken bir ödevim var ve bu ağaç kendi kendine kalkıp gitmiyor."

Hak etmediğim zamanlarda bile bana hep çok yumuşak ve anlayışlı davranıyordu.

"Seni seviyorum," demiştim saçlarının arasından, ellerimi kalçasına kaydırırken. Bana sokularak onu kollarıma alıp kaldırmama izin vermiş ben onu salondaki koltuğa taşırken bacaklarını belime dolamıştı.

"Seni her zaman seviyorum. Benden şüphe etme, her zaman seveceğim," diye beni temin etmişti, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırarak.

Seksi kıvrımlarının her birinin tadını çıkararak onu yavaşça soymuştum. Ben prezervatifi takarken gözlerini kocaman açması çok hoşuma gitmişti. Aynı günün akşamüstü adet gördüğü sırada sevişmek konusunda gerilmişti fakat gözünün önünde kendime dokunmaya başladığımda göğsü hızlı hareketlerle inip kalkmaya başlamıştı. Sabırsızca alıp verdiği nefesler ve alçak sesle bir kez inlemesi onunla oynamayı hemen bırakmama neden olmuştu. Bacaklarının arasına yaklaşarak yavaşça içine girmiştim. Çok ıslak ve dardı, içine girdiğimde kendimi kaybetmiştim ve o lanet ağacın nasıl ortadan kalktığını hâlâ hatırlamıyordum.

Onunla geçirdiğim mutlu anları son zamanlarda çok sık düşünüyordum. Onu zihnimden çıkarmaya çalışırken direksiyonu sıkıca tutan ellerim titriyordu; kendimi şimdi zamana dönmeye zorlarken zihnimdeki iniltileri ve ürperişleri ağır ağır kayboldu.

Tessa'dan birkaç kilometre uzakta, yavaş ilerleyen bir trafikte bekliyordum. Planımı iyice belirlemeli ve onu bu geceki uçağa bindirmeliydim. Saat dokuzda, geç bir uçuş olacaktı, bu yüzden Heathrow'a gitmek için bolca zamanı vardı. Onu Kimberly götürecekti, bunu yapacağını biliyordum. Başım hâlâ ağrıyordu; alkol bedenimden miskin bir şekilde ayrılıyordu ve kendimi hâlâ biraz çakırkeyif hissediyordum. Araba kullanmama engel olacak kadar değildi fakat hâlâ beynimin tamamını kullanamıyordum.

"Hardin!" dedi tanıdık bir ses. Ses, penceremden dolayı boğuk geldiği için pencereyi hemen indirdim.

Ne tarafa dönsem geçmişimden biri beni çağırıyordu.

"Kahretsin!" diye bağırdım yanımdaki arabaya. Yan şeritte eski arkadaşım Mark vardı. Eğer bu yukarıdan gelen bir işaret değilse, başka ne olabileceğini bilmiyordum.

"Kenara çek!" diye seslendi yüzüne yayılan kocaman gülümsemeyle.

Vance'in kiralık arabasını bir dondurmacının park yerine çektim, Mark da yanımda durdu. Benden önce o berbat arabasından indi ve kapımı açmak için koştu.

"Geri döndün ve bana haber bile vermedin, öyle mi?" diye bağırdı omzuma hafifçe vurarak. "Ve, lanet olsun, bu BMW'nin kiralık olduğunu söyle. Yoksa benden sonra zengin mi oldun?"

Gözlerimi devirdim. "Uzun hikâye ama evet, kiralık."

"Temelli mi döndün yoksa?" Kahverengi saçları kısacık kesilmişti fakat gözleri her zamanki kadar parlaktı.

"Evet, temelli döndüm," diye cevap verdim kararımı vererek. Ben burada kalıyordum ve Tessa da geri dönüyordu, konu kapanmıştı.

Yüzüme dikkatle baktı. "Lanet yüzüklerin nerede? Çıkardın mı yoksa?"

"Evet, sıkıldım." Omuz silktim fakat yüzüne baktım. Başını biraz çevirdiğinde, ışık vurdu ve dudaklarının altında iki küçük delik gördüm. Lanet olsun, çocuğun dudağında pirsing delikleri vardı.

"Lanet olsun, Scott, çok değişmişsin. Bu çılgınca. Ne kadar oldu, iki yıl mı?" Ellerini kaldırdı. "Üç mü? Tanrım, son on yıldır uçmuş bir haldeyim o yüzden ne kadar olduğundan emin değilim." Kahkaha attı ve cebini karıştırarak bir paket sigara çıkardı.

Bana teklif edince reddettim ve bu da kaşını kaldırıp bakmasına neden oldu. "Ne yani, artık zararlı maddelerden uzak mı duruyorsun?" diye suçladı.

"Hayır, sadece lanet bir sigara istemiyorum," diye çıkıştım.

Öfkelendiğimde her zaman yaptığı gibi bir kahkaha attı. Suç işlediğimiz küçük çetemizin lideri hep oydu. Benden bir yaş büyüktü fakat bu her zaman ona özenmeme ve onun gibi olmak istememe yeterdi. Bu nedenle ismi James olan biraz daha büyük bir çocuk geldiğinde ve Mark oyunlarına başladığında hemen dâhil olmuştum.

Kızları haberleri olmadan bantladıklarında bile onlara davranış şekilleri beni rahatsız etmezdi.

"Artık karı gibi oldun, değil mi?" Dişlerinin arasına sıkıştırdığı sigarasıyla gülümsedi.

"Siktir git. Kafan yine iyi, değil mi?" Hiçbir zaman değişmeyeceğini, sayısız kızla kafayı çektiği o parlak günlerine takılıp kalacağını ve kafasının her zaman iyi olacağını biliyordum.

"Hayır, uzun bir gece geçirdim." Dün gece ne yaptıysa veya kimi becerdiyse büyük olasılıkla onu hatırlamıştı ve açıkça belli olan gururlu bir ifadeyle sırıttı. "Nereye gidiyorsun? Annende mi kalıyorsun?"

Annemin ve yakıp kül ettiğim evin lafı geçince göğsüm sıkıştı. Sıcak dumanları yanaklarımda hissedebiliyor, Tessa'nın geldiği arabaya binmeden önce arkama dönüp baktığımda evi yutan parlak alevleri hâlâ görebiliyordum. "Hayır, orada burada kalıyorum işte."

"Ah, anladım." Ama anlamamıştı. "Kalacak yere ihtiyacın olursa, bana gelebilirsin. Şimdi James'le yaşıyorum, senin büyüyüp tipik bir Amerikalı olduğunu görmek bayağı hoşuna gidecek."

Kafamın içinde Tessa'nın bu tanıdık ve kolay yola sapmamam için yalvardığını duyabiliyordum fakat bu yakarışlara aldırmadan Mark'a tamam demek için başımı salladım. "Aslında bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne istersen bulurum sana. Artık James satış yapıyor!" diye gururla karşılık verdi Mark.

Gözlerimi devirdim. "Demek istediğim bu değildi. Otele bir şey bırakacağım. Sen de beni takip et ve sonra Gabriel'in barına gidip arabamı alalım."

İzin verirlerse kiralama süresini uzatmam gerekecekti. Washington'da koca bir ev ve araba olduğunu umursamamayı tercih ediyordum. Bu konuyu sonra düşünecektim.

"Sonra bana mı geleceksin?" Durdu. "Dur biraz, kime bir şey bırakacaksın?" Kafası iyiyken bile bu ayrıntıyı atlamamıştı.

Mark'a Tessa'dan bahsetmeyecektim, bunu kesinlikle yapmayacaktım. "Bir kıza işte." Tessa'nın öylesine biri olduğu yalanını

söylerken boğazımın yandığını hissettim fakat onu bu durumdan korumak zorundaydım.

Mark arabasına gitti, binmeden önce duraksadı. "Seksi mi bari? Kızı bir kez daha becermek istersen aşağıda bekleyebilirim. Ya da belki bana izin ve..."

Gözlerimin önünde kırmızı bir renk belirdi ve sakinleşmek için birkaç kez nefes aldım. "Hayır. Lanet olsun, hayır. Sen arabada bekleyeceksin. İçeri bile girmeyeceğim." İkna olmuş gibi görünmeyince ekledim, "Ben ciddiyim. Eğer o lanet arabadan inip ona..."

"Ahbap, sakin ol! Arabada bekleyeceğim!" diye bağırdı ve sanki polismişim gibi ellerini kaldırdı.

Park yerinden yola çıkarken arkamdaki arabasında hâlâ gülüyor ve başını iki yana sallıyordu.

11. Bölüm

Tessa

Duvardaki prize takılı telefonumu kontrol ettim. "Gideli bir saatten fazla oldu." Bir kez daha aramayı denedim.

"Büyük olasılıkla oyalamyordur," dedi Kimberly fakat beni rahatlatmaya çalışırken gözlerindeki şüpheyi görebiliyordum.

"Cevap vermiyor. O bara geri döndüyse..." Ayağa kalkıp volta atmaya başladım.

"Bence her an gelebilir." Kapıyı açtı, sağa sola ve sonra da yere baktı. Alçak sesle ismimi söyledi fakat sesinde bir şey vardı. Ters giden bir şey vardı.

"Ne? Ne oldu?" *Hardin koridorda mıydı?* Hemen Kimberly'nin yanına gittim fakat o sırada o da eğilip bavulumu aldı.

İçimi kaplayan korku dizlerimin üzerine çökmeme neden oldu. Bavulumun ön gözünü açarken Kimberly'nin beni saran kollarını hissetmiyordum bile.

Ön gözde tek bir uçak bileti vardı. Onun yanında ise Hardin'in arabası ile evinin anahtarlarının hâlâ arada olduğu anahtarlık duruyordu.

Böyle olacağını biliyordum. Eline geçen ilk fırsatta benden kaçacağını biliyordum. Hardin hiçbir duygusal sarsıntıyla baş edemezdi; bunu yapacak türde biri değildi. Bunun için hazırlıklı olmalıydım. Peki elimdeki bu bilet neden çok ağır gelmişti ve neden göğsüm yanıyordu? Bana bunu yaptığı için, o anda ve hiç öfke duymadan, ondan o anda nefret ettim; kendimi bu duruma hazırlamadığım için kendimden de nefret ettim. Şu anda güçlü olmalı, elimde kalan o

minicik onur kırıntısına tutunmalı ve dik durmalıydım. Bu bileti almalı, lanet bavulumu kapmalı ve Londra'dan defolup gitmeliydim. Kendine saygısı olan her kadın bunu yapardı. Basitti, öyle değil mi? Dizlerim altımda kıvrılıp ellerim titrerken, yüzümdeki utancı gizleyip bir kez daha bu adam için paramparça olurken zihnimde bu düşünce vardı.

"Aşağılık herif," diye hakaret etti Kimberly Hardin'e, ben onun aşağılık herifin teki olduğunu bilmiyormuşum gibi. "Geri döneceğini biliyorsun; bunu hep yapıyor," dedi saçlarımın arasından. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerindeki öfkeyi ve korumacı arkadaşlara özgü o tehdidi gördüm.

Kendimi yavaşça onun kollarından çektim ve başımı iki yana salladım. "İyiyim. Bir şeyim yok. İyiyim," diye homurdandım Kim'den çok kendime.

"Değilsin," diye düzeltti, kontrolden çıkmış bir saç tutamını kulağımın arkasına iterken.

Bir an aynı hareketi Hardin'in yaptığını hayal ettim ve geri çekildim. Kendimi kaybetmeden önce, "Duş yapmam gerek," dedim arkadaşıma.

Hayır, mahvolmamıştım. Mahvolmamış, yenilmiştim. Şu an hissettiğim şey tam olarak yenilgiydi. Kaçınılmaza karşı aylarca savaş vermiş, kendi başıma göğüsleyemeyeceğim kadar büyük bir akıntıya karşı durmuştum ve şimdi o akıntı beni yutmuştu ve görünürde hiçbir cankurtaran botu yoktu.

"Tessa? Tessa, iyi misin?" diye bağırdı Kimberly, banyo kapısının diğer tarafından.

"İyiyim," diyebildim fakat ağzımdan çıkan sözcük hissettiğim kadar zayıftı. İçimde hiç güç kalmadığını hissediyorsam, zayıflığımın birazını saklamaya çalışabilirdim.

Su soğumuştu. Dakikalar önce soğumuştu. Belki bir saat olmuştu. Ne kadar zamandır burada, küvetin içine oturmuş, dizlerimi göğsüme çekmiş, soğuk suyun altında durduğum hakkında hiçbir

fikrim yoktu. Bir süre önce acı sınırını aşmıştım fakat bedenim, birkaç Kimberly ziyareti öncesinde uyuşmuştu.

"O duştan çıkman gerek. Sakın kapıyı kıramayacağımı sanma."

Bunu yapacağından hiç şüphelenmedim. Bu tehdidi birkaç seferdir duymazdan geliyordum zaten fakat bu kez uzanıp suyu kapadım. Ama oturduğum yerden kımıldamadım.

Su kapanınca Kimberly'nin rahatladığını anladım, kısa bir süre daha bana seslenmedi.

Fakat bir sonraki gelişinde, "Çıkıyorum," diye seslendim.

Ayağa kalktığımda bacaklarım titriyordu ve saçlarım neredeyse kurumuştu. Çantamı karıştırdım ve bir bacağımı, sonra da diğerini kotuma geçirmek, kollarımı kaldırmak ve tişörtümü üzerime geçirmek gibi rutin hareketleri yaptım. Kendimi robot gibi hissediyordum ve elimle aynayı silip kendime baktığımda, gerçekten robot gibi göründüğümü fark ettim.

Bunu daha kaç kez yapacak? diye sessizce sordum aynadaki yansımama.

Hayır, bunu yapmasına daha kaç kez izin vereceksin? Esas soru buydu.

"Artık vermeyeceğim," diye yüksek sesle cevap verdim, bana bakan yabancıya. Son bir kez ve sadece ailesi için onu bulacaktım. Onu Londra'dan götürecek ve uzun süre önce yapmam gerekeni yapacaktım.

12. Bölüm

Hardin

"Lanet olsun, Scott! Kendine bir bak; kahrolası bir mamuta benziyorsun!" James oturduğu koltuktan kalkıp bana doğru yürüdü. Bu doğruydu. Mark ve ona kıyasla çok iriydim. "Ne yani, iki metre on santim filan mısın?" James'in gözleri donuktu ve kan çanağına dönmüştü. Daha öğlen bir bile değildi.

"Bir doksan," diye düzelttim ve Mark'ın gösterdiği arkadaşça tavrı gördüm. Güçlü eliyle omzuma hafifçe vurdu.

"Harika! Döndüğünü herkese duyurmalıyız. Herkes hâlâ burada, ahbap." James büyük bir şey planlıyormuş gibi ellerini birbirine sürttü ve ne planladığını bilmek bile istemiyordum.

Tessa dışarıdaki çantayı bulmuş muydu? Ne düşünmüştü? Ağlamış mıydı? Yoksa bunları çoktan aşmış mıydı?

Bu sorunun cevabını bilmek istemediğime çok emindim. Kapıyı açtığında yüzünün aldığı şekli düşünmek istemiyordum. Bavulun ön gözüne tıkılan tek kişilik bileti gördüğünde neler hissettiğini düşünmek bile istemiyordum. Bavuldan tüm kıyafetlerimi almış ve kiralık arabamın arka koltuğuna atmıştım.

Benden bir veda bekleyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Vazgeçmeden önce beni bulmaya çalışacaktı. Fakat son bir çabadan sonra vazgeçecekti. Başka şansı kalmayacaktı çünkü uçuştan önce beni asla bulamayacaktı ve yarın benden çok çok uzaklarda olacaktı.

"Ahbap!" Mark gürültülü bir şekilde seslendi ve ellerini yüzümün önünde salladı. "Nerelere daldın?"

"Pardon," dedim omuz silkerek. Fakat sonra, Tessa beni ararken Londra'da kaybolursa ne yapacağımı düşündüm. Bir şey yapacak mıydım?

Mark kolunu omzuma doladı ve James'le kimi davet edecekleri konusunda daldıkları konuşmaya beni de dahil etti. Birçok tanıdık isimden ve daha önce hiç duymadığım birkaç kişiden söz ettiler, gün ortasında yapacakları bir parti için telefon görüşmelerine başlayarak bağıra çağıra parti zamanını ve alkol siparişlerini ilettiler.

Yanlarından ayrılıp mutfağa gittim, bir bardak su bulmak için daireye geldiğimden beri ilk kez etrafıma bakındım. Ortalık berbat durumdaydı. Yurt odasının cumartesi ve pazar sabahları nasıl görünüyorsa, burası da öyleydi. Bizim evimiz, en azından Tessa varken asla böyle görünmezdi. Tezgâhların üzeri asla pizza kutularıyla dolmaz, masaların üzerinde bira şişeleri ve nargileler olmazdı. Kötü yola düşüyordum ve bunun farkındaydım.

Nargileden söz etmişken, şu an Mark ile James'in ne yaptıklarını anlamak için onlara bakmam gerekmiyordu. Nargilenin içinde köpüren suyun sesini duydum, sonra da etrafa belli belirsiz bir ot kokusu yayıldı.

Bir mazoşist olduğum için cebimden telefonumu çıkardım ve yeniden açtım. Duvar kâğıdı olarak ayarladığım fotoğraf Tessa'nın en sevdiğim fotoğrafıydı. En azından şimdilik. En sevdiğim fotoğraflar, siktiğimin her haftası değişiyordu fakat bu muhteşemdi. Sarı saçları açıktı ve omuzlarının üzerine dökülüyordu ve üzerine vuran ışıkla parlıyordu. Yüzünde gerçek bir gülümseme vardı, gözlerini sımsıkı kapamıştı ve burnu tapılası bir şekilde kırışmıştı. Kimberly'nin önünde poposuna vurduğum için bana gülüyor ve beni azarlıyordu ve bu fotoğrafı, o iğrenç arkadaşının önünde ona yapabileceğim çok daha ayıp şeyleri kulağına fısıldadıktan sonra ve Tessa kahkahalara boğulmadan hemen önce çekmiştim.

Yeniden salona gittim ve James telefonumu elimden çekip aldı. "Ne kullanıyorsan bana da ondan biraz ver!"

Hızlı davranıp fotoğrafa bakmadan önce telefonu elinden aldım.

Ben duvar kâğıdını değiştirirken James, "Huysuz, huysuz," diye alay etti. Bu pisliklerin eline koz vermeye gerek yoktu. "Janine'i davet ettim," dedi Mark, James'le birlikte gülerek.

"Niye güldüğünüzü bilmiyorum." Mark'ı işaret ettim. "O *senin* ablan." Sonra James'i işaret ettim. "Ve onu sen de becerdin." Bu pek de şaşırtıcı değildi; Mark'ın ablası, küçük kardeşinin tüm arkadaşlarını becermesiyle tanınırdı.

"Siktir git, ahbap!" James nargileden bir nefes daha çekip bana uzattı.

Tessa beni öldürürdü. Çok hayal kırıklığına uğrardı; ot içmek şöyle dursun, benim içki içmemi bile onaylamıyordu.

"Ya iç ya da ver," diye üsteledi Mark.

"Janine gelirse buna ihtiyacın olacak. Hâlâ fena halde seksi," dedi James. Mark ona baınca güldüm.

Bu şekilde ot içerek, oturarak, alkol alarak, oturarak, ot içerek saatler geçti ve etraf bir anda, sözkonusu kız da dâhil olmak üzere, bir sürü insanla doldu.

13. Bölüm

Tessa

Çok fazla olmasa da hâlâ biraz gururum vardı ve Hardin'le tek başıma yüzleşip bu konuşmayı baş başa yapmayı tercih ediyordum. Ne yapacağını çok iyi biliyordum. Onun için fazla iyi olduğumu, bana iyi gelmediğini söyleyecekti. Beni incitecek bir şey söyleyecek ve ben de onu aksine ikna etmeye çalışacaktım.

Böylesine soğuk bir hareketten sonra hâlâ onun peşinden koştuğum için Kimberly aptal olduğumu düşünüyor olmalıydı fakat onu seviyordum ve birini sevdiğinizde böyle yapardınız: Size ihtiyacı olduğunu bildiğinizde onun için savaşır, onun peşinden giderdiniz. Kendine karşı verdiği savaşta ona yardım eder ve o kendinden ümidi kesse bile siz ondan asla ümidinizi kesmezdiniz.

"Ben iyiyim. Onu bulduğumda sen yanımda olursan telaşlanır ve bu da işleri daha kötüye götürür," dedim Kimberly'ye ikinci kez.

"Dikkatli ol, lütfen. O çocuğu öldürmek zorunda kalmak istemiyorum fakat şu noktada hiçbir ihtimal ortadan kalkmış değil." Bana hafifçe gülümsedi. "Bekle, bir şey daha var." Kimberly parmağını kaldırdı ve odanın ortasındaki sehpaya doğru aceleyle ilerledi. Çantasını karıştırdı ve sonra yanma gitmemi işaret etti.

Kimberly, her zamanki Kimberly gibi, dudaklarıma parlak, renksiz bir parlatıcı sürdü ve elime bir maskara tutuşturdu. "İyi görünmek istersin, değil mi?"

Göğsümdeki acıya rağmen iyi görünmem için gösterdiği çaba karşısında gülümsedim. Tabii ki bu, onun için denklemin bir parçasıydı.

• • •

On dakika sonra artık ağlamaktan kızaran yanaklarımdaki renk gitmişti. Kapatıcı ve hafif bir far sayesinde gözlerimin etrafındaki şişlik daha az göze batıyordu. Saçlarım taranmış ve nasıl olduysa büyük dalgalar halinde kontrol altına alınmıştı. Kimberly birkaç dakika sonra pes etmiş ve iç geçirerek "deniz dalgasının" zaten şimdilerde moda olduğunu söylemişti. Tişörtümü değiştirerek bana bir bluz ve hırka giydirdiğini hatırlamıyordum fakat beni çok kısa sürede zombi gibi görünmekten kurtarmıştı.

"İhtiyacın olursa beni arayacağına söz ver," diye ısrar etti Kimberly. "Çıkıp seni aramayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun."

Onayladığımı gösterircesine başımı salladım çünkü bunu hiç tereddüt etmeden yapacağını biliyordum. Hardin, Christian'ın kiralık arabasını park yerine bırakmıştı, Kimberly arabanın anahtarını vermeden önce bana iki kez daha sarıldı.

Arabaya binince telefonumu şarja taktım ve pencereyi sonuna kadar indirdim. Araba Hardin kokuyordu, bu sabahtan kalan boş kahve bardakları hâlâ bardak tutacaklarının içindeydi ve bana daha saatler önce benimle nasıl seviştiğini hatırlatıyordu. Bana o şekilde veda etmişti; bir tarafımın bunu bildiğini fakat kabullenmeye hazır olmadığını şimdi anlıyordum. Yüzeye çıkmaya başlayan ve beni yutmak üzere bekleyen yenilgiyi kabul etmek istememiştim. Saatin beşe geldiğine inanmak güçtü. Hardin'i bulmak ve benimle eve dönmeye ikna etmek için iki saatten az zamanım vardı. Uçak sekiz buçukta kalkıyordu fakat her ihtimale karşı uçağı kaçırmamak için güvenlikten geçmek üzere yediden biraz önce orada olmamız gerekiyordu.

Eve yalnız mı dönecektim?

Dikiz aynasından kendime baktım ve kendini banyoda yerden kaldırmak zorunda kalan o kızı gördüm. O uçakta yalnız olacağımı söyleyen berbat hissi fark ettim.

Onu arayabileceğim sadece tek bir yer biliyordum ve eğer orada değilse, ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Arabayı çalıştırdım

fakat elim vitesin üzerindeyken duraksadım. Beş parasız ve gidecek bir yerim olmadan Londra'da öyle amaçsızca dolaşamazdım.

Çaresiz ve endişeli bir şekilde onu bir kez daha aramaya çalıştım ve telefonu açtığında neredeyse sevinçten ağlayacaktım.

"Alooo, kimsiniz?" dedi tanımadığım bir erkek sesi. Doğru numarayı aradığımdan emin olmak için telefonu kulağımdan çekip ekrana baktım fakat üzerinde Hardin'in ismi yazıyordu. "Alooo," dedi adam biraz daha yüksek bir sesle, sözcüğü ağzından zorla çıkarırmış gibi.

"Şeyyy, selam. Hardin orada mı?" Midemin burulduğunu hissettim; bu adamın kim olduğunu bilmesem de bana kötü haberler vereceğini biliyordum.

Arkadan kahkahalar ve birkaç ses yankılandı ve bunların birden fazlası kız sesiydi. "Scott... şu an müsait," dedi adam.

Müsait mi?

"*Müsait değil* olacaktı, seni salak," diye bağırdı arkadan bir kız sesi, kahkaha atarak.

Ah, Tanrım. "O nerede?" Sesin değişmesinden beni hoperlöre aldığını anladım. "Meşgul," dedi başka bir erkek sesi. "Sen kimsin? Partiye geliyor musun? Bu yüzden mi aradın? Amerikan aksanını beğendim tatlım, eğer Scott'ın arkadaşıysan..."

Parti mi? Saat beşte mi? Telefonumdan gelen birçok kız sesi ve Hardin'in "meşgul" olduğu gerçeğindense, bu anlamsız gerçeğe odaklanmaya çalıştım.

"Evet," diye cevap verdi ağzım, beynim henüz onay vermeden. "Adresi bir kez daha almam gerek." Sesim titrek ve güvensiz çıkıyordu fakat bunu fark etmişe benzemiyorlardı.

Telefona cevap veren adam bana adresi verdi ve ben de adresi çabucak telefonumdaki navigasyona kaydettim. İki kez başarısız oldum ve ondan tekrarlamasını istemem gerekti fakat o sorun etmeden tekrarladı, övünerek orada hayatımda görebileceğimden çok daha fazla alkol olduğunu ve acele etmemi söyledi.

• • •

Yirmi dakika sonra yıkık dökük bir tuğla binayla birleşen ufak bir park yerindeydim. Pencereleri büyüktü ve üç tanesi beyaz bant veya çöp poşetine benzeyen muşambalarla kapatılmıştı. Park yeri arabayla doluydu: İçinde oturduğum BMW fazlasıyla göze batıyordu. Benimkine en çok benzeyen araç Hardin'in kiralık arabasıydı. Ön tarafa yakındı ve arkası diğer araçlarla kapatılmıştı, bu da herkesten önce geldiğini gösteriyordu.

Binanın kapısına ulaştığımda, gücümü toplamak için derin bir nefes aldım. Telefondaki ses bana evin üçüncü kattaki ikinci kapı olduğunu söylemişti. Kasvetli bina, üç katlı olabilecek kadar büyük görünmüyordu. Fakat yanılmıştım. İkinci kata çıkan merdivenlerin sonuna bile gelmeden burnuma esrar kokusu geldi.

Başımı kaldırdığımda, Hardin'in neden buraya gelmiş olabileceğini sorgulamam gerekti. Sorunlarıyla başa çıkmak için neden burayı seçmişti? Üçüncü kata vardığımda, kalbim deli gibi çarpıyordu ve pürüzlü ve graffitili ikinci kapının ardında neler olabileceğini gözümün önünden geçirince midem bulandı.

Başımı iki yana sallayarak zihnimdeki şüpheleri uzaklaştırdım. Neden bu kadar paranoyak ve gerdin davranıyordum? Söz konusu olan Hardin'di, benim Hardin'imdi. Öfkeli ve içine kapanık olsa da zalimce sarf edeceği sözler dışında asla beni kasıtlı olarak kıracak bir şey yapmazdı. Bütün bu ailevi sorunlar yüzünden zor zamanlar geçiriyordu ve ihtiyacı olan tek şey, benim içeri girip onu eve götürmemdi. Kendi kendime kuruntu yapıyor, ortada hiçbir şey yokken gereksiz yere endişeleniyordum.

Daha ben zili çalmak için elimi uzatmadan kapı açıldı ve simsiyah giyinmiş genç bir erkek duraksamadan ve kapıyı arkasından kapamadan yanımdan geçti. Evden dışarıya dalga dalga dumanlar yayılınca ağzımı burnumu kapamamak için kendimi zor tuttum. Öksüre öksüre kapıdan girdim.

Ve karşımdaki manzarayla donakaldım.

Yerde oturan yarı çıplak kızı görünce şoke oldum, etrafıma bakındığımda herkesin yarı çıplak olduğunu gördüm.

"Üstünü çıkar," dedi sakallı, genç bir çocuk, platin saçlı bir kıza. Kız gözlerini devirdi fakat çabucak gömleğini çıkarıp sutyeni ve külotuyla kaldı.

Manzaraya biraz daha baktığımda, kıyafet çıkarmalarını gerektiren bir çeşit kâğıt oyunu oynadıklarını gördüm. Bu, ilk başta vardığım sonuçtan çok daha iyiydi fakat yine de çok iyi değildi.

Hardin, gittikçe daha fazla soyunan oyuncuların içinde olmadığı için rahatlayınca kalabalık salonu taradım fakat onu göremedim.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordu biri. Sesin kimden geldiğini görmek için etrafıma bakındım. "Kapıyı arkandan kapa ve içeri gel," dedi solumdaki birinin arkasından çıkarak. "Daha önce tanışmış mıydık, Bambi?"

Kıkırdadı ve kan çanağına dönen gözleriyle beni tepeden tırnağa süzerken göğüslerimin üzerinde ancak kaba diye tabir edilebilecek kadar bir süre oyalanınca huzursuzca kıpırdandım. Bana taktığı lakap hoşuma gitmedi fakat ona gerçek ismimi söyleyebileceğim bir yol bulamadım. Sesine bakılırsa, bu herifin Hardin'in telefonuna cevap veren kişi olduğundan emindim.

Başımı iki yana salladım; kelimeler dilimin ucuna gelip geri dönüyordu.

"Mark," diyerek kendini tanıtıp elime uzanınca geri çekildim. Mark... Bu ismi Hardin'in mektuplarından ve onun hakkında anlattığı hikâyelerden hatırladım. Yeterince dostaneydi fakat gerçekte nasıl biri olduğunu biliyordum. Tüm o kızlara ne yaptığını biliyordum. "Burası benim dairem. Seni kim davet etti?"

Bunu sorunca başta deli olduğunu düşündüm fakat yüzünde sadece meydan okuyan bir ifade vardı. Aksanı ağırdı ve çekici biriydi. Kahverengi saçları başının önünde havaya kalkmıştı ve yüzündeki sakallar dağınık fakat bakımlıydı. Hardin'in deyimiyle "hipster kılıklı aşağılık" bir görüntüsü vardı fakat bana göre düzgündü. Kollarında dövme yoktu ama altdudağının altında iki pirsing vardı.

"Ben... şey..." Sinirlerime hâkim olmaya çalıştım.

Bir kez daha kahkaha atarak elimi tuttu. "Pekâlâ, Bambi, bir içki alıp seni rahatlatalım." Gülümsedi. "Beni korkutuyorsun."

Beni mutfağa götürürken, Hardin'in burada olup olmadığından şüphelenmeye başladım. Belki de arabasını ve telefonunu bırakıp başka bir yere gitmişti. Belki de arabadaydı. Neden bakmamıştım ki? Sanırım gidip kontrol etsem iyi olacaktı. O kadar yorgundu ki belki de kestiriyordu...

Sonra nefesim kesildi.

O anda biri nasıl hissettiğimi sorsa, ne söylerdim bilmiyorum. Buna bir cevabım olduğunu sanmıyordum. Acı, kalp kırıklığı, panik ve reddedilmişlik hissi yetmezmiş gibi bir de uyuşmuştum. Her şeyi ve hiçbir şeyi aynı anda hissediyordum ve bu şimdiye kadar yaşadığım en kötü duyguydu.

"Scott! Bana lanet bir votka ver. Yanımdaki dostum Bambi'ye bir içki hazırlamam gerek," diye bağırdı Mark.

Hardin'in kan çanağı gözleri Mark'a döndüğünde yüzünde daha önce hiç görmediğim gizemli bir bakış vardı. Gözlerini Mark'tan bana çevirerek Bambi'nin kim olduğunu görünce, büyüyen gözbeneklerini gördüm, yüzündeki o yabancı ifade kayboldu.

"Ne... sen burada..." diye geveledi. Gözleri kolumdan aşağıya kaydı ve Mark'ın elimi tuttuğunu görünce gözleri iyice büyüdü. Yüzünde korkunç bir öfke belirince elimi çektim.

"Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu partinin sahibi.

Cevap vermedim. Gözlerimi kıstım ve hâlâ bacaklarını Hardin'in beline dolamış halde oturan kadına baktım. Hardin onu üzerinden atmak için bir hamlede bulunmamıştı. Kadının üzerinde sadece külot ve bir tişört vardı. Düz, siyah bir tişört.

Hardin'in üzerinde siyah eşofman üstü vardı fakat içindeki o tanıdık, rengi solmuş tişört yakasını göremedim. Kız aramızdaki gerilimden bihaberdi ve az önce Hardin'in ağzından aldığı esrarlı sigaraya yoğunlaşmıştı. Hatta hiçbir şeyden haberi olmadığı için bana sarhoş sarhoş gülümsedi.

Konuşamıyordum. Karşımda duran kişiyi tanıdığımı düşünmek bile beni hayrete düşürüyordu. Muhtemelen istesem de konuşamazdım. Hardin'in şu anda karanlık bir yerde olduğunu biliyordum fakat onu bu şekilde uyuşturucu ve alkol yüzünden kendinden geç-

miş bir halde başka bir kadınla görmek, kaldıramayacağım kadar ağırdı. Çok ağırdı ve düşünebildiğim tek şey mümkün olduğunca uzak durmaktı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Mark kahkaha attı ve içki şişesini Hardin'in elinden çekti.

Hardin hâlâ tek kelime etmemişti. Bana hayaletmişim, geçmişte kalan, hiç hatırlamak istemediği bir anıya dönüşmüşüm gibi bakmakla yetiniyordu.

Bu cehennemden çıkmak için döndüm ve önüme çıkan herkesi itip yürümeye başladım. Birinci merdiveni indiğimde nefes nefese kalmış bir halde duvara yaslandım ve kendimi yere bıraktım. Kulaklarım çınlıyor ve son beş dakikanın ağırlığı altında eziliyordum. Bu binadan çıkmayı nasıl başarabileceğimi bilmiyordum.

Çaresizce, çelik basamaklardan gelecek ayak seslerini bekledim ve sessizlikle geçen her dakika bir öncekinden daha derindi. Peşimden bile gelmemişti. Onu o halde görmeme izin vermiş ve bir açıklama yapmak için arkamdan gelme zahmetine bile girmemişti.

Onun için akıtacak daha fazla gözyaşım yoktu, bugün bunu yapmayacaktım fakat belli ki gözyaşı dökmeden ağlamak çok daha acı vericiydi ve kontrol etmesi imkânsızdı. Her şeyden sonra; tüm o kavgalar, kahkahalar ve birlikte geçen onca zamandan sonra ilişkimizi bu şekilde bitirmeyi mi tercih etmişti? Beni bu şekilde mi bir kenara atıyordu? Bana duyduğu saygı bu kadar az mıydı ki uyuşturucu alıyor, başka kadınların kendisine dokunmasına ve kimbilir neler yaptıktan sonra kıyafetlerini giymesine izin verebiliyordu?

Bunları düşünmeye bile mecalim yoktu; yoksa içim içimi yerdi. Ne gördüğümü biliyordum fakat bilmek ve kabullenmek farklı şeylerdi.

Yaptıklarına bahane bulma konusunda iyiydim. Aylar süren ilişkimiz sırasında bu konuda uzmanlaşmış ve bu bahanelere aşırı derecede bağlı kalmıştım. Fakat şu anda yaşananların bahanesi olamazdı. Annesi ile Christian onu kandırdıkları için yaşadığı acı bile beni bu kadar incitmesini haklı çıkaramazdı. Şu anda bana yaptığı şeyi haklı çıkaracak hiçbir şey yapmamıştım. Tek hatam

onun yanında olmaya çalışmak ve zamansız öfkesine fazlasıyla uzun bir süre katlanmış olmamdı.

Issız merdiven boşluğunda oturdukça, aşağılanma ve acı hissi öfkeye dönüşüyordu. Lanet olası, yoğun, ağır, ezici bir öfke, ona bahane bulmaktan usanmıştım. Artık bu saçmalıkları yapmasına izin vermeyecek ve basit bir özür ve değişeceği sözüyle her şeyi unutmayacaktım.

Hayır. Tanrım, hayır.

Hemen pes etmeyecektim. Öylece çıkıp giderek insanlara bu şekilde davranmasının normal bir şey olduğunu düşünmesine izin vermeyecektim. Şu anda kendini ya da beni düşünmediği açıktı ve zihnim öfkeli düşüncelerle dolarken, ayaklarımın o pis merdivenlerden çıkıp cehennemi andıran daireye geri dönmesine engel olamadım.

Kapıyı birine çarpacak şekilde iterek açtım ve yeniden mutfağa gittim. Hardin'in hâlâ aynı yerde olduğunu ve sırtına yapışan aynı sürtükle oturmaya devam ettiğini görünce iyice tepem attı.

"Kimse değil, dostum. Sadece sıradan..." diyordu Mark'a.

O kadar öfkeliydim ki doğru düzgün göremiyordum bile. Beni fark etmesine fırsat vermeden Hardin'in elindeki votka şişesini alıp duvara çarptım. Şişe paramparça oldu ve odaya bir sessizlik çöktü. Sanki bedenimden çıkmış, kendimin öfkeli, kontrol dışı halinin aklını kaçırışını izliyor ve onu durduramıyordum.

"Ne bok yediğini sanıyorsun, Bambi?" diye bağırdı Mark.

Ona döndüm. "İsmim Tessa!" diye bağırdım.

Hardin gözlerini kapadı ve ben konuşması, herhangi bir şey söylemesi için bekledim.

"Pekâlâ, *Tessa*. Votkayı kırman gerekmiyordu!" diye alaycı bir sesle karşılık verdi Mark. Ortalığı berbat ettiğimi umursamayacak kadar uçmuş bir haldeydi ve belli ki umursadığı tek şey içkinin dökülmüş olmasıydı.

"Duvarlarda nasıl şişe parçalanacağını işin uzmanından öğrendim." Hardin'e baktım. "Artık bir kız arkadaşın olduğunu bana söylememiştin," dedi Hardin'e yapışan şıllık.

Bir Mark'a bir kadına baktım. Aralarında gözle görülür bir benzerlik vardı... ve o mektubu o kadar çok defa okumuştum ki bu kadının kim olduğunu hemen anladım.

"Daireme Amerikalı çılgın bir kızın gelip etrafı kırıp dökmesine ancak Scott neden olabilir," dedi Mark belirgin bir şekilde eğlenerek.

"Sus," dedi Hardin, bize bir adım yaklaşarak.

Ona elimden geldiğince ifadesiz bir yüzle baktım. Göğsüm panik içinde aldığım derin nefeslerle inip kalkıyordu fakat yüzümde tüm duygularımı saklayan bir maske vardı. Tıpkı onunki gibi.

"Kim bu piliç?" diye sordu Mark, Hardin'e, ben orada değilmişim gibi.

Hardin bir kez daha beni yok sayarak, "Söyledim ya," dedi. İnsanlarla dolu bir odada beni aşağılarken yüzüme bakma zahmetine bile girmedi.

Fakat artık canıma yetmişti. "*Neyin var senin?*" diye bağırdım. "Buraya gelip tüm gün esrar çekerek sorunlarını unutacağını mı sanıyorsun?"

Ne kadar çılgınca davrandığımın farkındaydım fakat ilk kez insanların benim hakkımda ne düşüneceğine hiç aldırmıyordum. Ona cevap verme şansı vermeden devam ettim. "Çok bencilsin! Kendini böyle çekip benden uzaklaşmanın benim için iyi olduğunu mu sanıyorsun? Şimdiye kadar bunun nelere sebep olduğunu çok iyi öğrendin! Bensiz yapamazsın, sen de ben de sefil oluruz. Beni inciterek bana iyilik yapmıyorsun ama nedense seni *bu halde* buluyorum!"

"Neden bahsettiğini bile bilmiyorsun," dedi Hardin, alçak ve korkutucu bir sesle.

"Öyle mi?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Üzerinde senin lanet tişörtün var!" diye bağırarak kahrolası kaltağı işaret ettim. Kız mutfak tezgâhından aşağı atladı ve bacaklarını örtmek için Hardin'in tişörtünün kenarlarını çekiştirdi. Benden çok daha ufak tefekti ve tişört üzerine çok büyük gelmişti. Bu manzaranın öldüğüm güne kadar zihnime kazınmış olarak kalacağından emindim. Şu an bile

içimi dağladığını, tüm bedenimi yaktığını ve öfkeden kudurduğumu hissediyordum ve bu katıksız, şiddetli sinir anında... her şey yerli yerine oturdu.

Şimdi her şey daha mantıklı geliyordu. Aşkla ve sevdiğin kişiden umudu kesmemekle ilgili daha önce düşündüğüm hiçbir şey doğru değildi. Bunca zamandır yanılıyordum. Birini sevdiğinizde, onun kendiyle birlikte sizi de yok etmesine, sizi çamura sürüklemesine izin vermezdiniz. Onlara yardım etmeye ve onları kurtarmaya çalışırdınız fakat sevgi tek taraflı veya bencil bir hal aldığında hâlâ uğraşmaya devam ediyorsanız o zaman bu aptallık olurdu.

Onu seviyorsam, beni de mahvetmesine izin veremezdim.

Hardin konusunda çok çabalamıştım. Ona defalarca yeni bir şans vermiştim ve her seferinde her şeyin düzeleceğini sanmıştım. Gerçekten de bunun işe yarayacağını düşünmüştüm. Onu yeterince seversem, yeterince çabalarsam, işe yarayabileceğini ve mutlu olabileceğimizi sanmıştım.

"Neden geldin ki?" diye sordu bu aydınlanma anımı yarıda keserek.

"Ne? Korkaklığın yüzünden bu işten paçayı sıyırmana izin vereceğimi mi sanıyordun?" Alevler içindeki öfkem, acının arkasında sönmeye başladı. Öfkemin beni terk etmeye başlaması korkmama neden oldu fakat içime yerleşen kararlılığı neredeyse kollarımı açarak karşıladım. Son yedi aydır, Hardin'in sözleri ve reddedilme döngüsü beni zayıflatıyordu fakat artık bu dengesiz ilişkinin gerçek yüzünü görebiliyordum.

Kaçınılmazdı.

Başından beri kaçınılmazdı ve bunu kabul etmemin bu kadar zaman aldığına inanamıyordum.

"Şimdi benimle eve gelmen için sana son bir şans vereceğim ama bu kapıdan sensiz çıkarsam, her şey bitecek."

Sessizliği ve kızaran gözlerindeki kibirli bakışı beni sınırları biraz daha zorlamaya itti.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Artık bağırmıyordum bile. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Beni dinlemiyordu. Hiç dinlememişti. "Biliyor musun, tüm lanet hayatını içki ve ot içerek geçirebilirsin," aramızda yalnızca birkaç adım kalacak şekilde ona yaklaştım, "fakat sahip olduğun tek şey bu olacak. Bu yüzden, hazır yapabiliyorken umarım tadını çıkarırsın."

"Çıkaracağım," diye karşılık verdi kalbime bir kez daha bıçağı saplayarak.

"Senin kız arkadaşın değilse, o zaman..." dedi Mark, Hardin'e, odada yalnız olmadığımızı bana hatırlatarak.

"Ben *kimsenin* kız arkadaşı değilim," diye çıkıştım.

Davranışım Mark'ı biraz daha kışkırtmışa benziyordu, yüzündeki gülümseme büyüdü ve beni salona geri götürmek için elini sırtıma koydu. "Tamam, sorun çözüldü o halde."

"Ondan uzak dur!" Hardin, Mark'ın elini iterek. Hareketi onu düşürecek kadar sert değildi fakat benden uzaklaştırmaya yetmişti. "Dışarı, hemen!" diye çıkıştı Hardin, yanımdan ve salondan geçip kapıdan çıkarken.

Gittikçe öfkeleniyordu; kendi saçlarını çekti. "Bu da neydi böyle?"

"*Ne* neydi? Pisliklerini dile getirmemi mi kastediyorsun? Bir bavula bir uçak bileti ve anahtarlık tıkınca öylece gideceğimi mi sandın?" Göğsüne vurarak onu duvara doğru ittim. Neredeyse onu ittiğim için özür dileyecek, kendimi suçlu hissedecektim fakat gözbebekleri büyüyen gözlerine bakınca pişmanlığımdan eser kalmadı. İçki ve ot kokuyordu; benim sevdiğim Hardin'den eser yoktu.

"Şu an zihnimde öylesine kaybolmuş vaziyetteyim ki sana bininci kez açıklama yapmak şöyle dursun, doğru düzgün düşünemiyorum bile!" diye bağırdı ucuz alçı duvara yumruğunu indirip duvarı çatlatarak.

Bu sahneye çok defalar tanık olmuştum. Bu son olacaktı. "Çabalamadın bile! Ben yanlış bir şey yapmadım!"

"Daha ne istiyorsun, Tessa? Senin için hecelememi mi istiyorsun? Buradan git, ait olduğun yere dön! Burada hiçbir işin yok,

buraya ait değilsin." Son sözcüğe geldiğinde sesi çok sıradan, hatta yumuşak bir hal aldı. Neredeyse umursamaz bir ton...

İçimde daha fazla kavga edecek güç kalmamıştı. "Şimdi mutlu musun? Kazandın, Hardin. Yine kazandın. Ama sen hep kazanıyorsun zaten, öyle değil mi?"

Döndü ve gözlerimin içine baktı. "Sen bunu herkesten iyi bilirsin, sen hep böyle söylemez misin?"

14. Bölüm

Tessa

Heathrow'a zamanında gitmeyi nasıl becerdiğimi bilmiyordum fakat başarmıştım.

Sanırım Kimberly beni bırakmış, sonra da sarılıp benimle vedalaşmıştı. Smith'in beni sadece izlediğini ve anlaşılması güç hesaplamalar yaptığını hatırlıyordum.

Ve işte uçakta oturuyordum ve yanımdaki koltuk, zihnim ve kalbim boştu. Hardin hakkında çok yanılmıştım ve bu gerçekten, dışarıdan ne kadar çaba gösterilirse gösterilsin, ancak insan isterse kendini değiştirebileceğini gösteriyordu. En az senin kadar bunu istemeleri gerekiyordu yoksa hiçbir şekilde değişemezlerdi.

Kim olduklarını bildiklerini zanneden insanları değiştirmek imkânsızdı. Onları düşük beklentilerinin üstesinden gelecek kadar desteklemek ve kendilerine duydukları nefreti yok edecek kadar sevmek imkânsızdı.

Bu baştan kaybedilmiş bir savaştı ve bunca zaman sonunda pes etmeye hazırdım.

15. Bölüm

Hardin

James'in sesi kulaklarımda çınlıyordu ve çıplak ayağı yanağımda geziyordu. "Ahbap! Uyan. Carla neredeyse gelir ve tek tuvaleti işgal ediyorsun."

"Siktir git başımdan," diye homurdandım gözlerimi yeniden kapayarak. Hareket *edebilseydim* o parmaklarını kırardım.

"Scott, siktir olup kalk şuradan. Koltukta uyuyabilirsin fakat siktiğim bir dev gibisin ve benim işeyip en azından dişimi fırçalamam gerekiyor." Parmaklarını alnıma bastırınca doğrulmaya çalıştım. Bedenim lanet bir tuğla çuvalı gibiydi; gözlerim ve boğazım yanıyordu.

"Yaşıyor!" diye bağırdı James.

"Kes sesini." Kulaklarımı tıkadım ve yanından geçip salona gittim. Yarı çıplak Janine ve fazla heyecanlı görünen Mark boş içki şişelerini ve kırmızı bardakları çöp poşetlerine dolduruyorlardı.

"Ee, banyonun zemini nasıldı?" dedi Mark dudaklarının arasındaki sigarayla.

"Bir numaraydı." Gözlerimi devirerek koltuğa oturdum.

"Lanet bir enkaza dönmüştün," dedi böbürlenerek. " "En son ne zaman o kadar içtin?"

"Bilmiyorum." Şakaklarımı ovdum, Janine bana bir bardak uzattı. Başımı iki yana salladım fakat bardağı biraz daha yaklaştırdı.

"Sadece su."

"İyiyim ben." Ona bir pislik gibi davranmak istemiyordum fakat Tanrım, sinirlerimi bozuyordu.

"Korkunç durumdaydın," dedi Mark. "O Amerikalı... adı neydi, Trisha mıydı?" Yanlış söylemiş olsa da ismi geçtiği için kalp atışlarım hızlandı. "Burayı yıkacağını sandım! Amma da cesur bir ufaklıkmış."

Zihnimde Tessa'nın bana bağırdığı, şişeyi duvara çarptığı ve benden uzaklaştığı anlar belirdi. Gözlerindeki acının ağırlığı koltuğa biraz daha gömülmeme neden oldu ve yine kusacağımı hissettim.

Böylesi daha iyiydi. Öyleydi.

Janine gözlerini devirdi. "Ufaklık mı? Öyle olduğunu söyleyemeyeceğim."

Su bardağını Janine'in suratına fırlatma dürtüme rağmen, "Dış görünüşüne hakaret etmediğini *biliyorum*," dedim sakin bir sesle. Tessa kadar güzel olduğunu düşünüyorsa, sandığımdan daha fazla kokain çekiyor olmalıydı.

"Benim kadar zayıf değil."

Tek bir kaltakça yorum daha yaparsan, Janine, kendine olan güvenini parçalara ayıracağım.

"Abla, alınma ama o kız senden çok daha seksiydi. Galiba Hardin de bu yüzden ona o kadar âââşık," dedi Mark son sözcüğü uzatarak.

"*Âşık* mı? Yapma! Dün gece onu buradan kovdu." Janine kahkaha atınca midemdeki bıçak adeta yerinden kımıldadı.

"Değilim..." cümleyi ifadesiz bir sesle tamamlayamadım. "Bir daha da bu konuyu açmayın. Hiç havamda değilim," diyerek ikisini de tehdit ettim.

Janine alçak sesle bir şeyler geveledi, Mark ise küllüğü çöp torbasına boşaltırken kıkırdadı. Başımı arkamdaki yastığa yaslayıp gözlerimi kapadım. Sanki bir daha asla ayılamayacaktım. Bu acının bitmesini istiyorsam ve lanet göğsüm bomboşken burada oturmam gerekmiyorsa.

Huzursuz ve sabırsız hissediyordum, midem bulanıyordu, çok yorgundum ve olabilecek en berbat karışım da buydu.

"Yirmi dakika içinde burada olacak!" dedi James. Gözlerimi açtığımda giyindiğini ve ufak salonda daireler çizdiğini gördüm.

"Biliyoruz. Kes sesini. Bunu ayda bir yaşıyoruz zaten." Janine esrarlı bir sigara yakıp bir nefes çeker çekmez elindekine uzandım.

Kendi kendimi iyileştirmem gerekiyordu; benim gibi bir köşeye sinmiş, hayatının sökülüp alınmış olmasının verdiği acıyla saklanan bir korkak için başka seçenek yoktu.

İlk çekişimde öksürdüm. Ciğerlerim onca otun neden olduğu yanma hissini özlemişe benzemiyordu. Üçüncü çekişimden sonra acım azaldı ve yerini uyuşukluk aldı. Olması gerektiği gibi olmasa da az kalmıştı. Yeniden havaya girecektim.

"Onu da ver." Janine'in elindeki şişeye uzandım.

"Daha öğlen bile olmadı," dedi şişenin kapağını kapayarak.

"Senden saati ve hava sıcaklığını söylemeni istemedim. Votkayı istedim." Şişeyi elinden çekip alınca Janine sinirle ofladı.

"Demek üniversiteyi bıraktın, ha?" diye sordu Mark, ağzındaki dumanı daireler çıkararak üflerken.

"Hayır..." *Kahretsin.* "Bilmiyorum. Henüz o kadar ileri gitmedim." İçkiden bir yudum aldım ve boş bedenimden aşağı inerken neden olduğu yanma hissiyle mutlu oldum. Okul konusunu ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Mezun olmama yalnızca yarım dönem kalmıştı. Mezuniyet belgelerimi çoktan teslim etmiş ve lanet törenden paçayı kurtarmıştım. Ayrıca içinde tüm eşyalarımın olduğu bir dairem ve Sea-Tac Havaalanı'nda bir arabam vardı.

"Janine, git ve lavaboda bulaşık kalmadığından emin ol," dedi Mark.

"Hayır, sürekli senin lanet bulaşıklarını ben yıkıyorum..."

Mark'ın, "Sana öğle yemeği ısmarlayacağım. Paran olmadığını biliyorum," sözleri işe yaradı. Janine bizi salonda yalnız bıraktı. James'in yatak odasında bir şeyler yaptığını duyabiliyordum. Sesten anladığım kadarıyla odayı topluyordu.

"Şu Carla denen kız kim?" diye sordum Mark'a.

"James'in kız arkadaşı. Aslında gerçekten iyi bir kız ama biraz burnu havada. Yani öyle cadaloz biri değil ama tüm bu saçmalıklarla işi yok." Mark elini sallayıp pis daireyi işaret etti. "Tıp okuyor ve ailesi bok gibi zengin."

Bir kahkaha attım. "O zaman bu kız manyak mı, niye James'le birlikte?"

"Sizi duyuyorum, pislikler!" diye bağırdı James yatak odasından.

Mark şimdi benden daha fazla gülüyordu. "Bilmiyorum ama fazla pısırık ve kız ne zaman gelse bizimkinin eli ayağına dolaşıyor. Kız İskoçya'da yaşıyor o yüzden sadece ayda bir filan geliyor ama her defasında aynı şeyi yaşıyoruz. James sürekli onu etkilemeye çalışıyor. Üniversiteye de bu yüzden yazıldı ama daha şimdiden iki dersten kaldı."

"Peki, bu yüzden mi sürekli ablanı beceriyor?" Kaşımı kaldırdım. James hiçbir zaman kadınlara düşkün biri değildi.

Kendini savunmak için köşeden başını uzattı. "Carla'yı sadece ayda bir görüyorum ve ayrıca haftalardır Janine'i becermedim!" Sonra yeniden gözden kayboldu. "Şimdi ben ikizinin de kıçına tekmeyi basmadan bu zırvalığa bir son verin!"

"İyi! Git aletini filan tıraş et o zaman," dedi Mark, sigarayı bana uzatırken. Bacaklarımın arasında duran votka şişesinin üzerindeki etikete hafifçe vurdu. "Bak, Scott, benim tüm bu ilişki dramaları saçmalıklarıyla işim yok fakat rol yaparken buradaki kimseyi kandırmayı beceremiyorsun."

"Rol yapmıyorum," diye çıkıştım.

"Tabii, tabii. Anladığım bir şey varsa, o da üç sene sonra Londra'ya geri döndüğün ve bir de yanında getirdiğin şu kız var tabii." Bakışları yüzümden şişeye ve sigaraya kaydı. "Ve çok içiyorsun. Ayrıca, sanırım elin kırılmış."

"Seni ilgilendirmez. Ne zamandan beri içme konusuna bu kadar takılıyorsun? Sen bunu her gün yapıyorsun." Mark ve aniden lanet yaşamıma burnunu sokması gittikçe daha çok sinirlerimi bozuyordu. Elimle ilgili yaptığı yoruma aldırmadım fakat kabul etmem gerekirse morarmış ve yavaş yavaş yeşile dönmeye başlamıştı. Fakat o boktan alçı duvar elimi kırmış olamazdı.

"Pislik gibi davranmana gerek yok. İstediğin kadar takıl. Bu kadar hassas olduğunu hatırlamıyorum, eskiden taş kalpliydin."

"Hassas değilim. Sadece sen olmayan şeyler uyduruyorsun. O kız Amerika'daki okulumdan öylesine bir kızdı. Tanıştık ve onunla yattım. İngiltere'yi görmek istediği için parayı bastırıp buraya geldik ve onu burada, Kraliçe'nin ülkesinde de becerdim. Bu kadar." Anlattığım saçmalıkları yok etmesi için votkadan bir yudum daha aldım.

Mark hâlâ ikna olmuş görünmüyordu. "Eminim öyledir." Gözlerini devirdi. Bu ablasından aldığı sinir bozucu bir huydu.

Sinirle dönüp ona baktım fakat daha konuşmaya başlamadan midemdekilerin yukarı doğru yükseldiğini hissettim. "Bak, onunla tanıştığımda bakireydi ve yüklü miktarda para veren bir iddia için onu becerdim. Yani, hayır, hassas değilim. O kız benim için hiçbir şey ifade etmiyor..."

Bu kez ağzıma gelenleri yutamadım. Ağzımı kapadım ve hızla James'in yanından geçip kendimi banyoya attım. Banyoyu mahvettiğim için bana sövüp saymaya başlamıştı.

16. Bölüm

Tessa

"Bu şey küçük bir dizüstü bilgisayara benziyor," dedim yeni cihazımın üzerindeki başka bir düğmeye basarken. Yeni iPhone'umun bir bilgisayardan bile daha fazla özelliğe sahipti. Parmağımı büyük ekranda kaydırarak küçük karelere hafifçe vurdum. Küçük kamera resminin olduğu düğmeye dokundum ve kendimi pek de hoş olmayan bir açıdan görünce sıçradım. Çabucak Safari düğmesine basıp kendi görüntümü kapadım. Google yazdım çünkü şey, aklıma ilk gelen bu olmuştu. Amma tuhaf telefondu. Çok kafa karıştırıcıydı fakat bu şeyi öğrenmek konusunda acelem yoktu. Alalı daha on dakika olmuştu ve henüz mağazadan çıkmamıştım. Herkes koca ekranda parmaklarını gezdirip hafifçe vurarak çok basit bir cihazmış gibi görünmesine neden oluyordu fakat çok fazla seçenek vardı. Hem de çok fazla.

Yine de galiba zamanımı geçirmek açısından bu kadar seçenek olması eğlenceliydi. Bu şey beni saatlerce hatta belki günlerce meşgul edebilirdi. Müzik seçeneklerini şöyle bir taradım ve bir parmak hareketiyle sayısız parçaya ulaşma fikri beni hayrete düşürdü.

"Telefon rehberinizi, fotoğraflarınızı ve diğer şeylerinizi yeni telefonunuza aktarmanız için yardım etmemi ister misiniz?" diye sordu tezgâhın arkasındaki genç kız. Onun ve Landon'm burada olduğunu unutmuştum çünkü tamamen telefona dalmış, nasıl kullanıldığını öğrenmeye çalışıyordum.

"Aah, hayır, teşekkürler," diyerek kibarca reddettim.

"Emin misiniz?" Fazla makyajlı gözleri şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. "Yalnızca bir saniye sürer." Sakızını çiğnedi.

"İhtiyacım olan tüm numaralar ezberimde."

Omuzlarını silkerek Landon'a baktı.

"Seninkini almam gerek," dedim Landon'a. Her zaman ihtiyaç duyduğum numaralar yalnızca annem ile Noah'nın numarasıydı. Yeni bir başlangıç yapmam gerekiyordu. Yalnızca birkaç numaranın kayıtlı olduğu pasparlak yeni telefonum da bu işe yarayacaktı. Eskiden yeni telefon almaya yanaşmasam da o anda yeni bir telefon aldığım için mutluydum.

Her şeye baştan başlamak konusunda şaşırtıcı derecede etkiliydi: İçinde ne telefon numaraları ne fotoğraf vardı, hiçbir şey yoktu. Landon bana numaraları nasıl kaydedeceğimi gösterdi ve birlikte mağazadan çıktık.

"Müziğini nasıl geri yükleyeceğini de gösteririm. Bu telefonla zaten daha kolay," dedi Landon gülerek çevreyoluna saparken. Bir haftalık kıyafete çok fazla para ödediğim alışveriş merkezinden dönüyorduk.

Tertemiz bir mola vermem gerekiyordu. Artık eskiyi hatırlamak, fotoğraflara bakmak yoktu. Şimdi nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum fakat hiçbir zaman benim olmamış bir şeye tutunmanın bana yalnızca daha çok acı vereceğini biliyordum.

"Babamın nasıl olduğunu biliyor musun?" diye sordum Landon'a öğle yemeğinde.

"Ken cumartesi aradığında Richard'ın oraya alışmaya başladığını söylediler. İlk birkaç gün çok kötü geçecek." Landon tabağımdan patates kızartması aşırmak için masanın üzerinden uzandı.

"Onu ne zaman ziyaret edebileceğimi biliyor musun?" Sahip olduğum tek insanlar bir ay öncesine kadar bir yabancı olan babam ile Landon olduğuna göre, onlara mümkün olduğunca sıkı tutunmak istiyordum.

"Emin değilim ama eve döndüğümüzde sorarım." Landon bana baktı. Yeni telefonumu aldım ve hiç düşünmeden göğsüme götürdüm. Landon'ın gözlerinde bir şefkat ifadesi belirdi. "Yalnızca

bir gün olduğunu biliyorum fakat hiç New York'u düşündün mü?" diye sordu temkinli bir sesle.

"Evet, biraz."

Karar vermek için Kimberly ve Christian'la yüzyüze konuşmayı bekliyordum. Bu sabah onunla konuştuğumda perşembe günü Londra'dan döneceklerini söylemişti. Henüz günlerden salı olduğunu idrak etmeye çalışıyordum. Londra'dan ayrılalı iki günden çok daha fazla olmuş gibi geliyordu.

Sonra onu hatırladım; ne yaptığını, kiminle olduğunu düşündüm. Şu anda o kıza mı dokunuyordu? Kızın üzerinde yine onun tişörtü mü vardı? Neden onu düşünerek kendime işkence ediyordum? Bir süredir onu düşünmemeye çalışıyordum fakat şimdi o kan çanağına dönen yeşil gözlerini görüyor, parmaklarını yanağımda hissedebiliyordum.

Chicago O'Hare'de bavulumu karıştırırken kirli, siyah bir tişört bulduğumda hem canım yanmıştı hem de acınası bir şekilde rahatlamıştım. Telefon şarjımı aramak için bavulumu karıştırıyordum fakat onun yerine Hardin'in bana vurduğu son darbeyle karşılaşmıştım. Ne kadar çabalasam da gidip tişörtünü en yakındaki çöp kutusuna atmaya elim varmamıştı. Yapamamıştım. O yüzden yeniden bavuluma tıkıp kıyafetlerimin altına saklamıştım.

Bu durum temiz bir mola için çok fazlaydı fakat bütün o yaşadıklarım çok zordu ve kendime biraz zaman vermeye kararlıydım. Tüm dünyam paramparça olmuştu ve ben parçaları toplamak için tek başıma kalmıştım...

Hayır. Uçakta karar verdiğim gibi böyle düşüncelere kapılmayacaktım. Bana hiçbir yararı olmayacaktı. Kendime acıma, her şeyi daha da kötüleştirmekten başka işe yaramazdı.

"New York konusuna sıcak bakıyorum fakat karar vermek için biraz daha zamana ihtiyacım var," dedim Landon'a.

"Güzel." Gülümsemesi adeta bulaşıcıydı. "Güzel." "Dönem sonunda, yaklaşık üç hafta sonra gideriz."

"Umarım." Zamanın çabuk geçmesini isteyerek içimi çektim. Şu noktada bir dakika, bir saat, bir gün, bir hafta, bir ay. Geçip giden her an benim yararımaydı.

Öyle de oluyordu ve bir şekilde ben de akan zamanla ilerlediğimi hissediyordum. Sorun şuydu ki bunun iyi bir şey olup olmadığına henüz karar vermemiştim.

17. Bölüm

Hardin

Evin kapısını açtığımda tüm ışıkların yandığını görünce şaşırdım. Tessa genellikle hepsini aynı anda yakmaz, elektrik faturasını düşük tutma konusunda titiz davranırdı.

"Tess, ben geldim. Odada mısın?" diye seslendim. Fırındaki akşam yemeğinin kokusunu alabiliyordum ve küçük müzik setimizden hafif bir müzik sesi geliyordu.

Kitabımı ve anahtarlarımı masaya bırakıp onu aramaya gittim. Yatak odasının kapısının aralık olduğunu hemen fark ettim ve koridora gelen müzik sesi gibi, kapının aralığından sesler geldiğini duydum. Onun sesini duyar duymaz kapıyı öfkeyle itip açtım.

"Neler oluyor burada!" diye bağırdımda sesim küçük yatak odasında yankılandı.

"Hardin? Burada ne işin var?" diye sordu Tessa bir şeyleri bölüyormuşum gibi. Çıplak bedenini örtmek için yatak örtüsünü çekti ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Ne işim mi var? *Onun* burada ne işi var?" Parmağımı, suçlarcasına Zed'e uzatarak. Zed ise alelacele yataktan çıkıp baksırını giymeye başladı.

Tessa, yatağımızda başka bir pisliği beceren kişi benmişim gibi bana bakmaya devam ediyordu. "Buraya gelip durma artık, Hardin." Ses tonu çok kibirli ve alaycıydı. "Bu ay üçüncü kez geliyorsun." İç geçirerek sesini alçalttı. "Yine mi içtin?" Sesinde acıma ve tiksinti vardı.

Zed yatağın ön tarafına geçip Tess'in önünde durdu ve kollarını korumacı bir tavırla açarak onun karnına... şişkin karnına siper etti.

Hayır...

"Sen?" dedim boğulur gibi. "Sen... siz?"

Bir kez daha içini çekti ve üzerine örttüğü battaniyeye sarıldı. "Hardin, bu konuyu defalarca konuştuk. Sen burada yaşamıyorsun. Sen, hatırlamıyorum, neredeyse iki yıldan fazla bir süredir burada yaşamıyorsun." Bu konuda çok kesin konuşuyordu ve bu şekilde geldiğim için yardım beklercesine gözlerini Zed'in yüzünde gezdirmesi de gözümden kaçmamıştı.

Çok şaşkındım ve nefesim kesilmişti. İkisinin önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve o anda omzumda bir el hissettim.

"Üzgünüm ama gitmek zorundasın. Onu üzüyorsun." Zed'in sesi alttan alta benimle alay ediyordu.

"Bana bunu yapamazsın," diye yalvardım Tessa'ya, elimi hamile karnına uzatarak. Bu gerçek olamazdı. Olamazdı.

"Sen yaptın," dedi. "Üzgünüm, Hardin fakat bunu sen yaptın."

Zed onu sakinleştirmek için kollarını sıvazlarken öfkem de içimi parçalıyordu. Elimi cebime sokup çakmağımı çıkardım. İkisi de fark etmedi. Yalnızca yan yana duruyorlardı, çakmağı yaktım. Bu küçük alev artık eski bir dost kadar tanıdık geliyordu. Perdeyi tutuşturdum. Tessa'nın yüzü odayı yutan öfkeli alevlerle aydınlanınca gözlerimi kapadım.

"Hardin!" Gözlerimi aniden açtığımda gördüğüm ilk şey Mark'ın yüzü oldu. Yüzünü itip koltuktan sıçradım ve kendimi telaşla yere attım.

Tessa. . . ve ben . . .

"Korkunç bir rüya görüyordun, dostum." Mark bana bakarak başını iki yana salladı. "İyi misin? Sırılsıklam olmuşsun."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım ve ellerimi terden sırılsıklam olan saçlarımın arasından geçirdim. Elim beni mahvediyordu. Morluğun geçeceğini düşünmüştüm ama hiç de öyle olmamıştı.

"İyi misin?"

"Ben..." Buradan gitmem gerekiyordu. Başka bir yere gitmem veya başka bir şey yapmam gerekiyordu. Alevler içindeki odanın görüntüsü hafızama kazınmıştı.

"Şunu al ve uyumaya devam et; saat sabahın dördü." Plastik bir şişenin kapağını açtı ve terli avcuma bir ilaç koydu.

Konuşamadığım için başımı olur anlamında sallamakla yetindim. Su içmeden ilacı yuttum ve yeniden koltuğa uzandım. Mark son bir kez daha bana baktıktan sonra kendi odasına gidip gözden kaybolunca telefonumu cebimden çıkarıp Tessa'nın fotoğrafına baktım.

Parmağım gayriihtiyarı arama düğmesine dokundu. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama belki bir kerecik sesini duysam, huzurla uyuyabilirdim.

"Aradığınız numaraya ulaşılamıyor..." dedi robotik bir ses soğuk bir tonla. *Ne?* Ekranımı kontrol ettim ve bir kez daha denedim. Aynı mesaj. Bir kez daha, sonra bir kez daha.

Numarasını değiştirmiş olamazdı. Bunu yapamazdı... "Aradığınız..." Sesi onuncu kez duydum.

Tessa numarasını değiştirmişti. Ona ulaşmamam için numarasını değiştirmişti.

Saatler sonra yeniden uykuya daldığımda farklı bir rüya gördüm. Aynı şekilde başlıyordu; yine eve geliyordum fakat bu kez evde kimse yoktu.

18. Bölüm

Hardin

"Hâlâ pazar günü başladığım şeyi bitirmeme izin vermedin." Janine bana yanaşıp başını omzuma koydu. Ondan uzaklaşmak için koltuğun üzerinde ufsak ufak kıpırdandım fakat bu kez uzanacağımızı filan düşenerek daha fazla sokuldu.

"Böyle iyiyim." Son dört gündür onu yüzüncü kez geri çeviriyordum. Gerçekten de sadece dört gün mü geçmişti?

Siktir.

Zamanın biraz hızlanması gerekiyordu yoksa hayatta kalmayı becerebileceğimden emin değildim.

"Biraz gevşe. Bu konuda sana yardım edebilirim." Parmaklarını çıplak sırtımdan aşağı kaydırdı. Günlerdir ne duş almış ne de bir tişört giymiştim. Janine giydikten sonra o lanet şeyi bir daha giyememiştim. Tişört, meleğim gibi değil Janine gibi kokuyordu.

Siktiğimin Tessa'sı. Aklımı kaçırıyordum. Akıl sağlığımı bir arada tutan menteşelerin sürekli gerildiğini ve tamamen kopmaya hazır olduklarını hissedebiliyordum.

Her ayıldığımda aynı şey oluyor, Tessa gizlice zihnime giriyordu. Dün gece gördüğüm işkence gibi kâbus hâlâ aklımdaydı. Ona asla fiziksel olarak zarar vermezdim. Onu seviyordum. Sevmiştim. Lanet olsun, hâlâ da seviyordum ve her zaman sevecektim fakat bu konuda yapabileceğim hiçbir bok yoktu.

Hayatımın her gününü onun uğruna mükemmel biri olmak için savaşarak geçiremezdim. Onun ihtiyacı olan kişi ben değildim ve hiçbir zaman da olmayacaktım.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedim Janine'e. Miskin miskin koltuktan kalkıp mutfağa gitti. Fakat zihnim Tessa'yla ilgili yeni bir davetsiz düşünceyle dolunca bağırdım. "Çabuk ol."

Elinde bir viski şişesiyle içeri girince durup bana baktı. "Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Böyle pislik gibi davranacaksan en azından zamanımı seninle geçirdiğime değsin."

Bu eve geldiğimden beri aşağı inmemiş, arabamdan kıyafet almak için bile dışarı çıkmamıştım.

"Hâlâ elinin kırık olduğunu iddia ediyorum," dedi James salona girip düşüncelerime son verirken. "Carla aklı başında biridir. Kliniğe gitmelisin."

"Hayır, iyiyim." Haklı olduğumu kanıtlamak için elimi yumruk yapıp açtım. Hissettiğim acı karşısında yüzümü buruştura buruştura küfrettim. Kırıldığını biliyordum fakat bu konuda bir şey yapmak istemiyordum. Dört gündür kendi kendimi iyileştirmeye çalışıyordum, birkaç günün daha zararı olmazdı.

"Gitmezsen iyileşmez. Hemen gidersen geldiğinde tüm şişeyi içebilirsin," diye ısrar etti James. Bir kızı becerdikten bir saat sonra erkek arkadaşına video kaydını izleten aşağılık James'i özlüyordum. Sağlığım için endişelenen bu James çok sinir bozucuydu.

"Evet, Hardin, o haklı," dedi Janine viski şişesini arkasına saklayarak.

"İyi! Lanet olsun!" diye homurdandım. Anahtarlarımı ve telefonumu alıp evden çıktım. Arka koltuktan bir tişört aldım ve hastaneye gitmeden önce üzerime geçirdim.

Bekleme odasında gürültü yapan çok fazla çocuk vardı ve ayağı ezildiği için sızlanıp duran evsiz bir adamın yanındaki tek boş sandalyede sıkışıp kalmıştım.

"Ne zamandır bekliyorsun?" diye sordum adama.

Çöp gibi kokuyordu fakat bir şey söyleyemedim çünkü büyük olasılıkla ben ondan daha kötü kokuyordum. Bu adam bana Richard'ı hatırlatıyordu, rehabilitasyon merkezinde ne yaptığını merak ettim. Tessa'nın babası rehabilitasyon görüyordu, bense kendimi

alkole boğuyor ve zihnimi fazla miktarda ot ve arada bir Mark'tan aldığım haplarla bulandırıyordum. Dünya inanılmaz bir yerdi.

"İki saat," diye cevap verdi adam.

"Ha siktir," diye söylenerek gözlerimi duvara diktim. Akşam sekiz gibi gelmeyi akıl etmem gerekirdi.

Yarım saat sonra evsiz dostumun ismini söylediklerinde yeniden burnumdan nefes almaya başlayabildiğim için rahatladım.

"Nişanlım doğum yapıyor," dedi içeri giren bir adam. Üzerinde düzgünce ütülenmiş düğmeli bir gömlek ve haki bir pantolon vardı. Garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

Ufak tefek ve fazlasıyla hamile esmer bir kadın onun arkasından göründüğünde, plastik sandalyemde biraz daha büzüldüm. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Elime baktırdığım sırada onun da doğum yapmak için hastaneye geleceği tutmuştu.

"Bize yardım edebilir misiniz?" dedi adam panik içinde sağa sola bakınarak. "Bir tekerlekli sandalyeye ihtiyacı var! Suyu yirmi dakika önce geldi ve kasılmaları yalnızca beş dakikalık aralarla geliyor!"

Yaptığı tuhaf hareketler, bekleme odasında bekleyen hastaların biraz huzursuzlanmasına neden oldu fakat hamile kadın yalnızca gülerek sevgilisinin elini tutmakla yetindi. Ve buyurun, işte karşınızda Natalie.

"Yürüyebilirim, iyiyim. Sorun yok." Natalie hemşireye nişanlısı Elijah'nın gereğinden fazla panik yaptığını açıkladı. Adam ileri geri yürümeye devam ederken, kadın da neredeyse bir hostes gibi sakindi. Ben oturduğum yerden güldüm, Natalie dönüp bakınca benim bakışlarımla karşılaştı.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Hardin! Bu ne tesadüf!" Herkesin bahsedip durduğu hamile kadın ışığı bu muydu yoksa?

"Hey," dedim nişanlısına bakmadan.

"Umarım iyisindir." Adam hemşireyle konuşurken Natalie yanıma geldi. "Geçen gün senin Tessa'ya rastladım. O da burada mı?" diye sordu Natalie, lobiye göz gezdirerek.

Onun acı içinde bağırıp çığlık atması filan gerekmiyor muydu? "Hayır, o, şey..." Açıklama yapmaya başladım fakat o sırada danışma masasının arkasından başka bir hemşire daha çıkarak, "hanımefendi, sizi alabiliriz," dedi.

"Ah, duydun mu? Gösteri devam etmeli." Natalie o tarafa yöneldi fakat sonra omzunun üzerinden bakıp bana el salladı. "Seni görmek güzeldi, Hardin!"

Ağzım açık, orada öylece oturdum.

Bu yukarıdakinin yaptığı bir eşek şakası olmalıydı. Kız için elimde olmadan sevindim; hayatını tamamen mahvetmemiştim... Ben kalabalık bekleme odasında yaralı ve kokarca gibi beklerken, o sırılsıklam âşık bir halde gülümsüyordu ve ilk çocuğunu doğurmak üzereydi.

Sonunda karma beni de vurmuştu.

19. Bölüm

Tessa

"Beni buraya kadar takip ettiğin için teşekkür ederim. Sadece arabayı bırakıp kalan son eşyalarımı almak istedim," dedim Landon'a arabasının yolcu penceresinden.

Arabayı nereye bırakacağım konusunda kararsızdım. Ken'in evinin orada bırakmak istememiştim çünkü Har-*o*... sonunda arabasını almaya geldiğinde söyleyeceklerinden veya yapacaklarından korkmuştum. Apartmanın otoparkına bırakmak daha mantıklı geldi; burası güzel ve iyi korunan bir bölgeydi ve kimsenin yakalanmadan arabayı çalmaya kalkışacağını sanmıyordum.

"Seninle yukarı gelmemi istemediğine emin misin? Eşyalarını indirmene yardım ederdim," diye önerdi Landon.

"Hayır, yalnız gideceğim. Zaten çok az eşyam var. Bir kere çıkmam yeterli olacaktır. Ama teşekkür ederim." Söylediklerimin hepsi doğruydu fakat asıl gerçek, eski evimize tek başıma veda etmek istememdi. Tek başıma: Artık böylesi daha normal geliyordu.

Apartmana girdiğimde eski anıların zihnime hücum etmesine izin vermemeye çalıştım. Hiçbir şey düşünmedim: Onu değil, boş, beyaz bir boşluğu, beyaz çiçekleri ve duvarları düşündüm.

Fakat zihnimin benim için başka planları vardı ve beyaz duvarlar ile halı yavaş yavaş siyaha boyandı, çiçekler kapkara oldu ve yaprakları solarak uçup gitti.

Buraya yalnızca birkaç eşya; bir kutu kıyafet ve okula ait bir adet dosya almaya gelmiştim hepsi bu.

Beş dakika içinde girip çıkacaktım. Beş dakika, karanlığın içine çekilmek için yeterince uzun bir süre değildi. Henüz dört gün geçmişti ve ben şimdiden güçleniyordum. Onsuz geçen her saniye nefes almam biraz daha kolaylaşıyordu. Buraya geri dönmek, kaydettiğim ilerlemeye büyük bir darbe indirebilirdi fakat bir daha hiç arkama bakmadan hayatıma devam etmek istiyorsam, bunu atlatmalıydım. New York'a gidiyordum.

Önceden düşündüğüm gibi yaz okulu derslerine girecek ve en azından birkaç seneliğine evim olacak şehri tanıyacaktım. Oraya gittikten sonra üniversite bitene kadar bir daha ayrılmayacaktım. Transkriptlerimde bir geçiş daha olursa hakkımda kötü bir izlenim yaratırdı; bu nedenle okulum bitene kadar tek bir yerde kalmalıydım. Ve orası da New York olacaktı. Bu korkutucu bir düşünceydi ve taşınma işi annemin hoşuna gitmeyecekti ama buna karar verecek kişi de o değildi. Bu benim seçimimdi ve nihayet yalnızca kendi ihtiyaçlarım ve geleceğim için karar veriyordum. Ben yerleştiğimde babamın tedavisi sona ermiş olacaktı ve mümkünse gelip Landon ile beni ziyaret etmesini çok isterdim.

Bu taşınma konusunda yeterince hazırlık yapmadığımı düşünmek bile telaşlanmama neden oldu fakat Landon tüm ayrıntıları çözmemde bana yardım edecekti. Son iki günümüzü bir sürü burs başvurusu yaparak geçirmiştik. Ken bir tavsiye mektubu yazıp göndermişti ve Karen da Google'da yarı zamanlı işleri araştırmama yardım etmişti. Sophia da her gün uğruyor ve bana şehirdeki en popüler yerler hakkında bilgi vererek böylesine büyük bir şehirde yaşamanın tehlikeleri konusunda beni uyarıyordu. Hatta bir incelik yapıp kendi çalışacağı lokantada garsonluk yapmam için patronuyla bile konuşmuştu.

Ken, Karen ve Landon, birkaç ay içinde açılacak yeni Vance Yayınları şubesine geçiş yapmamı önerdiler. Herhangi bir gelirim olmadan New York'ta yaşamam imkânsızdı fakat üniversiteden mezun olmadan maaşlı bir staj işi bulmak da mümkün değildi. Taşınma konusunu hâlâ Kimberly'yle konuşmamıştım fakat şu anda hayatında çok fazla şey oluyordu ve daha Londra'dan yeni

gelmişlerdi. Ondan pek haber almamıştım. Sadece araba bir tek tük mesajlaşıyorduk fakat her şey yerli yerine oturduğu zaman beni arayacağını söylüyordu.

Anahtarımı kapının kilidine sokarken, buraya son gelişimden beri içimde bu daireye karşı bir nefret oluşmaya başladığını fark ettim, bu da daha önce burayı ne kadar sevdiğime inanmamı güçleştiriyordu. İçeri girdiğimde, salonun ışığının yandığını gördüm: Yurtdışına giderken ışığı açık bırakmak tam da onun yapacağı bir şeydi.

Fakat sanırım bu yalnızca bir hafta önceydi. Cehennemdeyken zaman insanı kandırabiliyordu.

Buraya gelme nedenim olan dosyayı almak için doğrudan yatak odasındaki dolaba gittim. Bu işi gereğinden fazla uzatmaya gerek yoktu. Karton dosya, olduğunu hatırladığım rafta yoktu, o yüzden Hardin'in eşya yığınının arasına bakmam gerekti. Büyük olasılıkla dağınık odayı temizlemeye çalışırken dosyayı dolabın içine koymuştu.

O eski ayakkabı kutusu hâlâ raftaydı ve merakım beni ele geçirdi. Uzandım, kutuyu indirdim ve yerde bağdaş kurup oturdum. Kutunun kapağını kaldırdım ve kenara koydum. Kutu, iki tarafını da el yazısıyla karaladığı sayfalarla doluydu. Bazı sayfaların bilgisayarda yazıldığını fark ettim ve okumak için onlardan birini seçtim.

Ruhumu delip geçiyorsunuz. Yarı can çekişiyor, yarı ümitle havalara uçuyorum. Çok geç kalmadığımı, böylesi değerli duyguların sonsuza dek kayıplara karışmadığını söyleyin bana. Sekiz buçuk yıl önce neredeyse paramparça ettiğiniz zamankinden de daha çok size ait olan bir kalple kendimi size sunuyorum. Erkeğin kadından daha çabuk unuttuğunu, erkeğin aşkının daha çabuk söndüğünü sakın söylemeyin bana. Sizden başka kimseyi sevmedim.[1]

Austen'ın sözlerini hemen tanıdım. Birkaç sayfa okudum ve tüm alıntıları, tüm yalanları tanıdım; bu yüzden, daha sonra el yazısıyla yazılmış sayfalardan birini aldım.

---

1 Jane Austen'ın İkna isimli romanından alınmıştır. (İngilizceden çeviren Elif Yıldırım) (ç.n.)

O gün, beşinci gün, göğsümdeki ağırlık kendini gösterdi. Sürekli ne yaptığımı ve büyük ihtimalle kaybettiğimi hatırlatıyordu. O gün, onun fotoğraflarına bakarken onu aramalıydım. O da benimkilere bakmış mıydı? Bugün elinde yalnızca bir fotoğrafım var ve her ne kadar kendimle çelişsem de keşke daha fazla fotoğrafımı çekmesine izin verseydim diye düşündüm. Beşinci gün, telefonumu kırma umuduyla duvara attım fakat sadece ekranı çatlatmayı becerebildim. Beşinci gün umutsuzca beni aramasını çok istediğim gündü. Beni ararsa her şey yoluna girecekti. İkimiz de özür dileyecektik ve ben eve gidecektim.

Paragrafı ikinci kez okurken gözlerim tehditkâr yaşlarla doldu.

Neden bunu okuyarak kendime işkence ediyordum? Bunu uzun zaman önce, Londra'dan ilk döndüğünde yazmış olmalıydı. Artık fikrini tamamen değiştirmişti ve benimle ilgili hiçbir şey istemiyordu ve ben nihayet bunu kabullenmiştim. Buna mecburdum. Bir paragraf daha okuyacak ve kutunun kapağını kapayacaktım. Yalnızca bir tane, diye söz verdim kendime.

Altıncı gün kan çanağına dönmüş ve şişmiş gözlerle uyandım. Bir gece önce kendimi nasıl bıraktığıma inanamıyordum. Göğsümdeki ağırlık katlanmıştı ve doğru düzgün göremiyordum bile. Neden bu kadar rezil biriydim? Neden ona bok gibi davranmaya devam etmiştim? Beni, içimi, gerçek beni görebilen ilk kişiydi ve ben ona bir pislikmiş gibi davranmıştım. Gerçek suçlu ben olduğum halde her konuda onu suçlamıştım. Her zaman bendim; yanlış bir şey yapmadığımda bile hatalı olan bendim. Benimle konuşmak istediğinde ona kaba davranmış, saçmalıklarımı yüzüme vurduğunda ona bağırmış ve ona defalarca yalan söylemiştim. Her zaman her konuda beni affetmişti. Her zaman buna güvenmiştim ve belki de ona böyle davranmamın sebebi, böyle davranabileceğimi bilmemdi. Altıncı gün telefonumu botumla ezdim.

Bu kadardı. Okumaya devam edersem, onu Londra'da bırakıp geldiğimden beri kazandığım gücün her bir kırıntısını kaybedecektim. Sayfaları kutuya geri koyarak kapağı hızla kapadım. Hain gözlerimden davetsiz yaşlar süzülmeye başladı ve buradan yeterince çabuk çıkamıyordum. Bu dairede bir dakika daha durmaktansa

yönetim ofisini arayıp tüm transkriptlerimin yeniden basılmasını istemeyi tercih ederdim.

Ayakkabı kutusunu dolabın alt kısmında bıraktım ve aşağı inip Landon'la yüz yüze gelmeden önce koridorda yürüyüp banyoya, makyajımı kontrol etmeye gittim. Kapıyı iterek açtım, ışığı yaktım ve ayağım bir şeye çarpınca şaşkınlıkla bağırdım.

Birine...

Kanım dondu ve banyoda yerde yatan bedene odaklanmaya çalıştım. Bu gerçek olamazdı.

Lütfen, Tanrım, düşündüğüm kişi...

Ve gözlerimi odaklayabildiğimde duamın kısmen gerçekleştiğini gördüm. Yerde, ayaklarımın dibinde yatan kişi beni terk eden adam değildi.

Yerde yatan kişi babamdı, koluna bir iğne saplanmıştı ve yüzünde renk yoktu. Bu da kâbuslarımın kısmen gerçekleştiği anlamına geliyordu.

20. Bölüm

Hardin

Tombul doktorun gözlüğü burun kemiğine kadar inmişti ve yaydığı önyargının kokusunu neredeyse alabiliyordum. Galiba, "Duvara vurduğunuzdan emin misiniz?" sorusunu onuncu kez duyduktan sonra kapının kolunu sökmeme hâlâ öfkeliydi. Ne düşündüğünü biliyordum ve siktirip gidebilirdim.

"Metakarpal kırığınız var," dedi.

"İngilizcesini alabilir miyim, lütfen?" diye homurdandım. Büyük ölçüde sakinleşmiştim fakat sorularından ve sert bakışlarından dolayı hâlâ öfkeliydim. Londra'daki en kalabalık klinikte çalıştığı düşünülürse, benden kötülerini gördüğü kesindi fakat hâlâ her fırsatta bana bakmaya devam ediyordu.

"Kı-rık," dedi ağır ağır. "Eliniz kırık ve birkaç hafta alçıda kalması gerekecek. Acıyı hafifletmeye yardımcı olmak için size bir reçete yazacağım fakat kemiklerin yeniden birbiriyle kaynaması için beklemeniz gerekecek."

Elimin alçıya alınması mı yoksa acımı hafifletmek için yardıma ihtiyacım olduğunu düşünmesi mi daha gülünçtü bilmiyordum. Acımı hafifletmek için hiçbir eczacı bir şey veremezdi. Raflarında fedakâr, mavimsi gri renkli gözleri olan bir sarışın yoksa, bana uygun hiçbir şeyleri yok demekti.

Bir saat sonra elim ve bileğim kalın bir alçıyla kaplanmıştı. Bana ne renk alçı bandı istediğimi sorduğunda, yaşlı adamın yüzüne gülmemek için kendimi zor tuttum. Küçükken bir alçım olmasını

ve tüm arkadaşlarımın mürekkepli kalemlerle imzalarını atmalarını ve saçma resimler çizmelerini istediğimi hatırladım; Mark ile James'in yanında kalmaya başlayana kadar hiç arkadaşım olmaması çok kötüydü.

İkisi de şimdi, ergenlik çağlarında olduklarından çok daha farklılardı. Mark hâlâ bir pislikti, fazla ilaç almaktan beyni kızarmıştı. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Fakat ikisindeki değişiklikler de oldukça belirgindi. James, bir tıp öğrencisi tarafından pısırık birine çevrilmişti, ki bu asla tahmin etmeyeceğim bir şeydi. Mark hâlâ vahşiydi ve dilediğince yaşıyordu fakat şimdi bu şekilde yaşamak konusunda daha ılımlı, rahat ve sakindi. Son üç yılda ikisi de üzerlerini bir örtü gibi kaplayan sertliklerini kaybetmişlerdi. Hayır, bir zırh gibi... Bu şekilde değişmelerinin sebebini bilmiyordum, şimdiki *durumuma* bakılırsa, bana böyle bir şey olmasını istemezdim. Üç yıl önceki pislikleri göreceğimi sanmıştım fakat o arkadaşlarımdan eser yoktu.

Evet, hâlâ normal bir insanın alabileceği miktardan çok daha fazla uyuşturucu alıyorlardı fakat yıllar önce Londra'dan ayrılırken bıraktığım, kötü niyetle suç işleyen aynı kişiler değillerdi.

"Eczacıya uğradıktan sonra gidebilirsiniz." Doktor aceleyle başını salladı ve dışarı çıkıp beni muayene odasında yalnız bıraktı.

"Lanet olsun." Aptal alçının sert yüzeyine hafifçe vurdum. Tam bir saçmalıktı. Araba kullanabilecek miydim? Yazabilecek miydim?

Tanrım, hayır, nasılsa artık bir şey yazmam gerekmiyordu. Bu saçmalık hemen sona ermeliydi; çok uzamıştı ve ayık zihnim, uzaklaştıramayacağım kadar meşgul olduğum anlarda aklıma bir dolu düşünce ve anı getirerek benimle uğraşmaya devam ediyordu.

Karma da benimle uğraşmaya devam ediyordu ve telefonumu cebimden çıkarıp ekranda Landon'ın ismini gördüğümde bile o şirret namına yaraşır şekilde benimle alay etmeye devam ediyordu. Aramayı görmezden gelerek telefonu yeniden kotumun cebine soktum.

Nasıl da ortalığı karıştırıvermiştim.

21. Bölüm

Tessa

"Ne kadar süre bu şekilde kalacak?" diye sordu Landon bir yerlerdeki birilerine. Herkes onları duyamıyormuşum, sanki yanlarında bile değilmişim gibi davranıyordu fakat umurumda değildi. Burada olmak istemiyordum ve burada olduğum halde görünmezmişim gibi hissetmek iyi geliyordu.

"Bilmiyorum. Şok geçiriyor, tatlım," diye oğluna cevap verdi Karen tatlı sesiyle.

Şok mu? Şok falan geçirmiyordum.

"Onunla birlikte içeri girmeliydim!" dedi Landon hıçkırıklara boğulur gibi.

Scott'ların salonundaki krem rengi duvardan gözlerimi ayırabilseydim, onu annesinin kollarında bulacağını biliyordum.

"Yukarıda neredeyse bir saat boyunca babasının cesediyle yalnız kaldı. Sadece eşyalarını topladığını belki biraz da veda ettiğini düşündüm fakat orada babasının cesediyle bir saat boyunca kalmasına izin verdim!"

Landon çok ağlıyordu, onu sakinleştirmeliydim. Onu sakinleştirebileceğimi biliyordum ama keşke elimde olsaydı.

"Ah, Landon." Karen da ağlıyordu.

Benim dışımda herkes ağlıyordu. Benim neyim vardı ki?

"Senin hatan değil. Babasının orada olacağını bilemezdin; tedavi programını yarıda bıraktığını bilemezdin."

Alçak fısıldaşmalar ve beni yerden kaldırmak için gösterilen merhametli girişimler sırasında bir ara güneş batmıştı ve beni ye-

rimden kaldırma girişimleri azalmış ve sonunda nihayet tamamen kesilmişti. Koskocaman salonda yalnız kalmış dizlerimi iyice göğsüme çekmiştim ve gözlerimi duvardan asla ayırmıyordum.

Sağlık görevlileri ile polislerin fısıltıları yüzünden babamın gerçekten öldüğünü öğrendim. Onu gördüğümde, ona dokunduğumda bunu biliyordum fakat onlar da bunu doğruladılar. Resmileştirdiler. İğneyi damarına sokmuş ve kendini öldürmüştü. Kotunun cebinde bulunan eroin poşetleri hafta sonu niyetlendiği şeyin göstergesiydi. Yüzü öyle solgun ve beyazdı ki gözkapaklarımın ardında kalan görüntü bir insan yüzünden çok bir maskeyi andırıyordu. Olay sırasında dairede yalnızdı ve ben onu bulmadan saatler önce ölmüştü. Şırıngadan bedenine akın eden eroinle yaşamı sona ermiş ve bir ev görüntüsündeki cehennemi biraz daha lanetlemişti.

İçeri girdiğim ilk anda olduğu gibi, o ev tam bir cehennemdi. Kitaplıklar ve tuğla duvar içerideki kötülüğü kapatıyor, o lanet yeri şirin ayrıntılarla gizliyordu. Hayatımdaki her kötü olayın işaret ettiği o lanet olası dairedeki canavarı maskeliyordu. O kapının eşiğinden hiç girmeseydim, hâlâ her şeyimi kaybetmemiş olacaktım.

Hâlâ bakire olacaktım çünkü kendimi, beni yanımda olacak kadar sevmeyen bir adama vermiş olmayacaktım.

Annem hâlâ yanımda olacaktı; belki hayatıma çok büyük bir etkisi yoktu fakat artık tek ailem oydu.

Hâlâ yaşayacak bir yerim olacaktı ve babamla hiçbir zaman yeniden bir araya gelmeyecek ve sadece iki ay sonra bir banyoda yatan cesedini bulmayacaktım.

Düşüncelerimin beni sürüklediği karanlık yerin farkındaydım fakat artık karşı koyacak gücüm kalmamıştı. Her şeyim olduğunu sandığım bir şey uğruna çok uzun zaman zamandır savaşıyordum ama artık buna devam edemezdim.

"Hiç uyudu mu?" Ken'in sesi alçak ve dikkatliydi.

Artık güneş doğmuştu ve Ken'in sorusunun cevabını bulamıyordum. Uyumuş muydum? Uyuduğumu ya da uyandığımı hatır-

lamıyordum fakat tüm bir geceyi bu boş duvara bakarak geçirmiş olmam mümkün görünmüyordu.

"Bilmiyorum, dün geceden beri hiç kıpırdamadı." En yakın arkadaşımın sesindeki hüzün derin ve acı doluydu.

"Annesi bir saat önce tekrar aradı. Hardin'den haber var mı?"

Ken'in ağzından çıkan o sözcük beni öldürebilirdi... zaten ölü olmasaydım. "Hayır, telefonlarıma cevap vermiyor, Trish'i aramam için verdiğin numarayı da aradım fakat o da cevap vermedi. Sanırım hâlâ balayındalar. Ne yapacağımı bilmiyorum, Tessa çok..."

"Biliyorum." Ken iç geçirdi. "Sadece zamana ihtiyacı var; bu olay onu sarsmış olmalı. hâlâ neler olduğunu ve merkezden ayrıldığını neden bana haber vermediklerini araştırıyorum. Onlara çok katı emirler ve bir şey olursa beni aramaları için yüklü miktarda para vermiştim."

Ken ve Landon'a babamın hataları yüzünden kendileri suçlamayı bırakmalarını söylemek istiyordum. Suçlanacak biri varsa, o da bendim. Londra'ya hiç gitmemeliydim. Burada kalıp ona göz kulak olmalıydım. Fakat Richard Young kendi sorunlarıyla tek başına savaşıp verdiği savaşı kaybettiği sırada ben dünyanın diğer ucunda başka bir kayıpla uğraşıyordum.

Karen'ın sesi beni uyandırdı, daha doğrusu girdiğim transtan beni çıkardı. Ya da her neyse işte.

"Tessa, lütfen biraz su iç. İki gün oldu, canım. Annen seni almak için buraya geliyor, tatlım. Umarım senin için sorun olmaz," dedi gerçek annem yerine koymaya en yakın hissettiğim kişi, yumuşak bir sesle bana ulaşmaya çalışarak.

Başımı sallayarak onaylamaya çalıştım fakat bedenim tepki vermiyordu. Sorunumun ne olduğunu bilmiyordum fakat içimden çığlıklar atıyordum ve kimse beni duymuyordu.

Belki de gerçekten şoktaydım. Fakat şok kötü bir yer değildi. Burada mümkün olduğunca uzun kalmak istiyordum. Canım daha az yanıyordu.

22. Bölüm

Hardin

Ev yeniden dolmuştu ve ben ikinci içkimi ve ilk otumu içiyordum. Alkolun dilimde ve dumanın ciğerlerimde durmaksızın olduğu yanma hissi beni etkilemeye başlamıştı. Ayık kalmak canımı o kadar yakmasaydı, bu berbat şeylere bir daha dokunmazdım.

"İki gün oldu ve bu şey çoktan kaşınmaya başladı," diye şikâyet ettim beni dinleyen her kim varsa.

"Çok kötü bir durum, dostum fakat bir dahaki sefere duvarda delik açmazsın, öyle değil mi?" diye takıldı Mark alaycı bir gülümsemeyle.

"Öyle değil," dedi James ile Janine aynı anda.

Janine elini bana uzattı. "Bana şu ağrı kesicilerinden bir tane daha versene." Bu lanet esrarkeş iki günde şişenin yarısını tüketmişti. Umurumda değildi, benim işime yaramıyorlardı ve Janine'in bedenine soktuğu maddelerle de kesinlikle ilgilenmiyordum. Başta ilaçların bana yardım edeceğini, kafamı James'in verdiklerinden daha iyi yapacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Kendimi yorgun hissetmeme neden oldular ve yorgunluk uyumama ve o da her zaman *onu* gördüğüm kâbuslara neden oldu.

Gözlerimi devirip ayağa kalktım. "Lanet şişeyi sana vereceğim." Kıyafetlerimin oluşturduğu küçük yığının altından ilaç şişesini almak üzere Mark'ın odasına gittim. Neredeyse bir hafta olmuştu ve ben kıyafetlerimi yalnızca bir kez değiştirmiştim. Kendini kurtarıcı sanan o sinir bozucu kız, Carla, gitmeden önce kotumun üzerindeki

deliklere berbat, siyah yamalar dikmişti. James'in beni kovmayacağını bilsem kızı evden atardım.

"Alo, Hardin Scott. Telefon!" Janine tiz sesiyle salondan bağırdı.

Lanet olsun! Telefonumu salondaki masanın üstünde bırakmıştım.

Ben hemen karşılık vermeyince Janine'in arsız bir şekilde, "Bay Scott şu anda meşgul. Kimin aradığını öğrenebilir miyim?" diye sorduğunu duydum.

"Telefonu *hemen* bana ver," dedim hızla salona girip ilaç şişesini yakalaması için ona atarak. Şişeyi tutmaya yeltenmeden yere düşmesine izin verdiğinde ve bana hareket çekerek konuşmaya devam ettiğinde sakin kalmaya çalıştım. Bu saçmalıklarından fena halde sıkılmaya başlıyordum.

"Aaahh, Landon seksi bir isim ve Amerikalısın. Amerikalı erkeklere bayıl..."

Tüm sabrımı yitirerek telefonu elinden aldım ve kulağıma götürdüm. "Ne istiyorsun, Landon? Sence de seninle konuşmak isteseydim en son... bilmiyorum otuz kez falan mı aradın?" diye çıkıştım.

"Biliyor musun, Hardin?" Onun sesi de benimki kadar sertti. "Siktir. Sen bencil pisliğin tekisin, keşke seni hiç aramasaydım. Bunu da sensiz atlatır, zaten her zaman öyle yapmak zorunda kalıyor."

Telefon kapandı.

Neyi atlatacak? Neden söz ediyor bu? Bunu bilmek istiyor muydum?

Kimi kandırıyordum; tabii ki bilmek istiyordum. Onu hemen geri aradım ve birkaç kişinin yanından geçip yalnız kalabilmek için boş koridora gittim. Bombok zihnim en berbat senaryoları yazarken içimde büyüyen endişeyi hissettim. Janine, konuşmama kulak misafiri olmak için koridora yaklaştığında hâlâ teslim etmediğim kiralık arabaya gitmek için aşağı indim.

"Ne?" diye çıkıştı.

"Kimden söz ediyorsun? Ne oldu?" *O iyi mi? İyi olmak zorunda.* "Landon, bana onun iyi olduğunu söyle." Sessizliğine tahammülüm yoktu.

"Mesele Richard. O öldü."

Bunu duymayı beklemiyordum. İçinde bulunduğum belirsizliğe rağmen bunu hissediyordum. İçimdeki kaybetmişlik duygusunu hissedebiliyor ve bundan nefret ediyordum. Böyle hissetmemeliydim, o esrarkeş herifi doğru dürüst tanımıyordum bile.

"Tessa nerede?" Demek Landon bu yüzden defalarca beni aramıştı. Tessa'yı terk ettiğimden dolayı bana nutuk çekmek için değil, babasının öldüğünü haber vermek için aramıştı.

"Burada, evde ama annesi onu almaya geliyor. Sanırım şokta. Onu bulduğundan beri hiç konuşmadı."

Cümlenin son kısmı başımın dönmesine ve göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Ne dedin? Onu Tessa mı buldu?"

"Evet." Landon'm sesi sonunda kısıldı, ağladığını biliyordum. Ağlaması beni her zamanki kadar rahatsız etmedi.

"Kahretsin!" *Neden böyle bir şey olmuştu? Ben onu gönderdikten hemen sonra başına nasıl böyle bir şey gelmişti?* "Tessa neredeydi? Ceset neredeydi?"

"Senin evinde. Oraya son kalan eşyalarını almaya ve arabanı bırakmaya gitmişti."

Tabii ki her şeye rağmen, ona davranışlarıma rağmen arabamı düşünecek kadar ince olmak zorundaydı.

Söylemeyi hem istediğim hem de istemediğim sözcükleri ağzımdan zorla çıkardım: "Onunla konuşmama izin ver." Sesini duymak istemiştim ve onu arayacak kadar dibe vurmuş ve son iki gecedir numarasını değiştirdiğini hatırlatan o robotumsu sesi dinleyerek uyuyakalmıştım. "Beni duymadın mı, Hardin?" dedi Landon, sinirli bir ses tonuyla. "İki gündür konuşmuyor ve tuvalete gitmek dışında hiç kıpırdamıyor ki ondan bile emin değilim. Yerinden hiç kıpırdadığını görmedim. Hiçbir şey içmiyor ve yemiyor."

Bilinçaltıma ittiğim, görmezden gelmeye çalıştığım her şey üzerime üzerime gelip beni altına aldı. Sonuçlarının ne olacağı,

kalan bir parça aklımı da kaybedip etmeyeceğim umurumda değildi: Onunla konuşmak zorundaydım. Arabanın kapısını açıp bindim ve o anda ne yapacağıma karar verdim.

"Sadece telefonu onun kulağına ver. Beni dinle ve sadece söylediğimi yap," dedim Landon'a ve arabayı çalıştırırken yukarıda beni dinleyen her kimse, havaalanına giderken çevirmeye takılmamak için sessizce ona yalvardım.

"Senin sesini duymasının durumu kötüleştirmesinden korkuyorum," dedi Landon'ın sesi hoparlörden. Sesi sonuna kadar açarak telefonu orta konsola yerleştirdim.

"Lanet olsun, Landon!" Alçımı direksiyona çarptım. Zaten lanet bir alçıyla araba kullanmak yeterince zordu. "Lütfen, telefonu hemen onun kulağına götür." İçimi parçalayan fırtınaya rağmen sesimi sakin tutmaya çalıştım.

"Tamam ama onu üzecek bir şey söyleme. Yeterince şey yaşadı zaten."

"Onu benden iyi tanıyormuşsun gibi konuşma!" Her şeyi bilen üvey kardeşime duyduğum öfke yeniden tavan yaptı ve ona bağırırken neredeyse bir yayaya çarpıyordum.

"Senden iyi tanımıyor olabilirim belki ama bildiğim şey ne biliyor musun? Bu kadar bencil olmasaydın, burada onunla birlikte olurdun ve o da bu durumda olmazdı," dedi. "Ah, bir şey daha..."

"Yeter!" Alçımı bir kez daha direksiyona vurdum. "Sadece telefonu onun kulağına koy, pislik gibi davranmanın bir faydası olmuyor. *Şimdi lanet telefona onu ver.*"

Landon'ın yumuşak sesinden sonra bir sessizlik oldu: "Tessa? Beni duyuyor musun? Tabii ki duyuyorsun." Hafifçe güldü. Onu konuşmaya ikna etmeye çalışan sesindeki acıyı duyabiliyordum. "Hardin telefonda ve..."

Telefondan hafif bir sayıklama işitince onu duymak için telefona yaklaştım. Ne sesiydi? Birkaç saniye daha alçak ve huzursuz edici şekilde devam etti ve Tessa'nın aynı sözcüğü defalarca tekrarladığını anlamam çok uzun sürdü. "Hayır, hayır, hayır,"

diyordu ve ne duruyor ne de yavaşlıyordu, "hayır, hayır, hayır, hayır, hayır..."

O anda kalbimden geriye ne kaldıysa, sayamayacağım kadar fazla parçaya ayrıldı. "Hayır, lütfen, hayır!" diye bağırdı Tessa hattın diğer ucundan.

Aman, Tanrım.

"Tamam, sakin ol. Onunla konuşmak zorunda değilsin..."

Telefon kapandı ve ben kimsenin açmayacağını bildiğim halde geri aradım.

23. Bölüm

Tessa

"Şimdi seni kaldıracağım," dedi çok uzun zamandır duymadığım tanıdık bir ses, beni rahatlatmaya çalışarak ve güçlü kollar beni çocuk gibi kucaklayarak yerden kaldırdı.

Başımı Noah'nın sert göğsüne gömerek gözlerimi kapadım.

Annemin sesi de oradaydı. Onu göremiyor fakat duyabiliyordum: "Nesi var? Neden konuşmuyor?"

"Sadece şokta," diye söze başladı Ken. "Yakında kendine gelir..."

"Konuşmayacaksa onunla ne yapabilirim ki?" diye tısladı annemin sesi.

Duygusuz annemle hiç kimsenin yapamadığı şekilde konuşmayı beceren Noah yumuşak bir sesle, "Carol, daha iki gün önce babasının cesedini buldu. Biraz anlayışlı ol," dedi.

Hayatımda, Noah'nın yanında olduğum için hiç bu kadar rahatlamamıştım. Landon'ı çok sevsem de şu anda ailesine ne kadar minnettar olsam da bu evden çıkarılmam gerekiyordu. Şu anda en çok ihtiyaç duyduğum şey eski bir arkadaştı. Beni eskiden beri tanıyan birine ihtiyacım vardı.

Deliriyordum, delirdiğimi biliyordum. Ayağım babamın fazlasıyla sert ve hareketsiz bedenine çarptığı andan beri zihnim düzgün çalışmıyordu. Onun ismini haykırdığım ve çok şiddetli bir şekilde sarsarak çenesinin açılmasına ve kolundaki iğnenin düşmesine neden olduğum andan beri zihnimden tek bir mantıklı düşünce bile geçmemişti. İğne kolundan yere düştüğünde çıkan ses hâlâ harap zihnimde yankılanıyordu. Öyle basit ve öyle korkunç bir sesti ki...

Babamın eli istemsiz kasılma nedeniyle aniden sıçrayarak benimkine çarptığında, içimde bir şeyler kopmuştu. Bunun gerçekten yaşandığından hâlâ emin olamıyordum. Zihnimin beyhude bir ümit yaratmak için oynadığ bir oyun da olabilirdi. Babamın nabzını bir kez daha kontrol ettiğimde bu umut çabucak kaybolmuştu. İçim boşalmış ve babamın feri sönmüş gözlerine bakakalmıştım.

Evin içinde ilerleyen Noah'nın adımları beni hafifçe sallıyordu.

"Daha sonra iyi olup olmadığını öğrenmek için onu arayacağım. Lütfen cevap verin de nasıl olduğunu öğreneyim," diye nazikçe rica etti Landon. Landon'ın nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum; benim gördüğüm şeyi görmediğini umuyordum ama hatırlayamıyordum.

Babamın başını ellerimde tuttuğumu biliyordum ve Landon'ın içeri girdiğini duyduğumda, sanırım çığlık atıyor ya da ağlıyordum ya da her ikisini de yapıyordum. Daha yeni tanımaya başladığım adamı bırakmam için uğraştığını hatırlıyordum fakat sonra zihnim ambulansın geldiği zamana sıçrıyor ve sonra Scott'ların evinde yerde oturduğum ana kadar yeniden kararıyordu.

"Açarım," dedi Noah sineklikli kapının açıldığını duyduğumda. Serin yağmur damlaları yüzüme düşerek günlerin gözyaşını ve kirini yıkıyordu.

"Geçti artık. Şimdi eve gidiyoruz; her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Noah eliyle yağmurdan ıslanan saçımı alnımdan geriye iterek. Gözlerimi açmadım ve yanağımı onun göğsünden kaldırmadım; hızla atan kalbi bana yalnızca kulağımı babamın göğsüne bastırdığım ve atmadığını, nefes almadığını fark ettiğimi anı hatırlatıyordu.

"Geçti," dedi Noah bir kez daha. Tıpkı babamın bağımlılıklarının ortalığı kasıp kavurduğu eski günlerdeki gibi Noah yine yardımıma koşmuştu.

Fakat bu kez saklanacak seralar yoktu. Bu kez yalnızca karanlık vardı ve görünürde kaçacak hiçbir yer yoktu.

"Şimdi eve gidiyoruz," diye tekrarladı Noah beni arabaya bindirirken. Noah çok değerli ve tatlı biriydi ama benim bir evim olmadığını bilmiyor muydu?

Saatimin akrep ile yelkovanı çok yavaş ilerliyordu. Onları izledikçe, onlar da benimle alay edercesine her tik takta daha fazla yavaşlıyorlardı. Eski odam çok büyüktü, küçük bir oda olduğuna neredeyse yemin edebilirdim fakat şu an devasa geliyordu. Belki de küçük olan bendim. Şimdi hafif hissediyordum, bu yatakta en son yattığımdan daha hafiftim sanki. Sanki uçup gidebilirdim ve kimse de fark etmezdi. Normal bir şekilde düşünemediğimi biliyordum. Noah beni gerçeğe döndürmek için yaptığı konuşmaların hepsinde bunu söylüyordu. Şimdi de buradaydı, bu yatağa ne zaman yattıysam o andan beri yanımdan ayrılmamıştı.

"İyi olacaksın, Tessa. Zaman tüm yaraları iyileştirir. Papazımız her zaman böyle söyler, unuttun mu?" Benim için ne kadar kaygılandığını gözlerinde görebiliyordum.

Sessiz kalarak başımla onayladım ve duvardaki can sıkıcı saate baktım.

Noah, çatalı saatler önce getirdiği ve hiç dokunmadığım yemek tabağında gezdirdi. "Annen gelip sana akşam yemeğini yedirecek. Saat geç oldu ve sen hâlâ öğle yemeğine dokunmadın."

Pencereye doğru bakınca dışarıdaki karanlığı fark ettim. *Güneş ne zaman batmıştı? Ve beni neden yanında götürmemişti?*

Noah yumuşak elleriyle benimkileri tuttu ve yüzüne bakmamı söyledi. "Birkaç lokma ye de o da dinlenmen için seni rahat bıraksın."

Onun sadece annemin isteklerini yerine getirdiğini bildiğimden işleri onun için daha da zorlaştırmamak adına tabağa uzandım. Bayat ekmeği ağzıma götürdüm ve lastik gibi olmuş öğleden kalma eti çiğnerken öğürmemeye çalıştım. Beş lokma almak ve bu sabahtan başucumda kalan oda sıcaklığındaki suyla lokmalarımı yutmak için dakikaları saydım.

"Gözlerimi kapamam gerek," dedim Noah'ya, bana tabaktan üzüm yedirmeye çalıştığında. "Yeter." Tabağı nazik bir şekilde ittim. Yiyecek görünce kusmak istiyordum.

Uzanıp dizlerimi göğsüme çektim. Noah her zamanki Noah gibi davranarak on iki yaşındayken pazarları kilisede birbirimize üzüm attığımız için başımızın belaya girdiği günleri hatırlattı.

"Sanırım bu, yaptığımız en asi davranıştı," dedi küçük bir kahkaha atarak. Bu ses uykuya dalmamı sağladı.

Annemin koridorda, "Oraya girmiyorsun. İhtiyacımız olan son şey senin onu öfkelendirmen. Günlerdir ilk kez uyuyor," dediğini duydum.

Kiminle konuşuyordu? Ben uyumuyordum, öyle değil mi? Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda kan beynime hücum etti. Çok yorgundum, çok yorgundum. Noah da çocukluğumda yattığım bu yatakta benimle birlikteydi. Her şey çok tanıdıktı: Bu yatak, Noah'nın havaya kalkmış, dağınık, sarı saçları. Fakat kendimi farklı hissediyordum; buraya ait değilmiş ve odaklanamıyormuş gibiydim.

"Buraya onu incitmeye gelmedim, Carol. Bunu şimdiye dek öğrenmiş olman gerekirdi."

"Sen..." diye itiraz etmeye yeltendi annem fakat sözü yarıda kesildi.

"Ayrıca söylediklerinin hâlâ umurumda olmadığını da bilmen gerek." Odamın kapısı açıldı ve görmeyi düşündüğüm son kişi öfkeli annemi itip içeri girdi.

Noah'ın kolu ağırlaşarak yatağa biraz daha gömülmeme neden oldu. Uykusunda belime sardığı kolunu biraz daha sıktı, Hardin'i görünce boğazım yandı. Gördüğü manzara karşısında yeşil gözlerinde öfke belirdi. Gelip Noah'nın kolunu bedenimden sertçe itti.

"Neler ol..." Noah irkilerek uyanıp ayağa fırladı. Hardin bana doğru bir adım daha attığında, ikiz yatağın üzerinde o kadar hızlı hareket ettim ki sırtım duvara çok fena çarptı. O kadar sert çarptım ki nefesim kesildi fakat yine de ondan uzaklaşmaya çalıştım. Öksürdüğümde Hardin'in gözlerindeki ifade yumuşadı.

Neden buradaydı? Onu burada istemiyordum. Yeterince zarar vermişti ve öylece gelip dağılan parçalarımı toplayamazdı.

"Lanet olsun! İyi misin?" Dövmeli kolunu bana uzattığında, doğru düzgün çalışmayan aklıma ilk gelen şeyi yaparak çığlık attım.

24. Bölüm

Hardin

Çığlıkları kulaklarıma, bomboş olan göğsüme, ciğerlerime dolarak sonunda artık ulaşılabileceğinden emin olmadığım bir yere yerleştiler. Yalnızca onun ulaşabileceği ve her zaman ulaşacağı bir yere.

"Burada ne işin var?" Noah ayağa fırladı ve onu korumaya kararlı lanet olası bir şövalye gibi benimle yatağın arasına girdi... onu benden mi koruyacaktı?

Tessa hâlâ çığlık atıyordu; neden çığlık atıyordu?

"Tessa, lütfen..." Ne istediğimden emin değildim fakat çığlıkları öksürüklere ve öksürükleri de hıçkırıklara ve hıçkırıkları da dayanamadığım boğulma seslerine dönüştü. Dikkatle ona yaklaştığımda Tessa sonunda soluk alabildi.

Bomboş gözleri hâlâ bana bakıyor, içimde yalnızca kendisinin doldurabileceği bir delik açıyordu.

"Tessa, onu burada istiyor musun?" diye sordu Noah.

Zaten onun burada olması gerçeğini kabullenmek için çok fazla çabalıyordum ve o şansını fazlasıyla zorluyordu.

"Ona biraz su getir!" dedim annesine. Beni duymazdan geldi.

Sonra Tessa inanamadığım bir şey yaptı ve beni istemediğini belirtmek için başını bir sağa bir sola salladı.

Bu hareketi, uyduruk koruyucusunun cesaretlenerek bana elini kaldırmasına neden oldu. "Seni burada istemiyor."

"O ne istediğini bilmiyor! Ona bir bak!" Elerimi havaya kaldırdım ve anında Carol'ın manikürlü tırnaklarının koluma battığını hissettim.

Bir yere gideceğimi sanıyorsa lanet aklını kaybetmiş demekti. Beni Tessa'dan uzak tutabileceğini hâlâ anlayamamış mıydı? Onu yalnızca ben kendimden uzak tutabilirdim ve bu da bir türlü başaramadığım aptalca bir fikirdi.

Noah bana doğru hafifçe eğildi. "Seni görmek istemiyor, o yüzden gitsen iyi olur." Bu çocuğu son gördüğümden beri irileşmiş ve kas yapmış olması umurumda değildi. Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. İnsanların Tessa'yla benim arama girmeye teşebbüs bile etmemelerinin nedenini yakında öğrenecekti. Onlar bunu yapmamaları gerektiğini biliyorlardı ve yakında o da öğrenecekti.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Tessa'ya döndüm. hâlâ öksürüyordu ve kimsenin umurundaymış gibi görünmüyordu. "Biri ona lanet bir bardak su versin!" diye küçük odanın içinde bağırdım, sesim duvarlarda yankılandı.

Tessa ürperdi ve dizlerini göğsüne çekti.

Acı çektiğini ve burada olmamam gerektiğini biliyordum fakat aynı zamanda annesinin ve Noah'nın hiçbir zaman gerçek anlamda onun yanında olamayacaklarını da biliyordum. Tessa'yı ikisinden de daha iyi tanıyordum ve onu daha önce hiç böyle görmemiştim. İkisinin de bu durumda ne yapacaklarına dair hiçbir fikirleri olmadığı kesindi.

"Gitmezsen polis çağıracağım, Hardin," dedi Carol arkamdan alçak ve tehditkâr bir sesle. "Bu kez ne yaptığını bilmiyorum fakat artık bıktım ve burada yerin yok. Hiç olmadı ve olmayacak."

Her işe burnunu sokan bu ikiliye aldırmadan Tessa'nın çocukluk yatağının kenarına oturdum.

Yeniden geriledi ve yatağın kenarına kadar gelip sert bir şekilde yere düşünce dehşete kapıldım. Onu kucaklamak için saniyeler içinde ayağa kalktım fakat tenim onunkine dokunduğunda çıkardığı sesler dakikalar önce attığı korkunç çığlıklardan da kötüydü. Önce ne yapacağımı bilemedim fakat hiç bitmeyecekmiş gibi gelen saniyelerin

ardından o perişan, "Dokunma bana!" çığlığı, çatlayan dudaklarını terk ederek bedenimi adeta yarıp geçti. Küçük elleriyle göğsümü yumrukladı ve tırnaklarıyla kollarımı çizerek benden kurtulmaya çalıştı. Kolumdaki bu alçıyla onu sakinleştirmeye çalışmak zordu. Alçının ona zarar vereceğinden korkuyordum ve istediğim son şey de buydu.

Benden bu kadar uzaklaşmak istemesi beni öldürse de tepki verdiğini gördüğüme çok sevinmiştim. Sessiz Tessa en kötüsüydü ve annesinin şu an yaptığı gibi bana bağırmak yerine, kızını o yas evresinden çıkardığım için bana teşekkür etmesi gerekiyordu.

"Çekil!" diye bir kez daha bağırdı Tessa ve Noah arkamda itiraz etmeye başladı. Tessa elini sert alçıma vurdu ve bir kez daha bağırdı. "Senden nefret ediyorum!"

Sözleri beni yaksa da karşı koyan bedenini kollarımın arasında tutmaya devam ettim.

Noah'nın boğuk sesi Tessa'nın çığlıklarının arasından duyuldu. "İşleri daha da kötüleştiriyorsun!"

Sonra Tessa yeniden sustu... ve kalbime yapabileceği en kötü şeyi yaptı. Ellerini üzerimden çekti -onu tek kolumla tutmak daha zordu- ve Noah'ya uzandı.

Tessa yardım etmesi için Noah'ya uzandı çünkü beni görmeye dayanamıyordu.

Onu bırakmamla Noah'nın kollarına koştu. Noah bir kolunu onun beline sardı ve diğerini de ensesine koyarak başını göğsüne yasladı. Öfkem ile mantığım birbiriyle savaşırken ve onun ellerinin Tessa'nın üzerinde gezişini izlerken sakin kalmak için elimden geleni yapıyordum. Noah'ya dokunacak olursam, Tessa benden daha fazla nefret edecekti. Dokunmazsam, bu manzarayı izlerken aklımı kaçıracaktım.

Sikerim böyle işi, buraya neden gelmiştim ki zaten? Planladığım gibi uzak durmalıydım. Artık gelmiştim, bu lanet olası odadan çıkmak için ayağımı bile kıpırdatamıyordum ve Tessa'nın çığlıkları, onu yakınımda tutma isteğimi artırıyordu. Hiçbir ilerleme kaydedemiyordum ve bu da beni çılgına çeviriyordu.

"Onu buradan gönder," diye ağladı Tessa, Noah'nın göğsünde.

Reddedilmenin acısı içime yerleşerek birkaç saniye hareketsiz kalmama neden oldu. Noah bana döndü ve odayı terk etmem mümkün olduğunca medeni bir şekilde sessizce yalvardı. Tessa'nın ona sığınmasından nefret ediyordum. En büyük güvensizliklerimden biri yüzüme bir tokat gibi inmişti fakat böyle şeyler düşünmemeliydim. Tessa'yı düşünmek zorundaydım. Yalnızca onun için en iyi olanı düşünmeliydim. Beceriksizce geriledim ve güçlükle kapının koluna uzandım. Küçük odadan çıktıktan sonra soluklanmak için kapıya yaslandım. Birlikte geçirdiğimiz hayatımız nasıl bu kadar kısa sürede tepetaklak olmuştu?

Kendimi Carol'm mutfağında bir bardak su doldururken buldum. Garip bir durumdu çünkü tek elimi kullanabildiğim için bardağı almak, doldurmak, musluğu kapamak daha uzun sürmüştü ve tüm bu süre boyunca burnundan soluyan kadın arkamda durmuş, sinirlerimi ayağa kaldırmıştı.

Onunla yüzleşmek için döndüm ve bana polisi çağırdığını söylemesini bekledim. Hiçbir şey söylemeden sessizce bakmaya devam edince, "Şu an saçmalıklarla uğraşamam. Git polis çağır ya da elinden ne geliyorsa onu yap ama o benimle konuşana kadar bu boktan şehirden gitmiyorum," dedim. Bardaktan bir yudum içtim ve ufak fakat kusursuz mutfakta yürüyüp karşısına dikildim.

Carol'ın sesi sertti. "Buraya nasıl geldin? Londra'daydın."

"Lanet olası bir uçakla elbette."

Gözlerini devirdi. "Dünyanın öbür ucundan gün doğmadan buraya gelmiş olman onun için bir yerin olduğu anlamına gelmez," dedi öfkeyle. "Bunu açıkça belirtti zaten. Neden onu rahat bırakmıyorsun? Ona sadece zarar veriyorsun ve burada durup buna izin vermeye devam etmeyeceğim."

"Senin onayına ihtiyacım yok."

"Onun sana ihtiyacı yok," diye öfkeyle karşılık verdi Carol, dolu bir silahmış gibi bardağı elimden kaparak. Bardağı vurarak tezgâha koydu ve gözlerimin içine baktı.

"Benden hoşlanmıyor olabilirsin ama onu seviyorum. Hatalar yapıyorum, çok fazla hata fakat Carol, Tessa'nın gördüklerinden ve yaşadıklarından sonra onu burada seninle bırakacağımı sanıyorsan sandığımdan çok daha delisin demektir." Sırf onu sinirlendirmek için bardağı yeniden aldım ve bir yudum daha içtim.

"O iyi olacak," dedi Carol sakin bir sesle. Bir an duraksadı ve belli ki içinde bir şeyler kıpırdandı. "İnsanlar ölür ve Tessa bunu atlatacak!"

Bunu yüksek sesle söyledi. O kadar yüksek sesle söyledi ki Tessa'nın annesinin bu soğuk yorumunu duymamasını umdum.

"Ciddi misin? O senin kızın ve ölen de kocandı..." İkisinin aslında evli olmadığını hatırladığımda sesim kısıldı. "Kızının canı yanıyor ve sen kalpsiz bir sürtük gibi davranıyorsun, işte bu yüzden onu burada bırakmayacağım. Landon en başında onu buraya getirmene izin vermemeliydi!"

Carol öfkeyle başını kaldırdı. "*İzin vermek* mi? O benim kızım."

Elimdeki bardak titredi ve su kenardan sıçrayarak yere döküldü. "O zaman bir anne gibi davranarak onun yanında olmalısın!"

"Yanında mı? Benim yanımda kim var?" Duygusuz sesi çatladı ve taştan yapıldığına ikna olduğum kadın, kendini bırakıp yere yığılmamak için tezgâha dayandığında hayrete düştüm. Saat sabahın beşi olmasına rağmen fazlaca makyajlı olan yüzünden yaşlar akmaya başladı. "O adamı yıllardır görmedim... O bizi terk etti! Bana güzel bir hayat için sayısız söz verdikten sonra beni terk etti!" Ellerini tezgâhta savurarak mutfak eşyalarının bulunduğu kavanozları yere düşürdü. "Yalan söyledi, bana yalan söyledi ve Tessa'yı terk ederek hayatımı mahvetti! Richard Young'dan sonra hiçbir erkeğe bakamadım bile ve o bizi terk etti!" diye feryat etti.

Omuzlarımdan kavrayarak başını göğsüme yasladığında, ağlamaya ve bağırmaya başladığında, bir an sevdiğim kıza o kadar benzediğini fark ettim ki kendimi onu itmeye elim varmadı. Ne yapacağımı bilmediğim için bir kolumu ona sardım ve sessiz kaldım.

"Bunu ben istedim, onun ölmesini istedim," diye itiraf etti gözyaşları içinde. Sesindeki utancı duyabiliyordum. "Eskiden onu

beklerdim ve kendi kendime bize geri döneceğini söylerdim. Bunu yıllarca yaptım ve artık o öldü. Artık rol yapamıyorum."

Uzun süre bu şekilde kaldık; o göğsümde ağlayarak farklı şekillerde ve farklı sözcüklerle onun öldüğüne memnun olduğu için kendinden ne kadar nefret ettiğini anlattı. Bu kadını teselli edecek sözcük bulamıyordum fakat onu tanıdığımdan beri ilk kez, taktığı maskenin ardındaki perişan kadını görebiliyordum.

25. Bölüm

Tessa

Noah birkaç dakika benimle oturduktan sonra ayağa kalktı, gerindi ve "Sana içecek bir şey almaya gidiyorum. Ayrıca bir şeyler yemelisin," dedi.

Gömleğini sıkıca kavrayıp başımı iki yana salladım ve beni yalnız bırakmaması için yalvardım.

İç geçirdi. "Eğer bir şeyler yemezsen hastalanacaksın," dedi fakat savaşı kazandığımı biliyordum. Noah hiçbir zaman direnemezdi.

İstediğim son şey bir şeyler yiyip içmekti. Sadece tek bir şey istiyordum: *Onun* gitmesini ve bir daha asla geri dönmemesini.

"Sanırım annen Hardin'in ağzının payını veriyor." Noah gülümsemeye çalıştı fakat beceremedi.

Bağırdığını duyabiliyordum ve uzaktan bir kırılma sesi geldi fakat Noah'nın beni odada yalnız bırakmasına izin vermiyordum. Yalnız kalırsam yanıma gelirdi. O bunu hep yapıyordu, en zayıf anlarında insanları sömürüyordu. Özellikle de onunla tanıştığımdan beri zayıf olan beni. Başımı yeniden yastığa koydum ve zihnimi dışarıdaki tüm seslere; annemin çığlıklarına, ona karşılık veren boğuk, aksanlı sese ve hatta Noah'nın beni rahatlatmaya çalışan fısıltılarına bile kapadım.

Gözlerimi kapadım ve kâbuslarla gerçeklik arasında gidip gelirken hangisinin daha kötü olduğuna karar vermeye çalıştım.

Yeniden uyandığımda, pencereyi kapatan ince perdelerin arkasındaki kuvvetli güneşi fark ettim. Başım zonkluyordu, ağzım kurumuştu

ve odada yalnızdım. Noah'nın tenis ayakkabıları yerdeydi ve huzurlu bir zihin karışıklığından sonra son yirmi dört saat olanlar üzerime tüm ağırlığıyla çökerek nefesimin kesilmesine neden oldu ve yüzümü ellerime gömdüm.

O buradaydı. O buradaydı fakat Noah ve annem yardım etmişlerdi... "Tessa," dedi onun sesi, beni düşüncelerimden koparark.

Hayal olduğunu düşünmek istedim fakat öyle olmadığını biliyordum. Odadaki varlığını hissedebiliyordum. Odaya girdiğini duydum fakat başımı kaldırıp bakmadım. *Neden buradaydı? Neden beni bir kenara atabileceğini ve uygun olduğunu düşündüğü bir anda geri dönebileceğini sanıyordu?* Artık böyle bir şey olmayacaktı. Onu ve babamı çoktan kaybetmiştim ve bu kayıplardan herhangi birinin şu an yüzüme vurulmasına ihtiyacım yoktu.

"Dışarı çık," dedim. Güneş bulutların arkasına saklanarak kayboldu. Güneş bile ona yakın olmak istemiyordu.

Yatağın onun ağırlığıyla kıpırdadığını hissedince kararlılıkla ürpertimi saklamaya çalıştım.

"Biraz su iç." Avcuma soğuk bir bardak bastırdı fakat bardağı ittim. "Tess, bana bak." Sonra ellerini üzerimde hissettim; buz gibiydi, neredeyse bir yabancının dokunuşunu andırıyordu, geri çekildim.

Her ne kadar onun kucağına yanaşıp beni rahatlatmasına izin vermek istesem de bunu yapmadım. Ve bir daha da asla yapmayacaktım. O anda aklım pek yerinde olmasa da bir daha onu asla içeri almayacağımı biliyordum. Yapamazdım ve yapmayacaktım.

"Al." Hardin bana başucumdaki komodinin üzerinden bir bardak su daha verdi. Su az önceki kadar soğuk değildi.

İçgüdüsel bir hareketle bardağı aldım. Bilmediğim bir sebeple, ismi zihnimde yankılanıp duruyordu. Adını kafamın içinde duymak istemiyordum çünkü orası güvende olduğum tek yerdi.

"Biraz su iç," diye emretti yumuşak bir ses tonuyla.

Bardağı dudaklarıma götürürken sessiz kaldım. İnatlaşmak için bardağı geri çevirecek enerjim yoktu ve ayrıca çok susamış-

tım. Gözlerimi duvardan bir an olsun ayırmadan saniyeler içinde bardaktaki tüm suyu içtim.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum fakat sadece senin yanında olmak istiyorum," diye yalan söyledi.

Söylediği her şey yalandı, hep öyle olmuştu ve olacaktı. Bir şey söylemedim fakat bu iddiası karşısında burnumdan alçak ve alaycı bir ses çıktı.

"Dün gece beni gördüğünde yaptığın şey..." diye söze başladı. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum fakat ona bakmayı reddediyordum. "O bağırışın...Tessa, hayatımda hiç öyle bir acı yaşamadım..."

"Kes," diye çıkıştım. Sesim kendi sesime benzemiyordu ve uyanık olup olmadığımı merak etmeye başladım, yoksa bu da başka bir kâbus muydu?

"Sadece benden korkup korkmadığını bilmek istiyorum. Korkmuyorsun, değil mi?"

"Bu *seninle ilgili değil*," demeyi becerdim. Ve bu kesinlikle doğruydu. Bunu kendi üzerine, kendi acısına mal etmeye çalışmıştı fakat bu babamın ölümüyle ve kalbimin daha fazla kırılmasını kaldıramamamla ilgiliydi.

"Lanet olsun." İçini çekti ve o sırada ellerini saçlarının arasından geçirdiğini biliyordum. "Biliyorum. Demek istediğim bu değildi. Senin için endişeleniyorum."

Gözlerimi kapadım ve uzaktan gelen gök gürültüsünü duydum. *Benim için endişeleniyor mu?* Benim için o kadar endişeleniyorsa, beni Amerika'ya tek başıma göndermemeliydi. Keşke eve dönemeseydim; keşke geri dönüş yolunda bana bir şey olsaydı da *beni* kaybetmenin acısını *o* yaşasaydı.

Fakat o zaman bile büyük olasılıkla rahatsız edilmek istemezdi. Kafayı çekmekle meşgul olurdu. Fark etmezdi bile.

"Kendinde değilsin, bebeğim."

Bana hitap ettiği berbat isim karşısında titremeye başladım.

"Babanla ilgili her şeyi konuşmalısın. Bu kendini daha iyi hissettirecektir." Sesi fazla yüksekti ve yağmur eski çatıya düşü-

yordu. Keşke içeri yağıp dışarıdaki fırtınanın beni alıp götürmesini sağlayabilseydi.

Burada benimle oturan kişi kimdi? Onu tanımadığım kesindi ve ne söylediğini bilmiyordu. Babam hakkında mı konuşmalıydım? Kim oluyordu da burada oturmuş ve beni umursuyormuş, bana yardım edebilecekmiş gibi davranabiliyordu? Benim yardıma ihtiyacım yoktu. Sessizliğe ihtiyacım vardı.

"Seni burada istemiyorum."

"Evet, istiyorsun. Şu an sadece bana kızgınsın çünkü bir pislik gibi davrandım ve her şeyi berbat ettim."

Hissetmem gereken acı yerinde yoktu, hiçbir şey yerinde yoktu. Zihnimde, onun arabasında otururken elini bacağıma koyduğu, dudaklarının benimkilerin üzerinde yumuşak bir şekilde kaydığı, parmaklarımın gür saçlarında gezindiği görüntüler canlandığında bile... Hiçbir şey hissetmedim.

Güzel anıların yerini alçı duvara inen yumrukların ve onun tişörtünü giyen kadının görüntüleri aldığında da hiçbir şey hissetmedim. Onunla yatmasından bu yana sadece günler geçmişti. Hiçbir şey. Hiçbir şey hissetmiyordum ve sonunda hiçbir şey hissetmemek, nihayet duygularım üzerinde kontrol sağlamış olmak çok güzeldi. Duvara bakarken, istemediğim hiçbir şeyi hissetmek zorunda olmadığımı fark ediyordum. İstemediğim hiçbir şeyi hatırlamak zorunda değildim. Her şeyi unutabilir ve anıların beni perişan etmesine bir daha asla izin vermeyebilirdim.

"Değilim." Ne demek istediğimi açıklamadım, bana bir kez daha dokundu. Kımıldamadım. Yine çığlık atmak istediğim için yanağımı ısırdım çünkü ona bu tatmin duygusunu yaşatmak istemiyordum. Mükemmel bir uyuşukluğa giden yola girmemin hemen ardından parmaklarından benimkilere geçen yatıştırıcı huzur, ne kadar zayıf olduğumu kanıtlıyordu.

"Richard için üzgünüm, ne kadar..."

"Hayır." Elimi çektim. "Hayır, bunu yapmaya hakkın yok. Beni en çok inciten sen olmana rağmen buraya gelip bana yardım ediyor gibi görünmeye hakkın yok. Bir daha söylemeyeceğim." Sesimin

duygusuz olduğunu biliyordum. İnandırıcılıktan ne kadar uzak ve içim kadar boş olduğunu duyabiliyordum. "Dışarı çık."

Çok fazla konuşmaktan boğazım ağrıyordu; artık konuşmak istemiyordum. Sadece gitmesini ve rahat bırakılmayı istiyordum. Zihnimin bir kez daha babamın ölü bedeninin görüntüleriyle dolmasına izin vermeden yeniden duvara odaklandım. Her şey bana karşıydı, zihnimle uğraşıyorlar ve beni, içimde kalan küçücük mantık kırıntısını da alıp götürmekle tehdit ediyorlardı. Şimdi iki ölümün yasını tutuyordum ve bu da beni paramparça ediyordu.

Acı bu açıdan hiç de merhametli değildi: Acı kendine sözü verilen payın hepsini istiyordu. İçin, olduğu gibi boşalıp incecik bir kabuk gibi kalana dek rahata ermeyecekti. Aldatılmanın yaktığı yerler ve reddedilmenin acısı vardı fakat hiçbir şey, bomboş olmanın verdiği acıyla kıyaslanamazdı. Hiçbir şey acı çekmemek kadar acı verici değildi ve bunun aynı anda hem mantıklı hem de mantıksız gelmesi, aklımı kaybettiğime inanmama neden oluyordu.

Ve aslında bu konuda bir sıkıntım yoktu.

"Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

Beni duymamış mıydı? Onu burada istemediğimi anlamamış mıydı? Zihnimin içindeki kargaşayı duyamadığını düşünmek imkânsızdı.

"Tessa," diye üsteledi ben tepki vermeyince. Benden uzak durması gerekiyordu. O gözlerin içine bakmak, kendine olan nefret geri döndüğünde tutmayacağı başka sözler duymak istemiyordum.

Boğazım yanıyor, çok acı veriyordu fakat bana gerçekten değer veren kişiye seslendim: "Noah!"

Seslendiğim anda Noah hızla odama girdi ve Hardin'i sonunda odamdan ve hayatımdan çıkaracak doğanın gücü olmaya kararlı görünüyordu. Noah önümde durdu ve gözlerini, sonunda kaçamak bir bakış attığım Hardin'e dikti. "Sana söylemiştim, beni çağırırsa burada işin biter demiştim."

Hardin o uysal halinden sıyrılıp bir anda öfkeli haline döndü ve gözlerinden ateşler saçarak Noah'ya baktı. O anda kendine hâkim olmak için çok çaba sarf ettiğini biliyordum. Elinde bir şey vardı...

Alçı mıydı o? Bir kez daha baktım. Elini ve bileğini kaplayan şey kesinlikle alçıydı.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi orada durup Noah'ya bakarak. "Onu üzmemeye çalışıyorum ve o lanet boynunu kırmamamın tek nedeni de bu. O yüzden şansını zorlama."

Harap olan karmaşık zihnimde, babamın başının arkaya savrulup çenesinin açıldığını görebiliyordum. Sadece sessizlik istiyordum. Kulaklarımda sessizlik istiyordum ve zihnimde sessizliğe ihtiyacım vardı.

Sesleri gittikçe yükselmeye ve daha öfkeli bir hal almaya başladığında, zihnimdeki görüntüler katlanarak çoğaldı ve bedenim kendimi bırakmam ve midemdeki her şeyi dışarı atmam için yalvardığında öğürmeye başladım. Sorun şuydu ki, midemde sudan başka hiçbir şey yoktu ve eski yatağıma kusarken, asit boğazımı yakıyordu.

"Lanet olsun!" diye haykırdı Hardin. "Çık dışarı! Kahretsin!" Noah'yı göğsünden itince Noah geriye doğru tökezledi ve ancak kapının eşiğine tutunarak durabildi.

"Sen çık! Burada istenmiyorsun!" diye öfkeyle karşılık verdi Noah ve ileri atılarak Hardin'i itti.

Yataktan kalktığımı ve kolumla ağzımdaki kusmuğu sildiğimi ikisi de fark etmedi. Çünkü ikisinin görebildiği tek şey öfkeleri ve bana olan 'bağlılıklarıydı'. İkisi de fark etmeden odadan çıktım, koridorda yürüdüm ve ön kapıdan dışarı çıktım.

26. Bölüm

Hardin

"Siktir git!" Alçılı kolum Noah'nın çenesiyle buluştu, geri çekilirken ağzında biriken kanı tükürdü.

Fakat durmadı. Beni bir kez daha itip yere düşürdü. "Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı.

Üstüne atıldım. Hemen durmazsam, Tessa benden çok daha fazla nefret edecekti. Bu pisliğe katlanamıyordum fakat Tessa ona değer veriyordu ve ona gerçek anlamda zarar verirsem beni asla affetmezdi. Ayağa kalkmayı başardım ve bu lanet yeniyetme defans oyuncusuyla arama biraz mesafe koydum.

"Tessa..." Yatağa döndüğümde boş olduğunu görünce midemin bulandığını hissettim. Tessa'nın orada olduğunu gösteren tek kanıt kusmuğunun neden olduğu ıslak lekeydi.

Noah'ya bir kez bile bakmadan onun ismini haykırarak koridora çıktım. *Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Ne zaman işleri bombok eden biri olmaktan vazgeçecektim?*

"Nerede?" diye sordu Noah arkamdan, aniden kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi peşimden gelerek.

Carol hâlâ koltukta uyuyordu. Dün gece kollarımda uyuyakaldıktan sonra onu yatırdığım yerden kımıldamamıştı. Kadın benden nefret ediyor olabilirdi fakat ihtiyacı olduğunda onu teselli etmeden duramazdım.

Sineklikli kapının açık olduğunu ve fırtınanın neden olduğu rüzgârla ileri geri savrulduğunu görünce dehşete kapıldım. Evin önünde park etmiş iki araç vardı: Noah'nın ve Carol'ın arabaları.

Havaalanından buraya gelmek için taksiye verdiğim 100 dolar, arabamı almak üzere Ken'in evine giderek harcayacağım zamana değmişti. En azından Tessa arabaya binip bir yere gitmeye kalkışmamıştı.

"Ayakkabıları burada." Noah, Tessa'nın ince bez ayakkabılarından birini yerden aldı ve sonra yeniden yere attı.

Çenesine kan bulaşmıştı ve endişeyle dolu mavi gözleri delirmiş gibi bakıyordu. Ben lanet egomun beni ele geçirmesine izin verdiğim için Tessa büyük bir fırtınanın ortasında tek başına yürüyordu.

Ben sevgilimi bulmak için dışarıya göz gezdirirken, Noah bir anlığına ortadan kayboldu. Noah onun odasını arayıp geri döndüğünde, elinde Tessa'nın çantası vardı. Tessa'nın ne ayakkabıları ne parası ve de telefonu vardı. Çok uzağa gitmiş olamazdı, en fazla bir dakika kavga etmiştik. Öfkemin dikkatimi ondan uzaklaştırmasına nasıl izin vermiştim?

"Arabayla çevresini kontrol edeceğim," dedi Noah kotunun cebinden anahtarlarını çıkarıp kapıdan fırlarken.

Burada üstünlük ondaydı. Bu sokakta büyümüştü ve burayı biliyordu, bense bilmiyordum. Salonda dolandıktan sonra mutfağa yöneldim. Pencereden dışarı baktığımda üstünlüğün Noah'da değil, bende olduğumu fark ettim. Bunu akıl etmemesine şaşırdım. Şehri biliyor olabilirdi fakat ben Tessa'mı tanıyordum ve nerede olduğunu çok iyi biliyordum.

Arka verandanın basamaklarından bir adımda inerek köşedeki seraya giden çimlerde yürürken ve sonra da rüzgârdan savrulan bir grup ağacın arasına gizlenirken yağmur acımasızca ve iri damlalar halinde yağıyordu. Metal kapının aralık olması içgüdülerimde yanılmadığımı kanıtlıyordu.

Tessa'yı yere sinmiş, pantolonu toz toprak olmuş ve ayakları çamura batmış halde buldum. Dizlerini göğsüne çekmişti ve titreyen elleriyle kulaklarını kapamıştı. O güçlü sevgilimi kabuğuna çekilmiş halde görmek kalbimi kırıyordu. Sera bozuntusunun içinde sıralar halinde dizilmiş, toprakla dolu saksılar vardı. Tessa evden ayrıldığından beri kimsenin buraya girmediği belli oluyordu. Tavanda

birkaç çatlak vardı ve küçük seranın çeşitli yerlerinden yağmurun içeri akmasına neden oluyordu.

Bir şey söylemedim fakat onu korkutmak istemediğim için botlarımın yerdeki çamurda çıkardığı sesi duymasını umuyordum. Yere bir kez daha baktığımda aslında yer diye bir şey olmadığını gördüm. Bu da onca çamuru açıklıyordu. Tessa'nın ellerini kulaklarından çekip eğildim ve onu gözlerime bakmaya zorladım. Köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi gerilediğinde verdiği tepkiyle irkilmeme rağmen ellerini bırakmadım.

Ellerini çamurun içine sapladı ve bacaklarıyla beni tekmelemeye başladı. Bileklerini bıraktığım anda yeniden kulaklarını kapadı ve o dolgun dudaklarından korkunç bir inilti döküldü. "Sessizliğe ihtiyacım var," dedi yalvarırcasına, ileri geri sallanırken.

Söyleyecek çok şeyim vardı; beni dinlemesini ve kendi içine saklanmamasını umarak söylemek istediğim çok fazla sözcük vardı fakat o çaresiz gözlerine bir kez bakmak hepsini unutmama neden oldu.

İstediği sessizlikse, bunu ona verecektim. Lanet olsun! Şu anda beni gitmeye zorlamadığı sürece ona istediği her şeyi verecektim.

Bu yüzden ona yaklaştım ve eski seranın çamurlu zemininde oturduk. Eskiden babasından saklanmak için, şimdiyse dünyadan ve benden saklanmak için geldiği serada...

Yağmur, cam çatıya vururken burada öylece oturduk. İniltileri sessiz hıçkırıklara dönüşürken ve karşısındaki boşluğa bakarken öylece oturduk. Öylece otururken ellerimi, kulaklarını kapayan küçük parmaklarının üzerine koydum ve etrafımızı saran gürültüyü engelleyerek ona istediği sessizliği sağladım.

27. Bölüm

Hardin

Burada oturmuş dışarıdaki acımasız fırtınanın sesini dinlerken, kendimi bu fırtınayı hayatımda çıkardığım boktan fırtınalarla kıyaslamaktan alıkoyamadım. Ben aşağılık herifin tekiydim, en büyüğünden, yeryüzünde olabilecek en sik kafalısından.

Tessa yalnızca birkaç dakika önce nihayet sakinleşmiş, bana yaslanmıştı ve fiziksel açıdan destek olmam için kendine bana yaslanma izni vermişti. Şişmiş gözleri kapalıydı ve yağmurun, seranın incecik cam tavanına gürültülü bir şekilde vurmasına rağmen uyuyordu.

Başını kucağıma koyduğumda uyanmamasını umarak hafifçe kımıldadım. Onu buradan, yağmurdan ve çamurdan uzaklaştırmam gerekiyordu fakat gözlerini açtığında ne yapacağını biliyordum. Beni uzaklaştıracak, burada istenmediğimi söyleyecekti ve lanet olsun ki bu sözleri yeniden duymaya hazır değildim.

Bu sözlerin hepsini ve daha fazlasını hak ediyordum fakat bu lanet olası bir korkak olduğum gerçeğini değiştirmiyordu ve gidebildiği yere kadar sessizliğin tadını çıkarmak istiyordum. Yalnızca bu tatlı sessizlikte başka biri olmuş gibi davranabilirdim. Sadece bir dakikalığına da olsa Noah'ymış gibi davranabilirdim. Yani onun daha az sinir bozucu bir hali olabilirdi fakat onun yerinde olsaydım her şey daha farklı olabilirdi. Şu anda her şey başka türlü olurdu. En başından beri aptalca bir oyun yerine Tessa'nın kalbini kazanmak için sözcükleri ve sevgimi kullanabilirdim. Onu ağlatmak yerine daha fazla güldürebilirdim. Bana tamamen güvenirdi ve ben onun

güvenini alıp kül etmez ve havaya savurmazdım. Güveninin tadını çıkarır ve belki de ona layık bir insan olurdum.

Fakat ben Noah değildim. Hardin'dim. Ve Hardin olmanın hiçbir anlamı yoktu.

Zihnimin içinde ilgilenmem gereken onca sorun olmasaydı onu mutlu edebilirdim. Tıpkı onun yaptığı gibi ben de ona hayattaki ışığı gösterebilirdim. Fakat şimdi o burada, perişan ve mahvolmuş bir halde oturuyordu. Tenine koyu renk çamurlar bulaşmış, ellerindeki kir şimdi kurumaya başlamış ve yüzü, uyurken bile acı dolu bir ifadeye bürünmüştü. Saçlarının bir kısmı ıslaktı, diğer kısımları ise kuru ve sertti ve Londra'dan geldiğinden beri kıyafetlerini bir kez olsun üstünü değiştirip değiştirmediğini merak etmeye başladım. Dairemde babasının ölü bedenini bulacağını hayal bile edebilseydim, onu asla geri göndermezdim.

Konu Tessa'nın babası ve onun ölümü olunca, hissettiğim kafa karışıklığı beni mahvediyordu. İçgüdülerime kaldığında bunun hiçbir yere uyum sağlayamayan birinin başına gelen sıradan bir olay olduğunu düşünüyordum fakat hemen ardından onun yokluğu göğsüme tüm ağırlığıyla oturuyordu ve o adama tahammül edemesem de gayet iyi bir dosttu. Kabul etmekte zorlansam da galiba onu seviyordum. Pis biriydi de kutularca mısır gevreğimi tüketmesinden kesinlikle nefret etmiştim fakat Tessa'yı sevme tarzını ve berbat bir hayat yaşıyor olsa bile hayata pozitif bakışına hayran olmuştum.

Ve komik olan şuydu ki yaşamaya değer bir şeye, birine sahip olduğu anda yitip gitmişti. Sanki o kadar iyiliği kaldıramamıştı. Bir çeşit duygu veya belki de hüznü dışa vurmanın etkisiyle gözlerim yanıyordu. Pek tanımadığım veya çok sevmediğim bir adamı kaybetmenin acısı, Ken'le edindiğim baba imajını kaybetmenin acısı, Tessa'yı kaybetmenin acısı ve geri döneceği ve sonsuza dek kaybolmayacağına dair hissettiğim küçücük umut...

Bencilce akıttığım gözyaşlarım, yağmurdan sırılsıklam olan saçlarımdan dökülen ıslaklığa karıştı ve yüzümü onun boynuna gömerek teselli bulma arzuma karşı koyarak başımı eğdim. Onun veya herhangi birinin beni tesclli etmesini hak etmiyordum.

Burada tek başıma oturmayı ve acınacak haldeki bir serseri gibi eski ve en hakiki dostlarım olan sessizliğin ve yalnızlığın ortasında ağlamayı hak ediyordum.

Ağzımdan dökülen acınası hıçkırıklar, yağmuru gürültüsüne karışarak kayboldu ve taptığım bu kızın uyuduğuna ve kontrol edemediğim bu çöküntüme şahit olmadığına seviniyordum. Şu anda yaşanan bütün o korkunç şeylerin, hatta Richard'ın ölümünün bile arkasındaki itici güç benim davranışlarımdı. Tessa'yı İngiltere'ye götürmeyi kabul etmeseydim bu saçmalıkların hiçbiri olmayacaktı. Tıpkı bir hafta önceki gibi mutlu ve her zamankinden güçlü olacaktık. *Kahretsin, gerçekten de sadece o kadarcık zaman mı geçmişti?* Yalnızca birkaç gün geçmiş olması imkânsız gibi geliyordu çünkü en son dokunduğumdan, sarıldığımdan, avcumun altında atan kalbini hissettiğimden bu yana lanet olası bir ömür geçmiş gibiydi. Elim göğsünün üzerinde, ona dokunmak isteyerek öylece kaldı fakat onu uyandırmaktan korktum.

Ona yalnızca bir kez dokunabilseydim, sadece kalbinin onun düzgün atışını hissedebilseydim, kendiminkini sabitleyebilecektim ve bu da beni sakinleştirecekti. Beni bu çöküntüden çıkaracak ve bu iğrenç gözyaşlarının yanaklarımdan akmasını ve göğsümün şiddetle inip kalkmasını engelleyecekti.

"Tessa!" Dışarıdaki yağmurda Noah'nın boğuk sesi gürledi ve sonra da bir ünlem işareti gibi gök gürledi. Öfke içinde yüzümü sildim ve o buraya dalmadan önce serin bahar havasında kaybolup gitmek için dua ettim.

"Tessa!" diye bir kez daha seslendi. Bu kez sesi daha yüksekti ve onun hemen seranın dışında olduğunu biliyordum.

Dişlerimi sıktım ve bir kez daha ismini haykırmamasını umdum çünkü eğer onu uyandırırsa...

"Ah, Tanrı'ya şükür! Burada olduğunu bilmeliydim!" diye bağırdı içeri dalarken. Sesi yüksekti ve yüzünde rahatlamanın verdiği bir ifade vardı.

"Sesini keser misin? Şimdi uykuya daldı," diye fısıldadım ve uyuyanTessa'ya baktım. Beni bu şekilde görmesini istediğim son

kişi Noah'ydı ve kan çanağına dönen gözlerimi, yanaklarımdaki kızarıklıklardan açıkça anlaşılan çöküntümü görebildiğini biliyordum.

Lanet olsun, bu pislikten nefret bile edebileceğimden emin değildim çünkü bana bakmamaya ve beni utandırmamaya özen gösteriyordu. Bu hareketi bir yanımın ondan daha fazla nefret etmesine neden oldu. Çünkü ne olursa olsun *o kadar iyi biriydi.*

"O..." Noah çamurlu seraya göz gezdirdikten sonra yeniden Tessa'ya baktı. "Burada olacağını bilmeliydim. Eskiden sürekli buraya gelirdi..." Sarı saçlarını alnından geriye itti ve kapıya doğru bir adım atarak beni şaşırttı. "Evde olacağım," dedi bıkkın bir tavırla. Sonra omuzlarını sarkıtarak tel kapıyı sertçe çekti ve öylece çıkıp gitti.

28. Bölüm

Tessa

Son bir saattir bana rahat vermiyor, aynaya gözlerini dikmiş, makyaj yapmamı ve saçlarımı sarmamı izliyor, bulduğu her fırsatta bana dokunuyordu.

"Tess, bebeğim," diye inledi ikinci kez, "seni seviyorum ama acele etmen gerek yoksa kendi partimize geç kalacağız."

"Biliyorum, yalnızca düzgün görünmeye çalışıyordum. Herkes orada olacak." Özür diler gibi gülümsedim çünkü uzun süre öfkeli kalmayacağını biliyor ve yüzündeki hoşnutsuz ifade içten içe hoşuma gidiyordu. Kaşlarını çatıp yüzünü astığındaki o tapılası ifadesinde sağ yanağında ortaya çıkan gamzesine bayılıyordum.

"*Düzgün mü?* Herkesin ilgi odağı olacaksın," diye inlediğinde sesindeki kıskanç ton açıkça belli oluyordu.

"Parti ne için demiştin?" Dudaklarıma ince bir tabaka halinde parlatıcı sürdüm. Neler olduğunu hatırlayamıyordum sadece herkesin heyecanlı olduğunu ve çabucak süslenmeyi bitiremezsem geç kalacağımızı biliyordum.

Hardin güçlü kollarıyla bana sarıldığında herkesin neyi kutladığını da hatırlayıverdim Bu öyle korkunç bir düşünceydi ki elimdeki parlatıcıyı lavabonun içine düşürdüm ve Hardin, "Babanın cenazesi için," diye fısıldarken dudaklarımdan bir inilti çıktı.

Doğruldum, kendimi Hardin'in kollarında buldum ve ondan çabucak uzaklaştım. "Sorun ne? Ne oldu?" diye bağırdı.

Hardin hemen yanımdaydı ve bacaklarım onunkilere dolanmıştı. Uyumamalıydım, neden uyumuştum ki? Uykuya daldığımı hatırlamıyordum bile; hatırladığım son şey Hardin'in sıcak ellerini benimkilerin üzerine koyup kulaklarımı kapamasıydı.

"Yok bir şey," dedim güçlükle. Boğazım yanıyordu ve zihnim neler olduğunu idrak ederken etrafıma bakındım. "Su istiyorum." Boynumu ovaladım ve ayağa kalkmaya çalıştım. Tökezleyerek kalkarken Hardin'e baktım.

Yüzü gerilmiş, gözleri kızarmıştı. "Rüya mı gördün?"

Hiçlik bir kez daha çabucak içime dolarak göğsümün altındaki en derin ve boş kısma yerleşti.

"Otur." Bana uzandı fakat parmakları tenimi yakınca geri çekildim.

"Lütfen, yapma," diye alçak sesle yalvardım. Rüyamdaki asık yüzlü, tapılası Hardin sadece bir rüyadan ibaretti ve şimdi beni bir kenara attıktan sonra bir darbe daha vurmak için sürekli geri dönen bu Hardin'le yüz yüzeydim. Bunu neden yaptığını biliyordum fakat bu, şu anda onunla yüzleşmek istediğim anlamına gelmiyordu.

Yenilmiş gibi başını eğdi ve kollarından destek alıp ayağa kalkmak için ellerini yere koydu. Dizi çamurun içinde biraz daha uzağa doğru kaydı ve dengesini sağlamak için parmaklıklara tutunurken ben de başımı başka tarafa çevirdim. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi alçak sesle.

"Bir şey yapman gerekmiyor," diye mırıldandım ve beni buradan dışarıdaki yağmura çıkarmaları için tüm gücümü bacaklarımda toplamaya çalıştım.

Bahçenin yarısına geldiğimde arkamdan yetiştiğini duydum. Benden belli bir uzaklıkta duruyordu ve bunun için minnettardım. Ondan uzak kalmaya ihtiyacım vardı ve burada olmasını istemiyordum.

Arka kapıyı açıp eve girdim. Çamur anında halıda leke yaptı ve bu pisliğin annemden çekeceği tekpiyi düşününce yüzümü buruşturdum. Onun şikâyet etmesini beklemek yerine sutyen ve külotla kalıncaya kadar üzerimdeki her şeyi çıkarıp çamurlu kıyafetlerimi

arkadaki verandada bıraktım ve temiz yer karolarına basmadan önce ayaklarımı yağmurda olabildiğince yıkadım. Attığım her adımda ayaklarımdan vıcık vıcık sesler çıkıyordu ve arka kapı açılıp da Hardin çamurlu botlarıyla içeri girince yüzümü ekşittim.

Çamur konusunda endişelenmem ne kadar da aptalcaydı. Zihnimdeki onca şeyin içinde çamur çok önemsiz ve ufak görünüyordu. Ortalığın kirlenmesinin beni endişelendirdiği günleri özlüyordum.

İçimden yaptığım konuşma bir sesle bölündü. "Tessa? Beni duydun mu?"

Gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım ve ıslak kıyafetleri ve çıplak ayaklarıyla koridorda duran Noah'yı gördüm. "Affedersin. Duymadım."

Anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Sorun değil. İyi misin? Banyo yapmak ister misin?"

Evet der gibi başımı salladım, Noah banyoya gidip suyu açtı. Duşun sesi banyoya biraz daha yaklaşmama neden oldu fakat Hardin'in sert sesi beni durdurdu.

"Duş almana yardım etmeyecek."

Cevap vermedim. Buna enerjim yoktu. *Elbette etmeyecek, neden etsin ki?*

Hardin yanımdan geçerken arkasında çamurlu izler bıraktı. "Üzgünüm fakat böyle bir şey olmayacak."

Zihnim benden bağımsızdı ya da belki sadece öyleymiş gibi hissediyordum fakat Hardin'in ardında bıraktığı çamuru görünce acınacak bir kahkaha attım. Sadece annemin evinde değil, gittiği her yerde ardında bir pislik bırakıyordu. Buna ben de dâhildim, pisliklerin en büyüğü bendim.

Banyoya girerek gözden kayboldu ve Noah'ya, "O yarı çıplak ve sen ona duşu hazırlıyorsun. Hayır. O duş alırken burada kalmayacaksın. Hayır, böyle bir şey olmayacak."

"Sadece ona yardım etmeye çalışıyordum ve sen bu şekilde sorun yara..."

Kapıdan girip iki sorunlu adamın yanından geçtim. "İkiniz de çıkın." Sesim monoton, robot gibi ve tatsızdı. "Gidip başka yerde kavga edin."

Onları dışarı itip kapıyı kapadım. Kapının kilidi yerine oturduğunda, Hardin'in bu banyonun ince kapısını, harap ettiği diğer şeylerin listesine eklememesi için dua ettim.

Üzerimde kalanları çıkardım ve suya girdim. Sırtıma değen su sıcaktı, çok sıcaktı. Pislik içindeydim ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordum. Tırnaklarımın ve saçlarımın içinde kuruyan çamurdan hiç hoşlanmadım. Ne kadar şiddetli bir şekilde ovsam da bir türlü temizlenemiyor olmaktan nefret ettim.

29. Bölüm

Hardin

"Soyunmuş olması benim elimde değil. Tüm bu şeyler yaşanırken senin tek derdin benim onun çıplak vücudunu göremem mi?" Noah'nın sesindeki yargılayıcı ton, onu sağlam olan elimde boğmak istememe neden oldu.

"Sadece bu..." Derin bir nefes aldım. "Ondan değil." Ona söylemeyeceğim çok fazla şey vardı. Ellerimi önümde birleştirdim ve sonra da ceplerime sokmaya çalıştım fakat o sırada alçının cebime sığmayacağını fark ettim. Tuhaf bir şekilde ellerimi yeniden önümde birleştirdim.

"İkinizin arasında neler olup bittiğini bilmiyorum fakat ona yardım etmek istediğim için beni suçlayamazsın. Kendimi bildim bileli onu tanıyorum ve daha önce hiç böyle görmedim." Noah onaylamayan bir tavırla başını iki yana salladı.

"Seninle tartışmayacağım. Burada ikimiz aynı safta değiliz."

İç geçirdi. "Düşman olmamız da gerekmiyor. Ben onun için en iyisini istiyorum ve sen de bunu istemelisin. Ben senin için tehdit değilim. Beni seçeceğini düşünecek kadar aptal değilim. Ben hayatıma devam ettim. Onu hâlâ seviyorum çünkü sanırım her zaman seveceğim fakat senin sevdiğin gibi değil."

Son sekiz aydır ondan nefret etmiyor olsaydım, sözlerini daha makul karşılayabilirdim. Bir şey söylemedim ve sırtımı banyonun karşısındaki duvara yaslayarak duş sesinin kesilmesini bekledim.

"Yine ayrıldınız, değil mi?" diye sordu yüksek sesle. Çenesini ne zaman kapaması gerektiğini bilmiyordu.

"Gördüğün gibi evet." Gözlerimi kapadım ve başımı hafifçe önüme eğdim.

"İşine karışmayacağım fakat bana Richard ve senin dairene nasıl geldiği hakkında bilgi vereceğini umuyorum. Bir türlü aklım almıyor."

"Tessa Seattle'a gittikten sonra Richard benim dairemde kalmaya başladı. Gidecek bir yeri olmadığı için benimle kalmasına izin verdim. Londra'ya gittiğimizde, onun tedavide olması gerekiyordu bu yüzden banyoda ölü bulunmasının yarattığı şoku tahmin edebiliyorum."

Banyonun kapısı açıldı ve Tessa üzerinde havluyla yanımızdan geçip gitti. Noah ve başka hiçbir erkek onu daha önce çıplak görmemişti ve bencilce de olsa bu durumun böyle kalmasını istiyordum. Böyle saçmalıklara kafa yormamam gerektiğini biliyordum fakat elimde değildi.

Su almak için mutfağa girdim, sessizliğin tadını çıkardığım sırada Carol'ın yumuşak, çekingen sesini duydum: "Hardin, seninle biraz konuşabilir miyim?"

Ses tonu zaten kafamı karıştırmıştı ve kadın daha konuşmaya başlamamıştı bile.

"Şey, tabii." Biraz geri çekilerek aramıza mesafe koydum. Yürüyüp küçük mutfakta duvara yaslandım.

Yüzünde gergin bir ifade vardı; bu durum onun için olduğu kadar benim için de tuhaftı. "Dün gece hakkında konuşmak istemiştim."

Gözlerimi ondan ayırıp ayaklarıma baktım. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum, saçını toplamış ve dün gece gözlerinin altına akan makyajı silmişti.

"Bana ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Senin önünde asla o şekilde davranmamalıydım. Çok aptalcaydı ve ben..."

"Sorun değil," diye sözünü kestim, susmasını umarak.

"Hayır. Burada hiçbir şeyin değişmediği konusunu açıklığa kavuşturmak istiyorum. Hâlâ kızımdan uzak durman gerektiğini düşünüyorum."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Ondan daha farklı bir şey yapmasını beklemiyordum zaten. "Keşke seni dinleyeceğimi söyleyebilseydim fakat yapamam. Benden hoşlanmadığını biliyorum." Duraksadım ve duyguları ne kadar küçümsediğimi fark ederek güldüm. "Benden nefret ediyorsun, anlıyorum fakat ne düşündüğünün zerre kadar umurumda değil. Bunu mümkün olabilecek en kibar şekilde söylüyorum. Ama gerçek bu."

Onun da benimle birlikte gülmesi beni şaşırttı. Benimki gibi onun sesi de alçak ve acı doluydu. "Tıpkı ona benziyorsun. O ailemle nasıl konuştuysa sen de benimle öyle konuşuyorsun. Richard da hiçbir zaman başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamazdı fakat bak bu huyu onu nerelere sürükledi."

"Ben o değilim," diye çıkıştım. Gerçekten de ona elimden geldiğince iyi davranmaya çalışıyordum fakat o, durumu güçleştiriyordu. Tessa duşta çok uzun kalmıştı ve özellikle de Noah'nın varlığını düşününce, gidip ona bakmamak için kendimi çok zor tutuyordum.

"Tüm resmi bir de benim gözümle görmelisin, Hardin. Ben de böyle zehirli bir ilişkinin içindeydim ve böyle şeylerin nasıl sonuçlandığını bilirim. Tessa'nın bunu yaşamasını istemiyorum ve eğer onu iddia ettiğin kadar seviyorsan, sen de bunu yaşamasını istemezsin." Belli ki tepkimi görmek için yüzüme baktı fakat sonra devam etti. "Onun için en iyisini istiyorum. Bana inanmayabilirsin fakat Tessa'yı her zaman, benim yaptığım gibi, bir adama bağlı kalmayacağı şekilde yetiştirdim ve şimdi ona bir bak. Daha on dokuz yaşında ve sen onu terk etmeye her karar verdiğinde yitip gidiyor..."

"Ben..."

Elini kaldırdı. "Bırak da bitireyim." İç geçirdi. "Aslında ona gıpta ediyordum. Ne kadar acınacak bir şey olsa da, bir tarafım senin Richard'ın hiçbir zaman yapmadığını yaparak her seferinde ona geri dönmene gıpta ediyordu. Fakat sen onu daha sık terk etmeye başladığında, sonunuzun bizim gibi olacağını fark ettim çünkü geri dönsen bile hiçbir zaman kalmıyorsun. Benim gibi yalnız ve nefret

dolu biri olmasını istiyorsan o zaman bunu yapmaya devam et, o zaman Tessa'nın tıpkı benim gibi olacağına seni temin ederim."

Carol'ın bana bakış açısından nefret ediyordum fakat haklı olmasından daha çok nefret ediyordum. Tessa'yı sürekli terk ediyordum ve geri dönsem bile o rahatlayana dek bekliyor ve yeniden gidiyordum.

"Bu sana bağlı. Dinlediği tek kişi sensin ve kızım seni o kadar çok seviyor ki bu bazen ona zarar veriyor."

Bunu biliyordum. Tessa beni seviyordu ve beni sevdiği için de sonumuz onun ailesininki gibi olmayacaktı. "Ona ihtiyacı olan şeyi veremezsin; sen yalnızca bunu yapabilecek birini bulmasını engelliyorsun," dedi fakat benim kulağım Tessa'daydı; odasının kapısının kapandığını duydum ve bu da duştan çıktığı anlamına geliyordu.

"Göreceksin, Carol, göreceksin..." dedim ve dolaptan boş bir bardak aldım. Tessa'ya su doldurdum ve kendi kendime bu gidişatımızı değiştirebileceğimi ve ben de dâhil herkesin yanıldığını kanıtlayabileceğimi söyledim. Bunu yapabileceğimi biliyordum.

30. Bölüm

Tessa

Duş aldıktan sonra kendimi biraz daha az deli hissettim ya da belki nedeni serada kısa bir süre kestirmemdi veya nihayet bana bağışlanan sessizlikti. Nedenini bilmesem de dünyayı biraz daha, yalnızca birazcık daha net görebiliyordum ve bu da hayal dünyasından biraz olsun çıkmama yardımcı oluyor, bana her geçen günün daha fazla netlik ve huzur getireceği konusunda biraz umut veriyordu.

"İçeri geliyorum," dedi Hardin ve benim cevap vermeme fırsat kalmadan kapıyı açtı. Üzerime temiz bir tişört geçirip yatağa oturdum. "Sana biraz su getirdim." Ağzına kadar doldurduğu bardağı komodinin üzerine koydu ve yatağın karşı tarafına oturdu.

Duştayken kafamda bir konuşma tasarlamıştım fakat şimdi karşımda oturduğu için söyleyeceklerimin hiçbirini hatırlayamıyordum. Aklıma gelen tek şey, "Teşekkürler," oldu.

"Biraz daha iyi misin?"

Temkinliydi. Çok kırılgan ve zayıf görünüyor olmalıydım. Zaten öyle hissediyordum. Yenilgiye uğramış, öfkeli, üzgün, şaşkın ve ne yapacağını bilemez durumda olmalıydım. Fakat içimde hâlâ hiçbir şey yoktu. İçimdeki hiçlik yoğun bir şekilde kendini belli ediyordu fakat geçen her dakika buna biraz daha alışıyordum.

Duşun altında, su soğumaya başlarken geçirdiğim her uzun dakika boyunca, her şeyi yeni bir açıdan düşündüm. Hayatımın bir hiçlikten oluşan karanlık bir deliğe dönüşmesini, bu histen ne kadar nefret ettiğimi düşündüm ve buna mükemmel bir çözüm

buldum fakat şimdi zihnimdeki karmaşık sözcükleri düzgün bir cümle haline getiremiyordum. İnsanın aklını kaybetmesi böyle bir his olmalıydı.

"Umarım öyledir."

Nasıl olmasını umuyordu ki?

"İyi hissediyorsundur," diye ekledi, düşüncelerime cevap vererek. Bana bu kadar bağlı olmasından, ben bile bilmezken ne hissettiğimi ve ne düşündüğümü bilmesinden nefret ediyordum.

Omuz silktim ve yeniden duvara odaklandım. "Biraz daha iyiyim."

Duvara bakmak, her zaman kaybetmekten korktuğum o parlak, yeşil gözlere bakmaktan çok daha kolaydı. Yatakta birlikte yatarken, her zaman o gözlerle bir saat, bir hafta belki bir ay daha geçirmek istediğim zamanları hatırladım. Normale dönmesi ve tıpkı benim yaptığım gibi, beni bir daha bırakmayacak şekilde istemesi için dua ederdim. Artık öyle hissetmek, konu o olduğunda içimde beliren o çaresizliği hissetmek istemiyordum. İçimdeki hiçlikle burada oturup sessizlik içinde mutlu olmak istiyordum ve belki de bir gün başka biri olabilirdim. Üniversiteye başlamadan önce olacağımı düşündüğüm kişi olabilirdim. Şanslıysam, en azından evden ayrılmadan önceki o kız olabilirdim.

Fakat o kız çoktan yok olmuştu. Cehennemi boylamıştı ve işte şimdi burada oturmuş, sessizce yanıyordu.

"Her şey için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum, Tessa. Buraya seninle birlikte dönmeliydim. Kendi sorunlarım yüzünden aramızdaki ilişkiyi bitirmemeliydim. Benim senin yanında olmak istediğim gibi senin de benim yanımda olmana izin vermeliydim. Şimdi ben seni sürekli uzaklaştırırken bana yardım etmeye çalışırken nasıl hissettiğini biliyorum."

"Hardin," diye fısıldadım fakat ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Hayır, Tessa, şunu söylememe izin ver. Sana söz veriyorum bu kez daha farklı olacak. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamam için babanın ölümünü beklediğim için özür dilerim fakat bir daha kaçmayacağım, seni ihmal

etmeyeceğim, kendi içimde kaybolmayacağım. Yemin ederim." Sesindeki çaresizlik çok tanıdıktı: Bu ses tonunu ve aynı sözcükleri sayısız kez duymuştum.

"Yapamam," dedim sakin bir sesle. "Üzgünüm, Hardin fakat gerçekten yapamam."

Telaşla yanıma geldi ve önümde diz çökerek halıyı mahvetti. "Ne yapamazsın? Zaman alacağını biliyorum fakat bu durumu atlatmanı, bu yas halinden çıkmanı beklemeye hazırım. Her şeyi yapmaya hazırım: *Her şeyi* kastediyorum."

"Yapamayız, hiçbir zaman yapamadık." Sesim yine o duygusuz tona bürünmüştü. Sanırım robot Tessa uzun süre burada olacaktı. Sözlerime herhangi bir duygu katacak enerjim yoktu.

"Evleniriz..." diye geveledi sonra kendi söylediklerine kendisi de şaşırdı fakat sözlerini geri almadı. Uzun parmaklarını bileklerime sardı. "Tessa, evlenebiliriz. İstersen seninle hemen yarın evlenirim. Smokin giyerim, her şeyi yaparım."

Duymayı deliler gibi istediğim ve beklediğim sözcükler nihayet dudaklarından dökülmüştü fakat onları hissedemiyordum. O sözleri gayet net duymuştum fakat hissedemiyordum.

"Yapamayız." Başımı iki yana salladım.

Daha da çaresizleşti. "Param var. Bir düğünü karşılamaya yeter de artar, Tessa ve istediğin her yerde yapabiliriz. En pahalı gelinliği ve çiçekleri alabilirsin ve hiçbir konuda şikâyet etmem!" Yükselttiği sesi şimdi odanın içinde yankılanıyordu.

"Konu bu değil, bu doğru değil." Keşke sözlerini, sesindeki telaşı, hatta heyecanı kalbime kazıyabilseydim ve yanıma alıp geçmişe götürebilseydim. İlişkimizin gerçekte ne kadar yıkıcı olduğunu göremediğim, bu sözleri ondan duymak için her şeyi yapmaya kararlı olduğum bir geçmişe.

"O zaman sorun ne? Bunu istediğini biliyorum, Tessa; bunu bana defalarca söyledin." Gözlerinin ardındaki savaşı görebiliyordum ve acısını hafifletmek için bir şeyler yapmak isterdim fakat yapamazdım.

"Hiçbir şeyim kalmadı, Hardin. Sana verecek bir şeyim kalmadı. Hepsini aldın zaten ve üzgünüm fakat hiçbir şey kalmadı işte." İçimdeki boşluk büyüyor, tüm benliğimi içine alıyordu ve hiçbir şey hissedemediğim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Herhangi bir kısmını bile hissedebilseydim, mahvolurdum.

Bu beni kesinlikle öldürürdü ve yalnızca kısa bir süre önce yaşamak istediğime karar vermiştim. O serada aklımdan geçen karanlık düşüncelerle gurur duymuyordum fakat net olmalarıyla ve sıcak su bittiksen sonra soğuk duşun altında otururken bunların üstesinden geldiğim için kendimle gurur duyuyordum.

"Senden bir şey almak istemiyorum. Sana tam da istediğin şeyi vermek istiyorum!" Nefes almaya çalışırken çıkardığı ses öylesine acı doluydu ki bir daha o sesi duymamak için neredeyse söylediği her şeyi kabul edecektim.

"Evlen benimle, Tess. Lütfen evlen benimle ve bir daha asla böyle bir şey yapmayacağıma yemin ederim. Sonsuza dek birlikte olabiliriz, karı koca olabiliriz. Benim için fazla iyi olduğunu biliyorum ve daha iyisini hak ettiğini de biliyorum fakat sen ve ben, biz kimseye benzemiyoruz. Biz senin veya benim ailem gibi değiliz; biz farklıyız ve biz bunu başarabiliriz, tamam mı? Sadece beni bir kez daha dinle..."

"Şu halimize bak." Aramızdaki boşlukta elimi hafifçe salladım. "Nasıl birine dönüştüğüme bir bak. Artık bu hayatı istemiyorum."

"Hayır, hayır, hayır." Ayağa kalkıp dolaştı. "İstiyorsun! Bırak her şeyi telafi edeyim," diye yalvardı bir eliyle saçını çekerken.

"Hardin, lütfen sakin ol. Sana yaptığım her şey için özür dilerim, en çok da hayatını karıştırdığım için, tüm o kavgalar, misillemeler için özür dilerim fakat bunun yürümeyeceğini bilmek zorundasın. Bunu," acınacak bir ifadeyle gülümsedim, "bunu başaracağımızı sanmıştım. Bizimkinin romanlardaki aşklardan olduğunu, ne kadar zor, hızlı ve sert olursa olsun her şeyi atlatacağımızı, bizim aşkımızın anlatacak bir hikâyesi oduğunu sanmıştım."

"Yapabiliriz, atlatabiliriz!" dedi boğulur gibi.

Ona bakamıyordum çünkü ne göreceğimi biliyordum. "Sorun da bu zaten, Hardin. Ben hayatta kalmaya çalışmak istemiyorum. Ben *yaşamak* istiyorum."

Sözlerim, içinde bir yere dokundu, yürümeyi ve saçını çekmeyi bıraktı. "Öylece gitmene izin veremem. Bunu biliyorsun. Her zaman sana geri dönüyorum, yine döneceğimi bilmen gerekirdi. Sonunda Londra'dan dönecektim ve biz..."

"Hayatımı bana dönmeni bekleyerek geçiremem ve senden kendi hayatını benden, bizden kaçarak geçirmeni istemem de bencillik olur." Fakat yine kafam karışmıştı. Çünkü bu düşüncelere sahip olduğumu hiç hatırlamıyordum; tüm düşüncelerim her zaman Hardin'e ve onu daha iyi hissettirmek için ne yapabileceğime dairdi. Bu düşüncelerin ve sözcüklerin nereden geldiğini bilmiyordum fakat onları söylediğimde hissettiğim kararlılığı görmezden gelemiyordum.

"Ben sensiz olamam," dedi. Bu da milyonlarca kez söylediği bir şeydi fakat yine de beni kendinden uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

"Olabilirsin. Daha mutlu olacaksın ve kafan daha az karışacak. Böylesi daha kolay olacak, kendin söylemiştin." Bunu gerçekten hissederek söyledim. Bensiz ve sürekli devam eden gelgitler olmadan daha mutlu olacaktı. Kendine ve iki babasına duyduğu öfkeye odaklanabilir ve bir gün mutlu olabilirdi. Mutlu olmasını isteyecek kadar çok seviyordum onu, bunları bensiz yaşaması anlamına bile gelse...

Ellerini yumruk yapıp alnına götürdü ve dişlerini sıktı. "Hayır!"

Onu seviyordum, bu adamı her zaman sevecektim fakat artık tükenmiştim. O sürekli elinde kovalarca suyla söndürmeye geldiği sürece ben onun ateşini körüklemeye devam edemezdim.

"Çok çabaladık fakat sanırım artık durma zamanı geldi."

"Hayır! Hayır!" Odaya bakındı ve henüz yapmadan ne yapacağını biliyordum. O yüzden küçük lamba havada uçarak duvara çarptığında ve parçalandığında şaşırmadım. Hareket etmedim. Gözümü bile kırpmadım. Her şey çok tanıdıktı. İşte şu an yaptığım şeyin nedeni de buydu.

Onu rahatlatamazdım. Yapamazdım. Kendimi bile rahatlatamıyordum ve kollarımı omuzlarına dolayarak kulağına sözler fısıldamak konusunda kendime güvenmiyordum.

"Bunu sen istemiştin, unuttun mu? O kararına geri dön, Hardin. Neden beni istemediğini hatırla. Beni Amerika'ya yalnız başıma yolladığını hatırla."

"Sensiz yapamam; hayatımda olmana ihtiyacım var. Hayatımda. Olmana. İhtiyacım var," dedi heceler gibi.

"Yine hayatında olabilirim. Ama şekilde değil."

"Ciddi ciddi arkadaş olmamızı mı öneriyorsun?" dedi zehir tükürür gibi. Şimdi gözlerindeki yeşil renk neredeyse yok olmuş, büyüyen öfkesiyle yerini siyaha bırakmıştı. Ben karşılık vermeden o devam etti: "Tüm olanlardan sonra arkadaş kalamayız. Seninle birlikte olmadan aynı odada bulunmayı asla başaramam. Sen benim her şeyimsin, arkadaş olmamızı önererek bana hakaret mi edeceksin? Bunu gerçekten istemiyorsun. Beni seviyorsun, Tessa." Gözlerime baktı. "Sevmek zorundasın. Beni sevmiyor musun?"

İçimdeki hiçlik azalmaya başladı ve ben gitmemesi için ona tüm gücümle tutunmaya çalışıyordum. Bunu hissetmeye başlarsam, beni ele geçirecekti. "Evet," dedim neredeyse fısıldayarak.

Yeniden önümde diz çöktü.

"Seni seviyorum, Hardin fakat birbirimize bunu yapmaya devam edemeyiz."

Onunla kavga etmek ve onu incitmek istemiyordum fakat tüm bunların sorumlusu oydu. Ona her şeyi verebilirdim. Zaten her şeyi vermiştim ve o istememişti. Zor günler yaşadığında, beni içindeki şeytanla savaşacak kadar çok sevmemişti. Her seferinde pes etmişti.

"Sensiz nasıl yaşayacağım?" Şimdi gözlerimin önünde ağlıyordu ve ben kendi gözyaşlarımın akmaması için çabalayarak boğazıma suçluluk nedeniyle oturan yumruyu yuttum. "Yapamam. Yapmayacağım. Zor günler geçiriyorsun diye bu ilişkiyi bu şekilde silip atamazsın. Bırak yanında olayım, beni kendinden uzaklaştırma."

Zihnim bir kez daha bedenimden ayrıldı ve kahkahalarla güldüm. Sevinç kahkahası değildi, söylediklerinin çelişkisine tepki olarak

çıkmış hüzünlü, perişan bir kahkahaydı. Benim ondan istediğim şeyi benden istiyordu ve farkında bile değildi.

"Seninle tanıştığımdan beri aynı şey için yalvarıyorum," diye yumuşak bir sesle hatırlattım. Onu seviyor ve incitmek istemiyordum fakat bu döngüyü artık tamamen sonlandırmam gerekiyordu. Bunu yapamazsam, hayatta kalamayacaktım.

"Biliyorum." Başı dizlerimin üzerine düştü ve bedeni titremeye başladı. "Özür dilerim! Özür dilerim!"

Kendini kaybetmişti ve içimdeki hiçlik, durduramayacağım bir hızla kayıp gidiyordu. Bunu hissetmek istemiyordum; neredeyse tüm hayatım boyunca ondan duymayı beklediğim tüm sözleri verdikten sonra bana sokulup ağladığını hissetmek istemiyordum.

"İyi olacağız. Bu durumdan kurtulduğunda iyi olacağız," dedi sanırım fakat emin değildim ve tekrar etmesini isteyemezdim çünkü bir kez daha duymayı kaldıramazdım. Bu duruma düşmemizden nefret ediyordum. Bana ne yaparsa yapsın, bir şekilde onun acısı için kendimi suçlayacak bir şey bulabilmekten nefret ediyordum.

Kapıda bir hareket gördüm ve iyi olduğumu anlaması için Noah'ya başımla işaret verdim. İyi değildim fakat zaten uzun bir süredir değildim ve eskisinden farklı olarak iyi olma ihtiyacı hissetmiyordum.

Noah gözlerini kırık lambaya çevirdi ve yüzünde endişeli bir ifade belirdi fakat bir kez daha başımı sallayarak gitmesi ve bu anı yaşamama izin vermesi için sessizce yalvardım. Hardin'in bedenini kendiminkinde, başını kucağımda son kez hissettiğim, kollarında kıvrım kıvrım uzanan siyah mürekkebi son kez ezberlediğim anı...

"Seni düzeltemediğim için üzgünüm," dedim nemli saçlarını hafifçe okşayarak.

"Ben de," dedi bacaklarımın üzerinde ağlarken.

31. Bölüm

Tessa

"Anne, cenaze masraflarını kim karşılıyor?" diye sordum. Duygusuz veya kaba görünmek istememiştim fakat büyükannelerim de büyükbabalarım da hayatta değildi ve annem de babam da tek çocuklardı. Annemin bir cenaze törenine, özellikle de babamınkine verebilecek parası olmadığını biliyordum ve sırf kilisedeki arkadaşlarına bir şeyler kanıtlamak için bu işe girişmiş olabileceğinden endişeleniyordum.

Annemin bana aldığı bu siyah elbiseyi giymek istemiyordum ve her şeyden önemlisi de babamın gömüldüğünü görmek istemiyordum.

Annem duraksadı; aynadan gözlerime baktığında elindeki ruj dudaklarının biraz üzerinde kaldı. "Bilmiyorum."

Şaşkınlıkla ona döndüm. Daha doğrusu hissettiğim şeye şaşkınlık diyebilecek kadar enerji toplayabilseydim, ruh halimi öyle tarif ederdim. Belki de daha çok hissizleşmiş merak denebilirdi. "Bilmiyor musun?" Ona baktım. Gözleri şişmişti ve bu da babamın ölümünü aslında bir türlü kabullenemediğinin kanıtıydı.

"Şimdi para konularını konuşmamız gerekmiyor, Theresa," diye azarladı beni ve salona doğru yürüyerek tartışmaya noktayı koydu.

Onunla kavga etmek istemediğim için başımı sallayarak aynı fikirde olduğumu gösterdim. Bugün kavga etmek istemiyordum. Bugün yeterince zor geçecekti. Babamın o son iğneyi damarına sokarken ne düşündüğünü bir türlü anlayamadığım için kendimi bencil ve biraz da kötü hissediyordum. Bağımlı olduğunu biliyordum ve o yalnızca yıllardır yaptığı şeyi yapıyordu fakat bunun ne

kadar ölümcül olduğunu bildiği halde yine de yapmasının mantığını anlamıyordum.

Son üç gündür, Hardin'i gördüğümden beri, aklım başıma gelmeye başlamıştı. Tamamen eski halime dönmemiştim ve bir yanım bir daha aynı ben olup olamayacağım konusunda endişeliydi.

Hardin son üç gecedir Porterlar'ın evinde kalıyordu. Bu benim için ve eminim Bay ve Bayan Porter için de büyük bir sürpriz olmuştu. Şehirdeki kulübe üyeliği olmayan kişilerle çok fazla vakit geçirmedikleri kesindi. Noah, Hardin'i onlarla kalması için evine götürdüğünde Bayan Porter'ın yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdim. Hardin ile Noah'nın iyi geçindiklerini veya geçindiklerini bile hayal edemiyordum, bu yüzden Hardin'in Noah'nın misafirperverliğini kabul edecek bir duruma gelmesi, onu reddettiğim için ne kadar kırıldığını gösteriyordu.

Üzüntümün ağırlığı hâlâ olduğu yerde duruyor, hiçliğin oluşturduğu duvarın arkasında gizleniyordu. Beni mahvetmek ve uçurumdan aşağı yuvarlamak için duvarı zorladığını hissedebiliyordum. Hardin'in geçirdiği çöküntünün ardından acının kazanmasından çok korkmuştum fakat tam tersi olduğu için mutluydum.

Bu eve çok yakın olduğunu fakat bana gelmeye çalışmadığını bilmek tuhaf bir histi. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve Hardin genellikle beni yalnız bırakma konusunda iyi değildi. Fakat daha önce bunu hiç bu şekilde istememiştim. Ön kapının tıklanması siyah çoraplarıma daha çabuk uyum sağlamama neden oldu ve son bir kez aynaya baktım.

Biraz daha yaklaşıp gözlerime baktım. Gözlerimde bir farklılık vardı fakat tam olarak ifade edemiyordum... daha mı sert görünüyorlardı? Yoksa daha mı üzgünlerdi? Emin değildim fakat yüzüme vermeye çalıştığım acınası gülümseme ifadesiyle uyum sağlıyorlardı. Yarı deli olmasaydım, görünüşümdeki değişiklik konusunda daha fazla endişelenebilirdim.

Tam koridora çıkmıştım ki annem öfkeli bir sesle, "Theresa!" diye bağırdı.

O ses tonuyla Hardin'i göreceğimi sandım. Bana istediğim yalnızlığı vermişti fakat bugün babamın cenazesi olduğu için uğrayacağını düşünüyordum. Fakat köşeyi döndüğümde donup kaldım; ön kapıda Zed'i görünce şaşırdım fakat bu iyi anlamda bir şaşkınlıktı.

Göz göze geldiğimizde, ne yapacağını bilemezmiş gibi görünüyordu fakat dudaklarım kıvrılıp da gülümsedğimi fark ettiğimde, onun yüzünde de neşeli bir gülümseme belirdi. Dilini dişlerinin arasına sıkıştırdığı ve gözlerinin parladığı bu gülümsemesine bayılıyordum.

Onu içeri davet ettim. "Burada ne işin var?" diye sordum boynuna sarılırken. O da bana sıkıca sarıldı ve beni bırakmadan önce abartılı bir şekilde öksürdüm.

Sırıttı. "Üzgünüm, uzun zaman oldu." Kahkahayla güldüğünde çıkan ses, ruh halimi anında değiştirdi. Onu hiç düşünmemiştim, hatta son birkaç haftadır yüzünün bir kez bile aklıma gelmemiş olmasından neredeyse suçluluk duydum fakat burada olduğu için mutluydum. Onun varlığı, inanılmaz kaybımın ardından dünyanın sonunun gelmediğinin bir kanıtıydı.

Kaybım... Hangi kaybımla baş etmenin daha zor olduğunu kendime bile itiraf etmek istemiyordum.

"Evet, öyle oldu," dedim. Sonra Zed ile aramdaki uzaklığın nedeni aklıma gelince selamlaşmamızı yarıda kesti ve dikkatli bir şekilde onun arkasındaki kapıdan dışarıya baktım. İhtiyacım olan son şey annemin kusursuz şekilde bakılmış çimlerinin üzerinde kavga çıkmasıydı.

"Hardin burada. Yani bizim evde değil ama birkaç ev ileride."

"Biliyorum." Aralarında geçenlere rağmen Zed hiç de korkmuş görünmüyordu.

"Biliyor musun?"

Annem soran gözlerle bana baktıktan sonra mutfağa gidip beni Zed'le başbaşa bıraktı. Zihnim Zed'in burada olduğu gerçeğini kavramaya başladı. Onu ben aramamıştım. Babamdan nasıl haberi olmuştu? Bir ihtimal haberlerde veya internette çıkmış olabileceğini düşündüm fakat öyle bile olsa Zed bunu fark eder miydi?

"Beni o aradı." Zed'in sözleri karşısında başımı aniden kaldırıp yüzüne baktım. "Buraya gelip seni görmemi söyleyen oydu. Sen telefonunu açmadığın için bu konuda onun sözüne güvenmek zorunda kaldım."

Buna ne cevap vereceğimi bilemediğim için sessizce Zed'e bakmakla yetindim ve bu davranışındaki gizli hesabı çözmeye çalıştım.

"Sorun değildir umarım?" Kolunu uzattı fakat bana dokunmadan durdu. "Buraya gelmem senin için sorun değildir umarım. Rahatsızlık verdiysem gidebilirim. Bir arkadaşa ihtiyacın olduğunu söyledi. Hardin'in arayacağı son kişi olduğumu bildiğim için durumun kötü olduğunu anladım." Zed cümlesini hafif bir kahkahayla bitirdi fakat aslında ciddi olduğunu biliyordum.

Hardin neden Landon yerine onu aramıştı? Zaten Landon buraya gelmek üzere yola çıkmıştı, Hardin neden Zed'den bana gelmesini istemişti?

Elimden olmadan bunun bir çeşit kumpas olduğunu düşündüm. Sanki Hardin beni bir şekilde test ediyordu. Böyle bir durumdayken, böyle bir oyun oynayabileceği fikri hiç hoşuma gitmese de Hardin daha kötülerini de yapmıştı. Onun daha kötü şeyler yaptığını unutamazdım ve hareketlerinin arkasında her zaman bir neden olurdu. Bana yaklaşma tarzında her zaman bir plan, gizli bir hesap olurdu.

Evlilik teklifi beni en çok inciten şey olmuştu. İlişkimizin başından beri evlenme konusunu iki kez dışında hiç açmamıştı. O iki seferde de bir şey istiyordu.

Bir keresinde, ne söylediğini bilemeyecek kadar sarhoşken; bir keresinde de yanında kalmam için uğraşırken konuyu açmıştı. Eğer ertesi sabah yanında uyansaydım, tıpkı öncekiler gibi teklifini geri alırdı. Her zaman yaptığı gibi. Onunla tanıştığımdan beri hiçbir sözünü tutmamıştı ve evliliğe inanmayan biriyle olmaktan daha kötü olan tek şey, benimle gerçekten kocam olmak istediği için değil, yalnızca anlık bir zafer için evlenecek biriyle olmaktı.

Bunu aklımda tutmalıydım yoksa zihnime sıvışıp duran o gülünç şeyleri düşünmeye devam edecektim. Bu görüntü gülmeme neden oldu ve smokinli Hardin, düğün gününde bile çabucak kotlu ve botlu Hardin'e dönüştü fakat sanırım bu benim için sorun değildi.

O zamanlar sorun olmazdı. Bu hayallere bir son vermeliydim; akıl sağlığıma hiç iyi gelmiyorlardı. Fakat zihnime bir düşünce daha sıvıştı. Bu kez Hardin elinde bir kadeh şarapla kahkaha atıyordu... ve yüzük parmağında gümüş bir evlilik yüzüğü olduğunu fark ettim. Başını her zamanki büyüleyici haliyle geriye atmış, yüksek sesle gülüyordu.

Görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım.

Gülümsemesi zihnime gizlice girdi. Görüntüde beyaz tişörtüne şarap döküyordu. Her zamanki siyah tişörtü yerine muhtemelen beyaz giymek konusunda diretecek, kendini komik duruma ve annemi de dehşete düşürecekti. Ben lekeyi mendille silerken ellerimi nazikçe itecek ve şuna benzer bir şey söyleyecekti: "Zaten hiç beyaz giymemeliydim." Ve kahkahalarla gülerek parmaklarımı dudaklarına götürecek ve her bir parmak ucumu hafifçe öpecekti. Gözleri evlilik yüzüğüme takılacak ve yüzünde gurur dolu bir gülümseme belirecekti.

"İyi misin?" Zed'in sesi acınacak haldeki düşüncelerimi böldü.

"Evet." Zed'e yaklaşırken, Hardin'in bana gülümseyen kusursuz görüntüsünü yok etmek için başımı iki yana salladım. "Özür dilerim, son zamanlarda pek iyi değilim."

"Sorun değil. Zaten iyi olsaydın endişelenirdim." Kolunu rahatlatıcı bir tavırla omuzlarıma sardı.

Düşündüğümde, Zed'in bana destek olmak için onca yolu geldiğine şaşırmamam gerektiğini fark ettim. Düşündükçe daha çok hatırladım. Zed, ihtiyacım olmadığı zamanlarda bile hep yanımdaydı. Hep arka planda, Hardin'in gölgesinde saklanıyordu.

32. Bölüm

Hardin

Noah fena halde sinir bozucuydu. Tessa'nın onca yıl ona nasıl katlandığını bilmiyordum. O serada Richard'dan değil de Noah'dan saklandığını düşünmeye başlamıştım.

Onu suçlayamazdım çünkü şu anda aynı şeyi ben de yapmak istiyordum.

"Bence o çocuğu aramamalıydın," dedi Noah, ailesinin evindeki devasa salonun diğer ucundaki koltuğun üzerinden. "Ondan hiç hoşlanmıyorum. Senden de hoşlanmıyorum fakat o senden de beter."

"Kes sesini," diye sızlandım ve son birkaç gündür oturduğum pofuduk, kocaman sandalyenin üzerindeki garip mindere bakmaya devam ettim.

"Sadece söylüyorum. Ondan o kadar nefret ettiğin halde neden aradığını anlamıyorum."

Ne zaman susması gerektiğini bilmiyordu. Tessa'nın annesinin evinden otuz kilometre öteye kadar hiç otel olmadığı için bu şehirden nefret ediyordum. "Çünkü," öfkeyle soluklandım, "Tessa ondan nefret etmiyor. Güvenmemesi gerektiği halde ona güveniyor ve şu anda beni görmediği için bir dosta ihtiyacı var."

"Ben varım ya! Landon da var!" Noah bir soda kutusunun kapağını çekip gürültüyle açtı. Sodayı açma tarzı bile iğrençti.

Asıl korktuğum şeyin, Tessa'nın bana ikinci bir şans vermek yerine o güvenli ilişkiyi yaşamak istediği için Noah'nın kollarına koşması olduğunu ona söylemek istemiyordum. Landon konusuna gelince, hiçbir zaman kabul etmesem de onun bana arkadaşlık

etmesine ihtiyacım vardı. Hiç arkadaşım yoktu ve bir arkadaşa ihtiyacım vardı. Birazcık.

Çok ihtiyacım vardı. Ona çok ihtiyacım vardı ve Tessa dışında kimsem yoktu ve Tessa'ya da sahip olduğum söylenemezdi. Bu yüzden Landon'ı da kaybedemezdim.

"Hâlâ anlamıyorum. Zed ondan hoşlanıyorsa, Tessa'nın yanında olmasını neden isteyesin ki? Kıskanç erkek olduğun açık ve insanların kız arkadaşlarını çalmak konusunda herkesten daha fazla bilgi sahibisin."

"Ha ha." Gözlerimi devirdim ve evin ön duvarını kaplayan pahalı pencerelerden dışarı baktım. Porterlar'ın evi bu sokaktaki hatta büyük olasılıkla bu boktan şehirdeki en büyük evdi. Yanlış bir izlenime kapılmasını istemiyordum. Ondan hâlâ nefret ediyordum ve onun yakınında olmamın tek sebebi Tessa'ya fazla ileri gitmeden, istediği zamanı verebilmekti. "Neden umurunda ki? Neden birden bana iyi davranmaya başladın? Benim senden nefret ettiğim gibi senin de benden hiç hoşlanmadığını biliyorum." Ona baktım. O aptal, lanet hırkasını ve gösterişli, kahverengi ayakkabılarını giymişti.

"Sen umurumda değilsin; Tessa'ya değer veriyorum. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Aramızda olan her şeyi kabullenmem uzun zamanımı aldı çünkü ona çok alışmıştım. Rahattım ve öyle kalmaya şartlanmıştım ve bu nedenle onun senin gibi birini neden isteyebileceğini anlayamadım. Anlamadım ve hâlâ da anlamıyorum gerçekten, fakat seninle tanıştığından beri ne kadar değiştiğini görüyorum. Bu kötü bir değişim de değil, gerçekten iyi yönde değişti." Gülümsedi. "Elbette bu haftayı saymazsak."

Nasıl böyle düşünebilirdi? Tessa'nın hayatına zorla girdiğimden beri onu incitmek ve paramparça etmekten başka hiçbir şey yapmamıştım.

"Şey," sandalyenin üzerinde huzursuzca kıpırdandım, "bugünlük bu kadar kaynaşmak yeter. Bir pislik gibi davranmadığın için teşekkürler."

Ayağa kalktım ve Noah'nın annesinin karıştırıcıyla bir şeyler yaptığını duyduğum mutfağa yöneldim. Buraya geldiğimden beri,

ben ne zaman onunla aynı odada bulunsam, sözcükleri gevelemesini ve boynundaki haçın üzerinde tırnaklarını gezdirmesini çok eğlenceli buluyordum.

"Annemi rahat bırak yoksa seni evden atarım," diye uyardı Noah, alaycı bir sesle. Neredeyse kahkahayı patlatacaktım. Tessa'yı çok özlememiş olsaydım, o pislikle birlikte gülebilirdim. Noah, "Cenazeye gidiyorsun, değil mi? İstersen bizimle gelebilirsin, bir saatten önce çıkmayız," diye önerdiğinde durdum.

Omuz silktim ve alçımın alt kısmından çıkan ipliği çektim. "Hayır, bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

"Neden? Masraflarını sen karşıladın. Onun arkadaşı sayılırdın, bence gitmelisin."

"Bu konuyu kapamanı ve masrafları karşıladığım konusunu sağda solda açmaman gerektiğini söylediğimi unutma," diye tehdit ettim. "Yani açma."

Noah o aptal mavi gözlerini devirdi ve ben de annesine işkence etmek ve Zed'in Tessa'yla aynı evde olduğunu düşünmemek için odadan çıktım.

Ne düşünüyordum ki?

33. Bölüm

Hardin

En son ne zaman bir cenazeye gittiğimi hatırlamıyordum. Şöyle bir düşününce, kesinlikle hiç gitmediğime emindim.

Annemin annesi öldüğünde canım gitmek istememişti. İçecek içkim ve kaçıramayacağım bir parti vardı. Neredeyse hiç tanımadığım bir kadına veda etmek gibi bir isteğim yoktu. Yaşlı kadın hakkında bildiğim tek şey beni pek umursamadığıydı. Anneme bile dayanamıyordu. Ben neden bir kilisede oturup, beni aslında hiç etkilemeyen bir ölüme üzülmüş gibi yaparak vaktimi harcayacaktım ki?

Fakat işte yıllar sonra minicik bir kilisenin arka sıralarında oturmuş, Tessa'nın babasının ölümü için yas tutuyordum. Tessa, Carol, Zed ve görünüşe göre lanet mahallenin yarısı ön sıraları doldurmuştu. Arka duvara yakın olan boş sırada yalnızca ben ve nerede olduğunu bilmediğinden emin olduğum yaşlı bir kadın vardık.

Tessa'nın bir yanında Zed, diğer yanında ise annesi oturuyordu.

Onu aradığıma pişman değildim... Şey, pişmandım ama bu sabahın erken saatlerinde buraya geldiğinden beri canlanan hayat kıvılcımını görmezden gelemezdim. Hâlâ benim Tessa'm gibi görünmüyordu fakat az kalmıştı ve o ışığı görmemin anahtarı o pislikse o zaman karışmayacaktım.

Hayatımda bir sürü saçmalık yapmıştım. Ben, Tessa ve annesi sayesinde muhtemelen bu kilisedeki herkes bunu biliyordu fakat sevgilim için şimdi doğrusunu yapacaktım. Geçmişimde veya bugü-

nümde yaptığım diğer saçmalıkları telafi etmek umurumda değildi, umursadığım tek şey Tessa'nın içinde kırılanları düzeltmekti.

Onu ben kırmıştım. Beni düzeltemeyeceğini, bunu asla başaramayacağını söylüyordu. Fakat benim içimdeki hasara sebep olan o değildi. Beni iyileştirmişti ve o bunu yaparken, ben onun güzelim ruhunu paramparça etmiştim. Aslına bakılırsa, ben bencilce iyileştirilirken, tek başıma onun o muhteşem ruhunu mahvetmiştim. Bu yıkımın en berbat yanı ise onu ne kadar incittiğime, ışığının ne kadar büyük bir kısmını söndürdüğümü görmeye yanaşmamamdı. Bunu biliyordum; başından beri biliyordum fakat sonunda bunu idrak edene kadar üstünde durmamıştım. Beni artık kesinlikle istemediğinde bunu anlamıştım. Sanki lanet olası bir kamyon bana çarpmıştı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım yolundan çekilemiyordum.

Onu kendimden kurtarma planımın aslında ne kadar aptalca olduğunu anlamam için babasının ölmesi gerekmişti. Bu saçmalığa gerçekten kafa yorsaydım, ne kadar aptalca olduğunu anlardım. O *beni* istemişti; Tessa beni her zaman hak ettiğimden daha çok sevmişti, peki ben bunun karşılığını nasıl ödemiştim? Sonunda benim saçmalıklarımdan sıkılana dek onu kendimden uzaklaştırıp durmuştum. Şimdi beni istemiyordu; beni istemek istemiyordu ve ona beni ne kadar sevdiğini hatırlatmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

Şimdi burada oturmuş, Zed'in kolunu onun omzuna dolayıp onu kendine çekmesini izliyordum. Gözlerimi ayıramıyordum bile. Onları izlemek zorunda hissediyordum. Belki kendi sınırlarımı zorluyordum belki de zorlamıyordum fakat iki türlü de Tessa'nın ona nasıl yaslandığını ve Zed'in onun kulağına fısıldayışını izlemeden edemiyordum. Zed'in düşünceli ifadesi onu bir şekilde rahatlatıyordu ve içini çekiyor, bir kez başını onaylar gibi sallıyor ve Zed de ona gülümsüyordu.

Biri yanıma kaykılıp kendime ettiğim işkenceyi geçici olarak böldü. "Neredeyse geç kalıyorduk... Hardin neden arkada oturuyorsun?" diye sordu Landon.

Babam –Ken– onun yanına oturdu ve Karen da kendi kendine ufak kilisnenin ön tarafına yürüyerek Tessa'ya yaklaşma görevini üstlendi.

"Sen de ön tarafa geçebilirsin. Ön sıralar yalnızca Tessa'nın dayanabildiği kişiler için," diye yakındım, Carol'dan Noah'ya kadar dizilmiş, görmeyi dayanamadığım insanların sırasına baktım.

Bu kişilere Tessa da dâhildi. Onu seviyordum fakat o Zed tarafından teselli edilirken ona bu kadar yakın olmayı kaldıramıyordum. Tessa'yı benim kadar tanımıyordu; şu anda onun yanında oturmayı hak etmiyordu.

"Kes şunu. O sana 'dayanabiliyor,'" dedi Landon. "Bu onun babasının cenazesi, unutma."

Babamı –*lanet olsun*– Ken'i bana bakarken yakaladım.

O benim babam bile değildi. Son bir haftadır bunu biliyordum fakat şimdi karşımda olduğu için gerçeği ilk kez öğreniyor gibiydim. Ona şimdi söylemeliydim, uzun zamandır süregelen şüphelerini doğrulamalı ve annemle Vance hakkındaki gerçeği anlatmalıydım. Şimdi burada söylemeli ve en az benim kadar üzülmesini sağlamalıydım. Üzülmüş müydüm? Emin değildim; öfkeliydim. Hâlâ öfkeliydim fakat daha fazlasını hissedemezdim.

"Nasılsın, evlat?" Kolunu Landon'ın önünden uzattı ve elini omzuma koydu.

Söyle ona. Ona söylemeliyim. "İyiyim." Neden ağzımın zihnimle işbirliği yaparak sözcükleri çıkarmadığını merak ederek omuz silktim. Her zaman söylediğim gibi, sefalet yanına dost arardı ve ben şu anda mümkün olabilecek en sefil haldeydim.

"Her şey için çok üzgünüm, rehabilitasyon merkezini daha sık aramalıydım. Yemin ederim onu kontrol ettim, Hardin. Bunu yaptım ve iş işten geçene kadar onun oradan ayrıldığından hiç haberim olmadı. Özür dilerim." Ken'in gözlerindeki hüzün, onu sefiller partime ortak etmek için söyleyeceklerimi engelledi. "Durmadan seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

Gözlerim onunkilerle buluştu ve başımı kabul eder gibi salladığım sırada gerçeği bilmesine gerek olmadığına karar verdim. Şimdi bilmesi gerekmiyordu. "Senin hatan değil," dedim alçak sesle.

Tessa'nın gözlerinin üzerimde olduğunu ve onca mesafeye rağmen dikkatimi çektiğini hissedebiliyordum. Başını bana doğru çevirmişti ve Zed'in kolu artık omuzlarında değildi. Bana, benim ona baktığım gibi bakıyordu ve kilisenin içinde koşarak onun yanına gitmemek için ahşap sırayı sıkıca kavradım.

"Yine de üzgünüm," dedi Ken ve elini omzumdan çekti. Kahverengi gözleri, Landon'ınkiler gibi parlıyordu.

"Sorun değil," diye mırıldandım, gözlerime bakan gri gözlere bakmaya devam ederek. "Ön tarafa git, sana ihtiyacı var," diye önerdi Landon yumuşak bir sesle.

Onu duymazdan gelerek Tessa'nın bana bir çeşit işaret vermesini, bana ihtiyacı olduğunu gösteren ufacık bir duygu belirtisi bekledim. Saniyeler içinde onun yanında olacaktım.

Vaiz kürsüye çıktı ve Tessa beni çağırmadan ve beni gerçekten gördüğünü belli edecek hiçbir şey yapmadan başını çevirdi.

Fakat kendime acımama vakit kalmadan, Karen, Zed'e gülümsedi ve Zed de kayarak Karen'a Tessa'nın yanında yer açtı.

34. Bölüm

Tessa

Sahte gülümsememle tanımadığım bir yabancıya daha gülerek bir diğerine geçtim ve herkese katıldığı için teşekkür ettim. Cenaze töreni kısa sürdü, anlaşılan bu kilise bir bağımlının yaşamını kutlama konusuna pek sıcak bakmıyordu. Birkaç zoraki sözcük ve sahte ifade kullanıldı hepsi o kadar.

Yalnızca birkaç kişi kalmıştı. Her şey birkaç klişe teşekkür ve zoraki duygu gösterisinden ibaretti. Bir kez daha babamın ne kadar iyi bir adam olduğunu duyarsam sanırım çığlık atacaktım. Galiba bu kilisenin ortasında, annemin tüm peşin hükümlü arkadaşlarının içinde çığlık atacaktım. Birçoğu hayatında Richard Young'la tanışmamıştı bile. Neden buradalardı ve annem onun hakkında ne yalanlar söylemişti de babamı övüp duruyorlardı?

Babamın iyi bir adam olduğunu düşünmüyor değildim. Onu, kişiliğini düzgün biçimde yargılayacak kadar iyi tanımıyordum. Fakat gerçekleri biliyordum ve gerçeklere göre babam, bizi ben küçükken terk etmişti ve hayatıma yalnızca birkaç ay önce tesadüfen geri gelmişti. Hardin'le o dövmecide olmasaydım, onu bir daha asla görmezdim.

Benim hayatımda olmak istememişti. Bir baba veya koca olmak istememişti. Kendi hayatını yaşamak ve yalnızca kendisiyle ilgili seçimler yapmak istemişti. Sorun değildi, gerçekten değildi fakat bunu anlayamıyordum. Neden uyuşturucu bağımlısı olarak yaşamak için sorumluluklarından kaçtığını anlayamıyordum. Hardin babamın uyuşturucu bağımlılığından bahsettiğinde nasıl hissettiğimi

hatırladım; inanamamıştım. Alkolik olduğunu kabullendiğim halde uyuşturucu bağımlısı olduğunu neden kabullenememiştim? Bunu bir türlü anlayamamıştım. Sanırım zihnimde onu daha iyi biri yapmaya çalışıyordum. Hardin'in her zaman söylediği gibi saf biri olduğumu yavaş yavaş anlıyordum. İnsanların tüm yaptığı her şey yanıldığımı kanıtlasa da onların içindeki iyi tarafı bulmaya çalışarak saf ve aptal biri gibi davranıyordum. Her zaman yanılıyordum ve bundan bıkmıştım.

Son kalan kişiyle de sarıldıktan sonra annem, "Buradan çıktığımızda, hanımlar eve gelmek istiyor. Bu nedenle eve gider gitmez hazırlık yapmama yardım etmen gerekiyor," dedi.

"Kim bu hanımlar? Babamı tanıyorlar mı?" diye çıkıştım. Sesimin sert bir tonla çıkmasına engel olamamıştım ve annem kaşlarını çattığında kendimi biraz da olsa suçlu hissettim. Hiçbir "arkadaşının" benim saygısız ses tonumu duymadığından emin olmak için kilisenin içinde etrafına bakındığında içimdeki suçluluk duygusu kayboldu.

"Evet, Theresa. Bazıları tanıyordu."

"Şey, ben de yardım etmeyi çok isterim," diye araya girdi Karen, hep birlikte dışarı çıkarken. "Tabii sorun olmazsa?" Gülümsedi.

Karen burada olduğu için minnettardım. Her zaman çok tatlı ve düşünceliydi; annem bile onu sevmişe benziyordu.

"Harika olur." Annem de Karen'a gülümsedi ve kilisenin bahçesindeki ufak kalabalığın içinde tanımadığım bir kadına el sallayarak uzaklaştı.

"Ben de gelsem sorun olur mu? Eğer olursa, seni anlarım. Hardin'in burada olduğunu biliyorum fakat beni en başında çağıran kişi o olduğuna göre..." dedi Zed.

"Hayır, tabii ki gelebilirsin. Onca yol geldin." Hardin'in ismi geçince kendime engel olamadım ve park yerine göz gezdirdim. Karşı tarafta, Landon ve Ken'in, Ken'in arabasına bindiklerini gördüm ve görebildiğim kadarıyla Hardin onlarla birlikte değildi. Keşke Ken ve Landon'la konuşma şansım olsaydı fakat Hardin'le birlikte oturmuşlardı ve onları onun yanından uzaklaştırmak istememiştim.

Cenaze töreninde, Hardin'in Ken'e herkesin önünde Christian Vance'le ilgili gerçeği açıklaması ihtimaline karşı endişelenmeden edemedim. Hardin kötü hissediyordu ve başkasının da kötü hissetmesini isteyebilirdi. Hardin'in bu acıtıcı gerçeği açıklamak için doğru zamanı beklemesi için dua ediyordum. Onun düzgün biri olduğunu biliyordum; Hardin özünde kötü biri değildi. Yalnızca benim için kötüydü.

Parmaklarıyla kırmızı düğmeli gömleğindeki tüycükleri koparan Zed'e baktım. "Yürüyerek dönmek ister misin? Uzak değil, en fazla yirmi dakika sürer."

Kabul etti ve annem beni küçük arabasına tıkmadan oradan uzaklaştık. Şu an annemle kapalı bir yere tıkılma düşüncesine katlanamıyordum. Ona olan sabrım gittikçe azalıyordu. Kabalık etmek istemiyordum fakat ellerini kusursuzca sarılmış saçlarında her gezdirişinde ona olan öfkemin büyüdüğünü hissedebiliyordum.

Küçük mahallemdeki yürüyüşümüzün onuncu dakikasında Zed aramızdaki sessizliği bozdu. "Konuşmak ister misin?"

"Bilmiyorum. Söyleyeceğim her şey muhtemelen anlamsız olacak." Son bir haftadır aklımı ne kadar kaçırdığımı Zed'in öğrenmesini istemediğim için başımı iki yana salladım. Hardin'le olan ilişkimi sormadığı için minnettardım. Hardin ve benimle ilgili olan hiçbir şey tartışmaya açık değildi.

"Anlatmayı deneyebilirsin," diye meydan okudu Zed, sıcak bir gülümsemeyle.

"Çıldırmış gibiyim."

"Öfkeli anlamında mı yoksa deli anlamında mı?" diye takıldı karşıya geçmek için yoldan geçen arabayı beklerken omzuyla muzip bir şekilde benimkine dokunarak.

"İkisi de." Gülümsemeye çalıştım. "Daha çok öfkeden. Babamın ölümüne öfkelenmem yanlış mı?" Sözcüklerin kulaklarıma geliş tarzından hiç hoşlanmamıştım. Yanlış olduğunu biliyordum fakat çok doğru gibi geliyordu. Öfke, hiçbir şey hissetmemekten daha iyiydi ve dikkatimi dağıtıyordu. Dikkatimin dağılmasına ise fena halde ihtiyacım vardı.

"Öyle hissetmende yanlış bir şey yok fakat bir taraftan da var. Bence ona öfkeli olmamalısın. Yaptığı şeyi yaparken ne yaptığını bilmediğinden eminim." Zed bana baktı fakat ben gözlerimi kaçırdım.

"Uyuşturucuyu o eve sokarken ne yaptığını biliyordu. Elbette öleceğini bilmiyordu fakat böyle bir olasılık olduğunu biliyordu ve umurunda olan tek şey kafasının iyi olmasıydı. Kendinden ve kafasının iyi olmasından başka kimseyi düşünmüyordu." Bu sözlerle birlikte gelen suçluluk duygusunu yuttum. Babamı seviyordum fakat doğruları söylemem, duygularımı dışa vurmam gerekiyordu.

Zed kaşlarını çattı. "Bilmiyorum, Tessa. Böyle olduğunu sanmıyorum. Ölen birine, özellikle de aileme öfke duyabileceğimi sanmıyorum."

"Beni o büyütmedi. Ben küçük bir kızken çekip gitti."

Zed bunu biliyor muydu? Emin değildim. Hakkımda her şeyi bilen Hardin'le konuşmaya o kadar alışmıştım ki bazen diğer insanların yalnızca benim izin verdiğim kadarını bildiklerini unutuyordum.

"Belki de annen ve senin için daha iyi olacağını bildiği için evi terk etmiştir, ne dersin?" dedi Zed beni rahatlatmaya çalışarak fakat işe yaramıyordu. Sadece çığlık atmak istememe neden oluyordu. Herkesten aynı bahaneyi duymaktan sıkılmıştım. Ve bu insanlar benim için en iyisini istediklerini iddia ederlerdi fakat babam için bahaneler buluyor, bunu benim iyiliğim için yapmış gibi davranıyorlardı. Karısı ve kızını tek başlarına bırakabilecek kadar özverili bir insandı demek!

"Bilmiyorum." İçimi çektim. "Artık bu konuda konuşmayalım."

Ve konuşmadık. Annemin evine varana kadar sessizce yürüdük ve geç kaldığım için beni azarladığında, sesindeki öfkeli tonu umursamamaya çalıştım.

"Neyse ki Karen yardıma geldi," dedi ben yanından geçip mutfağa girerken.

Zed yardım edip etmeme konusunda kararsız kalarak rahatsız bir şekilde bekledi. Fakat annem çabucak ona bir paket kraker verdi, paketin tepesini yırtarak açtı ve hiçbir şey söylemeden boş bir çanağı işaret etti. Ken ile Landon çoktan işe koyulmuşlardı ve sebze

doğruyor, annemin en güzel servis tepsilerine meyve diziyorlardı. Annem bu tepsileri insanları etkilemek istediği zaman kullanırdı.

"Evet, neyse ki," dedim alçak sesle. Bahar havasının öfkemi azaltmaya yardımcı olacağını düşünmüştüm fakat öyle olmadı. Annemin mutfağı fazla küçük ve kalabalıktı. Sürekli bir şeyler kanıtlamaya çalışan, abartılı giyinmiş kadınlarla dolmaya devam ediyordu.

Zed'e, "Hava almam gerek. Geri döneceğim, sen burada kal," dedi, annem bir şey almak için koridordan hızla geçerken. Beni teselli etmek için onca yolu geldiği için ne kadar minnettar olsam da konuştuklarımız nedeniyle elimde olmadan onu suçluyordum. Kafamı dağıttığımda bu olaya daha farklı bakacağımdan emindim fakat şu anda sadece yalnız kalmak istiyordum.

Arka kapı gıcırdayarak açıldığında annemin beni eve geri sokmak için uçarak bahçeye fırlamamış olmasını umarak kendi kendime küfrettim. Güneş, seranın zeminini kaplayan kalın çamur tabakasının üzerinde harikalar yaratmıştı. Hâlâ seranın yarısında koyu renk, ıslak bölgeler vardı fakat duracak kuru bir yer bulabildim. İhtiyacım olan tek şey, annemin almaya gücünün yetmeyeceği yüksek topuklu ayakkabılarımı mahvetmekti.

Gözüme bir hareket takıldı ve tam paniklemeye başlamıştım ki raflardan birinin arkasından Hardin göründü. Gözleri ayık bakıyordu ve altlarındaki koyu renk halkalar soluk renkli teninde gölge gibi duruyordu. Hardin'in tenindeki parıltı, o sıcak bronzluk gitmiş, yerini onu zayıf ve kederli gösteren açık bir renk almıştı.

"Affedersin, burada olduğunu bilmiyordum," diye çabucak özür diledim ve anında ufak seradan çıkmaya hazırlandım. "Ben giderim."

"Hayır, sorun değil. Burası başından beri senin saklanma yerindi, unuttun mu?" Bana hafifçe gülümsedi ve ondan gelen bu belli belirsiz gülümseme bile bugün gördüğüm sayısız sahte gülümsemeden daha gerçekti.

"Doğru ama zaten eve gitmem gerek."

Tel kapının kolunu yakaladım fakat Hardin uzanıp kapıyı açmamı engelledi. Parmakları kolumu sıyırıp geçtiği anda irkildim

ve onu istemediğimi gösteren bu hareketim nedeniyle ani bir soluk aldı. Sonra çabucak kendine geldi ve çıkmamı engellemek için kapının koluna uzandı.

"Buraya neden geldiğini söylesene," dedi alçak sesle.

"Ben sadece..." Sözcükleri bulmakta zorlandım. Zed'le yaptığımız konuşmadan sonra, babamın ölümü hakkındaki korkunç düşüncelerimi tartışma isteğimi yitirmiştim. "Bir nedeni yok."

"Tessa, söyle." Yalan söylediğimi bilecek kadar iyi tanıyordu beni, ben de onu, doğruyu söyleyene kadar bu seradan çıkmama izin vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Fakat ona güvenebilir miydim?

Onu süzdüm ve üzerindeki yeni frak gömleğini fark ettim. Cenaze için almış olmalıydı çünkü onun tüm gömleklerini biliyordum ve Noah'nın kıyafetlerinin içine girmesi imkânsızdı. Zaten girebilse de giymezdi...

Yeni gömleğinin siyah kolunun düğmesi alçıya yer bırakacak şekilde açılmıştı. "Tessa," diye üsteledi dikkatimi dağıtan düşüncelerimden beni ayırarak. Gömleğinin en üst düğmesi açılmış, yakası ise kıvrılmıştı.

Bir adım gerileyerek ondan uzaklaştım. "Bunu yapmamızın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ne yapmamızın? *Konuşmamızın* mı? Sadece neden saklandığını bilmek istiyorum."

Ne kadar basit fakat zor bir istekti. Her şeyden saklanıyordum. Sayamayacağım kadar çok şeyden saklanıyordum ve o da bunların en önemlisiydi. Hislerimi Hardin'e anlatmak istiyordum fakat eski durumumuza dönmemiz çok kolaydı ve artık bu oyunları oynamak istemiyordum. Bir tur daha dayanamazdım. O kazanmıştı ve ben de bunu kabullenmeyi öğreniyordum.

"İkimiz de her şeyi anlatmadan bu seradan çıkamayacağını biliyoruz. Bu yüzden ikimizin de zamanını ve enerjisini boşa harcamadan anlat." Bu cümleyi şaka yapar gibi söylemeye çalışmıştı fakat gözlerinin ardındaki çaresizliği görebiliyordum.

"Öfkeliyim," diye itiraf ettim sonunda.

Sert bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. "Tabii ki öylesin."

"Demek istediğim, gerçekten öfkeliyim. Öfkeden köpürüyorum."

"Zaten öyle olmalısın."

Yüzüne baktım. "Öyle mi?"

"Tanrım, evet. Öyle olmalısın. Ben de olsam öfkeli olurdum."

Ne söylemeye çalıştığımı anladığından emin değildim. "Ben babama öfkeliyim, Hardin. Ona çok öfkeliyim," diye açıklama yaptım ve Hardin'in tepkisinin değişmesini bekledim.

"Ben de."

"Sen de mi?"

"Evet, ben de. Ve öfkeli de olmalısın zaten; ölmüş de olsa ona sinirlenmekte çok haklısın."

Bu kadar gülünç sözleri söylerken yüzünde beliren ciddi ifade karşısında dudaklarımdan dökülen kahkahaya engel olamadım. "Kendini öldürdüğüne çok öfkelendiğim için artık üzgün bile hissedemiyor olmamın yanlış olduğunu düşünmüyor musun?" Devam etmeden önce altdudağımı dişlerimin arasına aldım. "Çünkü yaptığı buydu. Kendini öldürdü ve bunun insanları nasıl etkileyeceğini düşünmedi bile. Bunu söylememin bencilce olduğunu biliyorum fakat böyle hissediyorum."

Bakışlarımı toprak zemine indirdim. Bunları söylemekten ve inanarak söylemekten utanıyordum fakat şimdi bu sözcükler ağzımdan çıkıp havada süzüldükleri için çok daha iyi hissediyordum. Onların bu serada kalmalarını ve babam yukarıda bir yerdeyse onları duymamasını umuyordum.

Hardin parmağıyla çenemi başımı kaldırdı. "Hey," dedi. Dokunuşuyla irkilmemiş olsam da elini çektiğinde mutlu oldum. "Böyle hissettiğin için utanma. O kendini öldürdü ve bu hiç kimsenin değil, sadece onun suçuydu. Senin hayatına girdiğinde ne kadar heyecanlandığını gördüm ve sadece kafayı çekmek için bunu hiçe sayması aptallıktı." Hardin'in sesi sertti fakat tam da duymaya ihtiyacım olan sözleri söylüyordu. Hafifçe kıkırdadı. "Bak şu konuşana, değil mi?" Gözlerini kapadı ve evet der gibi başını yavaşça salladı.

Konuyu çabucak ilişkimizden uzaklaştırdım. "Bu duygulara sahip olduğum için kötü hissediyorum. Ona saygısızlık etmek istemiyorum."

"Aldırma." Hardin alçılı elini havada salladı. "Ne istersen onu hissedebilirsin, kimse de buna karışamaz."

"Keşke herkes böyle düşünse." İç geçirdim. Hardin'e güvenmenin sağlıklı olmadığını biliyordum ve dikkatli olmam gerekiyordu fakat beni gerçekten anlayan tek kişinin o olduğunu biliyordum.

"Ciddiyim, Tessa. Sakın o kibirli pisliklerin, duyguların yüzünden kötü hissetmene neden olmalarına izin verme."

Keşke o kadar basit olsaydı. Keşke Hardin'e benzeseydim ve insanların benim hakkımda ne düşündüklerini umursamasaydım fakat yapamıyordum. Ben öyle biri değildim. Yapmamam gerektiğinde bile insanlara acıyordum ve bir gün bu özelliğimin bana zarar vermeyi bırakacağını düşünmeyi seviyordum. Umursamak güzel bir özellikti fakat beni çok sık incitiyordu.

Hardin'le serada olduğum o kısacık dakikalarda tüm öfkem kayboldu. Yerini neyin aldığından emin değildim fakat artık öfkenin yakıcı sıcaklığını hissetmiyordum. Sadece uzun süre bana arkadaşlık edeceğini bildiğim o acıyı hissediyordum.

"Theresa!" Annemin sesi bahçeden geldiğinde, konuşmamız yarım kaldığı için ikimiz de yüzümüzü buruşturduk.

"Annen de dâhil olmak üzere herkese defolup gitmelerini söylemek konusunda bir sorunum yok. Biliyorsun, değil mi?"

Gözlerime bakınca başımı sallayarak onayladım. Böyle bir sorunu olmadığını biliyordum ve bir yanım onu burada hiçbir işi olmayan o geveze kadınlar topluluğunun üzerine salmak istiyordu.

"Biliyorum." Bir kez daha başımı salladım. "Bu şekilde açıldığım için üzgünüm. Sadece..."

Tel kapı açıldı ve annem seraya girdi. "Theresa, lütfen içeri gel," dedi otoriter bir tavırla. Bana olan öfkesini gizlemek için elinden geleni yapıyordu fakat yüzündeki maske hızla düşüyordu.

Hardin önce annemin öfkeli yüzüne sonra da bana baktı ve yanımızdan geçip gitti. "Ben de zaten gidiyordum."

Annemin aylar önce onu yurttaki odamda yakaladığını hatırladım. Çok sinirlenmişti ve ben annem ve Noah'yla gittiğimde Hardin büyük bir yenilgiye uğramış gibi görünmüştü. O günler şimdi çok eskide kalmış, çok basitmiş gibi görünüyordu. Neler yaşayacağımızı hiç tahmin edemezdim, kimse edemezdi.

"Burada ne yapıyorsun ki?" diye sordu annem onun peşinden bahçeyi geçip verandanın basamaklarına geldiğimde.

Ne yaptığım onu hiç ilgilendirmezdi. Bencilce hislerimi anlayamazdı ve ona bu duygularımı açıklamak konusunda asla güvenemezdim. Üç gün boyunca görmezden geldikten sonra Hardin'le neden şimdi konuştuğumu anlamazdı. Ona söyleyebileceğim hiçbir şeyi anlamazdı çünkü aslında o beni anlamazdı.

Bu nedenle sorusuna cevap vermek yerine sessiz kaldım ve keşke Hardin'e seraya neden saklanmak için geldiğini sorma şansım olsaydı diye düşündüm.

35. Bölüm

Hardin

"Hardin, lütfen. Hazırlanmam gerek," diye sızlandı Tessa bir gün başı göğsümdeyken. Çıplak bedeni üzerimdeydi ve kalan beyin hücrelerimin de başka yere odaklanmasını engelliyordu.

"Yeterince ikna edici değilsin, canım. Gerçekten gitmek isteseydin şimdiye kadar yataktan çıkmış olurdun." Dudaklarımı kulağının kıvrımına bastırdım ve o da üzerimde hareketlendi. "Ve şu an kesinlikle aletime sürtünüyor olmazdın."

Kıkırdadı ve ereksiyonuma dokunacak şekilde üstümde gidip geldi.

"Bunu yaptığına göre," diye hırladım parmaklarımı o kavisli kalçasına sararak, "derse asla zamanında yetişemeyeceksin." O nefesini tutarken parmaklarımı önüne doğru kaydırarak içine ittim.

Ah, parmaklarımın etrafını her zaman bu kadar sıkı ve sıcak bir şekilde sarıyordu. Aletimi ise daha fazla...

Hiçbir şey söylemeden yan döndü ve elini aletime sararak hafifçe hareket ettirmeye başladı. Başparmağıyla, yüzümdeki alaycı gülümsemeye zıt düşerek aletimin ucunda biriken ıslaklığa dokunurken daha fazlasını vermem için inledi.

"Daha fazla ne?" diye takıldım, attığımı yemi alması için dua ederek. Ne olacağını zaten biliyordum ama bunu ondan duymak çok hoşuma gidiyordu.

Arzuları, yüksek sesle söylendiğinde daha gerçek, elle tutulur bir hale geliyordu. Benim için inlemesi ve ürpermesi, şehvetli yakarışlarımı tatmin etmekten çok daha öteydi. Sözcükler bana olan

güvenini ifade ediyordu, bedeninin hareketleri bana olan sadakatini gösteriyordu ve bedenim ile ruhum onun sevgi vaadiyle doluyordu.

Onunla her birlikte olduğumda, hatta ona dürüst olmadığım zamanlarda bile, beni tamamen tüketiyordu; içinde kendimi tamamen kaybediyordum. Şimdi de durum aynıydı.

Duymak istediğim, ihtiyaç duyduğum sözler için onu zorladım. "Söyle, Tessa."

"Daha fazla her şey... her şeyin," diye inledi dudaklarını göğsümde gezdirerek. Ben de bacağını kaldırıp kendiminkine sardım. Bu şekilde daha zor fakat daha derin olacaktı ve onu rahatça izleyebilirdim. Ona sadece kendi yapabildiklerimi izleyebilir ve ağzını açıp yalnızca benim ismimi söyleyerek boşaldığı anın tadını çıkarabilirdim.

Zaten her şeyim senin, demem gerekirdi. Onun yerine onun önünden uzanarak komodinden bir prezervatif aldım, taktım ve kendimi onun bacaklarının arasına doğru ittim. Mutlu iniltisi neredeyse oracıkta boşalmama neden olacaktı fakat kendimi, onu da benimle birlikte doruğa çıkaracak kadar tutabildim. Beni ne kadar sevdiğini ve ne kadar iyi hissettirdiğimi fısıldadığında benim de aynı şeyleri hissettiğimi söylemeliydim fakat onun yerine sadece ismini haykırarak prezervatifin içine boşaldım.

Söylemem gereken ve söyleyebileceğim çok fazla şey vardı ve eğer cennetteki günlerimin sayılı olduğunu bilseydim elbette bunları söylerdim.

Bu kadar kısa süre sonra beni uzaklaştıracağını bilseydim, ona hak ettiği şekilde tapardım.

"Burada bir gece daha kalmak istemediğine emin misin? Tessa'nın, Carol'a bir gece daha kalacağını söylediğini duydum," dedi Noah her zamanki can sıkıcı haliyle beni düşüncelerimden çıkarıp gerçeğe döndürerek. Bana bir dakika kadar Mister Rogers[2] gibi baktıktan sonra, "İyi misin?" diye sordu.

---

2 1968-2001 yılları arasında yayınlanmış Mister Rogers' Neighborhood adlı çocuk programının sunucusu. (ed.n.)

"Evet." Ona kafamın içinde neler olduğunu, benimle sarmaş dolaş yatan ve boşalırken tırnaklarıyla sırtımı çizen Tessa'nın o buruk anısını düşündüğümü söylemeliydim. Fakat o görüntünün Noah'nın zihninde olmasını istemiyordum.

O sarı kaşlarından birini kaldırdı. "Ee, ne diyorsun?"

"Ben gidiyorum. Benden biraz uzaklaşmasına izin vermem gerek." Kendimi en başından beri bu saçma duruma nasıl düşürdüğümü merak ettim. Ben lanet bir ahmaktım, işte nedeni buydu. Aptallığım kıyas kabul etmezdi. Elbette babalarımın ve sanırım annemin aptallıkları dışında. Bu aptallığı onlardan almış olmalıydım. Hayatımda iyi olan tek şeyi mahvetmek üzere kendimi sabote etme ihtiyacım, o üçünden geliyor olmalıydı.

Onları suçlayabilirdim.

Yapabilirdim fakat şimdiye kadar başkalarını suçlayarak bir şey elde edememiştim. Belki de farklı bir şey yapmamın zamanı gelmişti.

"Uzaklaşmak mı? Bu sözcüğü bildiğinden haberim yoktu," diye espri yapmaya çalıştı. Ona nasıl baktığımı fark etmiş olmalı ki hemen arkasından, "Bir şeye ihtiyacın olursa, bunun ne olabileceğini bilmiyorum ama genel olarak bir şeye, beni arayabilirsin," diye ekledi. Ailesinin evinin devasa salonuna tuhaf bir şekilde göz gezdirdi, ben de ona bakmamak için gözlerimi arkasındaki duvara diktim.

Noah'yla sinir bozucu birkaç cümleden oluşan konuşmamdan ve Bayan Porter'ın birkaç defadan fazla yaptığı gergin bakışlarından sonra ufak çantamı alarak evden çıktım. Yanımda hiçbir şeyim yoktu, sadece içine birkaç kirli kıyafet ve telefon şarjımı koyduğum bu minicik çanta vardı. Daha da kötüsü, arabamın nerede olduğunu şimdi, şu anda, çiseleyen yağmurun altında hatırlamış olmam beni fena halde kızdırdı. *Lanet olsun.*

Tessa'nın annesinin evine yürüyüp Ken hâlâ oradaysa onu yakalayabilirdim fakat bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum. Ona yaklaşırsam, sevgilimle aynı havayı soluyacak olursam, kimse beni ondan ayıramazdı. Carol'ın serada benden kolayca kurtulmasına izin vermiştim fakat bunu bir daha yapmayacaktım. Tessa'nın

duvarını yıkmaya çok yaklaşmıştım. Bunu hissetmiştim ve onun da hissettiğini biliyordum. Gülümsediğini görmüştüm. İçi bomboş olan üzgün kızın, onu mahvolan tüm ruhuyla seven üzgün çocuğa gülümsediğini gördüm.

İçinde bana hâlâ bir gülümsemesini daha benim için harcayacak kadar sevgi vardı. Bunun anlamı çok büyüktü. O benim lanet dünyamdı. Belki, sadece belki, şu anda ihtiyacı olan zamanı ona verirsem, bana yarım yamalak bir ilgi gösterirdi. O lanet ilgiyi zevkle kabul edebilirdim. Ufak bir gülümseme, mesajıma bir kelimelik cevap... Bana uzaklaştırma emri falan çıkarttırmazsa, ona eskiden sahip olduğumuz şeyi hatırlatana kadar, her şeye seve seve katlanırdım.

Hatırlatmak mı? Ona daha önce nasıl biri olabileceğimi hiç göstermediğime göre sanırım bu da hatırlatma sayılmazdı. Şimdiye dek yalnızca bencilce ve korkakça davranmış, korkumun ve kendime duyduğum nefretin beni ele geçirmesine ve her seferinde ilgimi ondan uzaklaştırmasına izin vermiştim. Yalnızca kendime ve Tessa'nın tüm sevgisini ve güvenini alıp yüzüne vurmaya odaklanabilmiştim.

Yağmur hızlanıyordu ama sorun değildi. Yağmur genellikle kendi nefretimle yıkanmama yardımcı olurdu fakat bugün böyle olmadı. Bugün yağmur o kadar da kötü değildi. Neredeyse arındırıcıydı.

Metaforlardan nefret etmeseydim tabii.

36. Bölüm

Tessa

Yine yağmur yağıyor ve bahçeye ağır ve yalnız bir örtü gibi düşüyordu. Pencereye dayanmış, büyülenmişçesine yağmuru izliyordum. Eskiden yağmuru severdim; çocukken bir çeşit teselli gibi gelirdi ve o teselli ergenlik çağıma ve şimdiki yetişkinlik dönemime kadar devam etti fakat şimdi yalnızca içimdeki yalnızlığı yansıtıyordu.

Ev artık boşalmıştı. Landon ile ailesi bile evlerine dönmüştü. Onlar gittiği için mutlu muydum yoksa yalnız kaldığıma üzülüyor muydum, karar veremiyordum.

"Hey," dedi bir ses ve yatak odamın kapısı hafifçe vurularak bana aslında yalnız olmadığımı hatırlattı.

Zed bu gece annemin evinde kalmak istemiş, ben de onu geri çevirememiştim. Yatağın baş tarafına yakın bir yere oturarak kapıyı açmasını bekledim.

Birkaç saniye geçip de o hâlâ girmeyince seslendim. "Gelebilirsin."

Sanırım ben izin vermeden içeri dalan birine alışmıştım. Bunu sorun etmişliğim de yoktu tabii...

Zed küçük odaya girdi. Üzerinde hâlâ cenazede giydiği kıyafetler vardı fakat şimdi frak gömleğinin bazı düğmeleri açılmış, jöleli saçları sinerek daha yumuşak ve rahat bir görüntü almıştı.

Yatağın kenarına oturarak bana doğru kaydı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Şey, iyiyim. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum," diye dürüstçe yanıtladım. Ona, bu gece bir değil iki adam için yas tuttuğumu söyleyemedim.

"Bir yere gitmek ister misin? Ya da belki bir film izlemek falan? Kafanı dağırmak için."

Sorusunu bir dakika kadar düşündüm. Muhtemelen yapmam gerekiyordu fakat hiçbir yere gitmek ya da hiçbir şey yapmak istemiyordum. Pencerenin kenarında oturup kimsesiz yağmuru izlemekten memnundum.

"Ya da belki sadece konuşabiliriz? Seni daha önce hiç böyle görmedim. Kendinde değil gibisin." Zed elini omzuma koyunca kendime engel olamayarak ona yaslandım. Bugün ona o kadar sert davranmakla haksızlık etmiştim. Yalnızca beni teselli etmeye çalışıyordu; sadece duymak istediklerimin tam tersini söylemişti. Son zamanlarda aklımı kaçırmış olmamdan Zed sorumlu değildi, bu sadece benim hatamdı.

"Tessa?" Zed dikkatimi çekmek için parmaklarıyla yüzüme dokundu.

Utanarak başımı iki yana salladım. "Üzgünüm, dediğim gibi biraz sinirliyim." Gülümsemeye çalıştığımda o da aynı şeyi yaptı. Benim için endişeleniyordu; bunu gözlerinin o altın kahvesinde, dolgun dudaklarının gülümsemeye çalışırken aldığı şekilde görebiliyordum.

"Sorun değil. Çok fazla şey yaşıyorsun. Gel buraya." Yanındaki boşluğu işaret edince ona yanaştım. "Sana bir şey soracağım." Bronz yanakları belirgin şekilde kızardı.

Devam etmesi için cesaretlendirircesine başımı salladım. Sorusunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat beni teselli etmek için onca yolu gelmekle çok iyi bir dost olduğunu göstermişti.

"Pekâlâ, şey..." Duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Sen ve Hardin arasında ne olduğunu merak ediyordum." Altdudağını ısırdı.

Çabucak başımı çevirdim. "Hardin'le aramızda olanları konuşmalı mıyım bilmi..."

"Ayrıntı vermene gerek yok. Sadece bu kez gerçekten kesinlikle bitip bitmediğini bilmek istiyorum."

Yutkundum. Bunu söylemek güç olsa da cevap verdim. "Bitti."

"Emin misin?"

Ne? Dönüp ona baktım. "Evet ama bunu neden..."

Sözlerim, Zed'in dudaklarını benimkilere bastırmasıyla kesildi. Ellerini saçlarımın arasına soktu ve diliyle kapalı olan dudaklarımı itti. Şaşkınlıktan nefesimi tuttuğum sırada bunu bir davet olarak kabul edip ileri gitti ve bedenini benimkine biraz daha bastırarak beni uzanmaya zorladı.

Hazırlıksız yakalanmıştım, şaşırmıştım. Bedenim çabucak tepki gösterdi ve ellerimle göğsünden ittim. Bir an duraksadı ama beni öpmeye devam etti.

"Ne yapıyorsun?" dedim nihayet uzaklaştığı anda.

"Ne?" Gözleri kocaman oldu ve dudakları da benimkilere bastırmaktan kızarmıştı.

"*Bunu* neden yaptın?" Ayağa fırladım çünkü bu sevgi gösterisi beni çok öfkelendirmişti fakat fazla tepki göstermemek için çabalıyordum.

"Ne? Seni neden mi öptüm?"

"Evet!" Ona bağırdım ve sonra çabucak elimi ağzıma kapadım. İstediğim son şey annemin gelmesiydi.

"Hardin'le ayrıldığınızı söyledin! Az önce söyledin!" Onun sesi benimkinden de yüksek çıkıyordu fakat o benim gibi kendini susturmaya çalışmadı.

Neden bu yaptığının normal olduğunu düşünmüştü? Beni neden öpmüştü?

İçgüdüsel bir hareketle kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kendimi gizlemeye çalıştığımı fark ettim. "Bu senin harekete geçmen için bir davet falan değildi! Buraya bana *bir dost olarak* teselli vermeye geldiğini sanıyordum."

Alay eder gibi burnundan soludu. "Dost mu? Sana olan hislerimi biliyorsun! En başından beri biliyordun!"

Sert ses tonu karşısında afalladım. Her zaman çok anlayışlı biri olmuştu. Ne değişmişti?

"Zed, arkadaş olabileceğimiz konusunda hemfikirdin. Ona olan hislerimi biliyorsun." Göğsümdeki panik duygusuna rağmen sesimin olabildiğince sakin ve duygusuz çıkmasına özen gösterdim. Zed'i kırmak istemiyordum fakat çizgiyi aşmıştı.

Gözlerini devirdi. "Hayır, ona olan hislerini bilmiyorum çünkü siz ikiniz bir ayrılıp bir barışıyorsunuz. Haftada bir fikrini değiştiriyorsun ve ben hep bekliyorum, bekliyorum, bekliyorum."

Geri çekildim. Bu Zed'i tanıyamıyordum ve eskisini geri istiyordum. Güvendiğim ve değer verdiğim Zed burada değildi.

"Biliyorum. Sürekli bunu yaptığımızı biliyorum fakat bir konuyu açıklığa kavuşturduğumu sanıyor..."

"Sürekli yakınımda olman bu mesajı vermiyor ama." Sesi duygusuz ve soğuktu. Son iki dakikada ortaya çıkan duygusuzluğu karşısında sırtımın birkaç kez ürperdiğini hissettim.

Suçlamalarından hem alınmıştım hem de şaşırmıştım. "Sürekli yakınında değildim." *Buna inanıyor olamazdı!* "Babamın cenazesinde beni teselli etmek için kolunu omzuma atan sendin. Bunun çok güzel bir hareket olduğunu düşündüm, yanlış anlayacağını düşünmemiştim. Kesinlikle düşünmedim. Hardin oradaydı, onun önünde seninle yakınlaşabileceğimi gerçekten de düşünmüş olamazsın, değil mi?"

Küçük evin içinde bir dolabın kapandığını duydum ve Zed sesini alçaltınca çok rahatladım. "Neden olmasın? Daha önce de onu kıskandırmak için beni kullanmıştın," diye sert bir sesle fısıldadı.

Kendimi savunmak istedim fakat haklı olduğunu biliyordum. Her konuda olmasa da şu anda doğru söylüyordu. "Geçmişte bunu yaptığımı biliyorum ve bunun için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Daha önce de ne kadar üzgün olduğumu söylemiştim ve bir daha söyleyeceğim: Sen her zaman yanımdaydın ve bunun için çok minnettarım fakat bu konuda konuştuğumuzu sanıyordum. İkimizin yalnızca arkadaş olabileceğimizi anladığını düşünüyordum."

Ellerini havada salladı. "Ona o kadar kapılmışsın ki ne kadar derine battığını bile göremiyorsun." Gözlerindeki sıcak parıltı soğuyarak amber rengini almıştı.

"Zed," diyerek yenilgiyle içimi çektim. Geçirdiğim haftadan sonra onunla kavga etmek istemiyordum. "Üzgünüm, tamam mı? Gerçekten üzgünüm fakat şu anda yaptıkların kesinlikle sana yakışmıyor. *Arkadaş* olduğumuzu sanıyordum."

"Değiliz," dedi tükürür gibi. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacın olduğunu, bunun sonunda sahip olmam için gelen şans olduğunu düşünmüştüm ve sen beni bir kez daha bir kenara attın."

"Sana istediğin şeyi veremem, bunu yapamayacağımı biliyorsun. Bu benim için imkânsız. Doğru ya da yanlış, Hardin bende bir iz bıraktı ve korkarım bundan sonra kendimi sana veya başka birine veremem."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Acınası konuşmamı bitirdikten sonra Zed'in yüzündeki bakışı görmek, eskiden tanıdığım zararsız ve umut dolu Bay Collins'ten bir eser görebilmek umuduyla çırpınmama neden oldu. Fakat şimdi bu odada durmuş, geçmişte Darcy tarafından incinmiş, aslında bir yalancı olan fakat ilgi çekmek için büyüleyici ve sadık biri gibi davranan pişkin ve sahte Wickham'a bakıyordum[3].

Kapıya doğru harekete geçtim. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Elizabeth olsaydı kendime gelmem için beni omuzlarımdan tutup sarsardı. Zed'i Hardin'e karşı o kadar çok savunmuştum ki. Ona Zed'le ilgili düşüncelerinin kıskançlığından kaynaklanan saçmalıklar olduğunu söylemiştim fakat o başından beri haklıydı.

"Tessa, dur! Özür dilerim!" diye seslendi arkamdan. Ben çabucak yağmurla havaya karışmak için dış kapıyı açarken onun sesi koridorda yankılanıp annemin dikkatini çekmişti.

Bense gecenin içinde kaybolmuştum.

---

3 Jane Austen'ın *Gurur ve Önyargı* romanındaki karakterlere atıfta bulunulmuştur. (ç.n.)

37. Bölüm

Tessa

Ayaklarım beton zeminde su sıçratıyordu ve Porter'ların evine vardığımda kıyafetlerim sırılsıklam olmuştu. Zamandan haberim yoktu, saatin kaç olduğunu bile tahmin edemiyordum fakat girişteki ışıkların yandığını görünce çok sevindim. Kapıyı vurdum ve Noah'nın annesi kapıyı açtığında serin yağmurlar gibi içime bir rahatlama hissi yayıldı.

"Tessa? Tatlım! İyi misin?" Beni çabucak içeri aldı ve üzerimden temiz ahşap döşemelerinin üzerine akan suyun sesini duyduğumda yüzümü buruşturdum.

"Çok üzgünüm, ben ..." Lüks ve tertemiz salona bakarken buraya geldiğime hemen pişman oldum.

Hardin zaten beni görmek istemeyecekti. Ne düşünüyordum ki? Artık benim değildi ve öylece kollarına koşamazdım. O, olduğunu düşündüğüm adam değildi.

Benim Hardin'im tüm hayallerimin geçtiği İngiltere'de kaybolmuştu ve yerini bir yabancı alarak ikimizi de mahvetmişti. Benim Hardin'im asla uyuşturucu alıp başka bir kadına dokunmaz, kıyafetlerini giymesine izin vermezdi. Benim Hardin'im arkadaşlarının önünde benimle alay etmez, beni alelacele Amerika'ya göndermez, onun için hiçbir değerim yokmuş gibi beni bir kenara atmazdı. Zaten onun için bir değerim yoktu. Yaptıklarını saymaya devam ettikçe kendi zihnimde daha da aptal durumuna düştüğümü hissettim. Gerçek şuydu ki saydığım her şeyi tanıdığım tek Hardin

yapmıştı, defalarca yapmıştı ve şimdi bile, bu konuşmayı yapan tek kişi olmama rağmen onu savunuyordum.

Ne kadar da acınacak haldeydim.

"Çok üzgünüm, Bayan Porter. Buraya gelmemeliydim. Üzgünüm," diye delirmiş gibi özür diledim. "Lütfen buraya geldiğimi kimseye söylemeyin." Ve dönüştüğüm dengesiz kişiye yaraşacak şekilde Bayan Porter'ın beni durdurmasına fırsat vermeden yeniden koşarak dışarı çıktım.

Koşmayı bıraktığımda postanenin yanına gelmiştim. Çocukken bu köşeden hep nefret ederdim. Kasabanın en ücra köşesinde, tuğladan yapılmış, ufak bir postaneydi. Yakınlarında hiç ev veya iş yeri yoktu ve hava böyle karanlık ve yağmurluyken gözlerim bana oyun oynar, küçük bina ağaçların arasına karışırdı. Küçükken buradan hep koşarak geçerdim.

İçimdeki adrenalin etkisini kaybetmişti ve ayaklarım sürekli betona çarpmaktan ağrıyordu. Kasabanın bu kadar uzak yerlerine gelirken ne düşündüğümü bilmiyordum. Sanırım düşünmüyordum.

Zaten yerinde olduğu şüpheli olan zihnim bana bir oyun daha oynadı ve postanenin tentesinin ardından bir gölge göründü. Hayal görmüyor olma ihtimalime karşın yavaşça geri çekilmeye başladım.

"Tessa? Ne halt ediyorsun?" dedi gölge, Hardin'in sesiyle.

Koşmak için döndüm fakat o benden daha hızlıydı. Kollarını belime doladı ve kaçmama fırsat kalmadan beni göğsüne çekti. Büyük eliyle, beni kendine bakmaya zorladı ve hızla düşen yağmur damlaları görüşümü bulandırsa da gözlerimi açık tutmaya ve odaklanmaya çalıştım.

"Neden burada, yağmurda tek başınasın?" diye azarladı Hardin fırtınanın gürültüsünün içinden.

Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Hardin'in tavsiyesine uyarak istediğim şekilde hissetmek istiyordum fakat bu o kadar kolay değildi. İçimde kalan ufacık güce de ihanet etmek istemiyordum. Hardin'in yanağımdaki elinin verdiği yoğun rahatlamayı

hissedersem, yelkenleri suya indirecektim. "Cevap ver bana. Bir şey mi oldu?"

"Hayır." Yalan söyleyerek başımı iki yana salladım. Ondan bir adım uzaklaştım ve soluklanmaya çalıştım. "Neden bu kadar geç bir saatte, bu ıssız yerdesin? Porterlar'da olduğunu sanıyordum." Bir an paniğe kapıldım çünkü Bayan Porter'ın ona, çaresizce yaptığım utandırıcı ve mantıksız hareketi bir şekilde söylemiş olabileceğini düşündüm.

"Hayır, oradan yaklaşık bir saat önce çıktım. Taksi bekliyorum. O pisliğin yirmi dakika önce burada olması gerekiyordu." Hardin'in kıyafetleri sırılsıklamdı, saçlarından sular damlıyordu ve tenime dokunan eli titriyordu. "Söylesene, neden yarı çıplak ve ayakkabısız bir halde buradasın?"

Sakin olmak için çaba sarf ettiğini anlayabiliyordum fakat maskesi sandığı kadar sağlam değildi. O yeşil gözlerindeki telaşı çok net görebiliyordum. Bu karanlıkta bile gözlerinin ardında kabaran fırtınayı görebiliyordum. Biliyordu; her zaman her şeyi biliyordu.

"Hiç. Önemli bir şey değil." Ondan bir adım uzaklaştım fakat yalanıma inanmamıştı. Bana doğru bir adım atarak az öncekinden daha fazla yaklaştı. Bu talepkârlığından hiçbir zaman taviz vermezdi.

Yağmurun içinde farlar belirdi ve bir kamyonetin yaklaştığını görünce kalbim göğsümde deli gibi atmaya başladı. Beynim de kalbime yetişti ve *bu kamyoneti tanıdığımı* fark ettim.

Kamyonet durunca Zed motoru kapamadan indi ve yanıma koştu. Hardin aramıza girerek onu daha fazla yaklaşmaması için sessizce uyardı. Bu da fazlasıyla alıştığım ve bir daha görmek istemediğim manzaralardan biriydi. Hayatımın her yönü bir döngüye girmiş gibiydi. Tarih tekerrür ettikçe benden bir parça alıp götüren kısır bir döngüydü bu.

Hardin'in sesi yağmura rağmen yüksek ve netti: "*Ne yaptın?*"

"Sana ne anlattı?" diye karşı saldırıya geçti Zed.

Hardin ona bir adım daha yaklaştı. "Her şeyi," diyerek yalan söyledi.

Zed'in yüzündeki ifadeyi anlamaya çalıştım. Üzerimize yansıyan farlarının yardımına rağmen net bir şekilde görmek imkânsızdı.

"O zaman beni öptüğünü söyledi yani, öyle mi?" Zed alaycı bir şekilde gülümserken sesinde hain ve tatmin olmuş bir ton vardı.

Kendimi Zed'in yalanlarına karşı savunamadan, bir çift far daha geceyi aydınlatarak bu kargaşaya katıldı.

"*Ne* yaptı?" diye bağırdı Hardin.

Bedeni hâlâ Zed'e dönüktü ve taksinin farları ortadaki boşluğa yansıdığından Zed'in yüzüne yayılan kibirli gülümsemeyi görebildim. Benim hakkımda Hardin'e nasıl böyle yalan söyleyebilyordu? Hardin ona inanacak mıydı? Daha da önemlisi inanıp inanmaması bir şey değiştirir miydi?

Bunların herhangi birinin gerçekten önemi var mıydı?

"Bu konu Sam'le ilgili öyle değil mi?" diye sordu Hardin, Zed karşılık veremeden.

"Hayır, değil!" Zed eliyle yüzündeki yağmur sularını sildi.

Hardin parmağını suçlarcasına ona uzattı. "Evet, öyle! Biliyordum! O fahişe yüzünden Tessa'nın peşinden koştuğunu biliyordum!"

"O fahişe değildi! Ve bu yalnızca onunla ilgili değil. Tessa'ya değer veriyorum! Tıpkı Samantha'ya verdiğim gibi ve sen gelip her şeyi mahvettin! Her zaman ortaya çıkıp her şeyi benim için mahvetmek zorundasın, değil mi?" diye bağırdı Zed.

Hardin ona bir adım daha yaklaştı fakat bana, "Taksiye bin, Tessa," dedi.

Onu duymazdan gelerek olduğum yerde kaldım. *Samantha kimdi?* Bu isim biraz tanıdık geliyordu fakat çıkaramıyordum.

"Tessa, taksiye bin ve beni bekle. Lütfen," dedi Hardin sıktığı dişlerinin arasından. Sabrı tükeniyordu ve Zed'in yüzündeki bakıştan anlaşıldığı kadarıyla onunki çoktan taşmıştı.

"Lütfen kavga etme, Hardin. Lütfen bunu bir kez daha yapma," diye yalvardım. Kavgadan bıkmıştım. Babamın cansız

ve soğuk bedenini bulduktan sonra bir vahşet sahnesi daha izleyebileceğimi sanmıyordum. "Tessa..." diye söze başladı fakat ben araya girdim.

Hardin'e oradan benimle ayrılması için yalvarırken akıl sağlığımın son kırıntıları da kayboldu. "Lütfen, korkunç bir haftaydı ve bunu görmek istemiyorum. Lütfen, Hardin. Benimle taksiye bin. Beni buradan götür, lütfen."

38. Bölüm

Hardin

Taksiye bindiğimden beri Tessa tek kelime bile etmemişti ve ben yorum yapacak kadar sakinleşmeye çalışmakla meşguldüm. Onu dışarıda, karanlıkta, bir şeyden –Zed'den– kaçarken görmek sinirlerimi fena halde ayağa kaldırıyordu ve kendimi öfkeme kaptırmam, onu serbest bırakmam çok kolaydı.

Fakat bunu yapamazdım. Bu kez değil. Bu kez ona ağzımı ve yumruklarımı kontrol edebileceğimi kanıtlayacaktım. Zed'in kafasını hak ettiği şekilde beton kaldırımda ezmek yerine onunla bu taksiye binmiştim. Tessa'nın bunu fark ettiğini ve bana biraz da olsa yardımcı olacağını umuyordum.

Tessa henüz kaçmaya kalkışmamıştı ve eşyalarını alması için taksiciye annesinin evini tarif ettiğimde bir şey söylemedi. Bu iyiye işaretti. Öyle olmalıydı. Kıyafetleri sırılsıklamdı ve bedeninin her tarafına yapışmıştı, saçları ise alnına yapışmıştı. Alnındaki saçları geriye itti ve başa çıkamadığı tutamlar ittiği yerde kalmayınca iç geçirdi. Uzanıp saçlarını kulaklarının arkasına atmamak için kendimi çok zor tuttum.

"Biz içeri girdiğimizde burada bekleyin," dedim taksiciye. "Beş dakikaya kalmaz döneriz. Bu yüzden taksiyi kımıldatmayın."

Zaten beni almaya geç gelmişti ve beklemeyi sorun etmemesi gerekirdi. Şikâyet ettiğim yoktu elbette; eğer gecikmeseydi lanet yağmurun altında yürürken Tessa'ya rastlayamayacaktım.

Tessa kapıyı açtı ve bahçeyi geçti. Yağmur üzerine yağarak bedenini bir kalkan gibi sararak benden adeta uzaklaştırırken hiç

rahatsız olmadı. Taksiciye beklemesini ikinci kez hatırlattıktan sonra, yağmur bizi daha fazla ayırmadan aceleyle peşinden gittim.

Nefesimi tuttum ve evin önüne park etmiş olan kırmızı kaymoneti görmezden gelmek için kendimi zorladım. Nasıl olduysa Zed, sanki Tessa'yı nereye götüreceğimi biliyormuş gibi buraya daha önce gelmişti. Fakat kendimi kaybetmemeliydim. Kendimi tutabildiğimi ve onun hislerini kendiminkinden önde tuttuğumu Tessa'ya göstermeliydim.

Eve girip gözden kayboldu ve aramızda yalnızca saniyeler vardı. Fakat içeri girdiğimde Carol çoktan onun üzerine atılmıştı bile.

"Theresa, bunu daha kaç kez yapacaksın? Kendini sürekli işe yaramayacağını bildiğin bir şeye atıp duruyorsun!"

Zed salonun ortasında durmuş yerlere su damlatıyordu. Tessa parmağını burun kemerininin üstüne bastırmıştı. Bu gerginliğinin göstergesiydi ve ben bir kez daha ağzımı kapalı tutmak için çabaladım.

Edeceğim tek bir yanlış söz onun burada kalmasına, aramızda saatler sürecek bir uzaklığa neden olabilirdi.

Tessa yarı buyurgan yarı yalvarır gibi elini kaldırdı. "Anne, lütfen susar mısın? Bir şey yaptığım yok, yalnızca buradan gitmek istiyorum. Burada olmak iyi gelmiyor ve Seattle'da bir mesleğim ve girmem gereken derslerim var."

Seattle mı?

"Bu gece Seattle'a mı dönüyorsun?" dedi Carol şaşkın bir şekilde kızına.

"Bu gece değil ama yarın. Seni seviyorum, anne ve nereden geldiğini biliyorum ve ben gerçekten de..." Tessa bana baktığında gri gözlerindeki kararsızlık açıkça görülebiliyordu, "Landon'a yakın olmak istiyorum. Şu anda Landon'ın yanında olmak istiyorum."

Ah...

Zed lanet ağzını açtı: "Ben seni götürürüm."

Kendime engel olamadım, önerisini reddettim. "Hayır, götürmeyeceksin."

Sabırlı olmaya falan çalışıyorum tamam fakat bu kadarı da fazlaydı. Zed ona bakamadan içeri dalıp Tessa'nın çantasını kapıp sonra da onu dışarıdaki taksiye götürmeliydim.

Yüzünde dakikalar önceki alaycı gülümsemenin aynısı belirdi ve adeta bana meydan okuyordu. Benim sabrımı taşırmaya çalışıyor, Tessa ve annesinin önünde kendisine saldırmamı istiyordu. Her zamanki gibi benimle oyun oynamak istiyordu.

Fakat bu gece olmazdı. Onun piyonu olma zevkini tattırmayacaktım.

"Tessa, çantanı al," dedim. Fakat iki kadının da kaşlarını çatması, seçtiğim sözcükleri gözden geçirmeme neden oldu. "Lütfen, lütfen çantanı alır mısın?"

Tessa'nın yüzündeki sert ifade yumuşadı ve koridoru geçip eski odasına yöneldi. Carol bir bana bir Zed'e baktıktan sonra konuştu. "Ne oldu da yağmurda koşturdu? Bunu hanginiz yaptı?" Öldürecek gibi bakıyordu ve bakışları gerçekten komikti.

"O yaptı," dedik çocuk gibi ikimiz de aynı anda birbirimizi işaret ederek.

Carol gözlerini devirdi ve dönüp kızının peşinden dar koridora girdi. Zed'e baktım. "Artık gidebilirsin."

Carol'ın beni duyduğunu biliyordum fakat o anda umurumda değildi.

"Tessa gitmemi istemedi, yalnızca kafası karışık. Bana kendisi geldi ve burada onunla kalmam için yalvardı," dedi tükürür gibi. Başımı iki yana salladım fakat o devam etti. "Artık seni istemiyor. Onunla ilgili son kredini de harcadın ve bunu biliyorsun. Bana nasıl baktığını, beni nasıl istediğini görüyorsun."

Yumruklarımı sıktım ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Tessa bir an önce çantasıyla gelmezse, döndüğünde salon kırmızıya boyanmış olacaktı. Bu pislik ve onun lanet olası gülümsemesi...

Tessa onu öpmezdi. Bunu yapmazdı.

Zihnimde, kâbusumdan görüntüler belirdi ve beni sabrımın sınırına bir adım daha yaklaştırdı. Zed'in elleri Tessa'nın koca-

man olmuş karnındaydı ve Tessa'nın tırnakları ise onun sırtında geziyordu. Tıpkı her zaman başkalarının kızlarına asıldığı gibi...

Tessa bunu yapmazdı. Onu öpmezdi.

"Bu işe yaramayacak," dedim sözcükleri ağzımdan güçlükle çıkararak. "Onun önünde sana saldırmama neden olamayacaksın. Bu kez değil."

Lanet olsun, o kahrolası kafasını yarmak ve beyninin kafatasından dökülüşünü izlemek istiyordum. Çok istiyordum.

Koltuğun kenarına oturup gülümsedi. "Bunu benim için çok kolaylaştırdın. Bana beni ne kadar istediğini daha yarım saat önce söyledi." Saate bakar gibi boş bileğine baktı. O yalnızca sahtekâr bir aşağılıktı.

"Tessa!" diye seslendim, bu pisliğin varlığına daha kaç saniye katlanmam gerektiğini anlamak için. Evin içine bir sessizlik doldu ve ardından Tessa ile annesinin fısıldaşmaları duyuldu. Gözlerimi kapadım ve Carol'ın Tessa'yı bu boktan yerde bir gece daha kalmaya ikna etmemiş olmasını diledim.

"Bu seni deli ediyor, öyle değil mi?" diye alay etti Zed, beni kışkırtmaya devam ederek. "Sen Sam'i becerdiğinde ben neler hissettim sanıyorsun? Senin şu an hissettiğin o tatlı kıskançlıktan bin kat daha kötü bir histi."

Sanki Tessa'ya olan hislerimin derinliğini bilebilecekmiş gibi. Ona bıkkın bir ifadeyle baktım. "Sana sesini kesip gitmeni söyledim. Seni ve Sam'i kimse takmıyor. Çok kolay elde edilecek biriydi, zevkime hitap etmeyecek kadar kolaydı, hepsi bu." Zed bana doğru bir adım attı ve ben de boyumun ona karşı olan birçok üstünlüğümden biri olduğunu hatırlatmak için dik durdum. Onunla uğraşma sırası bana gelmişti. "Ne? O kıymetli Samantha'n hakkında bunları duymak hoşuna gitmedi mi?"

Zed'in gözleri susmam için beni uyaran bir ifadeyle karardı. Tessa'yı öpecek ve onun duygularını bana karşı koz olarak kullanmaya kalkışacak kahrolası cesareti vardı, öyle değil mi? Görünüşe göre bende de akıtacak büyük büyük miktarda zehir olduğunu bilmiyordu.

"Kes sesini," diye çıkıştı beni biraz daha sinirlendirerek. Bu kez ellerimi kendime saklıyor olabilirdim fakat zaten sözlerim daha büyük bir etki yaratacaktı.

"Neden?" Ben sözlerimle Zed'e işkence ederken Tessa'nın hâlâ annesiyle meşgul olduğundan emin olmak için koridora doğru baktım. "Onu becerdiğim gece neler olduğunu duymak istemiyor musun? Gerçekten de pek iyi hatırlamıyorum fakat anladığım kadarıyla onun için çok yeni bir his olacaktı ki bunu günlüğüne yazmıştı. Hatırda kalacak biri değildi sanırım fakat *istekliydi*."

Zed'in ondan ne kadar hoşlandığını biliyordum ve o zamanlar ilişkileri olduğundan Sam'i elde etmenin zor olacağını düşünmüştüm. Fakat bir oyuncaktan çok yük haline dönüşünce yanıldığımı anladım. "Ama onu evire çevire becerdim, bu konuda seni temin edebilirim. Herhalde sonrasında o hamilelik saçmalığını bu yüzden çıkardı. Bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Bir an, çok kısacık bir an, duraksadım ve öğrendiğinde nasıl hissetmiş olabileceğini düşündüm. O kızın peşine düşerken kafamdan neler geçtiğini hatırlamaya çalıştım. Çıktıklarını biliyordum. Zed'in Vance'teki fotokopi odasında onun ismini söylediğini duymuştum ve o anda meraklanmıştım. Zed'i yalnızca birkaç haftadır tanıyordum ve onunla kafa bulmanın eğlenceli olabileceğini düşünmüştüm.

"Bir de dostum olacaktın." Acınası sözleri aramızda asılı kaldı.

"Dostun mu? O aşağılıkların hiçbiri dostun değildi. Seni tanımıyordum bile, kişisel bir şey değildi." Tessa'nın yakınlarda olmadığından emin olmak için koridora baktım sonra bir adım yaklaşarak yumruğumla gömleğinin yakasından tuttum. "Tıpkı Noah'nın onunla görüştüğünü bildiğin halde Stephanie'nin seninle Rebecca'yı tanıştırması gibi kişisel hiçbir şey yoktu. Tessa'yla uğraşarak yapmaya çalıştığın şey ise kişisel. Benim için ne kadar değerli olduğunu biliyorsun. Onun değeri herhangi bir ofis fahişesinin sendeki değerinden çok daha fazla."

Beni iterek duvara çarpmama neden olduğunda hazırlıksız yakalandım. Resim çerçeveleri sarsılarak yere düştü ve Tessa ile annesinin koridordan koşarak gelmelerine neden oldu.

"Siktir git! Tessa'yı da becerebilirdim. Bu gece ortaya çıkmasaydın kendini bana kolaylıkla verirdi!" Yumruğunu ağzıma indirdi ve Tessa dehşet içinde çığlık attı. Ağzıma o sert bakır tadı doldu ve ağzımdaki kanı çabucak yuttuktan sonra kolumla dudaklarımı ve çenemi sildim.

"Zed!" diye bağırdı Tessa, benim yanıma koşarak. "Git! Hemen!" O küçük yumruklarını onun göğsüne bastırdı ve ben onu tutarak aralarındaki mesafenin açılmasını sağladım.

Yalnızca Tessa hakkında bu şekilde konuştuğunu duymak bile beni çileden çıkarmıştı. Tessa'yı başından beri bunun için uyarıyordum: Zed hiçbir zaman Tessa'yı kandırarak inanmasını sağladığı o tatlı, masum adam olmamıştı.

Tessa'ya bir şeyler hissettiğini biliyordum, bu konuda kör değildim fakat amacı hiçbir zaman zararsız olmamıştı. Az önce bunu Tessa'ya kanıtlamıştı ve daha mutlu olamazdım. Bencil bir pisliktim fakat aksini hiç iddia etmemiştim.

Zed başka hiçbir şey söylemeden kapıdan yağmurlu havaya çıktı. Yola çıkarken farlarının ışığı pencerelerden içeri yansıdı ve sonra da sokakta ilerleyerek gözden kayboldu.

"Hardin?" Tessa'nın sesi yumuşak ve bitkin geliyordu. Bu taksinin arka koltuğunda tek kelime bile etmeden neredeyse bir saattir oturuyorduk.

"Evet?" Sesim çatlayınca boğazımı temizledim.

"Samantha kim?"

Annesinin evinden ayrıldığımızdan beri bu soruyu sormasını bekliyordum. Ona yalan söyleyebilir, Zed'i hak ettiği şekilde bir pislik gibi gösterecek bir hikâye uydurabilirdim ya da ilk kez dürüst davranabilirdim.

"Vance'te stajyerlik yapan bir kız. Zed'le birlikteyken onu becermiştim." Yalan söylememeye karar vermiştim fakat Tessa irkilince bu sert sözleri kullandığıma pişman oldum. "Üzgünüm, yalnızca dürüst olmak istiyordum," diye ekledim sözlerimi yumuşatmaya çalışarak.

"Onunla yattığında Zed'in kız arkadaşı olduğunu biliyor muydun?" Yalnızca onun yapabildiği şekilde doğrudan içime baktı.

"Evet, biliyordum. Bu yüzden yaptım." Su yüzüne çıkmaya başlayan belli belirsiz vicdan azabına aldırmadan omuz silktim.

"Neden?" Gözlerime bakarak düzgün bir cevap bekledi fakat böyle bir cevabım yoktu. Yalnızca doğruyu, pis, korkunç gerçeği söyleyebilirdim.

"Bahanem yok, benim için sadece bir oyundu." İçimi çektim ve keşke böyle bir pislik olmasaydım diye düşündüm. Zed veya Samantha için değil fakat şu anda bir açıklama beklerken bile gözlerinde yargılayan bir ifade olmayan bu tatlı ve güzel kız için bunu diledim.

"Seninle tanışmadan önce aynı kişi olmadığımı unutuyorsun. Tanıdığın adama hiç benzemiyordum. Şey, şimdi de perişan biri olduğumu düşündüğünü biliyorum fakat inan bana, o zaman beni tanısaydın daha çok nefret ederdin." Gözlerimi ondan ayırıp pencereden dışarı baktım. "Dışarıdan öyle görünmediğini biliyorum fakat bana gerçekten de çok yardım ettin, bana bir amaç verdin, Tess."

Tessa'nın aniden verdiği nefesi duydum ve sözlerimin dışarıdan kulağa nasıl geldiğini nasıl düşününce yüzümü ekşittim.

Eminim zavallı ve samimiyetsiz geliyordu.

"Peki, nedir bu amaç?" diye sordu çekingen bir tavırla, gecenin ani sessizliğinin içinde.

"Ben de hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum. Fakat anlayacağım, o yüzden ben cevabı bulana kadar lütfen yanımda olmaya çalış, olur mu?"

Bana baktı fakat sessiz kaldı.

Bunun için minnettardım çünkü şu anda reddedilmeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum. Başımı çevirdim ve etrafımızı saran simsiyah manzaraya baktım; Tessa'nın ağzından kesin ve üzücü bir cevap çıkmadığına sevinmiştim.

39. Bölüm

Tessa

Uyandığımda, belime dolanan kollar beni arabadan çıkarıyordu. Taksinin üzerindeki beyaz ışık, geçirdiğim geceyi hatırlattı. Bir an panikledim ve etrafıma baktım fakat sonra Ken'in evinin önünde olduğumuzu fark ettim, şeyde değildik...

"Seni oraya asla götürmem," dedi Hardin kulağıma, henüz düşüncesi zihnime tam olarak yerleşmeden beni endişelendirecek olan şeyin ne olduğunu bildiği için.

Hardin beni yoldan eve taşırken itiraz etmedim. Karen uyanıktı ve kucağında bir yemek kitabıyla pencerenin yanında oturuyordu. Hardin beni yere indirdiğinde bacaklarımı biraz güçsüz hissettim.

Karen ayağa kalktı ve bana sarılmak için yanıma geldi. "Sana ne getireyim, canım? Karamelli pasta yaptım; bayılacaksın." Gülümsedi ve sıcak eliyle elimi tutup beni mutfağa götürürken Hardin bize bakmadı.

"Çantanı yukarı çıkarıyorum," dediğini duydum. "Landon uyuyor mu?" diye sordu annesine.

"Sanırım fakat uyandırırsan bunu sorun etmeyeceğine eminim. Saat daha erken." Karen gülümsedi ve onu durdurmama fırsat kalmadan bir tabağa karamelle süslenmiş ufak bir pasta koydu.

"Hayır, sorun değil. Onu yarın görebilirim."

Landon'm annesinin gözleri üzerimdeydi ve o tanıdık şefkatiyle yumuşak bir şekilde bakıyordu. Parmaklarıyla gergin bir şekilde ince parmağındaki evlilik yüzüğüyle oynuyordu. "Zamanlamamın çok kötü olduğunu biliyorum ve çok üzgünüm fakat seninle bir konuda

konuşmak istiyordum." O sıcak, kahverengi gözleri endişeli bir ifadeyle parladı ve iki bardak süt doldururken pastadan bir lokma almam için elini sallayarak işaret etti.

Devam etmesi için başımı salladım çünkü ağzım enfes pastayla doluydu. Çok uzun bir gündü ve çok gergindim bu yüzden daha önce bir şey yiyememiştim. Bir dilim daha almak için uzandım.

"Zaten hayatında çok fazla şey olduğunu biliyorum, bu yüzden seni rahat bırakmamı istersen söylemen yeterli. Söz veriyorum anlayışla karşılarım fakat bir konuda senin fikrini duymayı çok istiyorum."

Pastanın tadını çıkarırken ona bir kez daha başımı salladım.

"Hardin ve Ken'le ilgili."

Gözlerim kocaman oldu ve pasta anında boğazıma takıldı. Süte uzandım. *Biliyor muydu? Hardin bir şey mi söylemişti?*

Ben soğuk sütü içerken Karen da sırtıma hafifçe vurdu ve daireler çize çize ovarken devam etti, "Hardin nihayet ona sabırlı davranmaya başladığı için Ken çok mutlu. Sonunda oğluyla bir ilişki kurmaya başlamış olması onu çok mutlu ediyor. Bu her zaman istediği bir şeydi. Hardin onun en büyük pişmanlığı ve onu seneler boyunca o şekilde görmek bana çok acı verdi. Onun da hatalar –çok fazla hata– yaptığını biliyorum ve bunlara bahaneler uydurmam imkânsız." Gözleri yaşlarla doldu ve parmak uçlarıyla gözlerinin kenarlarını hafifçe sildi. "Üzgünüm," dedi gülümseyerek. "Perişan haldeyim."

Birkaç derin nefesten sonra ekledi: "Artık eski halinden eser yok. Yıllarca içmedi ve tedavi gördü, yıllar boyunca eskileri hatırlayarak vicdan azabı çekti."

Biliyordu. Karen, Trish ile Christian arasında olanları biliyordu. Göğsüm sıkıştı ve benim de gözlerim doldu. "Ne söyleyeceğini biliyorum." Bu ailenin acısını hissediyordum. Onları kendi ailem gibi seviyor, sırlar, bağımlılıklar ve pişmanlıkları olan bu ailedeki herkesin acısını hissediyordum.

"Öyle mi?" Biraz rahatladığını belli edecek şekilde nefes verdi. "Landon sana bebekten söz etti mi? Bunu yapacağını tahmin etmeliydim. O zaman Hardin de biliyordur, öyle mi?" Yeniden öksürmeye

başladım. Karen'ın yüzümdeki ifadeyi izlediği tuhaf bir öksürük krizinin ardından nihayet konuştum. "*Ne?* Bebek mi?"

"O zaman bilmiyorsun." Küçük bir kahkaha attı. "Normalde hamile bir kadından bekleyeceğin yaştan çok daha büyük olduğumu biliyorum fakat henüz kırklarımın başındayım ve doktorum beni yeterince sağlıklı olduğum konusunda temin et..."

"Bebek mi?" Christian'ın Hardin'in babası olduğunu bilmediği için rahatlamıştım fakat bu sürprizin de *ötesindeydi.*

"Evet." Gülümsedi. "Ben de senin kadar şok oldum. Ken de aynı şekilde. Benim için çok endişeleniyordu. Landon neredeyse kriz geçirdi, tüm doktor randevularımı biliyordu fakat ona ne için doktora gittiğimi söylememiştim o yüzden zavallıcık hasta olduğumu sandı. Kendimi çok kötü hissettim ve bunu itiraf etmeliydim. Planlanmış bir şey değildi," gözlerime baktı, "fakat artık hayatımızın bu geç evresinde bir çocuğumuz daha olacağını öğrenmenin ilk şokunu atlattığımız için mutluyuz."

Ona sarıldım ve günlerdir ilk kez mutlu olduğumu hissettim. İçimdeki merkeze oturan hiçliğin yerinde mutluluk vardı. Karen'ı çok seviyordum ve onun için çok heyecanlıydım. Bu çok güzel bir histi. Bir daha hiç böyle hissetmeyeceğimden endişelenmeye başlamıştım.

"Bu harika! Ikiniz adına çok sevindim!" dedim heyecanla ve Karen beni saran kollarını biraz daha sıktı. "Teşekkürler, Tessa. Sevineceğini biliyordum ve bunun gerçekliğiyle yaşadıkça, oldukça heyecanlı bir hale geliyor." Geri çekildi ve yanağımdan öptü, sonra gözlerime baktı. "Yalnızca bu konuda Hardin'in ne hissedeceğinden endişeliyim."

Ve o anda Karen için hissettiğim mutluluk yarıda kesilerek yerini Hardin için duyduğum endişeye bıraktı. Tüm hayatı bir yalandan ibaretti ve öğrendikleriyle baş edebildiği söylenemezdi. Babası olduğuna inandığı kişinin şimdi başka bir çocuğu olacaktı ve Hardin unutulacaktı. Bu doğru olsa da olmasa da zihninin o tarafa kayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Karen da bunu bildiği için bu haberi verme konusunda çok endişeliydi.

"Ona ben söylesem senin için sorun olur mu?" diye sordum. "İstemezsen, anlayışla karşılarım."

Zihnimin bu konuda fazla derinlere dalmasına izin vermedim. Burada sınırları biraz aştığımın farkındaydım fakat Hardin'i terk edeceksem, arkamda bir enkaz bırakmadığımdan emin olmak istiyordum.

Bu bir bahane, diye uyardı bir yanım.

"Hayır, elbette sorun olmaz. Dürüst olmam gerekirse bunu sormanı bekliyordum. Bunun seni korkunç bir duruma soktuğunu biliyorum ve kendini bu konuya karışmaya *mecbur* hissetmeni istemiyorum fakat bunu ona Ken söylerse, Hardin'in göstereceği tepkiden *gerçekten* korkuyorum. Sen onu herkesten iyi idare ediyorsun."

"Sorun değil, gerçekten. Onunla yarın konuşurum."

Bana bir kez daha sarıldı. "Senin için zor bir gün oldu. Bu konuyu açtığım için üzgünüm. Beklemeliydim. Sadece bunun Hardin için sürpriz olmasını istemedim, özellikle de artık karnım biraz büyümeye başladığı için. Zaten oldukça zor bir hayatı var ve onun için her şeyi kolaylaştırmak için elimden geleni yapmak istiyorum. Bu ailenin bir parçası olduğunu ve hepimizin onu çok sevdiğini ve bu bebeğin bunu değiştirmeyeceğini bilmesini istiyorum."

"Biliyor," dedim söz verircesine. Henüz bunu kabullenmek istemiyor olabilirdi belki fakat biliyordu.

Ayak sesleri merdivenin sonuna geldiğinde Karen ve ben refleks olarak birbirimizden ayrıldık. İkimiz de yanaklarımızı sildik ve Hardin içeri girerken ben pastadan bir lokma daha aldım. Duş almış ve kıyafetlerini değiştirmişti. Şimdi üzerinde bacakları fazla kısa olan bir eşofman vardı. Bacağında WCU logosu olması, Landon'ın kıyafetlerini giydiğini gösteriyordu. Yoksa Hardin armalı şeyler giyecek biri değildi.

Başka yerde olsak, eşofmanı konusunda onunla dalga geçebilirdim. Ama değildik. Olabilecek en kötü fakat benim için de en iyi yerdeydik, bu oldukça kafa karıştırıcı ve karmaşık bir konuydu. Fakat zaten ilişkimizde sağlıklı bir denge ve düzen hiçbir zaman olmamıştı, ayrılışımızın farklı olması için bir sebep var mıydı?

"Ben yatıyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu çatallı ve alçak bir sesle. Ona baktım fakat o çıplak ayaklarına bakıyordu. "Hayır, ama teşekkürler."

"Eşyalarını konuk odasına, senin odana bıraktım."

Başımla onayladım. Akıl sağlığı bozuk, güvenilmez olan tarafım Karen'ın yanımızda olmamasını dilerdi fakat mantıklı, katı ve daha büyük olan yanım ise burada olduğuna mutluydu. Hardin merdivenden çıkıp gözden kayboldu ve ben de Karen'a iyi geceler dileyerek yukarı çıktım.

Kısa süre sonra kendimi, hayatımın en güzel gecelerinden bazılarını geçirdiğim odanın dışında buldum.

Elimi kapının koluna götürmek üzere kaldırdım fakat sonra soğuk metal elimi yakmış gibi çabucak çektim. Bu döngünün sona ermesi gerekiyordu ve her dürtüme, benliğimin ona yakın olmak isteyen her bir santimine yenilirsem, sürekli devam eden bu hata ve kavga döngüsünden asla kurtulamayacaktım.

Konuk odasının kapısını arkamdan kapayıp kilidi çevirdiğimde nihayet rahat bir nefes aldım. Keşke genç halim aşkın ne kadar tehlikeli olabileceğini bilseydi diye düşünerek uykuya daldım. Bu kadar acı vereceğini bilseydim, beni nasıl bir kumaş gibi paramparça edeceğini ve sonra yeniden dikerek bir kez daha parçalayacağını bilseydim, Hardin Scott'tan elimden geldiğince uzak dururdum.

40. Bölüm

Tessa

"Tessie! Buradayım, buraya gel!" diye seslendi babam heyecanlı bir sesle.

Küçük yatağımdan çıkıp yanına koştum. Aceleyle koşarken neredeyse sabahlığımın açık olan kuşağına takılıyordum ve salona dalarken el yordamıyla kuşağı yeniden bağladım. Annem ve babam muhteşem şekilde süslenmiş ve ışıklandırılmış bir ağacın yanında duruyorlardı.

Yeni yılı her zaman çok sevmiştim.

"Bak, Tessie, sana bir hediye aldık. Artık bir yetişkin olduğunu biliyorum fakat bunu gördüm ve sana almadan edemedim." Babam gülümsedi ve annem de ona yaslandı.

Yetişkin mi? Ayaklarıma baktım ve babamın sözlerinin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. Ben yetişkin değildim; en azından öyle olduğumu düşünmüyordum.

Elime küçük bir kutu tutuşturdular ve fazla düşünmeden, hevesli bir şekilde parlak kurdeleyi çekip çıkardım. Hediyelere bayılırdım. Çok sık hediye almadığım için, aldığım anlar benim için özel olurdu.

Paketi açarken başımı kaldırıp baktım fakat annemin heyecanı beni huzursuz etti. Onu hiç bu şekilde gülümserken görmemiştim ve babamın ise zaten orada olmaması gerektiğini hissediyordum fakat bunun nedenini hatırlamıyordum.

Ben kutunun kapağını kaldırırken, "Haydi, çabuk aç!" diye ısrar etti babam.

Heyecanla başımı aşağı yukarı salladım ve elimi kutuya soktum... fakat parmağıma sivri bir şey batınca hızla geri çektim. Parmağımın acısından neredeyse küfredecektim, kutuyu yere düşürdüm. Halının üzerine bir şırınga düştü. Yeniden başımı kaldırıp onlara baktığımda, babamın beti benzi atmıştı ve gözleri boş bakıyordu.

Annemin gülümsemesi yine pırıl pırıldı, daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı; aniden kör edici bir güneş kadar parlaklaştı. Babam eğildi ve yerdeki şırıngayı hızla kaptı. Elindeki iğneyle bana doğru bir adım attığında geri çekilmeye çalıştım fakat ayaklarım hareket etmiyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım hareket etmiyorlardı ve çaresizce orada kalmıştım ve babam elindeki silahı koluma sapladığında sadece çığlık atabildim.

"Tessa!" Omuzlarımdan sarsan Landon'm sesi heyecanlı, yüksek ve korkutucuydu.

Nasıl olduysa yatağın içinde oturuyordum ve tişörtümün rengi terden değişmişti. Landon'a baktım ve sonra koluma bakarak delirmiş gibi iğne izlerini aradım.

"*İyi* misin?" diye bağırdı.

Soluklanmaya çalıştım; nefes almaya ve sesimi kullanmaya çalışırken göğsüm acıyordu. Başımı iki yana sallayınca Landon omuzlarımı tutan ellerini biraz daha sıktı.

"Çığlık attığını duydum ve bu yüzden..." Hardin içeri dalınca Landon sustu. Hardin'in yanakları koyu kırmızıydı ve gözleri korku içindeydi. "Ne oldu?" Landon'ı üzerimden çekip yatağın üzerine, yanıma oturdu. "Çığlık attığını duydum; ne oldu?" Ellerini yanaklarıma koydu ve başparmaklarıyla yanaklarımdaki yaşları sildi.

"Bilmiyorum. Rüya gördüm," diyebildim.

"Nasıl bir rüyaydı?" Hardin fısıldar gibi konuşuyordu ve başparmakları hâlâ her zamanki gibi yavaşça gözlerimin altında kayıyordu.

"Senin gördüklerinden," diye karşılık verdim, onunki kadar alçak sesle.

İç geçirerek kaşlarını çattı. "Ne zamandan beri? Ne zamandan beri benimki gibi rüyalar görüyorsun?"

Kafamı toplamak için bir an durdum. "Sadece onu bulduğumdan beri ve sadece iki kez gördüm. Nereden çıktıklarını bilmiyorum."

Gergin elini saçlarının arasından geçirdi ve bu tanıdık hareketle kalbimin acıdığını hissettim. "Şey, eminim babasının cansız bedenini bulan herkes..." Cümlenin yarısında durdu. "Lanet olsun, affedersin, sözlerimi tartarak konuşmalıyım." Canı sıkkın bir şekilde iç geçirdi.

Gözlerini yüzümden çekip başucumdaki komodine baktı. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Su?" Gülümsemeye çalıştı fakat zoraki ve hatta hüzünlü bir ifadeyle gülümseyebildi. "Son birkaç gündür sana binlerce kez su önermiş gibi hissediyorum."

"Sadece uykuma devam etmek istiyorum."

"Burada kalayım?" dedi yarı istekli, yarı soru sorar bir tonla.

"Bunun iyi bir fikir..." Landon'a baktım. Onun bizimle birlikte odada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Sorun değil." Hardin'in gözleri arkamdaki duvara bakıyordu. "Anlıyorum."

Yenilgiye uğramış gibi omuz silktiğinde, kollarımı ona dolayıp benimle uyusun diye yalvarmamak için kendime olan saygımın son damlasına kadar direnmem gerekti. Onun beni teselli etmesine, uyurken kollarını belime dolamasına ve başımı göğsüne yaslamaya ihtiyacım vardı. Ben uyurken, benim ona her zaman verdiğim huzuru vermesine ihtiyacım vardı fakat o artık sırtımı yasladığım güvenlik ağım değildi. Hiç olmuş muydu ki? Bir vardı, bir yoktu, ona neredeyse hiçbir zaman ulaşılamıyordu ve sürekli benden ve sevgimizden kaçıyordu. Onu bir daha kovalayamazdım. O kadar ulaşılmaz ve gerçekdışı bir şeyin peşinde koşacak gücüm yoktu.

Düşüncelerimden kurtulmayı başardığımda, odada yalnızca Landon kalmıştı.

"Kay," dedi alçak sesle.

Sadece kaydım ve daha önce Hardin'den uzak durmak istediğime pişman olduğumu düşünerek yeniden uyuyakaldım.

Kaçınılmaz trajedinin, yani ilişkimizin orta yerindeyken yaşadıklarımızın bir saniyesini bile geri almak istemezdim. Bir daha olsa yine yapardım fakat onunla geçirdiğim tek bir dakikadan bile pişman değildim.

41. Bölüm

Hardin

Burada hava Seattle'dakinden çok daha iyiydi. Yağmur yağacak gibi değildi ve güneş nadiren yüzünü gösteriyordu. Nisandı: Güneşin çıkma vakti çoktan gelmişti.

Tessa tüm günü Karen ve Sophia denen kızla mutfakta geçirmişti. Ona yalnız geçireceği zamanı tanıdığımı, benimle konuşmaya hazır olana kadar bekleyeceğimi göstermeye çalışıyordum fakat hayal edebileceğimden çok daha zordu. Dün gece onu öyle perişan ve korkmuş görmek benim için gerçekten de çok zordu. Kâbuslarımın ona da bulaşmış olmasından hiç hoşlanmamıştım. Korkularım bulaşıcıydı ve elimde olsa onları Tessa'dan alırdım.

Tessa benimken, her zaman huzurlu bir şekilde uyurdu. Ben ona yardım edemeyecek kadar zayıf ve kendime duyduğum acıma duygusuyla şaşkına dönmüş bir haldeyken, o benim dayanağım, gecenin içindeki tesellim oluyor ve benim için korkularımla savaşıyordu. Elinde kalkanıyla yanımda oluyor ve sefil beynimi tehdit eden her görüntüyle savaşıyordu. Bu yükü kendi üzerine almıştı ve bu da sonunda onu perişan etmişti.

Sonra kendime onun hâlâ benim olduğunu, sadece bunu yeniden kabul etmeye hazır olmadığını hatırlattım. Öyle olmak zorundaydı. Başka türlüsü olamazdı.

Arabamı babamın evinin önüne park ettim. Taşınacağımı söylemek için emlakçıyı aradığımda beni azarladı. Sözleşmeyi bozduğum için benden iki aylık kira alacağı gibi saçmalıklardan söz ederken konuşmasının ortasında telefonu kapadım. Ne kadar

ödemek zorunda kalacağım umurumda değildi, bir daha orada yaşamayacaktım. Bunun fevri bir karar olduğunu ve yaşayacak başka bir yerim olmadığını biliyordum fakat Tessa'yı Seattle'da benimle birlikte yaşamaya ikna edene kadar birkaç gün onunla birlikte Ken'in evinde kalmayı umuyordum.

Artık buna hazırdım. Eğer istediği buysa, Seattle'da yaşamaya hazırdım ve evlilik teklifim hâlâ geçerliydi. Bu kez bunu yapmayacaktım. Eğer istediği buysa, bu onu mutlu edecekse, o kızla evlenecek ve ölene kadar Seattle'da yaşayacaktım.

"Şu hatun daha ne kadar kalacak?" diye sordum Landon'a, pencereden onun arabasının yanına park eden Prius'u işaret ederek. Beni arabamı almaya götürmeyi teklif etmesi hoş bir hareketti, özellikle de geceyi Tessa'nın odasında geçirdiği için başının etini yedikten sonra. Benim kapının kilidini açamayacağımı söylemişti fakat enerjim olsaydı o lanet kapıyı kırardım. Kapının dışından fısıltılarını duyduğumdan beri ikisinin aynı yatağı paylaşıyor oldukları fikri beni delirtiyordu. Landon beni kapının önünde yarı uyur yarı oturur halde bulduğunda yüzünde beliren şaşkın ifadeyi görmezden gelmiştim.

Bana verilen boş yatağımda uyumaya çalışmıştım fakat yapamadım. Bir şey olur da yeniden bağırır diye ona yakın olmam gerekiyordu. En azından tüm gece uyanık kalmaya çalışırken kendi kendime söylediğim şey buydu.

"Bilmiyorum. Sophia bu hafta sonuna doğru New York'a gitmek için buradan ayrılacak." Sesi tiz ve fena halde garip çıkıyordu.

Bu da neydi böyle? "Ne oluyor?" diye üsteledim eve yürürken.

"Ah, hiç."

Fakat Landon'ın yanakları kızardı ve ben de arkasından salona girdim. Tessa pencerenin yanında durmuş boşluğa bakarken, Karen ve mini-Karen da kahkahalarla gülüyorlardı.

Tessa neden gülmüyordu? Neden en azından konuşmaya dâhil olmuyordu?

Kız Landon'a gülümsedi. "İşte geldin!"

Oldukça tatlıydı. Tessa'nın güzelliğinin yanında hiç kalsa da göze hitap ettiği kesindi. Kız yaklaşırken Landon'ın yeniden kızardığını fark ettim... elinde bir pasta... kızın yüzünde kocaman bir gülümseme... ve o anda anladım.

Bunu neden daha önce görmemiştim? Landon ondan hoşlanıyordu! Aklıma milyonlarca espri ve utanç verici yorum geldi ve Landon'a bu bilgiyle işkence etmemek için gerçek anlamda dilimi ısırmak zorunda kaldım.

Konuşmalarının başlangıcını duymazdan gelerek Tessa'nın yanma gittim. Tam önünde durana kadar varlığımı fark etmemişti.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Uzak durmakla... şey... normal davranmak arasında ince bir çizgi vardı ve huyumdan vazgeçmek zor olsa da iyi bir denge kurmak için çok çaba sarf ediyordum.

Ondan çok fazla uzak durursam kendini geri çekeceğini biliyordum ama onu boğarsam da kaçacaktı. Bu benim için yeni, tamamen farklı bir deneyimdi. Kabul etmekten hiç hoşlanmasam da Tessa'nın duygusal açıdan benim kum torbam olmasına biraz alışmıştım. Ona davranış şeklim için kendimden nefret ediyordum ve benden daha iyi birini hak ettiğini biliyordum fakat onun için daha iyi biri olmam açısından bu son şansa ihtiyacım vardı.

Hayır, kendim olmalıydım. Sadece onun sevgisini hak edecek bir Hardin olmalıydım.

"Hiç, sadece bir şeyler pişiriyoruz. Her zamanki gibi. Şey, aslında pişirmeye biraz ara verdik." Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılınca sırıttım. Bu ufak sevgi gösterileri, bana duyduğu hayranlığı belli eden minik işaretler umudumu artırıyordu. Hem yeni hem de rahatlık bölgemin fazlasıyla dışında olan bir umuttu bu fakat nasıl bir şey olduğunu anlamakla seve seve vakit geçirebilirdim.

Karen ve Landon'ın bir numaralı fantazi kaynağı sevgilisi gelip Tessa'yı çağırdılar. Saniyeler sonra yeniden mutfağa girdiklerinde ve Landon'la ben de unutularak salonda yalnız kaldık.

Hanımların beni duyamayacaklarından emin olduğum anda yüzümde şeytani bir gülümseme belirdi ve Landon'ın üstüne gittim, "Onun için yanıp tutuşuyorsun."

"Sana daha kaç kez söyleyeceğim? Tessa ile ben yalnızca arkadaşız." Kaşlarını çatıp bana bakarken öfkeli ve abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Bu sabah bir saat boyunca bana küfrettikten sonra bunu anladığını sanmıştım."

Kaşlarımı indirip kaldırdım. "Ah, Tessa'dan söz etmiyorum. Sarah'dan bahsediyorum."

"Onun adı Sophia."

Omuz silkerek gülümsemeye devam ettim. "Aynı şey."

"Hayır." Gözlerini devirdi. "Değil. Tess dışında hiçbir kadının ismini hatırlayamıyormuş gibi davranıyorsun."

"Tessa," diye düzelttim kaşlarımı çatarak. "Ve başka bir kadının ismini hatırlamam da gerekmiyor."

"Bu saygısızlık. Sophia'ya kendi ismi hariç S harfiyle başlayan bütün isimlerle hitap ettin ve Dakota *Danielle* dediğinde çıldırıyordum."

"Çok sinir bozucusun." Ona gülümseyerek koltuğa oturdum. Üvey... Aslında o artık benim üvey kardeşim değildi. Hiç olmamıştı. Bunu fark ettiğimde ne hissettiğimden tam olarak emin olamadım.

O da gülmemek için kendini tutuyordu. "Sen de öylesin."

Gerçeği bilse sorun eder miydi? Büyük olasılıkla etmezdi. Sadece bir evlilikle de olsa bağımız olmadığına rahatlardı herhalde.

"Ondan hoşlandığını biliyorum, kabul et," diye takıldım.

"Hayır, hoşlanmıyorum. Daha onu tanımıyorum bile." Bakışlarını kaçırdı. Sırrı ortaya çıkmıştı.

"Fakat o da seninle New York'ta olacak. Oradaki sokakları birlikte keşfedebilir, yağmurda bir tentenin altında mahsur kalabilirsiniz. Ne kadar romantik!" Yüzündeki dehşet dolu ifadeyi görünce kahkaha atmamak için dudağımı dişlerimin arasına aldım.

"Susar mısın? O benden çok daha büyük ve bana bakmaz."

"O da senin için yanıp tutuşuyor ama hiç bilemezsin. Bazı kızlar görünüşe önem vermez," diye takıldım. "Ve kim bilir, belki de daha genç bir adam arıyordur. Yaşlı sevgilin kaç yaşında?"

"Yirmi dört. Bu konuyu kapa," dedi yalvarırcasına ve ben de öyle yapmaya karar verdim. Daha fazla uzatabilirdim fakat dikkatimi vermem gereken başka konular vardı.

"Seattle'a taşınacağım." Bu haberi verdiğim anda kendimi biraz delişmen biri gibi hissettim. Gibi.

"Ne?" Landon biraz fazla şaşırarak öne doğru uzandı.

"Evet, Ken'in dönemi uzaktan öğretimle bitirmem konusunda ne yapabileceğini soracağım ve Seattle'da Tessa'yla ikimiz için bir daire tutacağım. Mezuniyet belgelerimi teslim ettiğim için sorun olacağını sanmıyorum."

"Ne?" Landon gözlerini kaçırdı.

Söylediğimi duymamış mıydı? "Bir daha söylemeyeceğim. Beni duyduğunu biliyorum."

"Neden şimdi? Sen ve Tessa birlikte değilsiniz ve o..."

"Birlikte olacağız. Sadece bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacı var fakat beni affedecek. Her zaman affeder. Göreceksin."

Bu sözler ağzımdan çıkarken başımı kaldırdım ve Tessa'nın kapıda durduğunu gördüm. O güzel yüzü fazlasıyla asıktı.

O güzel yüz, Tessa arkasını dönüp hiçbir şey söylemeden mutfağa girdiğinde anında kayboldu.

"Ha siktir." Gözlerimi kapadım, başımı koltuğun minderine yasladım ve bu berbat zamanlamam yüzünden kendime küfrettim.

42. Bölüm

Tessa

"New York dünyadaki en güzel şehir, Tessa. İnanılmaz bir yer. Beş yıldır orada yaşıyorum ve hâlâ her tarafını görmedim. Eminim bir ömür bile yaşasan, her tarafını göremezsin," dedi Sophia, içinde bir top hamuru yaktığım tepsiyi ovarken.

Dikkatsiz davranmıştım. Hardin'in küstah, umursamaz sözlerini duyduktan sonra kendi zihnimin içinde kaybolmuş ve fırından gelen dumanı görmemiştim. Yalnızca Sophia ve Karen kilerden koşarak geldiklerinde yanan hamuru fark edebildim. Fakat ikisi de beni azarlamadı ve Sophia sadece soğutmak için tepsiyi soğuk suyun altına tuttu ve sonra da ovmaya başladı.

"Seattle gittiğim en büyük şehir fakat New York için hazırım. Buradan uzaklaşmam gerek," dedim. Bu sözleri söylerken Hardin'in yüzü zihnimden gitmiyordu.

Karen bana gülümsedi ve hepimize bir bardak süt doldurdu. "Ben NYU'ya yakın oturduğum için eğer istersen sana etrafı gezdirebilirim. Bir tanıdığının olması her zaman iyidir, özellikle de bu kadar büyük bir şehirde."

"Teşekkürler," dedim içtenlikle. Landon orada olacaktı fakat o da kesin benim gibi şaşkın olacaktı. Bu yüzden orada bir arkadaşımızın olması ikimizin de işine gelirdi. New York'ta yaşama fikri çok korkutucuydu; neredeyse caydırıcıydı fakat eminim kim ülkenin diğer ucuna taşınacak olsa böyle hissederdi. Hardin de gelseydi...

Gereksiz düşüncelerden kurtulmak için başımı iki yana salladım. Hardin'i benimle Seattle'a taşınması için bile ikna edememiştim.

New York konusunda kesin bana kahkahalarla gülerdi. Ve benim planlarımı ve isteklerimi öylesine kanıksıyordu ki sırf daha önce yaptığım için şimdi de onu affedeceğimi sanıyordu.

"Pekâlâ," Karen gülümsedi ve süt bardağını benimkine doğru kaldırdı, "New York'a ve yeni maceralara!" Gülümsedi. Sophia bardağını kaldırdı ve bardaklarımızı tokuştururken elimde olmadan Hardin'in sözlerini aklımdan geçirdim.

"Beni affedecek, her zaman affeder. Göreceksin," demişti, Landon'a.

Hardin'in ağzından çıkan her söz düşüncelerimde bir döngü gibi yankılanırken, her hecesi içimde kalan bir damla gururun yüzüne tokat gibi inerken, ülkenin diğer ucuna taşınmanın yarattığı korku gittikçe azalıyordu.

43. Bölüm

Tessa

Hardin'den kaçındığımı söylemek hafif kalırdı. Günler geçtikçe –yalnızca iki gün geçmesine rağmen kırk gün geçmiş gibi hissediyordum– her durumda ondan kaçınıyordum. Burada, evde olduğunu biliyordum fakat onu görme konusunda kendimi ikna edemiyordum. Birkaç kez kapımı çalmıştı fakat neden ona cevap vermediğim konusunda inandırıcı olmayan bahaneler uydurmuştum.

Hazır değildim.

Fakat ona söylemem gerekenleri çok uzun zamandır erteliyordum ve Karen huzursuzlanmaya başlayacaktı, bunu biliyordum. Mutluluktan uçuyordu ve aileye gelecek yeni üyeyi daha fazla sır olarak saklamak istemediğini biliyordum. Bunu yapması da gerekmiyordu; mutlu, gururlu ve heyecanlı olması gerekiyordu. Korkak gibi davranarak bunu mahvedemezdim.

Bu nedenle kapımın dışında o ağır botların sesini duyduğumda, hem kapıyı çalmasını hem de çekip gitmesini isteyerek sessizce ve acınacak bir halde bekledim. Hâlâ zihnimin netleşeceği, düşüncelerimin anlamlı hale geleceği günü bekliyordum. Zaman geçtikçe, düşüncelerimin şimdiye dek ne kadar net olduğunu merak etmeye başladım. Her zaman kafam bu kadar karışık mıydı? Kendimden ve kararlarımdan hiçbir zaman emin olamıyor muydum?

Gözlerimi kapadım ve dudağım dişlerimin arasında zonklarken, Hardin'in kapıyı çalmadan gitmesini bekledim. Koridorun karşısındaki kapısının çarptığını duyduğumda hem hayal kırıklığına uğradım hem de rahatladım.

Tüm gücümü topladım, telefonumu elime aldım ve aynada son bir kez kendime baktıktan sonra koridora çıktım. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığım sırada kapı açıldı ve işte Hardin karşımda, bedeninin üst kısmı çıplak halde bana bakıyordu.

"Sorun ne" diye sordu hemen.

"Hiçbir şey, ben..." Kaşları endişeli bir ifadeyle birbirine yaklaşırken, midemdeki burulma hissine aldırmadım. Elleri bana dokundu, başparmaklarını nazikçe yanaklarıma bastırdı ve ben aklımda tek bir mantıklı düşünce kalmamış halde kapının eşiğinde öylece durup gözlerimi kırpıştırdım.

"Seninle konuşmam gereken bir konu var," dedim sonunda. Sözler ağzımdan boğuk bir sesle çıktı ve Hardin o parlak, yeşil gözlerini gölgeyen şaşkınlık ifadesiyle bana baktı.

"Sesinin tonu pek hoşuma gitmedi," dedi hüzünlü bir sesle ve ellerini yüzümden indirdi.

İçeri girip yatağının kenarına oturdu ve yanına oturmam için beni çağırdı. Aramızdaki kısa mesafeye güvenmiyordum ve kalabalık odadaki yoğun hava bile benimle adeta alay ediyordu.

"Evet? Nedir?" Hardin başının arkasına koyduğu ellerine yaslandı. Üzerindeki spor şort dardı ve beli öyle aşağıda duruyordu ki altında baksırı olmadığını görebiliyordum.

"Hardin, sana bu kadar mesafeli davrandığım için üzgünüm. Her şeyi çözmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu biliyorsun," dedim konuşmama giriş yapmak için. Onunla konuşmayı düşündüğüm şey bu değildi fakat görünüşe göre ağzımın zihnimden başka planları vardı.

"Sorun değil. Benimle konuşmaya geldiğine sevindim çünkü ikimiz de senden uzak durmak konusunda başarılı olmadığımı biliyoruz ve bu da beni delirtiyor." Şimdi konuşabildiğimiz için rahatlamış görünüyordu. Gözlerini yüzüme çevirdiğinde, bakışlarındaki yoğunluktan gözlerimi alamadım.

"Biliyorum." Geçtiğimiz hafta, hareketleri üzerinde sağlamaya başladığı kontrolü inkâr edemezdim. Ne zaman ne yapacağı belli olmayan halinin biraz da olsa azalması hoşuma gidiyordu fakat

kendi etrafıma ördüğüm zırh hâlâ duruyor, arka planda her zaman olduğu gibi beni baştan çıkarmasını bekliyordu.

"Christian'la konuştun mu?" diye sordum aramızdaki bu dipsiz karmaşanın içinde daha fazla kaybolmadan konumuza dönmek isteyerek.

Anında gerildi, alaycı bir ifadeyle, "Hayır," dedi. Gözlerini kısarak bana baktı.

Bu konuşma pek iyi gitmiyordu. "Affedersin, duygusuz davranmak istemedim. Sadece şu an aklının nerede olduğunu anlamak istedim."

Birkaç dakika karşılık vermedi ve aramızdaki sessizlik ucu bucağı olmayan bir yol gibi uzayıp gitti.

44. Bölüm

Hardin

Tessa'nın gözleri üzerimdeydi. Bakışlarındaki endişe, benim de içimi kemiren bir kaygı oluşturuyordu. Çok fazla şey yaşamıştı ve çoğunun nedeni bendim, bu yüzden yapması gereken son şey benim için endişelenmekti. Onun kendine, yeniden kendisi olmaya odaklanmasını ve artık enerjisini benim için üzülmeye harcamamasını istiyordum. Başka insanlara, özellikle de bana olan sevgisinin kendi sorunlarının önüne geçmesi çok hoşuma gidiyordu.

"Duygusuz davranmıyorsun. Benimle konuştuğun için bile şanslıyım." Bu doğruydu fakat bu konuşmanın ne getireceğinden emin değildim.

Tessa yavaşça başını salladı. Ve buraya gelmesinin esas nedeni olduğundan emin olduğum soruyu sormadan önce duraksadı. "Pekâlâ, Londra'da olan her şeyi Ken'e anlatmayı düşünüyor musun?"

Yatağın üzerine uzanıp gözlerimi kapadım ve sorusuna cevap vermeden önce düşündüm. Son birkaç gündür bu konuyu çok fazla düşünüyor, ona çabucak itiraf etmekle bu bilgiyi kendime saklamak arasında gidip geliyordum. Ken'in bilmesi gerekiyor muydu? Ve eğer ona söylersem, bunun getireceği değişiklikleri kabul etmeye hazır mıydım? Bunun getireceği herhangi bir değişiklik olacak mıydı yoksa ben mi kuruntu yapıyordum? Bu adama hoşgörüyle yaklaşmaya ve muhtemelen affetmeye başladığım anda, onun benim babam olmadığını, dolayısıyla onu affetmem gerekmediğini öğrenmiştim.

Gözlerimi açıp oturdum. "Hâlâ düşünüyorum. Doğrusunu istersen, bu konuda senin fikrini almak istiyordum."

Sevgilimin mavi-gri gözleri alıştığım şekilde parlamıyordu fakat bugün, onu son gördüğümden daha canlı bakıyorlardı. Onunla aynı çatı altında olmak ve ona yakın olamamak görmeye ihtiyacım olandan çok daha farklı bir işkenceydi.

Kaderin alaycı bir hamlesiyle her şey değişmiş gibiydi ve şimdi ilgi için ve Tessa'nın bana verebileceği herhangi bir şey için yalvaran kişi bendim. Şu an bile, gözlerindeki düşünceli ifade, kendini benden ne kadar uzaklaştırırsa uzaklaştırsın, alışmayı reddetmenin verdiği dinmeyen acıyı rahatlatmaya yetiyordu.

"Christian'la bir ilişkin olmasını ister miydin?" diye sordu yumuşak bir sesle, küçük parmaklarını yatak örtüsünün üzerindeki yıpranmış dikişlerde gezdirerek.

"Hayır," diye cevap verdim çabucak. "Tanrım, bilmiyorum," dedim sonra geri adım atarak. "Bana ne yapmam gerektiğini söylemene ihtiyacım var."

Başıyla onayladı ve gözlerime baktı. "Şey, bence Ken'e gerçeği söylemenin, çocukluğunda çektiğin acıların bir kısmıyla başa çıkmana yardımı olacaksa söylemelisin. Tek nedenin kin veya öfkeyse bunu yapmamalısın; Christian'ın ne kadar ileri gittiği düşünülürse, bence bu kararı vermek için az bir zamanın var. Sadece işlerin nereye gideceğine bir bak, anlıyor musun?" diye önerdi o anlayışlı ses tonuyla.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Şaşırmış gibi çenesini kaldırdı. "Neyi?"

"Her zaman doğru şeyi söylemeyi?"

"Hayır." Küçük bir kahkaha attı. "Doğru şeyleri söylemiyorum."

"Söylüyorsun." Elimi ona uzattım fakat geri çekildi. "Doğru şeyleri söylüyorsun; her zaman bunu yaptın. Fakat ben daha önce seni dinlemedim."

Tessa bakışlarını kaçırdı ama sorun değildi. Benden böyle şeyler duymaya alışması biraz zaman alacaktı ama sonunda alışacaktı. Bencil davranarak her sözümü ve amacımı anlamasını beklemeyi bırakacağıma ve ona neler hissettiğimi söyleyeceğime dair söz vermiştim.

Telefonu titreşerek aramızdaki sessizliği bozdu ve Tessa üzerine büyük gelen eşofmanın cebinden telefonunu çıkardı. Kendimi, WCU eşofmanını satın aldığını ve Landon'ın kıyafetlerini giymediğini düşünmeye zorladım. Bilinen her türlü WCU işlemeli kıyafeti giymeye mecbur kalmıştım fakat Landon'm kıyafetlerinin Tessa'nın tenine dokunduğu fikrinden nefret ediyordum. Bu çok mantıksız ve saçmaydı fakat düşüncelerin zihnime girmelerine veya orada kök salmalarına engel olamıyordum.

Başparmağını telefon ekranında kaydırırken gördüğüm şeyi idrak etmem bir dakika kadar sürdü.

Beni durdurmasına fırsat vermeden telefonu elinden çektim. "iPhone mu? Şaka yapıyorsun!" Elimdeki yeni telefona baktım. "Bu senin mi?"

"Evet." Yanakları kızardı ve telefonu almak için uzandı fakat ben kollarımı onun uzanamayacağı şekilde yukarı kaldırdım.

"Ah, demek *şimdi* bir iPhone aldın fakat ben almanı istediğimde fena halde karşı çıkmıştın!" diye takıldım. Gözlerini kocaman açtı ve gergin bir nefes aldı. "Fikrini neden değiştirdin?" Huzursuzluğuna hafifletecek şekilde gülümsedim.

"Bilmiyorum. Galiba zamanı gelmişti." Hâlâ gergindi, omuz silkti.

Böyle huzursuz görünmesi hoşuma gitmiyordu fakat biraz esprinin bunu çözeceğini umuyordum. "Parola ne?" diye sordum kullanacağını tahmin ettiğim numaralara basarken.

Hah, ilk denememde açıldı ve beni ana ekran karşıladı.

"Hardin!" diye bağırdı telefonu elimden almaya çalışarak. "Telefonumu öyle istediğin gibi karıştıramazsın!" Yaklaştı ve çıplak kolumu bir eliyle yakaladıktan sonra diğer eliyle de telefona uzandı.

"Evet, karıştırabilirim." Kahkahalarla güldüm. Onun basit bir dokunuşu bile ürpermeme neden oldu. Teninin dokunuşuyla, tenimin altındaki her bir hücrem canlandı.

Gülümsedi ve o çok özlediğim tatlı, küçük tebessümüne uyan talepkâr bir hareketle elini açtı. "Tamam. Öyleyse, kendininkini ver."

"Hayır, üzgünüm." Delirmiş gibi mesajlarını tarayarak onu kızdırmaya devam ettim.

"Telefonu bana ver!" diye mızmızlanarak bana yaklaştı fakat sonra gülümsemesi kayboldu. "Büyük olasılıkla telefonunda görmek istemediğim tonla şey vardır." Ve bu sözleriyle birlikte çektiği duvarın yeniden belirdiğini hissettim.

"Hayır, yok. Senin neredeyse binin üzerinde fotoğrafın ve berbat müziğinden oluşan koca bir albüm var. Ne kadar acınacak durumda olduğumu görmek istersen, arama geçmişime bakabilir ve eski numaranı kaç kez arayıp bana numaranın servis dışı olduğunu söyleyen o robotik sesli kaltağı dinlediğimi görebilirsin."

Gözlerini dikip bakışından bana inanmadığı belli oluyordu. Onu suçlayamazdım. Gözleri yalnızca bir an için yumuşadı fakat sonra, "Janine'e ait bir şey yok mu?" diye sordu. O kadar alçak sesle sormuştu ki neredeyse sesindeki suçlayıcı tonu fark edemeyecektim.

"Ne? Hayır! Haydi, bak. Şifoniyerin üzerinde duruyor."

"Bakmamayı tercih ederim."

Dizlerimin üstünde doğruldum ve omzumu onunkine bastırdım. "Tessa, o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir zaman da etmeyecek."

Tessa umurunda değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Bensiz yaşamaya alıştığını göstermek için kendisiyle savaşıyordu fakat buna inanmayacak kadar iyi tanıyordum onu. Benim başka bir kadınla birlikte olduğum fikrinin onu öfkeden delirttiğini biliyordum.

"Gitmeliyim." Gitmek için ayağa kalkınca ona uzandım. Parmaklarım yanıma gelmesini ister gibi nazikçe koluna tutundu. Başta duraksayınca onu zorlamadım. Parmaklarımla bileğinin üzerindeki yumuşak tenine ufak daireler çizerek bekledim.

"Ne düşündüğünü biliyorum ama yanılıyorsun," diyerek onu ikna etmeye çalıştım.

"Hayır, ne gördüğümü biliyorum. Onu senin tişörtünle gördüm." Elini parmaklarımın arasından çekti fakat bana biraz daha yaklaştı.

"Aklımı kaçırmış gibiydim, Tessa ama onu becermedim." Bunu yapamazdım. Bana dokunması bile yeterince kötüydü. Bir an, ona

Janine'in sigara kokan dudaklarını dudaklarımda hissetmeye katlanamadığımı söylemeyi düşündüm fakat bunun onu daha da öfkelendireceğini fark ettim.

"Tabii." İsyankâr bir şekilde gözlerini devirdi.

"Seni ve bu tavırlarını özledim." Ortamı neşelendirmeye çalıştım fakat o bir kez daha gözlerini devirdi. "Seni seviyorum."

Bu dikkatini çekti ve aramıza mesafe koymak için göğsümden itti. "Kes şunu! Şimdi beni istediğine karar verip koşarak sana dönmemi bekleyemezsin."

Bana döneceğini çünkü *bana ait olduğunu* ve bu konuda onu ikna etmeye çalışmaktan hiç vazgeçmeyeceğimi söylemek istedim. Ama Tessa'ya gülümseyerek başımı iki yana sallamakla yetindim. "Konuyu değiştirelim. Sadece seni özlediğimi bilmeni istedim, tamam mı?"

"Tamam." İç geçirdi. Parmaklarıyla dudaklarını hafifçe sıktığında, hangi konuyu açacağımı unutmama neden oldu.

"iPhone." Telefonunu elimde bir kez daha çevirdim. "iPhone aldığına ve bunu bana söylemediğine inanamıyorum." Ona baktım ve çatık kaşlı ifadesinin küçük birtebessüme dönüşünü izledim.

"Abartılacak bir şey değil. Programım konusunda bana çok yardımcı oluyor ve Landon bana nasıl müzik ve film indireceğimi gösterecek." Telefon mağazasından çıkarken Landon'ın yaptığı bu teklifin üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibiydi. O kadar kısa süre içinde çok fazla şey yaşanmıştı.

"Ben sana yardım edebilirim."

"Sorun değil, gerçekten," dedi beni başından atmaya çalışarak.

"Sana yardım edeceğim. Şimdi de gösterebilirim." iTunes Mağazasına bağlandım.

Bir saatimizi bu şekilde geçirdik; ben kataloğu tarayarak onun en sevdiği müzikleri seçtim ve o bayıldığı, berbat Tom Hanks romantik komedi filmlerini nasıl indireceğini gösterdim. Tessa bu zaman boyunca neredeyse hiç konuşmadı; yalnızca arada bir *Teşekkür ederim* ve *Hayır, o parçalar değil* dedi ve ben de onu konuşturmamaya çalıştım.

Bunu ona ben yapmıştım; onu karşımda duran bu sessiz, kendinden emin olmayan kadına ben çevirmiştim ve şimdi nasıl davranacağını bilememesi benim suçumdu. Ona her yaklaştığımda geri çekilmesi ve her seferinde beraberinde bir parçamı da götürmesi benim suçumdu.

Beni çoktan tükettiği ve bana tümüyle sahip olduğu için ona verecek bir şeyim kalmış olamazdı fakat bir şekilde, bana gülümsediğinde, bedenimde onun çalabileceği yeni bir parça daha beliriyor gibiydi. Hepsi de onun içindi ve her zaman öyle olacaktı.

"En iyi pornoyu nereden indireceğini göstermemi de ister misin?" diye takıldığımda yanakları yeniden kızararak beni adeta ödüllendirdi.

"Ah, bu konuda her şeyi bildiğinden eminim," diye karşılık vererek takıldı. Buna bayılıyordum. Eskisi gibi onu kızdırabilmeye ve onun bana izin vermesine bayılıyordum.

"Aslına bakarsan öyle değil, burada yeterince görüntü var." Alçımla alnıma hafifçe vurduğumda yüzünü buruşturdu. "Yalnızca sana ait görüntüler."

Çatık kaşlı ifadesi değişmedi fakat bu şekilde düşünmesine izin vermeyecektim. Ondan başkasıyla ilgilenebileceğimi düşünmesi delilikti. Onun da benim kadar çılgın olduğunu düşünmeye başladım. Belki de bu kadar uzun süredir benim olmasının nedeni de buydu.

"Ben ciddiyim. Sadece seni düşünüyorum. Her zaman." Ses tonum şimdi fazla ciddiydi fakat değiştirmeye çalışacak kadar aldırmıyordum. Espri yapmaya, arkadaş gibi davranmaya çalışmış ve onu kırmıştım. "Benim hakkımda neler düşünüyorsun?" diye sorarak beni şaşırttı.

Tessa'nın görüntüleri zihnimde canlanınca altdudağımı ısırdım. "Buna cevap vermemi istemezsin."

Tessa yatakta sere serpe uzanmış, bacaklarını açmıştı ve dilime boşalırken çarşafları yırtarcasına çekiştiriyordu.

Tessa aletimin üzerinde kalçasıyla yavaş ve işkenceyi andıran daireler çizerken iniltileri odayı dolduruyordu.

Tessa önümde diz çökmüş, o dolgun dudaklarını aralayarak beni o sıcak ağzına alıyordu.

Tessa öne doğru eğilmiş, çıplak teni odadaki hafif ışıkla parlıyordu. Önümde bana arkası dönük bir şekilde dururken bedeni benimkinin üzerine eğiliyordu. İsmimi fısıldarken içine giriyordum...

"Sanırım haklısın," dedi gülerek. Sonra iç geçirdi. "Her zaman bunu yapıyoruz; her seferinde bu konuya geri dönüyoruz." Elini aramızda ileri geri salladı.

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Hayatımın en kötü haftasını geçiriyordum ve Tessa benim lanet bir iPhone konusunda kahkahalar atmama ve gülmeme neden oluyordu. "Biz buyuz, bebeğim. Elimizde değil."

"Elimizde. Elimizde olmak zorunda. Elimde olmak zorunda." Sözleri zihninde inandırıcı gelmiş olabilirdi fakat beni kandıramazdı.

"Her şeyi bu kadar çok düşünme. Böyle olması gerektiğini, porno konusunda birbirimize takılmamız ve benim sana yaptığım ve hâlâ da yapmak istediğim tüm o edepsizce şeyleri düşünmem gerektiğini biliyorsun."

"Gerçekten delilik. Bunu yapamayız." Bana biraz daha yaklaştı.

"Neyi yapamayız?"

"Her şey seks demek değildir." Gözleri bacaklarımın arasına odaklandı ve oradaki kabarıklıktan gözlerini kaçırmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Böyle olduğunu hiç söylemedim fakat ikimize de bir iyilik yapıp benim düşündüklerimi düşünmüyormuş gibi davranmayı bırakabilirsin."

"Yapamayız."

Fakat sonra nefeslerimizin uyum içinde olduğunu fark ettim. Ve dili çok zarif bir şekilde dışarı çıkarak altdudağının üzerinde gezindi.

"Böyle bir şey söylemedim," diye hatırlattım.

Söylememiştim fakat reddetmeyeceğim kesindi. Fakat o kadar şanslı değildim, ona dokunmama izin vermesi imkânsızdı. Uzun bir süre izin vermeyecekti... öyle değil mi?

"İma ettin." Gülümsedi.

"Ne zaman etmiyorum ki?"

"Doğru." Kıkırdamamak için kendini tuttu. "Bu çok kafa karıştıcı. Bunu yapmamalıyız. Senin yanındayken kendime güvenmiyorum."

Lanet olsun, kendine güvenmediğine sevinmiştim. Çoğu zaman ben de kendime güvenmiyordum. Fakat, "En kötü ne olabilir ki?" diye sordum ve elimi omzuna koydum. Dokunuşumla irkildi fakat bu, son bir haftadır baş etmeye çalıştığım tikinti dolu bir irkiliş değildi.

"Aptal olmaya devam edebilirim," diye fısıldadı ve ben elimi kolunda ağağı yukarı yavaşça gezdirmeye başladım.

"Düşünmeyi bırak, yalnızca zihnini kapa ve bedeninin bunu kontrol etmesine izin ver. Bedenin beni istiyor, Tessa, bana ihtiyacı var."

Başını iki yana sallayarak basit gerçeği reddetti.

"Evet, evet, var." Ona dokunmaya devam ettim. Şimdi elim göğsüne biraz daha yakındı ve beni durdurmasını bekliyordum. Bunu yaparsa, onunla her türlü temasımı kesecektim. Bu konuda onu asla zorlamazdım. Bir sürü saçmalık yapmıştım fakat bu söz konusu bile değildi.

"Görüyorsun ya... sana dokunmam gereken her noktayı biliyorum." İzin almak için gözlerine baktım ve gözleri neon tabelası gibi parlıyordu. Beni durdurmayacaktı, bedeni her zaman olduğu gibi hâlâ beni istiyordu. "Sana her şeyi unutturacak kadar şiddetli bir orgazm yaşatmayı biliyorum."

Belki bedenini mutlu edersem, zihni de arkasından gelirdi. Sonra hem bedenine hem de zihnine ulaştığımda, kalbi de onları izleyebilirdi.

Onun bedeni ve onu memnun etmek söz konusu olduğunda hiçbir zaman utanmamıştım: Şimdi neden utanacaktım ki?

Sessizliğini ve gözlerini benimkilerden ayıramamasını evet olarak kabul ettim ve eşofmanına uzandım. Lanet olası gereğinden fazla ağırdı ve kahrolası bağcığı Tessa'nın saçlarına takıldı. Alçılı elimi itti ve eşofman üstünü çıkararak saçlarını kurtardı.

"Seni bir şeye zorlamıyorum, değil mi?" diye sormak zorunda hissettim.

"Hayır," dedi fısıldar gibi. "Bunun çok kötü bir fikir olduğunu biliyorum ama durmanı istemiyorum." Başımı sallayarak onayladım. "Her şeyden uzaklaşmam gerek. Lütfen, zihnimi dağıt."

"Zihnini kapa. Hiçbir şey düşünme ve buna odaklan." Parmaklarımı boynunun etrafında gezdirdiğimde dokunuşumla titredi.

Beni hazırlıksız yakalayarak dudaklarını benimkilere bastırdı. O yavaş, şaşkın öpücük saniyeler içinde kaybolarak bize dönüştü. Çekingen hareketler kayboldu ve aniden ikimize ait o yere geldik. Diğer tüm saçmalıklar kayboldu. Sadece ben ve Tessa ve dudaklarımı ezen dudakları, dilimde aceleci dokunuşlarla gezinen dili, saçlarımdaki elleri, diplerinden hafifçe çekerek beni çıldırtışı vardı.

Kollarımla onu sardım ve sırtı geriye giderek yatağa uzanana kadar kalçamla onunkine bastırdım. Dizini kıvırarak aletimle aynı seviyeye getirdi ve ben arsızca ona sürtündüm. Benim çaresizliğim karşısında nefesini tuttu ve bir elini saçlarımdan çekip göğsüne götürdü. Onu yeniden altımda hissetmek beni adeta patlacaktı. Hem çok fazlaydı hem de yetmiyordu ve ondan başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Kendine dokunarak büyük göğüslerinden birini kavradı ve ben onun muhteşem bedenini ve sonunda kendini bana bırakışını izlemekten başka her şeyi unutarak ona baktım. Onun buna benden daha çok ihtiyacı vardı. Gerçek hayattan zihnini bu şekilde uzaklaştırmaya ihtiyacı vardı ve bu rolü seve seve üstlenecektim.

Hareketlerimiz planlı değildi ve bizi yönlendiren yalnızca tutkuydu. Ben ateş, o ise lanet benzindi ve bir şeyler kesinlikle patlamadan durmak veya yavaşlamak gibi bir niyetimiz yoktu. O zaman bekleyecek, onun için alevlerle savaşmaya ve benim tarafımdan bir daha yanmaması için onu korumaya hazır olacaktım. Elini bedeninden aşağı indirerek aletimi kavradı ve beni okşadığında, sadece bu hareketiyle eline boşalmamak için odaklanmam gerekti. Kalçamı kıpırdatarak açık bacaklarının arasına yerleştiğimde şortu-

mun belinden tutup indirdi. Ben de tek elimle onunkini indirdim ve ikimizin de belden aşağısı çıplak kaldı.

Ona gerçek anlamda sürtündüğümde benimle uyum içinde inledi. Hafifçe kıpırdanarak biraz içine girdiğimde yine inledi. Bu kez dudaklarını çıplak omzuma bastırdı. Ben içine girmeye devam ederken o da tenimi yalayıp emiyordu. Anın her bir saniyesinin, benimle bu şekilde birlikte olmak isteyişinin her dakikasının tadını çıkarmaya çalışırken gözlerimin önündeki görüntü flulaştı.

"Seni seviyorum," dedim.

Ağzı hareket etmeyi bıraktı ve kollarımdaki elleri gevşedi. "Hardin..."

"Evlen benimle, Tessa. Lütfen." Haksızca, zayıf bir anını yakalamayı umarak aletimi içine itip onu doldurdum.

"Eğer böyle şeyler söyleyeceksen, bunu yapamayız," dedi yumuşak bir sesle. Gözlerindeki acıyı, konu ben olduğumda kontrolünü nasıl kaybettiğini görebiliyordum ve onu becerirken lanet evlilik konusunu açtığım için hemen pişman oldum. *Harika zamanlama, pislik.*

"Affedersin. Konuşmayacağım." Onu bir öpücükle temin ettim. Ona düşünmesi için bu zamanı tanıyacaktım ve önemli konuları bir kenara bırakarak ileri geri hareketlerle onun sıcak ve ıslak...

"Ah, Tanrım," diye inledi.

Ona sonsuz aşkımı itiraf etmek yerine yalnızca duymak istediklerini söyleyecektim. "Aletimi öyle sıkı sarıyorsun ki. Uzun zaman oldu," dedim boynuna doğru, ellerini kalçama bastırarak beni biraz daha içine çekti.

Gözlerini sımsıkı kapayıp bacaklarını iyice sıkmaya başladı. Şimdiden orgazma yaklaştığını ve şu anda benden nefret etse de açık saçık konuşmalarımdan çok hoşlandığını biliyordum. Uzun süre tutamayacaktım fakat o da tutamayacaktı. Bunu özlemiştim. Sadece onun içinde olmanın verdiği muhteşem hisse değil, ona bu şekilde yakın olmaya, benim de onun da ihtiyacı vardı.

"Haydi, bebeğim. Ben içindeyken boşal, seni hissetmeme izin ver," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Söylediğimi yaptı ve bir kolumu sıkıca kavrayarak ismimi söylerken başını geriye atıp yatağa bastırdı. Boşaldı, damla damla kendini bırakırşını izledim. O güzel ağzını açıp ismimi söyleyişini izledim. Gözlerini zevk içinde kapamadan hemen önce gözlerime bakışını izledim. Ona sahip olmama izin vererek benim için boşalırkenki güzelliği çok fazlaydı. Kendimi bir kez daha içine ittim ve kalçasını sıkıca tutarak içine boşaldım.

"Ha siktir." Ağırlığımla onu ezmemeye çalışarak başımı dirseğime yaslayıp yanına uzandım. Gözleri kapalıydı ve açmaya çalıştığı gözkapakları ağırlaşmıştı. Aynı fikirde olduğunu belli edecek şekilde, "Mmmm," dedi.

Ağırlığımı bir dirseğime verdim ve o bakmadığı sırada onu izledim. Kendine geldiğinde, pişman olduğunda ve bana olan öfkesi büyüdüğünde olacaklardan korkuyordum.

"İyi misin?" Kendimi tutamadım ve parmağımı çıplak kalçasının kıvrımında gezdirdim.

"Evet." Sesi boğuk ve uyuşuktu.

Bana geldiği için çok mutluydum. Onu görmeden veya sesini duymadan daha ne kadar dayanırdım bilmiyordum.

"Emin misin?" diye üsteledim. Bunun onun için ne anlama geldiğini bilmem gerekiyordu.

"Evet." Bir gözünü açınca yüzümde beliren şapşal gülümsemeye engel olamadım.

"Tamam." Başımı onaylar gibi salladım. Ona bakarken ve yüzüne yerleşen pırıltıyı izlerken, sadece birkaç dakikalığına da olsa ona yeniden sahip olmanın güzelliğini hissettim. Gözlerini yeniden kapadı ve o anda bir şey hatırladım. "Pekâlâ, buraya neden gelmiştin?" O uyuşuk, uykulu ifade, güzel yüzünü anında terk etti ve kendine gelmeden önce bir anlığına iki gözünü de fal taşı gibi açtı.

"Ne oldu?" diye sordum, çılgın düşüncelerimin arasında Zed'in yüzü belirirken. "Söyle, lütfen."

"Konu Karen." Yan döndü ve gözlerimi onun müthiş, çıplak göğüslerinden ayırmak için çabaladım. Çıplakken neden Karen'la ilgili konuşuyorduk? "Pekâlâ... ne olmuş ona?"

"O... şey..." Tessa bir an durdu ve göğsüm o kadın ve Ken için beklenmedik bir telaşla doldu.

"O ne?"

"Hamile."

Ne? Nasıl yani? "Kimden?"

Bunun gayet açık olması Tessa'yı eğlendirdi ve kahkahalarla gülmesine neden oldu. "Babandan," dedi fakat sonra çabucak düzeltti, "Ken'den. Kimden olacak?"

Ne duymayı beklediğimi bilmiyordum fakat Karen'm hamile olduğunu duymayı beklemediğim kesindi.

"Ne?"

"Biraz sürpriz olduğunu biliyorum ama çok mutlular."

Biraz mı? Bu birazdan öte bir sürprizdi. "Ken ile Karen'in çocuğu mu olacak?" diye saçmaladım.

"Evet." Tessa beni dikkatle süzdü. "Ne hissediyorsun?"

Ne mi hissediyordum? Bilmiyordum. Adamı doğru düzgün tanımıyordum bile, daha birbirimizi tanımaya yeni başlamıştık ve şimdi bir bebeği mi oluyordu? Büyürken gerçekten de yanında olup yardım edeceği bir çocuğu daha oluyordu.

"Sanırım nasıl hissettiğimin bir önemi yok, öyle değil mi?" dedim ikimizi de susturmak için nafile bir çabayla. Sırtüstü yattım ve gözlerimi kapadım.

"Evet, var. Onlar için var. Bebeğin hiçbir şey değiştirmeyeceğini bilmeni istiyorlar, Hardin. Ailenin bir parçası olmanı istiyorlar. *Yeniden ağabey* olacaksın."

Ağabey mi?

Smith ve onun bir yetişkini andıran tuhaf kişiliğini hatırladığımda midem kalktı. Bu, baş etmesi güç bir şeydi ve benim gibi perişan birinin bununla baş etmesi kesinlikle daha zordu.

"Hardin, bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum fakat bence..."

"Ben iyiyim. Duş almak istiyorum." Yataktan kalktım ve yerden şortumu aldım.

Tessa doğrulup oturdu ve ben şortumu giyerken şaşkın ve incinmiş görünüyordu. "Bu konuda konuşmak istersen ben buradayım. Tüm bunları sana kendim söylemek istedim."

Bu çok fazlaydı. O beni istemiyordu bile. Benimle evlenmeyi reddediyordu.

İkimizi, birlikteyken nasıl olduğumuzu neden göremiyordu? Biz ayrılamazdık. Bizimkisi romanlardaki aşklardandı ve ezberlediği Austen ve Brontë kitaplarının hepsinden daha güzeldi.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu ve güçlükle nefes alabiliyordum.

Yaşamadığını mı hissediyordu? Bunu anlayamıyordum. Anlamıyordum. Ben yaşadığımı sadece onunlayken hissediyordum. Tek yaşama sebebim oydu ve o olmadan bir hiçtim. Ne hayatta kalabilir ne de yaşayabilirdim.

Yapabilseydim bile istemezdim.

Lanet olsun, karanlık düşünceler yine kafamın içine zorla girmeye çalışıyorlardı ve Tessa'nın bana geri verdiği ufacık ışığa tutunmaya çalışmaktan yorulmuştum.

Bu ne zaman bitecekti? Kendi zihnimi kontrol ettiğimi hissettiğim her an bir saçmalık çıkıyordu ortaya. Bunun sonu ne zaman gelecekti?

45. Bölüm

Tessa

İşte buradaydım, buradaydık: Bu sonu gelmeyen mutluluk, ihtiras, tutku, boğucu sevgi ve acı döngüsünün içindeydik. Acı kazanmış gibiydi, o her zaman kazanırdı zaten ve ben savaşmaktan yorulmuştum.

Hardin odanın içinde ilerlerken umursamamak için kendimi zorlayarak onu izledim. Kapı kapandığı anda ellerimi alnıma vurup şakaklarımı ovaladım. Benim neyim vardı da gözlerim ondan başka bir şey görmüyordu? Neden bu sabah uyandığımda dünyayı onsuz göğüslemeye hazırken saatler sonra kendimi onun yatağında buluyordum?

Üzerimde böyle bir gücü olmasından nefret ediyordum fakat ne kadar çabalasam da bunu engelleyemiyordum. Bu zaafım için onu suçlayamazdım fakat bunu yapacaksam, onun yanlış ile doğru arasındaki net çizgileri görmemi zorlaştırdığını iddia etmek zorunda kalacaktım. Bana gülümsediğinde o çizgiler bulanıklaşıyor ve birbirine karışıyordu ve tüm bedenimi çeken hisse karşı koymak gerçekten de imkânsız oluyordu.

Beni ağlattığı kadar sık güldürüyordu ve kaderimin içimdeki hiçlik olduğuna ikna olduğum sırada yeniden hissetmemi sağlıyordu. Bir daha hiçbir şey hissetmeyeceğime kesin olarak inanmıştım fakat Hardin beni oradan çekip çıkarmış, kimse bunu yapacak kadar bana değer vermezken o benim elimi tutarak beni yüzeye çekmişti.

Bunların hiçbiri birlikte olamayacağımız gerçeğini değiştirmiyordu. İkimiz yapamıyorduk ve benden yeniden uzaklaşarak itiraf

ettiği her şeyi geri aldığında yeniden paramparça olacağımı bilerek bir kez daha umutlanamazdım. Bana yardım eden o bir tek el tarafından tekrar tekrar parçalanmayı reddediyordum.

İşte burada, yüzümü ellerimin arasına almış, takıntılı bir şekilde yapılan hataları düşünüyordum. Benim, onun ve ailelerimizin hatalarını... Ve benim hatalarımın içimi kemirerek bana huzur vermediklerini düşünüyordum.

Elleri bedenimde, ateşli dudakları dudaklarımda, parmakları kalçamı saran hassas tenimi sıkarken birazcık da olsa bu huzuru ve dinginliği yaşadım fakat dakikalar sonra, o ateş söndü ve yine yalnız kaldım. Yalnızdım, acı çekiyordum, utanıyordum ve bu bir öncekiyle aynı hikâyeydi fakat sonu daha acıklıydı.

Ayağa kalkıp sutyenimi taktım ve Landon'ın eşofmanını üzerime geçirdim. Hardin döndüğünde burada olmamalıydım. Önümdeki on dakikayı Hardin'in yanıma dönmeye karar vereceği ruh haline hazırlanarak geçiremezdim. Bunu çok kez yapmıştım ve sonunda ona duyduğum ihtiyacın diğer her şeyi bastırmadığı, tüm düşüncelerimi tüketmediği, aldığım her nefesten onun sorumlu olmadığı ve nihayet ondan sonra bir hayat olduğunu görebildiğim bir konuma gelebilmiştim.

Bu bir tekrardı. Yalnızca bir tekrardı. Bu korkunç bir karardı ve odanın sessizliği bunu bana sert bir şekilde hatırlatıyordu.

Banyonun kapısını açtığını duyduğumda giyinmiş ve odama gitmiştim. Yürürken ayak sesleri gittikçe yaklaştı ve artık odasında olmadığımı anlaması yalnızca birkaç saniye sürdü.

Odama girmeden önce kapıyı çalmadı, çalmayacağını da biliyordum zaten.

Bir bacağımı kemdimi korumak istercesine diğerinin üzerine atmış, yatağın üzerinde oturuyordum. Acınacak bir halde görünüyor olmalıydım: Gözlerim pişmanlık gözyaşlarıyla yanıyordu ve tenimde onun kokusu vardı.

"Neden gittin?" Saçları ıslaktı, alnına sular damlıyordu ve elleri çıplak kalçasındaydı. Şortu fazla aşağıda duruyordu.

"Ben gitmedim. Sen gittin," diye inatçı bir cevap verdim.

Birkaç saniye boyunca bana boş boş baktı. "Sanırım haklısın. Geri gel?" Emir cümlesini bir soru gibi kurmuştu ve yataktan kalkmamak için kendimle savaştım.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Bakışlarımı onunkinden kaçırdım ve o da yanıma gelip yatağın diğer tarafına oturdu.

"Neden? Kızdığım için özür dilerim, sadece ne düşüneceğimi bilemedim ve tamamen dürüst olmam gerekirse, sana yanlış bir şey söylemeyeceğim konusunda kendime güvenemediğim için odadan çıkıp kafamı dağıtmaya karar verdim."

Neden daha önce böyle davranamamıştı? İhtiyaç duyduğumda neden dürüst ve dengeli olamamıştı? Değişmek istemesi için neden sonunda ondan uzaklaşmam gerekmişti?

"Keşke beni orada yalnız bırakmak yerine bunu söyleseydin." İçimdeki küçücük gücü toplayarak başımı salladım. "Baş başa kalmamamız gerektiğini düşünüyorum."

Bakışları vahşileşti. "Neden söz ediyorsun sen?" diye hırladı. Dengeli tavrı da böylece kayboldu.

Kavuşturduğum kollarımı kımıldatmadım. "Herhangi bir konuda konuşmak veya dertleşmek istersen senin için burada olmak istiyorum fakat gerçekten de salon veya mutfak gibi ortak alanlarda kalmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Ciddi olamazsın," dedi alaycı bir tavırla.

"Ciddiyim."

"Ortak alanlar mı? Landon da bizim Eleanor Tilney[4]'miz olur artık. Bu çok saçma, Tess. Lanet olası bir gardiyan olmadan da aynı odada durabiliriz."

"Ben gardiyanlarla ilgili bir şey söylemedim. Sadece şu anki durum çerçevesinde," iç geçirdim, "sanırım birkaç gün içinde Seattle'a geri döneceğim." Buna şimdiye kadar tamamen karar vermemiştim fakat şimdi sözcükler ağzımdan çıkarken mantıklı geliyordu. New York'a taşınmak üzere eşyalarımı hazırlamalıydım ve Kimberly'yi

4 Jane Austen'ın *Northanger Manastırı* kitabındaki bir karaktere atıfta bulunulmuştur. (ç.n.)

özlemiştim. Düşünmemeye çalıştığım bir doktor randevum vardı ve Scott'ların malikânesinde bir kez daha evcilik oynamanın bana bir şey kazandıracağını sanmıyordum.

"Ben de seninle geleceğim," dedi yalnızca, sanki en basit çözüm buymuş gibi.

"Hardin..."

Hiç sormadan yarı çıplak halde yatağa oturdu. "Bu konuyu açmadan önce bekleyecektim fakat o daireden ayrılıyorum ve Seattle'a taşınıyorum. En başından beri bunu istiyordun ve şimdi bunu yapmaya hazırım. Neden bu kadar uzun zaman beklediğimi bilmiyorum." Elini saçlarının arasından geçirerek kuruyan tutamları geriye itti ve dalgaların dağınık bir halde durmalarına neden oldu.

Başımı iki yana salladım. "Sen neden söz ediyorsun?" *Şimdi de Seattle'a mı taşınmak istiyordu?*

"İkimiz için güzel bir ev tutacağım. Vance'in evinde alıştığın kadar büyük bir yer olmayacak fakat tek başına karşılayabileceğin her yerden daha iyi olacak."

Sözlerini hakaret etmek için söylemediğini bildiğim halde öyle hissetmeme ve çabucak sinirlenmeme neden oldu. "Anlamıyorsun," dedim suçlar gibi kollarımı kaldırarak. "Asıl önemli olan şeyi anlamıyorsun!"

"Neyi? Bütün bunların neden bir anlamı olması gereksin ki?" Biraz daha yanaştı. "Neden sadece birlikte olamıyoruz? Ve neden sana nasıl biri olabileceğimi göstermeme izin vermiyorsun? Puan almak ve skor tutmak için çabalamak ve beni sevdiğin halde benimle olmana izin vermediğin için perişan olmak zorunda değilsin." Elimi tuttu.

Elimi çektim. "Seninle aynı fikirde olmak ve ikimizin bir arada olabileceği bu hayal dünyasında yaşamayı çok isterdim fakat bunu çok uzun bir süre yaptım ve artık yapamıyorum. Beni daha önce uyarmaya çalıştın ve kaçınılmaz olanı görmem için bana art arda bir sürü fırsat sundun fakat ben inkâr ettim. Ama şimdi görebiliyorum; en başından beri ilişkimizin bitmeye mahkûm olduğunu görebiliyorum. Bu konuşmayı daha kaç kez yapacağız?"

O delici yeşil gözleriyle bana baktı. "Sen fikrini değiştirene kadar."

"Ben seninkini değiştirememiştim; sana benimkini değiştirebileceğini düşündüren nedir?"

"Aramızda az önce olanlar senin için yeterince açık değil miydi?"

"Hayatımın bir parçası olmanı istiyorum fakat o şekilde değil. Sevgilim olarak değil."

"Kocan olarak mı?" Gözleri neşeyle doluydu ve... *umut da mı vardı?*

Cesaretinden dolayı hayrete düşerek ona baktım... "Biz birlikte değiliz, Hardin! Ve fikrimi değiştireceğini düşündüğün için evlilik konusunu gündeme getiremezsin. Benimle gerçekten evlenmeni istemiştim, bunu son çare olarak teklif etmeni değil!"

Soluk alıp verişi hızlandı fakat sesi sakin çıktı. "Bu son çare değil. Seninle oyun oynamıyorum, bu konuda dersimi aldım. Seninle evlenmek istiyorum çünkü hayatımı başka türlü yaşadığımı düşünemiyorum ve bana yanıldığımı söyleyebilirsin fakat şu an evlenebileceğimizi biliyorsun. Ayrı kalmayacağız ve sen de bunu biliyorsun."

Kendinden ve ilişkimizden o kadar emin konuşuyordu ki bir kez daha kafam karıştı ve sözlerine öfkelensem mi yoksa mutlu mu olsam karar veremedim.

Evlilik fikri daha yalnızca birkaç ay onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Annem ve babam hiç evlenmemişlerdi; sadece annemi ve büyükannemi memnun etmek için evliymiş gibi davrandıklarını öğrendiğimde inanamamıştım. Trish ile Ken evliydi ve bu yasal bağ, batan gemilerini kurtaramamıştı. *Gerçekten, evlenmenin anlamı neydi?* Neredeyse hiçbir zaman sürdürülemiyordu ve artık gülünç bir kavram olduğunu görmeye başlamıştım. Kendimizi başka birine adamak ve o kişiyi mutluluk kaynağımız olarak görmek fikrinin zihnimize zorla sokulması yanlıştı.

Neyse ki ben kendi mutluluğum için başkasına güvenemeyeceğimi sonunda öğrenmiştim. "Artık evlenmek istediğimden emin değilim."

Hardin şaşkınlıkla soluklanıp çenemi kaldırdı. "Ne? Bunu içten söylemiyorsun." Gözlerime baktı.

"Evet, içten söylüyorum. Ne anlamı var ki? Hiçbir zaman yürümüyor ve boşanmak ucuz değil." Omuz silktim ve Hardin'in yüzündeki dehşet ifadesine aldırmadım.

"Neden söz ediyorsun sen? Ne zamandan beri bu kadar kuşkucusun?"

Kuşkucu mu? Kuşkucu olduğuma inanmıyordum. Sadece gerçekçi olmam ve hiçbir zaman yaşayamayacağım bir masalın sonunu bekleyip durmamam gerekiyordu. Fakat bu, Hardin'in sürekli benden ayrılmasına ve sonra geri dönmesine katlanacağım anlamına da gelmiyordu.

"Bilmiyorum, ne kadar umutsuz bir aptal olduğumu fark ettiğimden beri. Benimle ilişkini bitirdiğin için seni suçlamıyorum. Hiçbir zaman sahip olamayacağım bir hayata sahip olmak konusunda takıntılıydım ve bu da seni önünde sonunda delirtti."

Hardin her zamanki bunalmış havasıyla saçlarını çekiştirdi. "Tessa, çılgınca şeylerden bahsediyorsun. Sen hiçbir konuda takıntılı değilsin. Adi herifin teki olan benim." Çaresizce homurdanarak önümde diz çöktü. "Lanet olsun, bak şimdi de böyle düşünmene sebep oldum. Yine aynı yere döndük."

Hissettiklerim konusunda doğruları söylediğim için suçluluk hissiyle ayağa kalktım. Kafam çok karışıktı ve bu ufacık odada Hardin'le birlikte olmak işleri daha kötü yapıyordu. Onun yanındayken odaklanamıyordum ve her sözüm, ona karşı bir silahmış gibi bana bakarken kendimi savunamıyordum. Bu doğru olsa da olmasa da, yine de yapmamam gerektiği halde ona şefkat duymama neden oluyordu.

Böyle hisseden kadınları her zaman çok kolay yargılardım. Televizyonda fazla dramatik bir ilişkinin hikâyesini izlerken kadını çabucak "zayıf" diye etiketlerdim fakat her şey bu kadar basit ve kolay değildi.

Birini etiketlerken dikkate alınması gereken çok fazla şey vardı ve kabul etmeliydim ki Hardin'le tanışmadan önce bunu çok sık

yapardım. Kim oluyordum da insanları hislerine bakarak yargılayabiliyordum? O aptalca duyguların ne kadar güçlü olabileceğini hiç bilmezdim, hissedilebilecek o çekimi anlayamazdım. Aşkın, sağduyunun önüne, tutkunun ise mantığın önüne geçebildiğini veya kimsenin senin nasıl hissettiğini bilmemesinin ne kadar sinir bozucu olabildiğini, hiç kimsenin beni zayıf veya aptal diye yargılayamayacağım, hislerim nedeniyle kimsenin beni hor göremeyeceğini hiç anlayamazdım.

Hiçbir zaman mükemmel olduğumu iddia edemezdim ve her geçen saniye başımı suyun üzerinde tutabilmek için savaşıyordum fakat bu, insanların sandığı kadar basit değildi. Bütün hücrelerime girmiş, tüm düşüncelerimi istila etmiş ve şimdiye kadar hissettiğim en güzel ve en kötü duyguları bana yaşatmış birini bırakıp gitmek o kadar da basit değildi. Hiç kimse, hatta şüphe içinde olan tarafım bile, tutkuyla sevdiğim ve romanlarda okuduğum o büyük aşklardan birine sahip olmayı umduğum için kendimi kötü hissetmeme sebep olamazdı.

Hareketlerimi kendi kendime haklı çıkarmayı bitirdiğimde, bilinçaltım içini dökmüş, gözlerini kapamış ve sonunda duygularımın benimle oynaması nedeniyle kendime sert davranmayı bıraktığım için rahatlamıştı.

"Tessa, Seattle'a geliyorum. Benimle yaşaman için seni zorlamaya çalışmayacağım fakat senin olduğun yerde olmak istiyorum. Sen kendini daha fazlasına hissedene kadar uzak duracağım ve Vance dâhil herkese iyi davranacağım."

"Konu bu değil." İçimi çektim. Kararlılığı hayranlık uyandırıcıydı fakat hiçbir zaman devamı gelmemişti. Sonunda sıkılacak ve hayatına devam edecekti. Bu kez çok ileri gitmiştik.

"Daha önce söylediğim gibi, mesafemi korumaya çalışacağım fakat Seattle'a geliyorum. Ev konusunda karar vermeme yardımcı olmazsan, kendi başıma seçmek zorunda kalacağım fakat senin de seveceğinden emin olacağım bir yer bulacağım."

Planlarımı bilmesi gerekmiyordu. Sözlerini duymamak için düşüncelerimi kullandım. Onları duyarsam, gerçekten dinlersem,

inşa ettiğim bariyeri yıkıp geçeceklerdi. Yüzeyi daha bir saat önce çatlamıştı ve duygularımın bedenimi kontrol etmesine izin vermiştim fakat bunun bir daha olmasına izin veremezdim.

Bir on dakika daha sözlerini duymazdan gelmeye çalıştıktan sonra Hardin odadan çıktı ve ben de Seattle'a dönmek üzere eşyalarımı toplamaya başladım. Son zamanlarda çok fazla seyahat ediyor, bir oraya bir buraya gidiyordum ve sonunda evim olarak adlandırabileceğim bir yere sahip olacağım günü iple çekiyordum. Bir evin hissettireceği güven duygusuna ve dinginliğe ihtiyacım vardı.

Tüm hayatımı dinginlik üzerine planladıktan sonra nasıl olmuştu da kendime ait diyebileceğim güvenli bir yerim, hiçbir şeyim olmadan ortada kalmıştım?

Merdivenden indiğimde, Landon duvara yaslanıp nazikçe kolumu tutarak beni durdurdu. "Selam, gitmeden önce seninle konuşmak istiyordum."

Önünde durup konuşmasını bekledim. Peşine takılıp New York'a gitmem konusunda karar değiştirmediğini umuyordum.

"Sadece seninle konuşmak ve benimle New York'a gelme konusunda fikrini değiştirip değiştirmediğini öğrenmek istedim. Değiştirdiysen de sorun olmaz. Sadece Ken'e biletleri yeniden ayarlaması için haber vereceğim, bu yüzden bilmem gerek."

"Hayır, geliyorum. Sadece Seattle'a gidip Kim'le vedalaşmam..." Ona doktor randevumdan söz etmek istedim fakat henüz bununla yüzleşmeye hazır olduğumu sanmıyordum. Hiçbir şey kesin değildi fakat bu konuyu henüz düşünmemeyi tercih ediyordum.

"Emin misin? Kendini mecbur hissetmeni istemem, onunla kalmak istersen seni anlarım." Landon'ın sesi öyle yumuşak ve anlayışlıydı ki kendimi tutamayıp ona sarıldım.

"Sen harika birisin, bunu biliyorsun, değil mi?" Gülümsedim. "Kararımı değiştirmedim. Bunu yapmak istiyorum. Kendim için bunu yapmak zorundayım."

"Ona ne zaman söyleyeceksin? Sence ne yapacak?"

Hardin'e ülkenin diğer ucuna taşınmayı planladığımı söylediğimde ne yapacağını fazla düşünmemiştim. Artık Hardin'in fikrinin planlarımı şekillendirmesine izin verecek vaktim yoktu.

"Nasıl tepki vereceğini gerçekten bilmiyorum. Babamın cenazesine kadar, bunu biraz bile umursayacağını sanmıyordum."

Landon çekimser bir tavırla başını evet anlamında salladı. Sonra mutfaktan gelen sesler aramızdaki sessizliği bozdu ve yeni haber konusunda onu tebrik etmediğimi hatırladım.

"Annenin hamile olduğunu bana söylemediğine inanamıyorum!" diye bağırdım konunun bu kadar kolay değiştiğine sevinerek.

"Biliyorum, üzgünüm. Bana yeni söyledi ve sen kendini o odaya kapatmıştın." Yüzünde muzip bir ifadeyle gülümsedi.

"Tam kardeşin olacakken buradan ayrılacağın için üzgün müsün?" Bir an Landon'ın tek çocuk olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim. Bu konuyu sadece birkaç kez konuşmuştuk fakat o her zaman babası hakkında konuşmaktan kaçınırdı. Bu yüzden de konu yeniden ve çabucak bana dönerdi.

"Biraz. Sadece annemin bu hamilelikle tek başına nasıl başa çıkacağı konusunda endişeliyim. Ayrıca onu ve Ken'i özleyeceğim fakat buna hazırım." Gülümsedi. "En azından öyle düşünüyorum."

Ona cesaret verircesine başımla onayladım. "İyi olacağız. Özellikle de sen, zaten üniversiteye kabul edildin. Bense girip giremeyeceğimi bilmeden taşınıyorum. Okula yazılmadan New York'ta boş boş dolaşacağım. Bir işim olmayacak ve..."

Landon eliyle ağzımı kapayarak güldü. "Bu değişimi düşündüğümde aynı paniği ben de yaşıyorum fakat kendimi pozitif şeylere odaklanmaya zorluyorum."

"Ne gibi şeyler?" diye mırıldandım elinin altından.

"Sonuçta orası New York. Şimdiye kadar sadece bu yanını bulabildim," diye itiraf etti içten bir kahkahayla ve Karen koridorda bize katıldığında ağzımın kulaklarımda olduğunu fark ettim.

"Siz gittiğinizde bu sesleri özleyeceğim," dedi Karen, gözleri ışıkların altında parlayarak. Ken de onun arkasından yaklaştı ve onu başının arkasından öptü. "Hepimiz özleyeceğiz."

46. Bölüm

Hardin

Çalan kapımı açmaya gittiğimde, görmek istediğim kızın yerine Ken'in tuhaf tebessümüyle karşılaşınca hayal kırıklığımı gizlemeye çalışmadım.

Orada durmuş, açıkça girmesi için izin vermemi bekliyordu. "Seninle bebek hakkında konuşmak istiyordum," dedi çekingen bir tavırla.

Bunun olacağını biliyordum ve maalesef bundan kurtulmanın bir yolu yoktu. "İçeri gel o zaman." Yolundan çekildim ve çalışma masasının yanındaki sandalyeye oturdum. Ne söyleyeceği ya da benim ne söyleyeceğim ya da bu konunun nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat sonunu hiç iyi görmüyordum.

Ken oturmadı. Sadece şifoniyerin yanında durup ellerini gri kumaş pantolonunun ceplerine soktu. Grinin kravatındaki çizgilerle uyum içinde olması ve siyah bir kazak ve yelek giymiş olması, *Ben önemli bir üniversitenin rektörüyüm!* diye bağırıyordu. Fakat onun dışında, kahverengi gözlerindeki endişeyi ve kaşlarının birbirine nasıl yaklaştığını görebiliyordum. Ellerini öyle acınacak bir halde ve beceriksizce kullanıyordu ki onu bu işkenceden kurtarmak istedim.

"Ben iyiyim. Muhtemelen eşyaları kıracağımı ve sinir krizi geçireceğimi düşündün, biliyorum fakat dürüst olmam gerekirse bebek sahibi olmanız beni ilgilendirmiyor," dedim sonunda.

İçini çekti ve umduğum kadar rahatlamış görünmüyordu. "Bu konuda biraz kızgın olman çok doğal. Bunun beklenmedik bir şey olduğunu vebenim hakkımdaki hislerini biliyorum. Sadece bu

durumun bana duyduğun kötü hisleri beslememesini umuyorum." Yere baktı ve Tessa'nın Karen'la bir yerlerde olmaktansa, burada yanımda olmasını istedim. Gitmeden onu görmem gerekiyordu. Onu rahat bırakacağıma söz vermiştim fakat bu baba-oğul konuşmasını beklemiyordum.

"Sana hissettiklerim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Tanrım, ben bile ne hissettiğimi bilmiyordum ki.

Bana gösterdiği sonsuz sabırla, "Umarım bu durum, kaydettiğimiz ilerlemeyi değiştirmez veya bir şey alıp götürmez. Telafi etmem gereken çok şey olduğunu biliyorum fakat çabalamaya devam etmeme izin vermeni çok isterim," dedi.

Bunu duyduğumda, aramızda daha önce hissetmediğim bir yakınlık hissettim. İkimiz de berbat durumdaydık; ikimiz de aptalca kararlar ve bağımlılıklarla hareket etmiştik ve bu özelliğimi onun tarafından büyütülmeye borçlu olduğum için öfkeliydim. Vance beni büyütseydi böyle olmazdım. Böylesine berbat biri olmazdım. Babamın eve sarhoş geleceğinden korkmaz, onun hataları yüzünden annem dayak yiyip hayatta kalmak için saatlerce kanlar içinde ağlarken yerde onunla birlikte oturmazdım.

İçimdeki öfke fokurdamaya, damarlarımda uğuldamaya başladı ve Tessa'ya seslenmek üzere olduğumu hissettim. Böyle zamanlarda ona ihtiyaç duyuyordum, şey ona her zaman ihtiyacım vardı fakat yanımda olmasını özellikle şimdi istiyordum. Yumuşak sesiyle beni cesaretlendirecek şeyler söylemesini, ışığıyla zihnimdeki gölgeleri dağıtmasını istiyordum.

"Senin de bebeğin hayatının bir parçası olmanı istiyorum, Hardin. Bence bu hepimiz için çok iyi bir şey olur."

"*Hepimiz* mi?" diye sordum alaycı bir gülümsemeyle.

"Evet, hepimiz. Sen de bu ailenin bir parçasısın. Karen'la evlenerek Landon'ın babası rolünü üstlendiğimde seni unuttuğumu düşündüğünü biliyorum ve bebek konusunda böyle düşünmeni istemiyorum."

"Unutmak mı? Sen beni Karen'la evlenmeden çok önce unuttun." Fakat artık annem ve Christian'la olan geçmişini bildiğim için bir

şeyleri yüzüne vurmak beni eskisi kadar heyecanlandırmıyordu. O ikisinin yaptığı pisliği hissedebiliyor ve Ken için üzülüyordum fakat aynı zamanda geçen seneye kadar böylesine berbat bir baba olduğu için de ona çok öfkeliydim. Öz babam olmasa da bize bakmaktan sorumluydu. Bu rolü kabul etmiş ve sonra içki uğruna vazgeçmişti.

O yüzden kendime engel olamıyordum. Olmalıydım fakat öfkem içimde adeta uğulduyordu ve bilmem gerekiyordu. Babam olduğundan emin değilse, bana yaptıklarını telafi etmeye kalkışmasının nedenini bilmem gerekiyordu.

"Annemin senin arkandan Vance'i becerdiğini ne zaman öğrendin?" diye sordum sözcükleri bir el bombası gibi aniden ağzımdan çıkararak.

Odadaki tüm hava yok oldu. Ken her an bayılacakmış gibi görünüyordu.

"Nasıl..." Durdu ve eliyle çenesindeki sakalları sıvazladı. "Sana bunu kim söyledi?"

"Saçmalamayı kes. Her şeyi biliyorum. Londra'da olan da buydu. Onları birlikte yakaladım. Vance onu mutfak tezgâhının üzerinde beceriyordu."

"*Aman Tanrım*," dedi boğuk bir sesle, göğsü inip kalkmaya başlarken. "Düğünden önce mi sonra mı?"

"Önce ama o yine de evlendi. Madem Vance'i istediğini biliyordun, neden onunla kaldın?"

Birkaç kez nefes aldı ve odanın içine bakındı. Sonra omuz silkti. "Onu seviyordum." Gözlerime baktı ve saf dürüstlüğü aramızdaki tüm mesafeyi kapadı. "Bundan başka bir sebebim yok. Onu da seni de seviyordum ve bir gün Christian'ı sevmekten vazgeçmesini umut etmeyi bırakmadım. O gün hiç gelmedi... ve bu da beni canlı canlı yiyip bitiriyordu. Onun ve Vance'in, yani *en iyi* arkadaşımın, ne yaptıklarını biliyordum fakat ikimiz için çok umutluydum ve sonunda beni seçeceğini düşünüyordum."

"Ama seçmedi," dedim. Ken'le evlenmeyi, hayatını onunla geçirmeyi seçmiş olabilirdi belki fakat önemi olan hiçbir açıdan onu seçmemişti.

"Şüphesiz. Ve alkole başlamadan çok önce bu işten vazgeçmem gerekirdi." Gözlerindeki utanç gerçekti.

"Evet, öyle yapmalıydın." Bunu yapsaydı şimdi her şey daha farklı olurdu.

"Beni anlamadığını biliyorum ve yanlış seçimlerimin ve boş umutlarımın çocukluğunu mahvettiğini de biliyorum. Bu yüzden beni affetmeni veya anlamanı beklemiyorum." Ellerini dua eder gibi birleştirdi ve sonra bir araya getirdiği elleriyle ağzını kapadı.

Aklıma söyleyecek bir şey gelmediği için sessiz kaldım. Zihnimde korkunç anılar ve bu üç kişinin berbat... ebeveyn müsveddeleri oldukları gerçeği dolaşıyordu. Onlara nasıl sesleneceğimi bile bilmiyordum.

"Sanırım, Christian'ın ona benim sağladığım huzurlu hayatı sağlayamayacağını görür diye bekliyordum. İyi bir işim vardı ve Christian gibi onu terk etme riskim yoktu." Duraksadı ve aldığı derin nefesle, göğsünü saran yeleği daraldı ve bana baktı. "Tessa başka bir adamla evlenirse, o adam da hep böyle hissedecek. Tessa'yı yüz kez terk etmiş de olsan o adam her zaman seninle yarış halinde olacak, senin anılarınla yarışıyor olacak." Söylediklerinden emin görünüyordu, bunu ses tonundan ve doğrudan gözlerimin içine bakmasından anlayabiliyordum.

"Onu bir daha bırakmayacağım," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Parmaklarımla masanın kenarını sımsıkı kavradım.

"O da böyle söylemişti." İçini çekerek şifoniyere yaslandı.

"Ben o değilim."

"Biliyorum. Senin Christian gibi veya Tessa'nın annen gibi olduğunu söylemek istemiyorum. Tessa'nın gözleri yalnızca seni gördüğü için şanslısın. Annen ona olan hislerine karşı koymaya çalışmasaydı birlikte mutlu olabilirlerdi fakat onun yerine bu zehirli ilişkilerinin etraflarındaki herkesi mahvetmesine neden oldular." Ken yine sakalını sıvazladı. Bu sinir bozucu bir alışkanlıktı.

Aklıma Catherine ile Heathcliff[5] geldi ve bu benzetmeyi bu kadar kolay düşünebildiğim için midem bulandı. Tessa ve ben o

5 Emily Bronte'nin *Uğultulu Tepeler* adlı romanındaki başkarakterler. (ç.n.)

lanet karakterler kadar felaket olabilirdik fakat onlarla aynı kaderi yaşayarak acı çekmemize izin vermeyecektim.

Fakat Ken'in hiçbir söylediği bana mantıklı gelmiyordu. Madem ondan olmadığımla ilgili en ufak bir şüphesi vardı, neden ta en başından beri tüm saçmalıklarıma katlanmıştı?

"Demek doğruymuş. Senin baban o, değil mi?" diye sordu onu canlı tutan hayati gücü kaybediyormuşçasına. Çocukluğumdaki o güçlü, korkutucu adam kayboldu ve yerine ağlamak üzere olan kalbi kırık biri geldi.

Ona, tüm yaptıklarıma katlandığı için aptal olduğunu ve çocukluğumda annemle bana yaşattığı cehennemi unutamadığımızı söylemek istedim. Şeytanlarla taraf olup meleklerle savaşmamın suçlusu oydu, cehennemde özel bir yerimin olmasının ve cennette istenmememin suçlusu oydu. Onun yüzünden Tessa benimle birlikte olmuyordu. Tessa'yı onun yüzünden defalarca kırmıştım ve şu anda yirmi bir yıldır yaptığım hataları telafi etmeye çalışmamın sebebi de oydu.

Tüm bunlara rağmen bir şey söyledim ve Ken soluklandı. "Seni gördüğüm ilk anda onun oğlu olduğunu anlamıştım."

Sözleri göğsümdeki havayı ve zihnimdeki öfkeli düşünceleri adeta alıp götürdü.

"Biliyordum." Ağlamamaya çalışıyordu fakat başaramadı. Yüzümü buruşturdum ve yanaklarındaki yaşları görmemek için gözlerimi kaçırdım. "Biliyordum. Nasıl bilmezdim? Tıpkı ona benziyordun ve her geçen yılla birlikte annen daha çok acı çekiyor, onunla gizli gizli daha sık buluşuyordu. Biliyordum. Kabul etmek istemedim çünkü sahip olduğum tek şey sendin. Annene sahip değildim, aslında hiç olmamıştım. Onunla tanıştığımdan beri Christian'a aitti. Sahip olduğum tek şey sendin ve öfkemin beni ele geçirmesine izin verdikçe bunu da mahvettim." Soluklanabilmek için durduğunda, şaşkın ve sessizce oturdum. "Onunla daha iyi şartların olurdu, bunu biliyorum fakat seni seviyordum, seni hâlâ kendi canımdan biri gibi seviyorum ve hayatında kalmama izin vermeni umut etmekten başka çarem yok."

Hâlâ ağlıyordu. Yanaklarından çok fazla yaş akıyordu ve ben kendimi onun acısını paylaşırken buldum. Göğsümdeki ağırlığın birazı kalkmıştı ve içimde yıllardır biriken öfkenin eridiğini hissediyordum. Bunun nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordum; güçlü ve rahatlatıcı bir histi. Bana baktığında, kendim olduğumu bile hissetmiyordum. Kendim değildim; kollarımın onun omuzlarında olmasının ve onu rahatlatmak için ona sarılmalarının tek açıklaması bu olabilirdi.

Ona sarıldığımda, titrediğini hissettim ve sonra gerçekten tüm bedeniyle hıçkırarak ağlamaya başladı.

47. Bölüm

Tessa

Yol tıpkı tahmin ettiğim gibi berbattı. Hiç bitmeyecek, her sarı çizgi onun gülümsemelerinden ve asık yüzlerinden biri gibiydi. Trafikteki bitmeyen her çizgi, yaptığım her hatayla adeta alay ediyordu ve yoldaki her araba başka bir yabancı, kendi sorunları olan başka bir insandı. Küçük arabamla, bulunmak istediğim yerden gittikçe uzaklaşırken kendimi yalnız, çok yalnız hissediyordum.

Bununla savaşmakla aptallık mı ediyorum? Bu seferki akıntıyla baş edebilecek kadar güçlü olabilecek miyim? Bunu istiyor muyum?

Bu seferkinin, yüz kez gibi hissettiğim diğerlerinden farklı olması ihtimali neydi? Her zaman duymak istediğim sözleri, ondan ne kadar uzaklaştığımı bildiği için çaresizlikten mi söylüyordu?

Kafam derin düşünceler, düşüncesizce sarf edilen sözler ve cevaplarını bilmediğim birçok saçma sorudan oluşan iki bin sayfalık bir roman gibiydi.

Yalnızca dakikalar önce Kimberly ile Christian'ın evinin önüne park ettiğimde omuzlarımdaki gerginlik neredeyse dayanılmazdı. Cildimin altındaki kasların gerilerek kopma noktasına geldiğini tam anlamıyla hissedebiliyordum ve şimdi salonda durmuş, Kimberly'nin gelmesini beklerken gerginliğim giderek büyüyordu.

Smith merdivenlerden indi ve yüzünde beliren tiksinti ifadesiyle burnunu kırıştırdı. "Babamın bacağını ovmayı bitirince aşağı ineceğini söyledi."

Gamzeli küçük çocuğa gülmekten kendimi alamadım. "Tamam. Teşekkürler." Birkaç dakika önce bana kapıyı açtığında tek kelime

bile etmemişti. Sadece beni tepeden tırnağa süzmüş ve küçük bir tebessümle içeri girmemi işaret etmişti. Küçük de olsa, gülümsemesinden etkilenmiştim.

Bir şey söylemeden koltuğun kenarına oturdu. Ben ona bakarken o da elinde tuttuğu bir şeye bakıyordu. Hardin'in kardeşi. Anlamadığım bir nedenden benden pek hoşlanmayan bu tatlı çocuğun başından beri Hardin'in öz kardeşi olduğu fikri çok tuhaftı. Bir taraftan mantıklıydı çünkü Smith her zaman Hardin'le ilgileniyor ve çoğu insan onunla birlikte olmaktan hoşlanmazken o Hardin'le vakit geçirmeyi seviyordu.

Başını çevirdi ve beni ona bakarken yakaladı. "Hardin'in nerede?"

Hardin'in. Sanki bu soruyu her soruşunda, *Hardin'im* uzaklarda oluyordu. Bu kez her zamankinden daha uzaktaydı. "O..."

Sonra Kimberly içeri girdi ve kollarını açarak yanıma geldi. Tabii ki ayağında topuklu ayakkabılar ve yüzünde makyaj vardı. Sanırım benimki durmuş olsa da dışarıdaki dünya hâlâ dönüyordu.

"Tessa!" diye bağırdı kollarını boynuma dolayarak. Beni öyle çok sıktı ki öksürdüm. "Ah! Çok uzun zaman oldu!" Beni bir kez daha sıktıktan sonra geri çekildi ve kolumdan tutup beni mutfağa sürükledi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum ve her zaman oturduğum sandalyeye oturdum.

O da kahvaltı tezgâhının önünde durdu ve ellerini omuzlarına dökülen sarı saçlarının arasından geçirdi. Saçını geriye atıp tepesinde dağınık topuz yaptı. "Şey, hepimiz Londra'ya yaptığımız o lanet geziden sağ çıktık." Yüzünü ekşitti, ben de aynısını yaptım. "Zar zor ama başardık."

"Bay Vance'in bacağı nasıl?"

"Bay Vance mi?" Kahkahayla güldü. "Hayır, tüm o tuhaflıklar oldu diye ona yeniden böyle hitap etmeye başlayamazsın. Bana kalırsa ona Christian veya Vance diye hitap edebilirsin. Bacağı iyileşiyor. Neyse ki alevler çoğunlukla derisini değil elbiselerini yakmış." Kaşlarını çattı, ürperince omuzları titredi.

"Başı belada mı? Kanunen yani?" diye sordum fazla meraklı görünmemeye çalışarak.

"Pek sayılmaz. Bir grup serserinin eve girdiğini ve evi yağmaladıktan sonra yangın çıkardıkları hikâyesini uydurdu. Bu artık ipucu olmayan bir kundakçılık vakası." Başını iki yana sallayıp gözlerini devirdi. Elbisesini düzelttikten sonra yeniden bana baktı. "Peki, sen nasılsın, Tessa? Baban için gerçekten çok üzgünüm. Seni daha sık aramalıydım. Ama tüm bu yaşananlarla baş etmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki." Kimberly granit tezgâhın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Tabii bu gerçekten de iyi bir bahane değil..."

"Hayır, hayır. Özür dileme. Hayatında bir sürü şey oluyor ve ben de sana fazla destek olamadım. Arasaydın bile cevap veremeyebilirdim. Gerçekten aklımı kaçırıyordum." Kahkaha atmaya çalıştım fakat ne kadar sahte, kuru ve tuhaf bir ses çıkardığımı ben bile fark etitm.

"Anlıyorum." Şüpheci bir ifadeyle beni süzdü. "Ne oluyor bakalım?" Ellerini önümde sallayınca başımı eğip bol eşofman üstüme ve kirli kotuma baktım.

"Bilmiyorum; çok uzun iki hafta oldu." Omuz silktim ve taranmamış saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

"Anladığım kadarıyla yine bunalımdasın. Hardin yeni bir şey mi yaptı yoksa hâlâ Londra'daki olay mı?" Kimberly bir kaşını kaldırdığında, kendi kaşlarımın ne kadar uzamış olabileceklerini hatırladım.

Cımbız ve ağda aklımdaki en son şeylerdi fakat Kimberly, ona ayak uydurmak için sürekli güzel görünmek istemenize sebep olan kadınlardandı.

"Pek sayılmaz. Londra'dayken her zaman yaptığı şeyi yaptı fakat nihayet ona ilişkimizin bittiğini söyledim." Mavi gözlerindeki şüpheyi görünce ekledim, "Ciddiyim. New York'a taşınmayı düşünüyorum."

"*New York'a mı*? Nasıl yani? Hardin'le mi?" Ağzı açık kaldı. "Ah, saçmalıyorum, az önce ayrıldığınızı söylemiştin." Abartılı bir şekilde elini alnına vurdu.

"Aslında Landon'la gidiyorum. NYU'ya gidiyor ve bana birlikte gitmeyi teklif etti. Yaz okuluna gideceğim ve sonbaharda NYU'ya gireceğimi umuyorum."

Kahkaha attı. "Vay canına, dur bir dakika."

"Büyük bir değişiklik. Biliyorum. Sadece ben... şey, buradan uzaklaşmam gerek ve zaten Landon da gittiği için bana mantıklı geldi." Bu çılgınlıktı, ülkenin diğer ucuna taşınmak tamamen çılgınca bir fikirdi ve Kimberly'nin tepkisi de bunu kanıtlıyordu.

"Bana açıklama yapman gerekmiyor. Bence bu çok iyi bir fikir; sadece şaşırdım." Kim gülümsemesini gizlemeye çalışmadı bile. "Ha bir planın olmadan ülkenin bir ucuna taşınmışsın ha her şeyi planlamak için bir sene ara vermişsin."

"Aptalca, değil mi? Öyle değil mi?" diye sordum, ne duymak istediğimden emin olamayarak.

"Hayır! Ne zamandan beri kendinden emin değilsin? Birçok zorluk yaşadığını biliyorum, tatlım ama kendini toparlaman gerek. Gençsin, zekisin ve güzelsin. Hayat o kadar da kötü değil! Bir de seni..." elleriyle havada tırnak işareti çizdi, "uzun zamandır kayıp olan aşkıyla' aldattığı için beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan ve pislik olan yetişkin oğlunun suçunu kapattığı için yaralanan nişanlının yanıklarını temizlemeyi ve aslında onu boğmak isterken ona bakmak zorunda kalmayı dene.

Komik olmaya mı çalışıyordum bilmiyordum fakat kafamda çizdiği resme gülmemek için dilimi ısırmam gerekti. O kıkırdamaya başlayınca ben de dayanamadım.

"Gerçekten de üzgün olman normal fakat üzüntünün hayatını kontrol etmesine izin verirsen, hiçbir zaman bir hayatın olmaz." Sözleri, bencilce sızlanışım ile düzgün bir planım olmadan New York'a taşınmama neden olan cesaretim arasında bir yere bomba gibi düştü.

Haklıydı; son bir senedir çok fazla şey yaşamıştım fakat bu şekilde davranmam, her düşüncemde üzüntü ve kaybın acısını hissetmem bana ne kazandıracaktı? Hiçbir şey hissetmemenin kolaylığını sevsem de o içimdeyken kendim gibi hissetmiyordum. Her olumsuz

düşünceyle benliğimin kaybolduğunu hissetmiş ve bir daha kendim olamamaktan korkmaya başlamıştım. Hâlâ kendim değildim fakat belki bir gün olabilirdim?

"Haklı olduğunu biliyorum, Kim. Sadece buna nasıl bir son vereceğimi bilmiyorum. Sürekli sinirliyim." Yumruklarımı sıktığımda Kim beni anladığını göstermek için başını salladı. "Ya da üzgünüm. Çok fazla üzüntü ve acı var. Bunu içimden nasıl ayıracağımı bilmiyorum ve şimdi içimi kemirerek zihnimi ele geçiriyor."

"Pekâlâ, bu az önce söylemeye çalıştığım kadar kolay değil fakat ilk olarak heyecanlanman gerekiyor. New York'a taşınıyorsun, kızım! Öyle davran. New York sokaklarında hüzünlü hüzünlü dolanırsan, hiç arkadaş edinemezsin." Sözlerini biraz yumuşatacak şekilde gülümsedi.

"Ya yapamazsam? Yani, ya bundan sonra hep böyle hissedersem?"

"O zaman bundan sonra hep öyle hissedersin. Yapacak bir şey yok fakat şu anda bunu düşünmemelisin. Yaşadığım yıllar boyunca," sırıttı, "çok uzun yıllar değil tabii, öğrendim ki boktan şeyler olur ve sen hayatına devam edersin. Hiç hoş değil ve güven bana bunun Hardin'le ilgili olduğunu biliyorum. Her zaman onunla ilgiliydi fakat sana istediğin ve ihtiyaç duyduğun şeyi vermeyeceğini kabul etmeli ve hayatına devam ediyor gibi görünmek için elinden geleni yapmalısın. Onu ve diğer herkesi kandırabilirsen, sonunda buna sen de inanırsın ve bu gerçek olur."

"Sence bunu yapabilir miyim? Yani onu gerçekten unutabilir miyim?" Kucağımdaki parmaklarımı çevirdim.

"Sana yalan söyleyeceğim çünkü şu anda duymaya ihtiyacın olan şey bu." Kimberly dolaba yöneldi ve iki şarap kadehi çıkardı. "Bu durumdayken bir dolu saçmalık duymaya ve kendinle övünmeye ihtiyacın var. Daha sonra gerçekle yüzleşmek için zamanın olacak fakat şimdilik..." Lavabonun hemen altındaki çekmeceyi karıştırdı ve bir tirbuşon çıkardı. "Şimdi şarap içeceğiz ve ben de sana seninkini bir çocuk oyunu gibi gösterecek bir sürü ayrılık hikâyesi anlatacağım."

"Korku filmlerindeki gibi mi?" diye sordum, o korkunç, kırmızı saçlı oyuncak bebeği kastetmediğini bildiğim halde.

"Hayır, çokbilmiş." Bacağıma vurdu. "Yıllardır evli olan ve kocaları kız kardeşlerini beceren kadınlar tanıyorum. Bu tür çılgın hikâyeler seninkinin o kadar da kötü olmadığını anlamana yardım edecek."

İçi beyaz şarapla dolu kadehi önüme koydu ve tam itiraz edeceğim sırada Kimberly kadehi kaldırıp dudaklarıma bastırdı.

Bir buçuk şişe sonunda, kahkahalar atıyor ve düşmemek için tezgâha yaslanıyordum. Kimberly inanılmaz çılgın ilişki hikâyeleri anlatmıştı ve ben sonunda her on dakikada bir telefonumu kontrol etmekten vazgeçmiştim. Zaten Hardin'de telefon numaram olmadığını kendime hatırlatıp durdum. Tabii ki bahsettiğimiz kişi Hardin'di; bir numara öğrenmek isterse, onu almanın bir yolunu bulurdu.

Kimberly'nin son bir saatte anlattığı hikâyelerin bazıları gerçek olamayacak kadar çılgıncaydı. Şarabın etkisiyle hikâyeleri daha kötü göstermek için süslediğine ikna olmuştum.

Eve geldiğinde kocasını yatakta komşusu ve onun kocasıyla çıplak halde bulan kadının hikâyesi.

Kocasını vurdurmak isteyen fakat kiralık katile yanlış fotoğraf verdiği için neredeyse ağabeyini öldürten kadının oldukça ayrıntılı hikâyesi. Sonrasında ise kocasının, kadından çok daha iyi bir hayatı olmuş.

Sonra bir de yarı yaşındaki bir kadın için yirmi yıllık karısını terk eden ve sonra genç kadının, kendi yeğeninin yeğeni olduğunu öğrenen adamın hikâyesi vardı. Iyy. (Evet, ayrılmamışlardı.)

Bir kız üniversitedeki hocasıyla yatıyor ve manikürcüsüne övünerek bunu anlatıyordu fakat (sürpriz) manikürcü adamın karısı çıkıyordu. Kız o dönem sınıfta kalıyordu.

Bir adam markette tanıştığı seksi Fransızla evleniyor fakat sonra kadının Fransız olmadığını, Detroit'ten gelen oldukça inandırıcı bir düzenbaz olduğunu öğreniyordu.

Bir hikâye de kocasını bir sene boyunca, internette tanıştığı bir adamla aldatan kadınla ilgiliydi. Sonunda adamla tanışıyor ve adamın aslında kocası olduğunu öğrenince çok şaşırıyordu.

Bir kadın, kocasını kız kardeşiyle, sonra annesiyle ve sonra da boşanma avukatıyla yatarken yakalamış olamazdı. Sonra onu hukuk bürosunun etrafında kovalayıp, adam pantolonsuz halde koridorlarda koştururken topuklu ayakkabısını adamın kafasına atmış olması imkânsızdı.

Şimdi gerçekten de kahkahalarla gülüyordum ve Kimberly karnını tutarak adamı birkaç gün sonra gördüğünü ve alnında, yakında eski karısı olacak kadının topuğunun izi olduğunu iddia ediyordu.

"Şaka yapmıyorum! Korkunçtu! Bu hikâyenin en güzel tarafı da şu; şimdi yeniden evlendiler!" Elini tezgâhın üzerine vurdu ve ben de sesinin tonu karşısında başımı iki yana salladım. Sarhoştu. Smith'in yukarı çıkıp, şarap içen gürültücü kadınları yalnız bıraktığına seviniyordum çünkü başka insanların sefaletine gülerek onun kafasını karıştırdığımız için kötü hissetmek zorunda kalmamıştım.

"Erkeklerin hepsi pisliktir." Kimberly yeni doldurduğu kadehini benim boş bardağımla tokuşturmak için kaldırdı. "Fakat dürüst olmak gerekirse kadınlar da pisliktir ve bir ilişkinin yürüyebilmesinin tek yolu, kendine baş edebileceğin bir pislik bulman olur."

Christian mutfağa girmek için o dakikayı seçmişti. "Pisliklerle ilgili konuşmalarınız koridora kadar geliyor." Buralarda olduğunu unutmuştum. Tekerlekli sandalyede olduğunu ancak bir dakika sonra fark ettim. Bir şaşkınlık nidası çıktı ağzımdan, Kimberly ise dudaklarında küçük bir tebessümle bana baktı.

"İyileşecek," dedi bana.

Vance nişanlısına gülümsedi ve Kim de Vance'in ona böyle baktıkça yaptığı gibi utandı. Şaşırdım. Onu affetmeye başladığını biliyordum fakat bunu çoktan yaptığını veya yaparken bu kadar mutlu görünebileceğini bilmiyordum.

"Üzgünüm." Vance'e gülümsedi ve o da Kim'in kalçasına uzanıp onu kucağına aldı. Kim'in bacağı, yaralı bacağına dokununca yüzünü buruşturdu ama Kim çabucak adamın diğer bacağına geçti.

"Olduğundan daha kötü görünüyor," dedi Vance, benim bir metal sandalyeye bir de yanık bacağına baktığımı görünce.

"Doğru. Gerçekten de bu olayın tadını çıkarıyor," diye takıldı Kimberly, Vance'in sağ yanağındaki gamzeye dokunarak.

Başımı çevirdim.

"Yalnız mı geldin?" diye sordu Vance, parmağını ısırırken kendisine bakan Kimberly'ye aldırmadan. Yakın zamanda ya da belki hiçbir zaman onların yerinde olmayacağımı bildiğim halde kendimi onları izlemekten alamıyordum.

"Evet. Hardin ba..." düzeltmek için duraksadım, "Ken'in evine geri döndü."

Christian hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve Kimberly ona bakmayı kesmişti fakat son bir saatte içimde üzeri örtülen boşluğun, Hardin'in isminin geçmesiyle yeniden ortaya çıkmaya başladığını hissetim.

"O nasıl? O küçük pisliğin telefonlarıma cevap vermesini gerçekten çok isterdim," diye söylendi Christian.

Şarap nedeniyle olduğunu düşünüyordum çünkü ona çıkıştım. "Hayatında çok fazla şey oluyor." Sesimdeki ima açıktı ve o anda kendimi bir pislik gibi hissettim. "Affedersin. Sesimin o şekilde çıkmasını istemedim. Sadece şu an çok şey yaşadığını biliyorum. Kabalık etmek istemedim."

Hardin'i koruduğum için Kimberly'nin yüzündeki gülümsemeyi görmezden gelmeyi seçtim.

Christian başını iki yana salladı ve kahkahayla güldü. "Sorun değil. Hepsini hak ediyorum. Çok şey yaşadığını biliyorum. Sadece onunla konuşmak istiyorum fakat hazır olduğunda ortaya çıkacağını biliyorum. Siz hanımları rahat bırakayım, sadece tüm o kahkahaların ve çığlıkların ne olduğunu merak ettim. Benim hakkımda fazla konuşmayın."

Bunları söyledikten sonra Kimberly'yi çabucak fakat yumuşacık öptü ve tekerleklerini çevirerek odadan çıktı. Kadehimi kaldırıp bir tane daha doldurmasını istedim.

"Dur biraz, o zaman bu artık benimle çalışmayacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu Kimberly. "Beni tüm o cadı karılarla yalnız bırakamazsın! Trevor'ın yeni kız arkadaşı dışında tahammül edebildiğim tek kişi sensin."

"Trevor'ın kız arkadaşı mı var?" Soğuk şarabı yudumladım. Kimberly haklıydı; şarap ve kahkaha iyi geliyordu. Kabuğumdan biraz da olsa çıktığımı, hayata dönmeye çalıştığımı hissediyordum ve her bir espri ve saçma hikâyeyle bunu biraz daha kolay buluyordum.

"Evet! Kızıl saçlı kız! Sosyal medya işlerimizi yürüten kız vardı ya?"

Kızı hatırlamaya çalıştım fakat zihnimde dans eden şaraptan ötesini göremiyordum. "Onu tanımıyorum. Ne zamandır birlikteler?"

"Sadece birkaç haftadır. Şimdi şunu dinle." Kimberly'nin gözleri en sevdiği şeyi, ofis dedikodusu yaptığı için parladı. "Christian onların birlikte olduklarını duymuş."

Bir yudum şarap daha içerek Kimberly'nin açıklamasını bekledim.

"Yani *birlikte oluyorlarmış*. Yani ofiste birbirlerini beceriyorlarmış! Daha da çılgın olanıysa Christian'ın duydukları..." Kahkaha atmak için duraksadı. "Alışılmadık bir şekilde seks yapıyorlarmış. Trevor'ın yatakta tam bir sert çocuk olduğunu söyleyebilirim. Popo tokatlama, birbirlerine bazı isimlerle hitap etme gibi şeyler."

Uçarı bir okul çocuğu gibi kahkahalara boğuldum. Çok fazla şarap içmiş bir okul çocuğu gibi. "Yok artık!"

Tatlı Trevor'ın birinin poposunu tokatladığını hayal edemiyordum. Sadece bu görüntü bile daha çok gülmeme neden oldu ve bu konuyu fazla düşünmemeye çalışarak başımı iki yana salladım. Trevor yakışıklıydı, çok yakışıklıydı fakat çok kibar ve tatlıydı.

"Yemin ederim! Christian, onun kızı masaya falan bağladığına ikna olmuş çünkü onu gördüğünde masanın köşelerinden bir şeyler çıkarıyormuş!" Kimberly ellerini havada salladı ve soğuk şarap burnuma ve oradan da dışarı fışkırdı.

Bu kadehten sonra içmeyecektim. Tam da ihtiyacım olduğunda alkol sorumlusu Hardin neredeydi?

Hardin.

Kalbim hızla atmaya başladı ve kahkaham sona eriyordu ki Kimberly hikâyeye müstehcen bir ayrıntı daha ekledi.

"Ofisinde bir kırbaç sakladığını duydum."

"Kırbaç mı?" diye sordum sesimi alçaltarak.

"Binici kırbacı. Google'dan bak." Kahkaha attı.

"İnanamıyorum. Trevor çok tatlı ve yumuşak biridir. Bir kadını masasına bağlayıp ona istediğini yapacak *gibi* biri değildir!" Bunu kafamda canlandıramıyordum. Şarabın etkisi altındaki hain zihnimde Hardin, masalar, halat ve tokatlar belirdi.

"Kim ofisinde seks yapar ki? Tanrım, o duvarlar kâğıt kadar ince."

Ağzımın açık kaldığını hissettim. Zihnimde Hardin'in beni masamın üzerine yatırdığı gerçek görüntüler belirdi ve zaten ısınmış olan tenim yanmaya başladı.

Kimberly bana bilmiş bir bakış attıktan sonra başını arkaya yatırdı. "Sanırım insanların evlerindeki spor salonlarında seks yapan kişiler," diyerek imalı imalı kıkırdadı.

İçimde hissettiğim yakıcı utanca rağmen onu duymazdan geldim. "Trevor'a dönelim," dedim yüzümün büyük bir kısmını elimden geldiğince kadehimin arkasına saklamaya çalışarak.

"Kaçığın teki olduğunu biliyordum. Her gün takım elbise giyen erkekler kaçıktır."

"Yalnızca o açık saçık romanlarda," diye karşı çıktım, okumaya niyetlendiğim fakat henüz fırsat bulamadığım bir kitabı düşünerek.

"O hikâyelerin bir yerden gelmesi gerek, öyle değil mi?" dedi bana göz kırparak. "Kızı becerdiğini duyma umuduyla sürekli Trevor'ın ofisinin önünden geçiyorum fakat şansım yaver gitmedi... henüz."

Tüm gecenin saçmalığı, kendimi bir şekilde uzun süredir hissetmediğim kadar hafif hissetmeme neden olmuştu. Bu hisse

tutunmaya ve göğsüme elimden geldiğince sıkıca bastırmaya çalıştım çünkü kaybolmasını istemiyordum.

"Trevor'ın böyle bir kaçık olduğunu kim tahmin edebilirdi ki, değil mi?" Kaşlarını oynatınca ben de başımı iki yana salladım.

"Siktiğimin Trevor'ı," deyip, Kimberly kahkahalara boğulana kadar sessizce bekledim.

"*Siktiğimin* Trevor'ı!" diye bağırdı. Ben de bu ismin geldiği yeri düşünerek ona katıldım ve ismi bulan kişiye küfrederek sırayla tekrarladık.

48. Bölüm

Hardin

Bugün çok uzamıştı. Fazlasıyla uzun geçmişti ve uyumaya hazırdım. Ken'le olan içten konuşmamızın ardından bitkin düşmüştüm. Ayrıca daha sonra yemek masasında karşı karşıya oturan Sarah, Sonya, S'kimin umurunda –adı ne haltsa– ve Landon'ın gözleriyle birbirlerini becermeleri beni fazlasıyla sıkmıştı.

Tessa'nın bana haber vermeden gitmesine üzülsem de bunu yüksek sesle söylemiyordum çünkü bana açıklama yapmak zorunda değildi.

Tessa'ya söz verdiğim gibi iyi bir çocuk olmuş, Karen ve babam ya da her kimse, beni dikkatle izleyerek bir şekilde patlamamı ve yemeği berbat etmemi beklerken sessizce yemeğimi yemiştim.

Bekledikleri şeyi yapmadım. Sessiz kaldım ve her lokmamı çiğnedim. Hatta dirseklerimi Karen'ın güzel, pastel bir bahar dokunuşu kattığını düşündüğü fakat bence katmayan çirkin masa örtüsünden uzak tuttum. Çok iğrenç bir örtüydü ve Karen bakmadığı sırada birinin onu yakması gerekiyordu.

Çok garipti ama babamla konuştuktan sonra kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Ken'e sürekli baba demem komikti çünkü ergenlik çağımda yüzümü asmadan veya gitmeseydi de dövseydim diye düşünmeden ismini anamıyordum. Şimdi neler hissettiğini ve neden gittiğini anladığım, yani bir şekilde anladığım için, çok uzun zamandır içimde tuttuğum öfke bir şekilde sönmüştü.

Fakat o öfkenin bedenimden çıktığını hissetmek garipti. Bunun romanlarda açıklandığını duymuştum; bağışlanmak deniyordu fakat

bu geceye kadar hiç hissetmemiştim. Bu hissi sevdiğime tam olarak ikna olmuş değildim fakat sürekli Tessa'yı özlemenin verdiği acıdan biraz uzaklaşmama neden olduğunu kabul ediyordum.

Daha iyi hissediyordum ve... daha mutlu olabilir miydim? Bilmiyordum fakat şimdi sürekli geleceği düşünüyordum. Tessa ile birlikte halı ve dolap alışverişine çıktığımız ya da evli insanlar ne yapıyorsa onu yaptığımız bir gelecekti bu... Birbirlerine katlanabilen bildiğim tek evli çift Ken ile Karen'dı ve birlikte ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tabii kırk yaşında bebek yapmaları dışında. Çocukça bir tavırla bu düşünce karşısında yüzümü ekşittim ve az önce seks yaşamlarını düşünmüyormuş gibi davrandım.

Gerçeği söylemek gerekirse, geleceği düşünmek sandığımdan çok daha eğlenceliydi. Daha önce gelecekten veya şimdiden hiçbir şey beklememiştim. Her zaman yalnız olacağımı bilirdim ve bu nedenle saçma sapan plan ve arzularla vaktimi harcamıyordum. Sekiz ay öncesine kadar Tessa diye biri olduğunu bilmiyordum. Bu pis sarışının etrafta dolandığını ve beni çıldırtıp tüm hayatımı altüst edeceğini ve onu nefes almaktan bile daha çok sevmeme neden olacağını asla tahmin edemezdim.

Tanrım, öyle biri olduğunu bilseydim zamanımı etrafımda bulabildiğim tüm kızları becererek harcamazdım. Daha önce hiçbir konuda acelem yoktu. Bana yardım eden, berbat hayatımda bana yolumu gösteren mavi-gri gözlü bir itici güç yoktu, o yüzden çok fazla hata yapmıştım ve şimdi herkesten daha fazla çabalayarak o hataları düzeltmem gerekiyordu.

O zamanları geri alabilseydim, başka hiçbir kıza dokunmazdım. Bir tanesine bile. Ve Tessa'ya dokunmanın ne kadar güzel olacağını bilseydim, kendimi buna hazırlar, o yurt odama dalacağı ve yapmamasını açıkça söylediğim halde tüm kitaplarıma ve eşyalarıma dokunduğu ana kadar gün sayardım.

Kendimi kontrol etmeme sebep olan tek şey, sonunda bana geri döneceği umuduydu. Bu kez sözlerimi geri almayacağımı anlayacaktı. Kilise koridorunda sürüklemem gerekse bile onunla evlenecektim.

Bu ısrarcı düşünceler de sorunlarımızdan biriydi. Yüzüne karşı ne kadar inkâr etsem de beyaz gelinliği içinde kaşlarını çatmış bana bağırırken, arp veya kimsenin düğün veya cenaze dışında kullanmadığı başka bir müzik aletiyle çalınan boktan bir parça eşliğinde onu gerçekten de halıyla kaplı koridorda sürüklediğimi hayalimde canlandırdığımda gülümsemeden edemedim.

Bende numarası olsaydı, iyi olup olmadığını öğrenmek için ona mesaj gönderirdim. Fakat numarasını vermek istememişti. Akşam yemeğinden sonra Landon'ın cebinden telefonunu kapıp numarayı almamak için kendimi zor tutmuştum.

Seattle'a doğru yola çıkmış olmam gerekirken hâlâ yatağımda yatıyordum. Gerekirdi, öyle olmak zorundaydı fakat olamıyordu. Onu biraz rahat bırakmalıydım yoksa benden daha fazla uzaklaşacaktı. Karanlıkta telefonumu kaldırdım ve onun fotoğraflarını taradım. Bir süre anılarla idare edeceksem, daha fazla fotoğrafa ihtiyacım olacaktı. Yedi yüz yirmi iki fotoğraf yeterli değildi.

Takıntılı bir sapığın yolundan gitmek yerine yataktan çıktım ve bir pantolon giydim. Landon veya hamile Karen'ın beni çıplak görmekten hoşlanacaklarını sanmıyordum. Belki de hoşlanırlardı. Bu düşünceme güldüm ve bir an duraksayarak bir plan yaptım. Landon'ın inatçılık edeceğini biliyordum fakat onu ikna etmek kolaydı. Yeni takıntısı konusunda yapacağım ikinci utanç verici espriden sonra, bir kreş çocuğu gibi kızararak Tessa'nın numarasını haykıracaktı.

Kapıyı iki kez çalarak yeterli şekilde uyardıktan sonra kapısını açtım. Sırtüstü uzanmış, göğsünde bir kitapla uyuyakalmıştı. Lanet *Harry Potter* kitabıyla. Bilmeliydim...

Bir ses duydum ve loş bir ışık gördüm. Sanki yukarıdan gelen bir işaret gibi telefonun ekranı aydınlandı ve başucundaki komodinin üzerinden telefonu kaptım. Ekranda Tessa'nın adı ve mesajının başlangıcı vardı: *Hey Landon, uyanık mısın? Çünkü...*

Önizleme, mesajın gerisini göstermiyordu. Devamını görmem gerekiyordu.

Elimi boynuma atıp kıskançlığımın beni ele geçirmesine karşı koymaya çalıştım. *Neden bu kadar geç saatte ona mesaj gönderiyor?*

Landon'ın parolasını tahmin etmeye çalıştım fakat onu okumak Tessa'yı okumaktan daha zordu. Tessa'nınki çok belli ve gerçekten de komikti. Biliyordum, tıpkı benim gibi unutmaktan korkmuş ve 1234'ü seçmişti. İkimizin her yerdeki parolası buydu. PIN kodları, kablolu tv cihazımızın ücretli kanal şifresi, sayı gerektiren her yerde bunu kullanırdık.

Görüldüğü gibi zaten evli gibiydik. Hacker'lar kimlik bilgilerimizi çaldığı sırada evli olabilirdik, hah.

Yatağından bir yastık alıp Landon'a vurduğumda sızlandı. "Uyan, mankafa."

"Defol git."

"Tessa'nın numarasına ihtiyacım var." Bir daha vurdum.

"Hayır."

Bir daha, bir daha vurdum. Daha sert vurdum.

"Ahh!" diye inledi doğrularak. "Tamam. Numarayı vereceğim."

Telefonunu almak için uzanınca hemen eline tutuşturdum ve her ihtimale karşı numaralara basarken onu izledim. Kilidi açılan telefonu bana verdi. Teşekkür ettim ve Tessa'nın numarasını kendi telefonuma yazdım. Kaydet tuşuna basarken hissettiğim rahatlama acınasıydı fakat umurumda değildi.

Landon'a fazladan bir kez daha vurarak odadan çıktım.

Ben gülerek kapıyı kapayana kadar sanırım bana küfretti. Bu hisse alışabilirdim... kız arkadaşıma basit bir iyi geceler mesajı yazıp gönderdikten sonra endişeli bir şekilde cevap vermesini beklerken duyduğum umuda benzeyen bu hisse... Sonunda her şey benim için düzeliyor gibiydi ve son adım Tessa'nın beni bağışlamasıydı. Yalnızca, Tessa'nın her zaman geri döneceğime dair beslediği umudun küçücük bir ışığına ihtiyacım vardı.

Harrrdin? diye bir mesaj geldi.

Lanet olsun, mesajımı görmezden geleceğini düşünmeye başlamıştım.

Hayır, Harrrdin değil. Sadece Hardin. Ona Seattle'dan geri dönmesi için yalvarmak ya da gece yarısında yanına gidersem kork-

mamasını söylemek istesem de konuşmaya ona takılarak başlamaya karar verdim.

Affedersin, bu klavyede yazamıyorum. Fazla duyarlı.

Onu Seaatle'da, yatağına uzanmış, işaret parmağıyla tek tek harflere basarken gözlerini kısmış ve kaşlarını çatmış halde hayal edebiliyordum.

Evet, şu iPhone, değil mi? Eski telefonun kocaman olduğu için şu an neden sorun yaşadığını anlayabiliyorum.

Gülen bir yüzle cevap verdi ve emojileri hemen keşfetmiş olmasına hem şaşırdım hem de güldüm. Ben onlardan nefret ediyordum ve hiç kullanmazdım fakat şimdi ona aynı gülen yüzle karşılık verebilmek için o boktan şeyi alelacele indirmeye koyuldum.

Hala orada mısın? diye sordu, ona aynı gülen yüzü gönderdiğim sırada.

Evet, neden bu saatte hâlâ yatmadın. Landon'a mesaj gönderdiğini gördüm. Bunu göndermemem gerekirdi.

Birkaç saniye geçti ve Tessa ufacık bir şarap kadehi resmi gönderdi. Kim'le takıldığını bilmeliydim.

Şarap, ha? yazdım ve şaşkın bir yüze benzediğini düşündüğüm bir ikonla birlikte gönderdim.

Bu lanet şeyler neden bu kadar fazlaydı? *Tanrı aşkına, kim, ne zaman bir kaplan rsemi göndermek isterdi ki?*

Merakımdan ve bana gösterdiği ilgiden biraz şımarmış olduğumdan, ona bir kaplan resmini gönderdim ve o da bir deveyle karşılık verince kendi kendime kahkaha attım. Kimsenin kullanma ihtimali olmayan o saçma resimlerden her gönderişinde güldüm.

Beni anlaması ve kaplanı gerçekten de hiçbir anlamı olmadığı için gönderdiğimi bilmesi çok hoşuma gitti ve şimdi "en rastgele emoji gönderme" oyunu oynuyorduk ve ben burada, karanlıkta, tek başıma uzanmış öyle çok gülüyordum ki gerçekten karnım ağrıyordu.

Göderecek bir şey bulamıyorum, dedi emojiler beş dakika boyunca gidip geldikten sonra.

Ben de. Yorgun musun?

Evet, çok şarap içtim.

Eğlendin mi? Gecesinin bir parçası olmamama rağmen evet diye cevap vermesini, iyi vakit geçirmiş olmasını istediğime şaşırdım.

Evet. Sen iyi misin? Umarım babanla her şey yolunda gitmiştir.

Gitti, belki bu konuyu ben Seattle'a geldiğimde konuşabiliriz? Bu ısrarcı mesajımı bir kalp ve gökdeleni andıran bir ikonla birlikte gönderdim.

Belki.

Çok kötü bir erkek arkadaş olduğum için özür dilerim. Benden daha iyi birini hak ediyorsun fakat seni seviyorum. Kendime engel olamadan mesajı gönderdim. Bu doğruydu ve şimdi bunu dile getirmeden duramıyordum. Ona hissettiklerimi içimde tutmak gibi bir hata yapmıştım ve şu anda verdiğim sözlerden bu kadar çabuk şüphe duymasının nedeni buydu.

Beynimde bu kounşmayı yapamayacak kadar çok alkol var. Christian, Trevor'ı ofiste seks yaparken duymuş.

Ekranımdaki ismi gördüğümde gözlerimi devirdim. Lanet olası Trevor. *Siktiğimin Trevor'ı.*

Ben de ölye sölyedim. Kim de ıyna şeyi söyledi.

O kadar çok hata yapıyorsun ki okuyamıyorum. Uyu ve bana yarın mesaj at. Gönderdim fakat sonra yeni bir mesaj ekranı açtım. *Lütfen. Lütfen yarın mesaj at.*

Tessa bir cep telefonu fotoğrafı, uykulu bir yüz ve o lanet kaplan resimlerini gönderdiğinde yüzümde bir gülümseme belirdi.

49. Bölüm

Hardin

Nate'in tanıdık sesi koridorda yankılandı: "Scott!"

Ha siktir. Onlardan birini görmeden kurtulamayacağımı biliyordum. Kampüse hocalarımla konuşmaya gelmiştim. Babamın son ödevlerimi onlara bıraktığından emin olmak istemiştim. İnsanın yukarılarda arkadaşları veya ailesinden biri olması gerçekten iyi bir şeydi ve dönemin geri kalanında derslere girmemem için izin verilmişti. Zaten çok fazla ders kaçırmıştım, pek fark olmayacaktı.

Nate, uzayan sarı saçlarını dağınık bir şekilde havaya dikmişti. "Hey adamım, şu an beni görmezden gelmeye çalıştığını hissediyorum," dedi doğrudan yüzüme bakarak.

"Çok zekisin değil mi?" Omuz silktim, yalan söylemenin anlamı yoktu.

"Bu büyük laflarından hep nefret etmişimdir." Kahkaha attı.

Bugün ya da hayatımın geri kalanında onu görmesem de olurdu. Kişisel bir şey değildi. Her zaman eski arkadaşlarımın arasında en çok onu sevmiştim fakat artık bu saçmalıkları geride bırakmıştım.

Sessizliğimi, yeniden konuşmak için bir fırsat olarak algılayarak, "Seni çok uzun zamandır kampüste görmüyorum. Yakında mezun olmayacak mısın?" dedi.

"Evet. Önümüzdeki ayın ortasında."

Yanımda yavaş yavaş yürümeye başladı. "Logan da öyle. Mezuniyete geleceksin, değil mi?"

"Elbette hayır." Kahkaha attım. "Bunu bana gerçekten soruyor musun?"

Zihnimde Tessa'nın kaşlarını çatmış yüzü belirdi ve gülümsememek için dudağımı ısırdım. Mezuniyete katılmamı istediğini biliyordum fakat bunu yapmam imkânsızdı.

En azından düşünebilirdim?

"Pekâlâ..." dedi. Elimi işaret etti. "Elin neden alçıda?"

Yavaşça kaldırdığım elime baktım. "Uzun hikâye." *Sana anlatmayacağım bir hikâye.*

Gördün mü, Tessa, kendimi kontrol etmeyi biraz öğrendim.

Burada olmadığın halde kafamın içinde seninle konuşmama rağmen.

Pekâlâ, belki hâlâ deliydim fakat insanlara hoş-umsu davranmaya çalışıyorum... Burada olsan benimle gurur duyardın. Lanet olsun, dersimi fazlasıyla aldım.

Nate başını iki yana salladı, bana kapıyı açtı ve birlikte idare binasından çıktık. "Eee, nasıl gidiyor?" diye sordu en konuşkan arkadaşım olma özelliğini sürdürerek

"İyi."

"O nasıl?"

Ben beton kaldırımda durunca o da bir adım gerileyerek kendini savunmak ister gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Yalnızca arkadaşın olarak soruyorum. İkinizi de uzun zamandır görmedim ve bir süre önce telefonlarımıza cevap vermeyi bıraktın. Tessa'yla konuşan tek kişi Zed."

Beni sinirlendirmeye mi çalışıyor? "Zed onunla konuşmuyor," diye çıkıştım Nate'in Zed hakkında söylediklerinin beni bu kadar çabuk etkilediğine öfkelenerek.

Nate, gerginliğini gösteren bir şekilde elini alnına götürdü. "O anlamda söylemedim ama Zed, Tessa'nın babasına olanları anlattı ve cenazeye gittiğini söyledi, bu yüzden..."

"Bu yüzden değil. Zed onun için hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu konuyu kapa." Bu konuşma hiçbir yere varmayacaktı ve neden artık zamanımı onlarla harcamadığımı bir kez daha hatırladım.

"Tamam." Ona bakarsam, gözlerini devirdiğini göreceğimi biliyordum. Fakat sesindeki belli belirsiz duygulu tonla, "Ben sana

hiçbir zaman bir şey yapmadım, biliyorsun," dediğinde şaşırdım. Ona döndüğümde elbette yüzündeki ifade sesiyle uyum içindeydi.

"Bir pislik gibi davranmaya çalışmıyorum," dedim çok az da olsa suçluluk duyarak. O, benden ve çoğu arkadaşımızdan daha iyi bir çocuktu. Artık benim değil, onun arkadaşlarıydı.

Biraz gözlerini kaçırdı. "Ama öyle görünüyor."

"Ama çalışmıyorum. Kısa süre önce kötü şeyler yaşadım, hatırlarsan?" Yüzüne baktım. "Artık benim için tüm saçmalıklar bitti. Partiler, içki, sigara, ilişkiler; hepsini bıraktım. Yani sana kişisel olarak kötü davranmaya çalışmıyorum fakat artık tüm o şeyler benim için bitti."

Nate cebinden bir sigara çıkardı ve aramızdaki tek ses çakmağının sesi oldu. Onunla ve grubun geri kalanıyla kampüste yürüyeli sanki çok uzun zaman olmuştu. İnsanlar hakkında saçma sapan konuşmanın ve içkinin etkisini geçirmeye çalışmanın sabah rutinim olduğu günler sanki çok uzaklarda kalmıştı. Hayatımın Tessa'dan başka bir şeyin etrafında döndüğü günler çok geride kalmış gibiydi.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi bir nefes çektikten sonra. "Bunu söylediğine inanamıyorum ama anlıyorum. Steph ile Dan olayındaki rolümden dolayı üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Bir şeyin peşinde olduklarını biliyordum fakat ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu."

Düşünmek istediğim son şey Steph ile Dan ve onların neden oldukları sorunlardı. "Evet, pekâlâ, bu konuda çok uzun konuşabiliriz fakat sonuç değişmez. Tessa'ya, onunla aynı hayavı soluyacak kadar bile yaklaşamazlar."

"Steph gitti zaten."

"Nereye gitti?"

"Louisiana'ya."

Güzel. Tessa'dan mümkün olduğunca uzak olmasını istiyordum.

Tessa'nın bana bir an önce mesaj atmasını istiyordum. Bugün yazmayı kabul etmiş sayılırdı ve bu konuda ona güveniyordum. Bir an önce yazmazsa, kesinlikle pes edip kendim yazacaktım. Ona zaman vermeye çalışıyordum fakat dün geceki emoji sohbetimiz

çok eğlenceliydi ve şeyden beri... şey, yalnızca saatler önce onun içinde olduğum andan beri o kadar iyi vakit geçirmemişti. Beni kendine yaklaştırdığı için hâlâ ne kadar şanslı bir herif olduğuma inanamıyordum.

Sonrasında bir pislik gibi davranmıştım fakat bu konumuzla ilgili değildi. "Tristan onunla birlikte gitti," dedi Nate.

Rüzgâr şiddetlenmeye başlamıştı ve Steph eyaleti terk ettiği için şimdi tüm kampüs çok daha iyi bir yer gibi geliyordu.

"Dangalak herif," dedim.

"Hayır, değil," dedi Nate, arkadaşını savunarak. "Ondan gerçekten hoşlanıyor. Şey, sanırım onu seviyor."

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. "Söylediğim gibi, dangalağın teki."

"Belki de Steph'i bizim bilmediğimiz yönleriyle tanıyordur."

Sözleri alçak sesle, sinirli bir şekilde gülmeme neden oldu. "Bilecek başka ne var ki? O kaçık bir kaltak." Steph'i gerçekten savunduğuna inanamıyordum; şey, aslında Tessa'yı inciten, lanet bir deli olan Steph'le yeniden çıkmaya başlayan Tristan'ı savunuyordu.

"Bilmiyorum, dostum ama Tristan benim arkadaşım ve bu yüzden onu yargılamıyorum," dedi Nate, sonra soğuk bir ifadeyle bana baktı. "Muhtemelen pek çok insan sen ve Tessa için de aynı şeyi söylüyordur."

"Bunu söylerken Steph'i Tessa'yla değil benimle karşılaştırıyor olsan iyi edersin."

"Herhalde." Gözlerini devirdi ve sigarasının külünü yanına silkti. "Bize gelsene. Eski günlerin hatırına. Fazla kalabalık olmaz, sadece birkaç kişi olacağız."

"Dan geliyor mu?" Telefonum cebimde titreşti ve çıkardığımda ekranda Tessa'nın ismini gördüm.

"Bilmiyorum ama sen oradayken gelmemesini sağlayabilirim."

Şimdi otoparktaydık. Arabam yalnızca bir iki metre ilerideydi ve onun motoru ilk sırada duruyordu. O lanet motoru hurdaya çevirmediğine hâlâ inanamıyordum. Ehliyetini aldığı gün, o beş

para etmez şeyi en az beş defa düşürmüştü ve şehir sokaklarında hız sınırını aşarken başında kaskı olmadığını biliyordum.

"Ben halimden memnunum. Zaten başka planlarım var," diye yalan söyledim Tessa'ya merhaba yazıp yollarken. Planlarıma Tessa'yla saatlerce konuşmanın da dahil olmasını umuyordum. Neredeyse o yurda gitmeyi kabul edecektim fakat eski "dostlarımın" hâlâ Dan'le takılmaları onlarla ilişkimi neden kestiğimi çok iyi hatırlatmıştı bana.

"Emin misin? Mezun olup sevdiğin kızı hamile bırakmadan önce son bir kez takılabilirdik. Hep böyle olur, biliyorsun değil mi?" diye takıldı. Dili güneşte parlayınca kolunu geriye ittim.

"Dilini mi deldirdin?" diye sordum, boş bulunup elimi kaşımın yanındaki küçük ize götürerek.

"Evet, bir ay kadar oldu. O halkaları çıkardığına hâlâ inanamıyorum. Ayrıca cümlemin ikinci kısmını duymazdan gelme numaran iyiydi." Kahkaha atınca ne söylediğini hatırlamaya çalıştım.

Kız arkadaşımla... ve hamilelikle ilgili bir şeydi.

"Ah, Tanrım, hayır. Kimse hamile kalmayacak, pislik. O saçmalıkla beni lanetlemeye çalıştığın için bile canın cehenneme." Ben omzundan iterken o da katıla katıla gülmeye başladı.

Evlilik ayrı bir şeydi. Bebek ise tamamen farklı bir şeydi.

Telefonuma baktım. Nate'le çene çalmak hoş olsa da dikkatimi Tessa'ya ve mesajlarına vermek istiyordum. Özellikle de doktora gitmekle ilgili bir şey yazdığı için. Çabucak cevap yazdım.

"Logan geliyor." Nate dikkatimi telefonumdan çekince onun baktığı yere baktım, bize doğru gelen Logan'ı gördüm. "Kahretsin," diye ekledi Nate. Gözüm Logan'ın yanında yürüyen kıza takıldı. Tanıdık geliyordu fakat tam olarak...

Molly. Molly'ydi ama saçları artık pembe değil siyahtı. Bugünkü şansım gerçekten olağanüstüydü. "Pekâlâ, gitme zamanım geldi. Yapacak işlerim var," dedim bana doğru gelen potansiyel felaketi görmezden gelmeye çalışarak. Gitmek için döndüğüm sırada Molly Logan'a yaslandı ve o da kolunu Molly'nin beline doladı.

Bu da neydi böyle? "Onlar?" dedim hayretler içinde. "Bu ikisi? Yatıyorlar mı?"

Nate'e baktım ve o pislik ne kadar eğlendiğini saklamaya çalışmadı bile. "Evet. Bir süredir. Üç hafta öncesine kadar kimseye söylememişlerdi. Fakat ben daha önce öğrendim. Molly sürekli yaptığı cadılığı bıraktığında, bir şeyler olduğunu anladım."

Molly siyah saçlarını omzundan geriye atarak Logan'a gülümsedi. Daha önce bu kızın gülümsediğini hiç hatırlamıyordum. Ona katlanamıyordum fakat ondan eskisi gibi nefret etmiyordum. Tessa'ya yardım etmişti...

Logan otoparkın karşı tarafından, "Bizimle görüşmekten neden kaçtığını söylemeden gitmeyi aklından bile geçirme!" diye bağırdı. Logan'ın sesi otoparkın karşı tarafından duyuldu.

"Yapacak daha iyi işlerim var!" diye seslendim bir kez daha telefonumu kontrol ederek. Tessa'nın neden yeniden doktora gittiğini öğrenmek istiyordum. Son mesajında sorumun cevabını vermekten kaçınmıştı ve öğrenmem gerekiyordu. İyi olduğundan emindim; sadece meraklı bir pislik gibi davranıyordum.

Molly'nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Daha iyi işler mi? Seattle'da Tessa'yı evire çevire becermek gibi mi?"

Ve tıpkı eski günlerdeki gibi ortaparmağımı kaldırarak karşılık verdim. "Siktir git."

"Bu kadar korkak olma. Tanıştığınızdan beri birbirinizi becermeyi bırakmadığınızı hepimiz biliyoruz," diye üstüme geldi.

Logan'a, "Şunun çenesini kapamazsan ben kaparım," tarzında bir bakış attım fakat o omuz silkti. "İkiniz müthiş bir çiftsiniz." Başımı kaldırıp eski dostuma baktığımda ortaparmağını kaldırma sırası ondaydı.

Logan, "En azından artık seni rahat bırakıyor, değil mi?" diyerek karşı saldırıya geçince bir kahkaha attım. Bu konuda haklıydı.

"Bu arada o nerede?" diye sordu Molly. "Umurumda olduğundan değil tabii; ondan hoşlanmıyorum."

"Biliyoruz," dedi Nate, Molly gözlerini devirirken.

"O da senden hoşlanmıyor. Aslına bakarsan kimse senden hoşlanmıyor," dedim alaycı bir tavırla.

"Tuş." Sırıttı ve Logan'ın omzuna yaslandı.

Nate haklı olabilirdi. Molly daha az cadılık ediyor gibiydi. Sadece biraz daha az.

"Pekâlâ, sizi görmek gerçekten güzeldi çocuklar," dedim alaycı bir tavırla ve arkamı dönüp yürümeye başladım. "Fakat yapacak daha iyi işlerim var. Bu yüzden her ne yapıyorsanız iyi eğlenceler. Ve Logan, onu becermeye gerçekten devam etmelisin. İşe yaramış gibi görünüyor." Başımla onlara selam verip arabama bindim.

Kapıyı kaparken, "Ruh hali daha iyi" ve "pısırık" ve "onun adına sevindim" gibi bir şeyler duydum.

En tuhaf tarafı da son sözlerin Kötü Cadı'nın ağzından çıkmış olmasıydı.

50. Bölüm

Tessa

Üzerimde yalnızca ince bir hastane önlüğüyle koridorda önlerinde bekleyen diğer hastaların kuyruk oluşturduğu küçük muayene odalarının bir benzerinde otururken huzursuz ve gergindim ayrıca biraz da üşüyordum. Odalara biraz renk ekleseler iyi olurdu. Biraz boya ya da belki bunun dışındaki diğer tüm muayene odalarında olduğu gibi çerçeveli bir resim bu işi çözebilirdi. Bu oda bembeyazdı. Beyaz duvarlar, beyaz masa, beyaz zemin...

Kimberly'nin bugün bana eşlik etme teklifini kabul etmeliydim. Tek başıma olmaktan memnundum fakat bugün birazcık destek, hatta Kimberly'nin birkaç esprisi sinirlerimi yatıştırmaya yeterdi. Bu sabah uyandığımda, akşamdan kalma halime rağmen hak ettiğimden çok daha iyi hissediyordum. Oldukça iyi olduğum söylenebilirdi. Şarap ve Hardin'in etkisiyle yüzümde beliren gülümsemeyle uyuyakalmıştım ve haftalardır ilk kez biraz daha huzurlu uyumuştum.

Konu Hardin olduğunda her zamanki gibi, kafamda her şeyi tekrar tekrar geri sarıyordum. Dün geceki cilveli sohbetimizi üst üste geri sarıyor ve defalarca geri sardığım halde her seferinde gülümsemeye devam ediyordum.

Bu iyi, sabırlı ve muzip Hardin'i seviyordum. Bu Hardin'i daha yakından tanımayı çok isterdim fakat bunu yapabileceğim kadar uzun süre yanımda kalmamasından korkuyordum. Ben de uzun süre kalmayacaktım. Landon'la New York'a gidiyordum ve gitme tarihim yaklaştıkça içimdeki hareket daha da şiddetleniyordu. Bu

harketinlenmenin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayamıyordum fakat bugün kontrolden çıkmıştı ve şu an kat kat artmıştı.

Ayaklarım, bu rahatsız muayene yatağının kenarından aşağı sarkıyordu ve bacak bacak üstüne atmak isteyip istemediğime karar veremiyordum. Bu önemsiz bir karardı fakat soğuk havadan ve mideme saldıran tuhaf kelebeklerden dikkatimi çekmeye yetmişti.

Çantamdan telefonumu çıkardım ve Hardin'e mesaj yazdım. Tabii ki beklerken oyalanmak için yapıyordum bunu.

Yalnızca merhaba yazdım ve bacak bacak üstüne atmakla atmamak arasında gidip gelerek bekledim.

Yazdığına sevindim çünkü yalnızca bir saat daha bekleyip sana yazacaktım, diye cevap verdi.

Ekrana bakıp gülümsedim. Sözlerinin arkasındaki buyurganlığın hoşuma gitmemesi gerekiyordu fakat gitmişti. Son zamanlarda çok dürüst davranıyordu ve bunu çok seviyorum.

Doktordayım ve uzun süredir bekliyorum. Bugün nasılsın?

Hemen cevap verdi. *Bu kadar resmi konuşmayı bırak. Neden doktordasın? İyi misin? Gideceğini söylememiştin. Ben iyiyim, o konuda endişelenme fakat yanımda Nate var ve ilerleyen saatlerde onunla takılmam için beni ikna etmeye çalışıyor. Sanki gidecekmişim gibi.*

Hardin'in eski arkadaşlarıyla takılması düşüncesinin göğsümü ağrıtması hiç hoşuma gitmedi. Ne yaptığı ve zamanını kiminle geçirdiği beni ilgilendirmezdi fakat onlarla ilgili anıları düşündüğümde içime dolan o kötü hissi bir türlü atamıyordum.

Saniyeler sonra: *Bana söylemen gerekmiyordu tabii ama söyleyebilirdin. Ben de seninle gelirdim?*

Sorun değil. Tek başıma iyiyim. İçimden, keşke ona bu seçeneği sunsaydım, diye geçirdim.

Seninle tanıştığımdan beri çok fazla yalnız kaldın.

Pek sayılmaz. Başka ne yazacağımı bilemedim çünkü kafam karışmıştı; beni merak ettiği ve bu kadar açık olduğu için mutluydum.

Yalancı, cevabının yanında bir kot pantolon ve ateş topu ikonu vardı. Doktor içeri girerken ağzımdan çıkan sesi bastırmak için elimle ağzımı kapadım.

Doktor geldi, sonra yazarım.

Eğer ellerini kendisine saklamazsa, haberim olsun.

Dr. West ellerine lateks eldivenlerini geçirirken telefonumu cebime koydum ve yüzümdeki şapşal gülümsemeyi bastırmaya çalıştım.

"Görüşmeyeli nasılsın?"

Nasıl mıyım? Bu soruya vereceğim cevabı duymak istemezdi, zaten dinleyecek vakti de yoktu. Adam tıp doktoruydu, psikiyatrist değildi.

"İyi," diye cevap verdim, beni muayene etmek için yerleşirken sohbet etme fikri karşısında yüzümü buruşturdum.

"Son randevumuzda aldığımız kanı inceledim fakat sıradışı bir şeye rastlamadım."

Rahat bir nefes aldım.

"Ama," dedi kaygı verici bir sesle duraksayarak.

Arkasından bir *ama* geleceğini bilmeliydim.

"Muayenen sırasında aldığımız görüntüleri incelediğimde, rahim boynunun çok dar ve görebildiğim kadarıyla çok kısa olduğu sonucuna vardım. Senin için de sakıncası yoksa, ne demek istediğimi göstermek isterim?"

Dr. West gözlüğünü düzeltirken başımla onayladım. Kısa ve dar bir rahim boynu. İnternette, bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar fazla araştırma yapmıştım.

Uzun geçen on dakikadan sonra, zaten bildiğim şeyleri bana etraflıca gösterdi. Nasıl bir sonuca varacağını biliyordum. İki buçuk hafta önce ofisinden çıktığım andan beri biliyordum. Giyinirken zihnimde sözlerini bir kez daha duydum:

"İmkânsız değil fakat olasılık oldukça düşük."

"Başka yöntemler de var; birçok insan evlatlık alma yolunu seçiyor."

"Daha çok gençsin. Yaşın ilerledikçe, eşinle birlikte sizin için en iyi olan seçenekleri araştırabilirsiniz."

"Üzgünüm, Bayan Young."

Arabama giderken hiç düşünmeden Hardin'in numarasını çevirdim. Karşıma üç kez sesli mesaj çıktıktan sonra kendimi telefonumu kaldırmak konusunda ikna edebildim.

Şu anda ona veya başka birine ihtiyacım yoktu. Bununla başa çıkabilirdim. Bunu zaten biliyordum. Kafamda bununla zaten baş etmiş ve konuyu kapamıştım.

Hardin'in telefonuna cevap vermemesi önemli değildi. Ben iyiydim. Hamile kalamıyorsam da kimin umurundaydı? Daha on dokuz yaşındaydım ve şimdiye kadar yaptığım diğer planların hepsi zaten başarısız olmuştu. Bu değişmez planımın son bölümünün de paramparça olması çok doğaldı.

Kimberly'nin evine dönüşüm yine tıkanan trafik yüzünden uzun sürdü. Araba kullanmaktan nefret ettiğime karar verdim. Yollarda öfkelenen insanlardan nefret ediyordum. Burada sürekli yağmur yağmasından nefret ediyordum. Genç kızların yağmur yağarken bile camlarını indirip yüksek sesle müzik çalmalarından nefret ediyordum!

Olumlu düşünmeye çalışmaktan ve geçen haftaki acınası Tessa olmamaktan nefret ediyordum. Bedenimin en nihai ve özel bir şekilde bana ihanet etmiş olmasından başka bir şey düşünmenin imkânsızlığından nefret ediyordum.

Dr. West doğuştan böyle olduğumu söylemişti. Tabii öyleydim. Tıpkı annem gibi, mükemmel olmak için ne kadar uğraşsam da bu asla olmayacaktı. Bu durumda buruk bir umut ışığı vardı çünkü en azından annemden aldığım hiçbir özelliği çocuğuma geçirmeyecektim. Sanırım kusurlu rahim boynum için annemi suçlayamazdım fakat suçlamak istiyordum. Birini veya bir şeyi suçlamak istiyordum fakat yapamıyordum.

Hayat böyleydi: Bir şeyi çok istersen, elinden kayıp ulaşamayacağın bir yere giderdi. Tıpkı Hardin gibi. Hardin de yoktu, bebek de. Bu ikisi zaten hiçbir zaman birbirine karıştırılamazdı fakat ikisine de sahip olabilecek lüksüm varmış gibi davranmak güzeldi.

Christian'ın evine girerken, evde tek başıma olduğumu fark edince rahatladım. Kendi evimde değildi tabii, burada yalnızdım.

Telefonuma bakmadan soyundum ve duşa girdim. Suyun deliğin etrafında dönüp durmasını izlerken içeride ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Sonunda duştan çıktığımda su soğumuştu. Hardin'in beni Londra'dan gönderirken bavulumda bıraktığı tişörtünü giydim.

Şimdi bu boş yatakta yatıyordum ve Kimberly'nin evde olmasını istemeye başladığım sırada ondan bir mesaj geldi. Geceyi Christian'la şehir merkezinde geçireceklerini, Smith'in de sabaha kadar bakıcısında kalacağını yazmıştı. Önümde koca bir gece vardı fakat yapacak hiçbir şey veya konuşacak hiç kimsem yoktu. Artık kimse yoktu, ileride bakıp sevebileceğim küçük bir bebek bile yoktu.

Kendime acıyıp duruyordum ve bunun saçma olduğunu bilsem de kendime engel olamıyordum.

Kimberly iyi eğlenceler dilediğim mesajıma, *Biraz şarap iç ve bir film kirala, bizdensin!* diye karşılık verdi.

Ona teşekkür ettiğim anda telefonum çalmaya başladı. Ekranda Hardin'in numarası belirdi ve cevap verip vermeme konusunda kendimle mücadele ettim.

Mutfaktaki şarap soğutucunun yanına gittiğimde Hardin sesli mesaja düştü ve ben de Ümitsizler Partisi'ne bir bilet almış oldum.

Bir şişe şarabı bitirdiğimde salonda oturuyordum ve önce çocuk bakıcısına sonra da uzaylı avcısına dönüşen bir deniz piyadesiyle ilgili berbat aksiyon filminin yarısındaydım. Listede aşk, bebekler ve mutlulukla ilgili hiçbir şey içermiyormuş gibi görünen tek film buydu.

Ne zaman bu kadar bunalımlı biri olmuştum? Şişeden bir yudum şarap daha içtim. Kadeh kullanmayı, beş uzay gemisi havaya uçmadan önce bırakmıştım.

Telefonum bir kez daha çaldı ve bu kez ekrana bakarken sarhoş parmaklarım yanlışlıkla telefona cevap verdi.

51. Bölüm

Hardin

"Tess?" dedim telaşımı gizlemeye çalışarak. Gece boyunca telefonlarımı açmamıştı ve neyi yanlış yapmış olabileceğimi, daha yanlış yapacak neyin kalmış olabileceğini düşünmekten deli olmuştum.

"Evet." Sesi buğulu, ağır ve bozuk geliyordu. Tek bir kelime etmişti ve ben sarhoş olduğunu anlamıştım.

"Yine mi şarap?" Kıkırdadım. "Sana yine mi fırça çekmeliyim?" diye takıldım fakat aldığım tek cevap sessizlik oldu. "Tess?"

"Evet?"

"Sorun nedir?"

"Hiç. Sadece film izliyorum."

"Kimberly'yle mi?" Başka birinin onunla olma düşüncesi midemin bulanmasına neden oldu.

"Tek başıma. Bu kocaaaaamaan evde yalnızım." Sözleri abartarak söylerken bile sesi tekdüze geliyordu.

"Kimberly ile Vance neredeler?" Bu kadar endişelenmemem gerekiyordu fakat ses tonu beni korkutuyordu.

"Geceyi dışarıda geçirecekler. Smith de öyle. Ben de tek başıma film izliyorum. Hayat hikâyem de böyle değil mi zaten?" Güldü fakat kahkahasında hiçbir şey, hiçbir duygu yoktu.

"Tessa, neler oluyor? Ne kadar içtin?"

Telefonda iç geçirdi ve telefonda hâlâ şarap içtiğini duyduğuma yemin edebilirdim. "Tessa. Cevap ver bana."

"Ben iyiyim. İçki içebilirim, değil mi *baba*?" diye espri yapmaya çalıştı fakat o son sözcüğü söyleme tarzı içimi ürpertti.

"Kurallara bakılırsa, yasal olarak içki içemezsin." Ona ders verecek son kişi bendim, bu kadar sık içki içmeye başlamasının nedeni bendim fakat bu yakıcı paranoya şu anda midemi kemiriyordu. Tek başına içki içiyordu ve sesi beni her an yerimden kaldıracak kadar üzgün geliyordu.

"Evet."

"Ne kadar içtin?" Cevap vereceğini umarak Vance'e mesaj gönderdim.

"Çok içmedim. İyiyim. Tuhafff olan ne biliyor musun?" dedi dili sürçerek.

Anahtarlarımı kaptım. Bu kadar uzak olduğu için Seattle'a lanet ettim. "Neymiş?" Ayaklarıma Vans marka ayakkabılarımı geçirdim. Bot giymek çok uzun sürecekti ve şu anda vakit harcama lüksüm yoktu.

"İyi insanların başına sürekli kötü şeylerin gelmesi çok tuhaf. Anlıyor musun?"

Lanet olsun. Vance'e bir mesaj daha gönderdim ve hemen eve dönmesini söyledim.

"Evet, biliyorum. Hiç adil değil." Böyle hissetmesi hiç hoşuma gitmiyordu. O iyi bir insandı, tanıdığım en iyi insandı ve nasıl olduysa etrafı bir dolu rezille sarılmıştı ve buna ben de dâhildim. Kimi kandırıyordum? En rezilleri bendim.

"Belki de artık iyi b-biri olmamalıyım."

Ne? Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu şekilde konuşmamalı, böyle düşünmemeliydi.

"Hayır, ben öyle düşünmüyorum." Mutfağın kapısında dikilen Karen'a sabırsızca elimi salladım. Bu saatte nereye gittiğimi merak ettiğinden emindim.

"Yapmamaya çalışıyorum fakat elimde değil. Nasıl duracağımı bilmiyorum."

"Bugün ne oldu?" Benim Tessa'mla, her zaman kendisi dahil herkesin içindeki iyiliği gören o kızla konuştuğuma inanmak zordu. Her zaman çok pozitif ve mutlu biri olmuştu fakat şimdi öyle değildi.

Sesi umutsuz ve yenilgiye uğramış gibi geliyordu. Sesi benimkine benziyordu.

Kanım adeta damarlarımda dondu. Bunun olacağını biliyordum; ona pençelerimi geçirdikten sonra aynı kişi olmayacağını biliyordum. Benimle tanıştıktan sonra değişeceğini bir şekilde biliyordum.

Bunun gerçekleşmemesini ummuştum fakat bu gece kesinlikle gerçekleşmiş gibi görünüyordu.

"Önemli bir şey olmadı," diye yalan söyledi.

Vance hâlâ cevap vermemişti. Eve gidiyor olsa iyi olurdu. "Tessa bana sorunun ne olduğunu söyle. Lütfen."

"Hiçbir şey. Sanırım sadece karma benimle yarım kalan işini bitiriyor," diye mırıldandı ve bir şişenin açılan mantarının sesi telefondaki sessizlikte yankılandı.

"Ne konuda? Delirdin mi sen? Sen başına gelen berbat olayların hiçbirini hak etmedin."

Bir şey söylemedi.

"Tessa, bence bu gecelik içmeyi bırakmalısın. Seattle'a geliyorum. Benden uzak kalmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum fakat senin için endişelenmeye başladım ve... ve senden uzak kalamıyorum, hiç kalamadım zaten."

"Evet..." Beni dinlemiyordu bile.

"Artık bu kadar çok içmen hoşuma gitmiyor," dedim beni duymayacağını bildiğim halde.

"Evet..."

"Yoldayım. Bir şişe su iç. Tamam mı?"

"Tamam... küçük bir şişe..."

• • •

Seattle'a yaptığım araba yolculuğu hiç bu kadar uzun gelmemişti ve aramızdaki uzaklık nedeniyle, Tessa'nın her zaman şikâyet ettiği döngüyü nihayet anladım. Bu döngü burada bitecekti; ona yakın olmak için son kez başka bir şehre gidiyordum. Artık sonu gelmeyen lanet saçmalıklar bitecekti. Artık sorunlarımdan kaçmayacak, lanet bahaneler bulmayacaktım. Uzaklara kaçtığım için lanet Washington eyaletinde uzun yolculuklara çıkmayacaktım.

52. Bölüm

Hardin

Kırk dokuz kez aradım.
Kırk dokuz defa.

Kırk dokuz.

Bunun kaç zil sesi olduğunu biliyor musunuz?

Çok fazla.

Sayamayacağım kadar çok zil sesi demekti; ya da en azından ben sayabilecek kadar net düşünemiyordum. Fakat sayabilseydim, *çok fazla* zil sesi ederdi.

Önümdeki üç dakikayı atlatabilirsem, ön kapıyı lanet menteşelerinden sökmeyi ve Tessa'nın telefonunu, görünüşe bakılırsa nasıl cevap vereceğini bilmediği o telefonunu, duvara atıp parçalayacaktım.

Tamam, belki de onun telefonunu duvara atmamalıydım. Belki ağırlığımdan ekranı kırılana kadar birkaç kez yanlışlıkla üzerine basabilirdim.

Belki.

Lanet olası bir nutuk dinleyeceği kesindi. Saatlerdir ondan haber alamamıştım ve yolculuğumun son birkaç saatinin nasıl bir eziyete dönüştüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Seattle'a elimden geldiğince çabuk varabilmek için hız sınırının otuz kilometre üzerine çıkmıştım.

Yaklaştığımda lanet sabahın üçüydü ve Tessa, Vance ve Kimberly, hepsi de haşlayacaklarım listesindeydi. Belki de hepsi de lanet telefonlarına nasıl cevap verileceğini unuttukları için üç telefonu birden parçalamalıydım.

Evin bahçe kapısına geldiğimde, öncekinden daha çok telaşlanmaya başladım. *Ya güvenlik kapısını kapamaya karar verdilerse? Ya şifreyi değiştirdilerse?*

Zaten lanet şifreyi hatırlıyor muydum ki? Tabii ki hayır. Şifreyi sormak için aradığımda cevap verecekler miydi? Tabii ki hayır.

Belki de cevap vermiyorlardı çünkü Tessa'ya bir şey olmuştu ve onu hastaneye götürmüşlerdi ve o iyi değildi ve telefonları çekmiyordu ve...

Fakat sonra kapının açık olduğunu gördüm ve bu da beni biraz kızdırdı. *Tessa evde yalnızken neden güvenlik sistemini devreye sokmamıştı?*

Kıvrılıp duran yolda ilerlerken, koskocaman evin önünde yalnızca Tessa'nın arabasının olduğunu gördüm. İhtiyacım olduğunda Vance'in burada olduğunu bilmek iyi gelmişti... Lanet olası bir dosttu. Dost değil, babaydı. Lanet olsun, şu an ikisi de değildi aslında.

Arabamdan inip ön kapıya yaklaştığımda öfkem ve endişem arttı. Benimle konuşma tarzı, sesi... kendi hareketlerini kontrol edemiyor gibiydi.

Kapı kilitli değildi; tabii ki değildi ve salondan geçip koridora girdim. Titreyen ellerimle Tessa'nın odasının kapısını ittim ve yatağının boş olduğunu görünce göğsümün sıkıştığını hissettim. Sadece boş değildi, dokunulmamıştı. Kusursuzca toplanmış, köşeleri yeniden yapılması olanaksız şekilde kıvrılmıştı. Daha önce denemiştim. Tessa gibi yatak yapmak imkânsızdı.

Koridorun karşısındaki banyoya yürürken, "Tessa!" diye seslendim. Işığı açarken gözlerimi kapadım. Herhangi bir ses duymayınca gözlerimi yeniden açtım.

Bomboştu.

Öfkeyle soluklanıp yandaki odaya geçtim. *Hangi cehennemde bu kız?*

"Tess!" diye bir kez daha, daha yüksek bir sesle bağırdım.

Lanet malikânenin neredeyse her tarafını aradım ve şimdi güçlükle nefes alabiliyordum. Neredeydi? Bakmadığım odalardan

biri Vance'in yatak odası, diğeri de yukarıdaki kilitli odaydı. O kapıyı açmak istediğimden emin değildim...

Verandayı ve bahçeyi de kontrol edecektim ve orada da değilse ne halt edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Theresa! Hangi cehennemdesin? Hiç komik değil, yemin ederim..." Verandadaki şezlonglardan birinin üzerine kıvrılmış bedenini görünce bağırmayı bıraktım.

Yaklaşınca, Tessa'nın kendini bir arada tutmaya çalışırken uyuyakalmış gibi dizlerini karnına çekmiş ve kollarını göğsünde bağlamış halde yattığını gördüm.

Yanma diz çöktüğümde öfkem uçup gitti. Sarı saçlarını yüzünden çektim ve artık onun iyi olduğunu öğrendiğim için lanet bir histeri krizine girmemeyi diledim. Tanrım, onun için çok endişelenmiştim.

Nabzım hızla atarken ona yaklaştım ve başparmağımı altdudağının üzerinde gezdirdim. Aslında bunu neden yaptığımı bilmiyordum; kendiliğinden olmuştu ama gözlerini açıp inlediğinde bu yaptığımdan hiç pişmanlık duymadığım kesindi.

"Neden dışarıdasın?" diye sordum yüksek ve gergin bir sesle. Sesimin yüksek tonundan rahatsız olduğunu belli edecek şekilde irkildi.

Neden içeride değilsin? Saatlerdir en kötü senaryoyu düşünüp seni merak etmekten öldüm, demek istedim.

"Tanrı'ya şükür uyuyormuşsun" dedim onun yerine. "Saatlerdir arıyorum. Seni merak ettim."

Doğruldu ve başı her an düşecekmiş gibi boynunu tuttu. "Hardin?"

"Evet, Hardin."

Karanlıkta gözlerini kısıp boynunu ovaladı. Ayağa kalkmaya yeltendiğinde boş bir şarap şişesi beton zemine düşerek ortasından kırıldı.

"Özür dilerim," dedi eğilip kırık cam parçalarını toplamaya çalışırken.

Nazikçe elini ittim ve parmaklarımı onunkilere sardım. "Dokunma. Ben sonra alırım. Haydi, içeri girelim." Ayağa kalkmasına yardım ettim.

"Buraya... nasıl... geldin?" Konuşması ağırdı ve telefon hattı kesildikten sonra ne kadar şarap içtiğini bilmek bile istemiyordum. Mutfakta en azından dört boş şişe gördüm.

"Arabayla geldim, nasıl gelmiş olabilirim?"

"Ta oradan mı? Saat kaç?"

Üzerinde yalnızca tişört –benim tişörtüm– olan bedenini süzdüm.

Baktığımı fark edince çıplak bacaklarını örtmek için tişörtün kenarlarından çekiştirmeye başladı. "Sadece..." Kekeleyince sustu. "Sadece bir kez giydim," dedi hiçbir anlam ifade etmeyecek şekilde.

"Sorun değil. Onu giymeni istiyorum. Haydi, içeri girelim."

"Burayı seviyorum," dedi, alçak sesle, karanlığa bakarak.

"Çok soğuk. İçeri giriyoruz." Eline uzandım fakat geri çekildi. "Tamam, tamam, dışarıda kalmak istiyorsan, sorun değil. Fakat ben de seninle kalıyorum," dedim isteğime başka bir yön vererek.

Başıyla onayladı ve parmaklıklara yaslandı. Dizleri titriyordu ve yüzünde hiç renk yoktu.

"Bu gece ne oldu?"

Sessiz kaldı ve karanlığa bakmaya devam etti.

Bir dakika sonra bana döndü. "Hiç hayatının koskocaman bir şakaya dönüştüğünü hissediyor musun?"

"Her gün." Bu konuşmanın hangi cehenneme gittiğinden emin olamayarak omuz silktim fakat gözlerindeki hüzünden hiç hoşlanmadım. Hüznü karanlıkta bile mavi ve derin bir kor gibi yanıyor, çok sevdiğim o parlak gözlerdeki ışığı söndürüyordu.

"Ben de."

"Hayır, burada olumlu düşünen mutlu kişi sensin. Kuşkucu pislik benim, sen değilsin."

"Mutlu olmak çok yorucu, biliyor musun?"

"Pek sayılmaz." Ona bir adım yaklaştım. "Fark etmediysen söyleyeyim, ben ışıklar saçan neşeli bir çocuk örneği değilim," dedim havayı yumuşatmak için, karşılığındaysa yarı içkili, yarı neşeli bir gülümseme gördüm.

Keşke son zamanlarda neler olduğunu anlatsaydı. Ona ne kadar yardım edebileceğimi bilmiyordum fakat hepsi benim suçum, hepsi benim hatamdı. Mutsuzluğu, benim taşımam gereken bir yüktü, onun değil.

Önündeki ahşap düzlüğe koymak için kolunu kaldırdı fakat denk getiremeyince tökezledi ve neredeyse masanın üzerine takılı şemsiyenin üstüne yüzüstü düşüyordu.

Düşmemesi için dirseğinden tuttum, o da bana yaslanmaya başladı. "Artık içeri girebilir miyiz? İçtiğin onca şaraptan kurtulmak için uyumalısın."

"Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum."

"Çünkü büyük olasılıkla uyuyakalmadın, sızdın." Birkaç adım ötedeki kırık şarap şişesini işaret ettim.

"Beni azarlama," diye çıkışarak geri çekildi.

"Azarlamıyorum." Ellerimi masumane bir tavırla kaldırdım ve bu olayın ironikliği karşısında çığlık atmak istedim. Sarhoş olan Tessa'ydı ve ben de ayık mantığın sesiydim.

"Üzgünüm." İç geçirdi. "Düşünemiyorum." Yeniden yere çömelip dizlerini karnına çekişini izledim. Başını kaldırıp bana baktı. "Seninle bir konu hakkında konuşabilir miyim?"

"Elbette."

"Tamamen dürüst olacak mısın?"

"Denerim."

Bunu kabul etmiş görünüyordu ve ben de ona en yakın sandalyenin ucuna iliştim. Konuşmak istediği konuyu bilmediğimden biraz korkuyordum fakat ona neler olduğunu öğrenmeliydim ve bu yüzden çenemi kapayıp konuşmasını bekledim.

"Bazen benim istediklerimi başkalarının elde ettiğini düşünüyorum," diye mırıldandı çekingen bir tavırla. Tessa, hissetiklerini söylediğinde suçluluk *duyardı*...

"Onlar için mutsuz değilim..." derken sözcükleri çok zor anlayabildim. Fakat gözlerine dolan yaşları çok net görebiliyordum.

Neden söz ettiğini bilmiyordum fakat aklıma Kimberly ile Vance'in nişanı geldi. "Bu konu Kimberly ve Vance'le mi ilgili?

Çünkü onlarla ilgiliyse, onların sahip oldukları şeyi istememelisin. O bir yalancı ve sahtekâr ve..." Korkunç bir şey söylemeden sustum.

"Kimberly'yi seviyor. Hem de çok seviyor," diye mırıldandı Tessa. Parmağını beton zemindeki şekillerin üzerinden geçirirken.

"Ben seni daha çok seviyorum," dedim hiç düşünmeden.

Sözlerimin umduğumun aksi bir etki yaptı ve Tessa ürperdi. Gerçekten ürperdi ve kollarını dizlerine sardı.

"Doğru söylüyorum. Seviyorum."

"Sen beni sadece bazen seviyorsun," dedi dünyada emin olduğu tek şey buymuş gibi.

"Saçmalama. Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Ama öyle *hissediyorum*," diye fısıldadı denize bakarak. Keşke gündüz olsaydı; böylece manzara onu rahatlatabilirdi çünkü benim bu konuda başarılı olmadığım açıktı.

"Biliyorum. Öyle hissediyor olabileceğini biliyorum." O anda böyle hissettiğini kabul edebilirdim.

"İleride, her zaman seveceğin birini bulacaksın."

Ne? "Neden söz ediyorsun sen?"

"Bir dahaki sefere onu her zaman seveceksin."

O anda zihnimde tuhaf bir görüntü belirdi ve bundan elli yıl sonra bu anı düşündüğümü ve Tessa'nın sözlerinin verdiği acıyı yeniden yaşadığımı gördüm. Bu his boğucu ve çok belirgindi, daha önce hiç bu kadar derin hissetmemiştim.

Benden vazgeçmişti. Bizden...

"Bir dahaki sefere olmayacak!" Sesimin yükselmesine, kanımın hemen tenimin altında kaynamasına ve bu lanet verandada beni parçalayıp dışarı çıkmam konusunda adeta tehdit etmesine engel olamıyordum.

"Olacak. Ben senin Trish'imim."

Ne demek istiyordu? Sarhoş olduğunu biliyordum fakat annemin bu konuyla ne ilgisi vardı?

"Senin Trish'in benim. İleride bir Karen'ın olacak ve sana bir bebek verebilecek." Tessa gözlerini silerken ben de sandalyeden inip yanına çömeldim.

"Ne söylemeye çalıştığını bilmiyorum ama yanılıyorsun." Tam ağlamaya başladığı sırada kollarımı omuzlarına sardım.

Sözlerini anlayamıyordum fakat sadece, "...bebek... Karen... Trish... Ken," dediğini duydum. Evde o kadar çok şarap bulundurduğu için Kimberly'ye lanet ettim.

"Karen ya da Trish ya da söyleyeceğin başka herhangi bir ismin bizimle ne ilgisi olduğunu anlamadım."

Omuzlarımdan itti fakat ben ona daha sıkı sarıldım. Beni istemiyor olabilirdi fakat şu anda bana ihtiyacı vardı. "Sen Tessa'sın ve ben Hardin'im. Konu ka..."

"Karen hamile," dedi Tessa göğsümde ağlayarak. "Bir bebeği olacak."

"N'olmuş yani?" Alçılı elimle sırtını okşadım çünkü Tessa'nın yüzüne bakınca ne söyleyeceğimi veya yapacağımı bilmiyordum.

"Doktora gittim," diye ağlayınca donup kaldım.

Lanet olsun.

"Ve?" Paniklememeye çalıştım.

Gerçek bir dilde cevap vermedi. Cevabı içkili birinin hıçkırığı gibi geldi ve doğru düzgün düşünebilmek için bir an duraksadım. Tessa'nın hamile olmadığı açıktı; olsaydı içki içmezdi. Tessa'yı tanıyordum, asla böyle bir şey yapmazdı. Bir gün anne olmayı çok istiyordu, doğmamış çocuğunu tehlikeye atmazdı.

Sakinleşmeye çalışırken ona sarılmama izin verdi.

"İster miydin?" diye sordu Tessa birkaç dakika sonra. Bedeni hâlâ kollarımda kasılıyordu fakat gözyaşları dinmişti.

"Ne?"

"Çocuğun olmasını?" Gözlerini ovuşturdu ve geri çekildi.

"Hım, hayır." Başımı iki yana salladım. "Senden çocuğum olmasını istemiyorum."

Gözlerini kapadı ve bir kez daha ürperdi. Sözlerimi zihnimde bir kez daha tekrarladıktan sonra kulağa nasıl gelmiş olabileceğini fark ettim. "Öyle demek istemedim. Sadece çocuk istemiyorum, biliyorsun."

Burnunu çekti ve bir şey söylemeden, onaylar gibi başını salladı. "Senin Karen'ın sana çocuk doğurabilir," dedi gözlerini açmadan başını göğsüme yaslarken.

Kafam hâlâ çok karışıktı. Konuyu Karen'a ve babama bağlayacak bir ilişki aradım fakat Tessa'nın benim sonum değil başlangıcım olduğunu düşünmesi konusunda kafa yormak istemiyordum. Kollarımı beline doladım ve onu yerden kaldırarak, "Pekâlâ, yatma vakti," dedim.

Bu kez itiraz etmedi. "Haklısın. Daha önce söylemiştin," diye mırıldandı ve bacaklarını belime dolayarak kayar kapıdan geçip koridor boyunca yürümemi kolaylaştırdı.

"Neyi söylemiştim?"

"Mutlu son yoktur'," dedi benim sözlerimden alıntı yaparak.

Lanet olası Hemingway ve boktan hayat görüşü. "Aptallık etmişim. Samimi değildim," diye yemin ettim.

"'Artık seni yeteri kadar seviyorum. Ne yapmak istiyorsun? Beni mahvetmek mi'?" dedi yine o heriften alıntı yaparak.

'Ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğu halde ezberindekileri hatasız bir şekilde hatırlamayı ancak Tessa becerebilirdi. "Şişşt, ayıldığında Hemingway'den alıntı yapabiliriz."

"'Bütün kötülükler, masumiyetle başlar,'" dedi boynuma ve ben yatak odasının kapısını açarken kollarını sırtıma biraz daha sıkı doladı.

Eskiden bu sözü çok severdim çünkü anlamını hiç bilmezdim. Bildiğimi sanırdım fakat şimdiye kadar bilmediğimi fark ettim. Bu sözün anlamını, şimdi yaşadığım için gerçekten anlıyordum.

Zihnim suçluluk duygusuyla ağırlaşıyordu. Onu nazikçe yatağa yatırdım ve başının altına koymak için bir tanesini bırakıp diğer yastıkları yere attım. "Kay bakalım," diye yumuşak bir ses tonuyla buyurdum.

Gözleri kapalıydı ve sonunda uyumak üzere olduğunu görebiliyordum. Gecenin geri kalanında uyumasını umarak ışığı açmadım.

"Kalıyor musuuun?" dedi sözcüğü uzatarak.

"Kalmamı istiyor musun? Başka bir odada uyuyabilirim," dedim gönülsüzce. O kadar kendinden geçmiş bir vaziyetteydi ki neredeyse onu yalnız bırakmaya korkuyordum.

"Hıhım," diye mırıldandı örtüye uzanarak. Örtünün köşesinden çekti ve üzerini örtebilecek kadar gevşetemeyince sinirle ofladı.

Üzerini örtmesine yardımcı olduktan sonra ayakkabılarımı çıkarıp yanına yattım. Bedenlerimiz arasında ne kadar mesafe bırakmam gerektiği konusunda kendimle münakaşa halindeyken çıplak bacağını belime sararak beni kendine çekti.

Nefes alabiliyordum. Nihayet nefes alabiliyordum.

"İyi olmayacağından korkuyordum," diye itiraf ettim karanlık odanın sessizliğinde.

"Ben de," dedi kısık sesiyle.

Buradan nereye varacağımı bilmiyordum; onu bu hale getirecek ne yaptığımı bilmiyordum.

Evet, evet, biliyordum. Ona çok kötü davranmış ve iyiliğini kötüye kullanmıştım. Bana verdiği tüm şansları, hiç sonu gelmeyecekmiş gibi harcamıştım. Bana duyduğu güveni alıp hiçbir değeri yokmuş gibi parçalamış ve ne zaman onun için yeterince iyi olmadığımı hissetsem, paramparça ettiğim güvenini yüzüne vurmuştum.

Ta en başından sevgisini, güvenini kabul etseydim ve bana vermeye çalıştığı hayatın değerini bilseydim, şimdi bu halde olmayacaktı. Sarhoş, üzgün, yenilmiş ve mahvolmuş bir halde yanımda yatıyor olmayacaktı.

O beni düzeltmişti; paramparça olmuş ruhumun minicik parçalarını birbirine yapıştırarak imkânsız hatta çekici bir şey yaratmıştı. Beni bir şeye dönüştürmüştü, beni neredeyse normal biri yapmıştı fakat benim için kullandığı yapıştırıcının her damlasıyla, kendinden bir damla kaybetmişti ve ben aşağılık herifin teki olduğum için karşılığında ona verecek bir şeyim yoktu.

Olmasından korktuğum her şey olmuştu ve ne kadar engellemeye çalışsam da şimdi her şeyi daha da kötüleştirdiğimi görebiliyor-

dum. Tıpkı aylar önce yapmaya söz verdiğim gibi onu değiştirmiş, mahvetmiştim.

Bu çok çılgıncaydı.

Nefesi yavaşladığında ve uyumaya başladığını anladığımda, "Seni mahvettiğim için çok üzgünüm," diye fısıldadım saçlarının arasından.

"Ben de," dedi fısıldar gibi ve pişmanlık aramızdaki mesafeyi doldururken Tessa sızdı.

53. Bölüm

Tessa

Vınlama. Tek duyabildiğim, sürekli bir vınlama sesiydi ve kafam her an patlayacakmış gibi hissediyordum. Ve sıcaktı. Çok sıcaktı. Hardin ağırdı; alçısı karnıma baskı yapıyordu ve tuvalete gitmem gerekiyordu.

Hardin.

Kolunu kaldırdım ve gerçek anlamda sağa sola kıvrılıp altından çıktım. İlk olarak, vınlama sesini kesmek için Hardin'in telefonunu komodinin üzerinden aldım. Ekran Christian'dan gelen mesaj ve aramalarla doluydu. Yalnızca *iyiyiz* diye cevap vermekle yetindim ve telefonunu sessize alıp banyoya gittim.

Kalbim göğsümde ağırlaşmıştı ve dün geceki alkol istilasının kalıntıları damarlarımda geziyordu. O kadar çok şarap içmemeliydim, ilk şişeden sonra durmam gerekirdi. Ya da ikinci. Veya üçüncü.

Uykuya daldığımı da Hardin'in buraya nasıl geldiğini de hatırlayamıyordum. Telefondaki sesini hayal meyal hatırladım fakat tam olarak hatırlamak zordu ve bunun gerçekleştiğine tam olarak ikna olmamıştım. Fakat şimdi buradaydı, yatağımda uyuyordu, bu yüzden ayrıntıların da bir önemi yoktu galiba.

Lavaboya yaslanıp soğuk suyu açtım. Filmlerde yaptıkları gibi yüzüme biraz su çarptım fakat işe yaramadı. Su beni uyandırmadı ya da düşüncelerimi netleştirmedi, sadece dünkü maskaramın yüzümden biraz daha akmasına neden oldu.

"Tessa?" diye seslendi Hardin.

Musluğu kapadım ve ona koridorda rastladım. "Selam," dedim gözlerine bakmamaya çalışarak.

"Neden kalktın? Daha uyuyalı iki saat oldu."

"Uyuyamadım, sanırım." Omuz silktim. Onun varlığıyla hissettiğim tuhaf gerilim hiç hoşuma gitmiyordu.

"Nasıl oldun? Dün gece çok içtin."

Onu yatak odasına kadar takip ettim ve kapıyı arkamdan kapadım. Yatağın kenarına oturdu, bense yine örtünün altına girdim. Kendimi henüz yeni günle yüzleşebilecek gibi hissetmiyordum; fakat bu normaldi çünkü güneş bile henüz doğmaya karar vermemiş görünüyordu.

"Başım ağrıyor," diye itiraf ettim.

"Eminim ağrıyordur. Gece yarısına kadar kustun, bebeğim."

Ben midemdekileri tuvalete boşaltırken Hardin'in saçımı tutarak sırtımı ovduğunu hatırlayınca yüzümü buruşturdum.

Dr. West'in kötü haberi, şimdiye kadar aldığım en kötü haberi veren sesi, ağrıyan başımda yankılandı. Sarhoşken bu haberi Hardin'le paylaşmış mıydım? *Ah, hayır.* Umarım öyle bir şey yapmamışımdır.

"Dün... Dün gece ne söyledim?" diye sordum biraz ağzını aramak için.

Derin bir nefes verip eliyle saçını taradı. "Karen'dan ve annemden söz ettin. Bunun ne demek olduğunu bilmek bile istemiyorum." Yüzünü ekşitince benim yüzümde de aynı ifadenin olduğunu tahmin ettim.

"O kadar mı?" Umarım öyledir.

"Sayılır. Ah, bir de Hemingway'den alıntılar yaptın." Gülünce ne kadar çekici olduğunu hatırladım.

"*Öyle bir şey yapmadım.*" Utanç içinde ellerimle yüzümü kapadım.

"Yaptın." Dudaklarından küçük bir kahkaha döküldü ve ellerimin arasından gizlice ona bakarken ekledi, "Ayrıca özrümü kabul ettiğini ve bana bir şans daha vereceğini söyledin."

Gözleri, parmaklarımın arasından bakan gözlerimle buluştu ve gözlerimi kaçıramadım. *O iyiydi. Gerçekten iyiydi.*

"Yalancı." Gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğimden emin değildim. İşte yine eski git-gelimizin, it-çekimizin tam ortasında kalmıştık. Bu kez farklı hissettiğimi göz ardı edemezdim fakat aynı zamanda bu konuda güven telkin etmediğimi biliyordum. Sonradan tutamadığı sözleri her verişinde farklı olduğunu hissetmiştim.

"Dün gece olanlarla ilgili konuşmak ister misin? Çünkü seni öyle görmek hiç hoşuma gitmedi. Kendinde değildin. Telefonda konuşurken gerçekten çok korktum.

"Ben iyiyim."

"Zilzurna sarhoştun. Verandada sızana kadar içmiştin ve evin her tarafında boş şişeler vardı."

"Birini o şekilde bulmak hiç hoş olmuyor, değil mi?" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi bir pislik gibi hissettim.

Omuzlarını düşürdü. "Hayır. Hiç hoş olmuyor."

Hardin'i sarhoş bulduğum geceleri (ve bazı gündüzleri) hatırladım. Sarhoş Hardin her zaman beraberinde kırık lambaları, duvardaki delikleri ve insanı derinden yaralayan kötü sözleri de getirirdi.

"Bir daha olmayacak," dedi düşüncelerime yanıt verir gibi.

"Ben onu..." diye yalan söylemeye kalkıştım fakat beni iyi tanıyordu.

"Evet, düşünüyordun. Sorun değil. Bunu hak ettim."

"Yine de yüzüne vurmam hoş değildi." Hardin'i affetmeyi öğrenmeliydim yoksa bu olaydan sonra ikimizin hayatında da huzur olmayacaktı.

Hardin titreştiğini fark etmediğim telefonunu komodinin üzerinden alıp kulağına götürdü. O Christian'a küfürler yağdırmaya başladığında ben de başımın zonklamasını azaltabilmek için gözlerimi kapamıştım. Susması için ellerimi salladım fakat o bana aldırmadan Christian'a nasıl bir pislik olduğunu söyledi.

"Cevap vermen gerekirdi. Ona bir şey olsaydı, sorumlusu sen olurdun," diyerek telefona hırlayan Hardin'in sesini duymamaya çalıştım.

Ben iyiyim, sadece biraz fazla içtim çünkü kötü bir gün geçirmiştim fakat şimdi iyiyim. Bunda ne kötülük var ki?

Telefonu kapadığında, yatağın yanımdaki kısmının içine gömüldüğünü hissettim, ellerimi gözlerimden çekti. "Seni kontrol etmeye eve gelmediği için üzgün olduğunu söylüyor," dedi. Yüzünü fazla yaklaştırmıştı. Çenesindeki kirli sakalları görebiliyordum. Hâlâ sarhoş olduğumdan mı yoksa sadece deli olduğum için mi bilmiyordum fakat elimi uzatıp parmağımı çenesinde gezdirdim. Hareketim onu şaşırttı ve ben tenine dokunurken gözleri donuklaştı, neredeyse şaşılaştı. "Ne yapıyoruz?" Biraz daha yaklaştı.

"Bilmiyorum," diyerek bildiğim tek gerçeği söyledim. Konu Hardin olduğunda, ne yaptığımız, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç olmamıştı.

Derinlerde, üzgün hissediyordum ve incinmiştim ve kendi bedenimin, doğası gereği karmanın ve genel olarak hayatın bana ihanet ettiğini hissediyordum fakat suyun yüzeyinde, Hardin'in bunların hepsini yok edebilceğini biliyordum.

Sadece geçici olarak bile olsa, eskiden onun için yaptığım gibi, tüm endişelerimi unutturabilir, zihnimdeki karmaşanın hepsini silip atabilirdi.

Şimdi anlıyordum. Tüm o anlarda bana ihtiyacı olduğunu söylerken ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Beni neden o şekilde kullandığını anlıyordum.

"Seni kullanmak istemiyorum."

"Ne?" diye sordu şaşırarak.

"Bana her şeyi unutturmanı istiyorum fakat seni kullanmak istemiyorum. Şu anda sana yakın olmak istiyorum fakat durumun geri kalanı konusunda fikrimi değiştirmedim," diye geveledim, nasıl söyleyeceğimi bilmediğim şeyi anlamasını umarak.

Dirseğine yaslanıp bana baktı. "Nasıl ve neden olduğu umurumda değil; bir şekilde beni istiyorsan, açıklama yapmana gerek yok. Ben zaten seninim."

Dudakları benimkilere çok yakındı ve yalnızca başımı kaldırıp onlara kolayca dokunabilirdim.

"Üzgünüm." Başımı çevirdim. Onu bu şekilde kullanamazdım fakat daha da önemlisi her şey bu kadarmış gibi davranamazdım. Bu yalnızca dikkatimi sorunlarımdan ayıran fiziksel bir şey olmayacaktı, daha, çok daha fazlası olacaktı. Onu hâlâ seviyordum fakat bazen sevmeseydim diyordum. Keşke daha güçlü olsaydım, o zaman bunu sadece basit bir dikkat dağıtma yolu olarak görebilir, duygularımı katmadan, daha fazlasını istemeden sadece seks yapabilirdim.

Fakat kalbim ve vicdanım buna izin vermezdi. Hayal ettiğim geleceğin ellerimden zorla alınmasına incinmiş olsam da onu bu şekilde kullanamazdım, özellikle de şimdi bu kadar çabalarken. Bu onun çok canını yakardı.

Ben kendimle savaşırken, o dönerek üzerime çıktı ve tek eliyle bileklerimden tuttu. "Ne yapı..."

Ellerimi başımın üzerine kaldırdı. "Ne düşündüğünü biliyorum." Dudaklarını boynuma bastırdı ve kontrol bedenime geçti. Boynum yana dönerek oradaki hassas tenime daha kolay erişmesini sağladı.

"Bu sana haksızlık olur," dedim nefes nefese, dişleriyle kulağımın altını hafifçe ısırdığında. Ellerimi kısa bir süre bırakıp tişörtümü çıkardı ve yere attı.

"Bu haksızlık. Tüm yaptıklarıma rağmen hâlâ sana dokunmama izin vermen sana haksızlık fakat bunu istiyorum. Seni istiyorum, seni her zaman istiyorum ve karşı koyduğunu biliyorum fakat dikkatini dağıtmamı istiyorsun. Bana izin ver." Ağırlığını üzerime vererek, kalçasıyla beni hükmedici ve talepkâr bir şekilde yatağa bastırdığında, zihnim dün geceki şaraptan daha hızlı havalandı.

Dizini bacaklarımın arasına itip onları araladı. "Beni düşünme. Sadece kendini ve ne istediğini düşün."

"Tamam." Başımla onayladım ve dizini bacaklarımın arasına sürtünce inledim.

"Seni seviyorum, bunu sana göstermeme izin verdiğin için sakın kendini kötü hissetme." Bu kadar yumuşak sözlerle konuştuğu halde bir eli sert bir şekilde ellerimi yatağa bastırdı ve diğerini de külotumun içine soktu. "Sırılsıklam," diye inledi parmağını oradaki

ıslaklığın üzerinde ileri geri kaydırarak. Parmağını ağzıma götürüp dudaklarımın arasından soktuğunda kımıldamamaya çalıştım. "Ne kadar tatlı, değil mi?"

Karşılık vermeme izin vermedi ve ellerimi bırakıp başını bacaklarımın arasına yerleştirdi. Dili üzerimde kayarken parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim. Klitorisimin üzerindeki her dil darbesiyle burada onunla birlikte kayboluyordum. Artık karanlığın gölgesinde değildim. Artık öfkeli değildim; pişmanlıkları ve hataları düşünmüyordum.

Dikkatimi yalnızca kendi bedenime ve onunkine verdim. Saçlarını çektiğimde, bacaklarımın arasında nasıl inlediğine, iki parmağını içime ittiğinde tırnaklarımın sırtında bıraktığı küçük, kırmızı çizgilere odaklandım. Yalnızca bana, her tarafıma, içime ve dışıma hiç kimsenin yapamadığı şekilde dokunuşuna odaklanabildim.

O beni mutlu ederken ben de onu mutlu etmek için yalvarıp dönmesini istediğimde aniden aldığı nefese; kotunu indirip yere atışına, yeniden bana dokunmak için tişörtünü aceleyle yırtarcasına çıkarışına odaklandım. Beni kaldırıp yüzüm aletine denk gelecek şekilde üzerine alışına odaklandım. Bunu daha önce hiç yapmamış olmamış olmamıza rağmen onu ağzıma aldığımda inleyerek ismimi söylemesine odaklandım. Ben onu emerken, parmaklarını kalçama bastırarak beni yalayışına odaklandım. İçimde büyümeye başlayan baskıyı hissetmeye ve beni doruğa ulaştırmak için söylediği açık saçık sözlere odaklandım. Önce ben boşaldım ve arkasından o boşalarak ağzımı doldurdu ve boşaldıksan sonra bedenimin hissettiği rahatlamayla neredeyse bayılacaktım. Dikkatimi acımdan uzaklaştırmak amacıyla bana dokunmasına izin verdiğim için suçluluk duymayışıma odaklanmamaya çalıştım.

"Teşekkür ederim," dedim göğsüne doğru, üzerinde yatmam için beni çektiğinde.

"Hayır, *ben* teşekkür ederim." Bana gülümsedi ve çıplak omzumdan öptü. "Seni neyin rahatsız ettiğini bana söyleyecek misin?"

"Hayır." Parmak ucumu göğsündeki ağaç dövmesinin üzerinde gezdirdim.

"Tamam. Yanıma taşınacak mısın?"

"Hayır." Parmağımı diğer bir dövme grubunun üzerine kaydırarak sonsuzluk işaretinin ucundaki kalp figüründe gezdirdim.

"Bunu belki olarak alıyorum." Kıkırdadı ve kolunu belime doladı. "Bu akşam seni yemeğe çıkarmama izin verir misin?"

"Hayır," dedim fazla acele ederek.

Kahkaha attı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum." Ön kapının açılma sesi evin içinde yankılandığında ve sesler kapının girişini doldurduğunda kahkahası yarıda kesildi.

"Ha siktir," dedik aynı anda.

Kullandığım sözcüğe şaşırıp bana baktı ve ona omuz silktikten sonra giyinmek için çekmecelerimi karıştırmaya başladım.

54. Bölüm

Tessa

Ortamdaki gerginlik o kadar yoğundu ki Kimberly'nin pencereyi sırf bu yüzden açtığına yemin edebilirdim. Birbirimizi anladığımızı gösterircesine salonda bakıştık.

"Telefonu açmak veya en azından bir mesajla cevap vermek o kadar da zor bir şey değil. Ta buraya kadar geldim fakat sen bana sadece bir saat önce geri döndün," dedi Hardin öfkeli bir sesle Christian'ı azarlayarak.

Ben de Kimberly'yle birlikte iç geçirdim. Eminim o da Hardin'in daha kaç kez "Buraya kadar geldim" cümlesini tekrarlayacağını merak ediyordu.

"Üzgün olduğumu söyledim. Şehir merkezindeydik ve belli ki telefonum çekmemeye karar vermiş." Christian sandalyesini itip Hardin'in yanından geçti. "Böyle şeyler olur, Hardin. 'En iyi hesaplanmış planlar bile ters gidebilir' ve tüm bunlar..."

Hardin, Christian'a o meşhur bakışını attıktan sonra mutfak masasının yanından geçip yanımda durdu.

"Sanırım durumu anladı," diye fısıldadım.

"Evet, anlasa iyi olur." Hardin ters ters bakmaya devam edince, öz babası da sinirli bir şekilde yüzünü buruşturdu.

"Az önce yaptığın şeye bakılırsa bugün keyfin yerinde," diye takıldım Hardin'e, öfkesini yatıştırmayı umarak.

Bana hafifçe yaslandı ve gözlerindeki öfkenin yerini umut aldı. "Akşam yemeği için saat kaçta çıkmak istersin?"

"Akşam yemeği mi?" diye araya girdi Kimberly.

Ne düşündüğünü çok iyi bilerek ona döndüm. "Düşündüğün gibi değil."

"Evet, düşündüğün gibi," dedi Hardin.

Kimberly'nin çıkardığı sesler ve Hardin'in kendini beğenmiş sırıtışı ikisini de tokatlamak istememe neden oldu. Elbette Hardin'le yemeğe çıkmak istiyordum. Tanıştığımız günden beri ona yakın olmak istiyordum.

Fakat Hardin'e teslim olmayacak, kendimi yeniden ilişkimizin yıkıcı döngüsüne atmayacaktım. Tüm yaşananlar ve benim gelecek planlarım hakkında konuşmamız, gerçek anlamda konuşmamız gerekiyordu. Örneğin üç hafta içinde Landon'la New York'a gidecek olmam gibi.

Aramızda çok fazla sır ve bu sırlar olabilecek en kötü şekilde ortaya çıktığında meydana gelebilecek birçok sorun vardı ve bunların önüne geçilebilirdi. Bunun da o patlak veren durumlardan biri olmasını istemiyordum. Artık bir yetişkin gibi davranmanın, cesur olmanın ve Hardin'e yapmak istediklerimi açıklamanın zamanı gelmişti.

Bu benim hayatım ve benim seçimimdi. Onun onay vermesi gerekmiyordu; kimsenin onayını almam gerekmiyordu. Fakat o başkasından duymadan önce ona en azından doğruyu söylemek boynumun borcuydu.

"Ne zaman istersen gidebiliriz," diye cevap verdim kısık sesle, Kimberly'nin sırıtışına aldırmadan.

Hardin buruşuk tişörtüme ve bol eşofmanıma bakıp gülümsedi. "Bunları giyeceksin, değil mi?"

Ne giydiğime dikkat edecek vaktim olmamıştı. Kimberly'nin kapımı çalarak bizi çıplak göreceği fikriyle fazlaca meşguldüm.

"Şişşt." Gözlerimi devirerek ondan uzaklaştım. Beni takip ettiğini duyabiliyordum fakat banyonun kapısını arkamdan kapayıp kilitledim. Kapının kolunu indirmeye çalıştığını ve bir kahkaha

attığını, sonra ahşap kapıya bir şeyin hafifçe vurduğunu duydum. Başını kapıya vurduğunu düşününce gülümsedim.

Kapının diğer tarafından ona hiçbir şey söylemedim ve duşu açıp üzerimdeki her şeyi çıkardım. Sonra suyun ısınmasını beklemeden altına girdim.

55. Bölüm

Hardin

Kimberly elini kalçasına koymuş, mutfakta dikiliyordu. Aman ne tatlı.

"Akşam yemeği demek?"

"Hı hı" diye alay ederek, burası onun değil de benim evimmiş gibi yanından yürüyüp geçtim. "Bana öyle bakma."

Topuk seslerinin arkamdan geldiğini duydum. "Buraya ne kadar çabuk geleceğin konusunda ortaya para koymalıydım." Buzdolabının kapağını açtı. "Yolda gelirken Christian'a senin arabanın evin önünde olacağını söylemiştim."

"Evet, evet. Anlıyorum." Tessa'nın kısa bir duş almasını umarak koridora baktım ve onunla birlikte duşta olmak istedim. Tanrım, yalnızca banyoda oturmama, hatta yerde oturmama ve banyo yaparken konuşmasını dinlememe izin verse bile mutlu olurdum. Onunla duş almayı özlüyordum; gözlerini sımsıkı kapamasını ve gözüne şampuan 'kaçmasın diye' saçlarını yıkadığı süre boyunca hiç açmamasını özlüyordum.

Bir defasında bu konuda ona takıldığım için gözlerini açmış ve gözüne koca bir sabun köpüğü kaçmıştı. Sonra bir şey duymamıştım ama saatler sonra gözlerindeki kırmızı halkalar nihayet kaybolmuştu.

"Bu kadar komik olan ne?" Kimberly önümdeki masaya bir karton yumurta koydu.

Güldüğümü fark etmemiştim; Tessa'nın şişmiş, kırmızı gözleriyle bana ters ters baktığı ve beni azarladığı ana kendimi çok kaptırmıştım.

"Hiç." Elimi sallayarak Kimberly'yi susturdum.

Tezgâhın üzeri akla gelebilecek her türlü yiyecekle doluyordu ve hatta Kimberly sade kahve doldurduğu bardağı önüme doğru ittirdi.

"Neyin var senin? Nişanlına ne kadar aptal olduğunu hatırlatıp durmamam için mi bana iyi davranıyorsun?" Şüpheli kahve bardağını kaldırdım.

Kahkaha attı. "Hayır. Ben sana her zaman iyi davranıyorum. Yalnızca senin yaptığın saçmalıklara herkesle aynı tepkiyi vermiyorum hepsi bu ama sana hep iyi davranıyorum."

Başımla onayladım çünkü bu konuşmayı nasıl devam ettireceğimi bilmiyordum. *Burada olan gerçekten bu muydu? Tessa'nın en korkunç arkadaşıyla sohbet mi ediyordum? Lanet olası sperm donörümle evlenecek olan kadınla?*

Cam bir çanağın kenarında bir yumurta kırdı. "Şu hayata duyduğun nefretten kurtulduğunda benim o kadar da kötü olmadığımı göreceksin."

Yüzüne baktım. Sinir bozucu olsa da fazlasıyla sadık biri olduğunu kabul etmeliydim. Sadakat, özellikle de son zamanlarda rastlanması güç bir özellikti ve tuhaf bir şekilde Landon'ı ve bana sadık olan Tessa'nın yanındaki tek kişi olduğunu düşündüm. Ummadığım şekilde hep yanımda olmuştu ve bunun hoşuma gideceğini, hatta buna güveneceğimi hiç düşünmemiştim.

Hayatımdaki tüm bu saçmalıklar ve lanet olası gökkuşakları ve çiçeklerle ve Tessa'yla süreceğim bir hayata giden diğer tüm ıvır zıvırlarla bezenmiş doğru yolda kalma çabalarım sırasında, ihtiyacım olduğunda Landon'ın yanımda olduğunu bilmek güzeldi. Yakında buradan gidecek olması can sıkıcıydı fakat New York'tayken bile sadık kalacağını biliyordum. Çoğunlukla Tessa'nın tarafını tutardı belki ama bana her zaman dürüsttü. Herkes gibi benden bir şeyler saklamıyordu.

"Ayrıca," diye söze başladı Kimberly fakat gülmemek için dudağını ısırdı, "biz bir aileyiz!"

Ve yalnızca bu sözleriyle yeniden sinirlerimi kaldırmayı becermişti.

"Çok komik." Gözlerimi devirdim. Bunu söyleyen ben olsaydım komik olabilirdi fakat o ne yapıp edip sessizliği berbat etmişti.

Dönüp çıptığı lanet yumurtayı ocağın üzerindeki tavaya döktü. "Espri yeteneğimle ünlüyümdür."

Aslına bakarsan o koca ağzınla ünlüsün fakat komik olduğunu düşünmek işe yarıyorsa, öyle olsun.

"Şaka bir yana," omzunun üzerinden bana baktı, "umarım gitmeden önce Christian'la konuşmayı düşünürsün. İlişkinizin onarılamaz derecede mahvolduğundan endişeleniyor ve çok üzgün. Durum buysa da seni suçlayamam; sadece bilmeni istdim." Gözlerini benden ayırdı ve yemek yapmaya devam ederek cevap vermem için bana zaman tanıdı.

Cevap vermek zorunda mıydım? "Konuşmaya hazır değilim... henüz," dedim sonunda. Bir an beni duyduğundan emin olamadım fakat sonra başını sallayarak onayladı ve yemeğeye koyacağı başka bir malzemeyi almak için döndüğünde, dudaklarının bir gülümsemeyle belli belirsiz kıvrıldığını gördüm.

Saatler gibi gelen bir süreden sonra nihayet Tessa banyodan çıktı. Saçları kurumuştu ve ince bir saç tokasıyla başının arkasında toplanmıştı. Makyaj yaptığını fark etmem uzun sürmedi. Makyajsız da olabilirdi fakat galiba bu, normale dönmeye çalıştığının bir işareti olduğu için iyi bir şeydi.

Ona o kadar uzun bir süre baktım ki görüntüsü ileri geri hafifçe sallandı. Bugün giydikleri çok hoşuma gitmişti; düz ayakkabılar, pembe bir bluz ve çiçekli bir etek. Çok güzeldi.

"Akşam yemeği yerine öğle yemeğine çıkalım mı?" diye sordum, bugün ondan hiç uzak kalmak istemediğim için.

"Kimberly kahvaltı hazırladı?" diye fısıldadı.

"Ne olmuş? Nasıl olsa kötüdür." Elimi tezgâhın üzerindeki yiyeceklere doğru salladım. Galiba kötü görünmüyorlardı. Ama ne de olsa bir Karen değildi.

"Böyle söyleme." Tessa gülümsedi ve neredeyse bir kez daha gülümsemesi için aynı cümleyi tekrar edecektim.

"Tamam. Tabağımızı alıp dışarı çıkarız ve yolda atarız?" diye önerdim. Beni duymazdan geldi fakat Kimberly'ye sonra yememiz için kalanları bize ayırmasını söylediğini duydum.

Hardin: 1.

Kimberly ve berbat yemeği ve sinir bozucu soruları: 0.

Seattle'ın şehir merkezine giden yol her zamanki kadar kötü değildi. Tessa tahmin ettiğim gibi sessizdi. Her birkaç dakikada bir bana baktığını hissediyordum fakat ona her baktığımda başını çeviriyordu.

Öğle yemeği için ufak, modern bir lokanta seçtim ve arabayı neredeyse boş olan otoparka çektiğimizde, bunun iki anlama gelebileceğini biliyordum: Ya yeni açmışlardı ve henüz içerisi dolmamıştı ya da yemek berbat olduğu için kimse burada yemiyordu. İlkinin olmasını umarak cam kapılardan içeri girdik ve Tessa içeriyi şöyle bir süzdü. Lokantanın dekoru güzel ve değişikti ve Tessa'nın hoşuna gitmiş görünüyordu. Bu da bana, en basit şeylere bile verdiği tepkileri ne kadar sevdiğimi hatırlattı.

Hardin: 2.

Skor tuttuğum falan yoktu... Ama tutsaydım... kazanıyor olurdum.

Sipariş vermek için sessizce bekledik. Garson, genç bir üniversiteliydi ve bir çeşit göz teması kurma sorunu vardı. Aşağılık herif, gözlerime bakmak istemiyor gibiydi.

Tessa daha önce hiç duymadığım bir şey sipariş etti ve ben de elimdeki menüde gördüğüm ilk şeyi sipariş ettim. Yanımızdaki masada hamile bir kadın oturuyordu ve Tessa kadına biraz uzun sayılabilecek bir süre baktı.

"Hey." Dikkatini çekmek için boğazımı temizledim. "Dün gece söylediklerimi hatırlıyor musun bilmiyorum fakat hatırlıyorsan, üzgünüm. Senden bir çocuğum olmasını istemediğimi söylerken sadece çocuk istemediğimi kastettim. Ama kim bilir," kalbim göğüs kafesimin içinde hızla çarpmaya başladı, "belki bir gün."

Bunu söylediğime inanamıyordum ve Tessa'nın yüz ifadesine bakılırsa o da inanamıyordu. Ağzı açıktı ve su bardağını tutan eli havada kalmıştı.

"Ne?" Gözlerini kırpıştırdı. "Ne dedin sen?"

Neden bunu söylemiştim ki? Yani, söylerken samimiydim. Belki bu konuyu düşünebilirdim. Çocukları ya da bebekleri ya da ergenleri sevmiyordum fakat yetişkinleri de sevmiyordum. Galiba yalnızca Tessa'yı seviyordum ve onun küçük bir kopyası fena olmayabilirdi?

"Belki de çok kötü olmazdı diyorum?" Telaşımı gizleyerek omuz silktim.

Ağzı hâlâ açıktı. Uzanıp çenesini onun yerine tutmam gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

"Tabii yakın zamanda değil. O kadar aptal değilim. Üniversiteyi bitirmen gerektiğinin ve diğer şeyleri farkındayım."

"Ama sen..." Anlaşılan onu konuşamayacağı kadar şoke etmiştim.

"Daha önce ne dediğimi biliyorum ama daha önce kimseyle çıkmamıştım, kimseyi sevmedim, kimseyi umursamadım, nedeni bu olabilir. Bence bir süre sonra fikrimi değiştirebilirim. Tabii bana o şansı verirsen?"

Ona kendini toplaması için birkaç saniye verdim fakat o ağzı açık ve gözleri kocaman olmuş bir halde öylece oturuyordu.

"Hâlâ yapmam gereken şeyler var; hâlâ bana güvenmiyorsun, biliyorum. Bitirmemiz gereken bir okulumuz var ve önce benimle evlenmen için hâlâ seni ikna etmem gerekiyor." Geveliyor, onu kalbinden vurarak o anda benim olmasını sağlayacak bir şey arıyordum. "İlk önce evlenmek zorunda olduğumuzdan değil tabii; pek centilmen değilim." Ağzımdan gergin bir kahkaha çıktı ve bu da görünüşe göre Tessa'nın aniden gerçekliğe dönmesine yetti.

"Yapamayız," dedi yüzünün rengi çekilirken.

"Yapabiliriz."

"Hayır..."

Onu susturmak için elimi kaldırdım. "Yapabiliriz. Seni seviyorum ve seninle yaşayacağım bir hayat istiyorum. Genç olman,

benim genç olmam umurumda değil. Ve eğer ben senin için çok yanlış, sen de benim için fazla doğruysan... Seni çok seviyorum. Hatalar yaptığımı biliyorum..." Elimi saçında gezdirdim.

Küçük restoranda etrafıma bakındım ve hamile kadının bana baktığının kesinlikle farkındaydım. *Bebekle ilgili yapacak işleri yok muydu? İki kişi için yemek ya da süt sağmak gibi?* Hiçbir fikrim yoktu fakat sanki beni yargılıyormuş gibi nedense beni geriyordu ve bu kesinlikle çok tuhaftı. Bu saçmalıkları konuşmak için neden umumi bir yer seçmiştim ki?

"Ve büyük olasılıkla daha önce aynı konuşmayı belki... otuz kere yaptığımı biliyorum fakat artık dalga geçmediğimi bilmen gerekiyor. Seni her zaman istiyorum. Kavgalar, barışmalar, Tanrım, istersen haftada bir benden ayrılıp evden taşınabilirsin; sadece geri döneceğine söz vermen yeterli, o zaman bu konuda şikâyet bile etmem." Birkaç nefes aldım ve karşımda oturan Tessa'ya baktım. "Şey, *fazla* şikâyet etmem yani."

"Hardin, tüm bunları söylediğine inanamıyorum." Masaya eğilip fısıldadı. "Ben... bu hep hayalini kurduğum şey." Gözleri yaşlarla doldu. Bunların mutluluk gözyaşları olmasını umuyordum. "Fakat çocuğumuz olamaz. Biz henüz..."

"Biliyorum." Elimde olmadan sözünü kestim. "Henüz beni affetmediğini biliyorum ve sabırlı olacağım. Söz veriyorum, ısrar etmeyeceğim. Sadece ihtiyacın olan kişi olabileceğimi, istediğini verebileceğimi ve bunu sadece sen istiyorsun diye değil ben de istediğim için yapacağımı bilmeni istiyorum."

Cevap vermek için ağzını açtı fakat lanet garson o sırada yemeklerimizi getirdi. Tessa her ne sipariş ettiyse, onun üzerinden dumanlar tüten tabağını ve benim hamburgerimi önümüze koydu ve orada garip bir şekilde bekledi.

"Bir şey mi istedin?" diye çıkıştım. Gelecekle ilgili umutlarımı bu kadına açıklarken araya girmiş olması onun suçu değildi fakat buradaydı ve öylece durarak Tessa'yla geçirdiğim zamanı boşa harcıyordu.

"Hayır, efendim. Siz bir şey ister misiniz?" diye sordu yanakları kızararak.

"Hayır, sorduğunuz için çok teşekkürler." Tessa onun utancını azaltmak ve benim aşağılık tavırlarımı telafi etmek için ona gülümsedi. O da Tessa'ya gülümseyerek nihayet uzaklaştı.

"Herneyse, sana yalnızca uzun zaman önce söylemem gerekenleri söylüyorum. Bazen düşüncelerimi duyamadığını, hakkında düşündüğüm her şeyi bilmediğini unutuyorum. Keşke bilseydin, eğer bilseydin beni daha çok severdin."

"Seni şimdikinden daha çok sevebileceğimi sanmıyorum." Diğer elinin içindeki parmaklarıyla oynadı.

"Gerçekten mi?" Ona gülümsedim ve o da başıyla onayladı.

"Fakat sana söylemem gereken bir şey var. Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum." Cümlenin sonunda sesi kısılınca telaşlandım. İkimiz için savaşmayı bıraktığını biliyordum fakat fikrini değiştirebilirdim, değiştirebileceğimi biliyordum. İçimde olduğunu hiç bilmediğim, daha önce hiç hissetmediğim bir kararlılık hissediyordum.

Kendimi zorlayarak olabildiğince doğal bir tavırla, "Devam et," deyip hamburgerimi ısırdım. Lanet ağzımı kapalı tutmamın tek yolu buydu.

"Doktora gittiğimi biliyorsun."

Aklıma, ağlarken doktoru hakkında bir şeyler geveledeği görüntüler geldi.

Lanet garson bir kez daha belirerek, "Her şey hâlâ yolunda mı?" diye sordu. "Yemekler nasıl? Biraz daha su ister misiniz, hanım efendi?"

Bu ciddi miydi?

"İyiyiz," diye hırladım. Lanet bir kuduz köpek gibi gerçek anlamda hırladım. Garson defolup gitti ve Tessa parmağını boş bardağına doğru kaldırdı.

"Kahretsin. Al." Ona kendi bardağımı verdim ve o da gülümseyerek suyu bir dikişte içti. "Ne diyorsun?"

"Sonra konuşuruz." Yemeği önüne geldiğinden beri ilk lokmasını aldı.

"Ah, hayır, öyle bir şey olmayacak. Bu numarayı biliyorum, bu numarayı ben keşfettim. Mideni biraz doldurduktan sonra bana anlatacaksın. Lütfen."

Dikkatimi dağıtmaya çalışarak bir lokma daha aldı fakat hayır, işe yaramayacaktı. Doktorunun ne söylediğini ve neden bu kadar garip davranmasına sebep olduğunu bilmek istiyordum. Halka açık bir yerde olmasaydık onu konuşturmak çok daha kolay olurdu. Olay çıkarmaktan hiç çekinmiyordum fakat onun utanacağını biliyordum bu nedenle uslu duracaktım. Bunu yapabilirdim. İyi ve işbirlikçi olmak arasında denge kurabilir ve kendimi tamamen lanet bir alet gibi hissetmekten kurtulabilirdim.

Beş dakika daha sessiz kalmasına izin verdim ve çok geçmeden amaçsızca yemeğini karıştırmaya başladı.

"Bitirdin mi?"

"Şey..." Yemekle dolu tabağına baktı.

"Ne?"

"Pek iyi değil," diye fısıldadı kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakınarak.

Güldüm. "Bu yüzden mi kızarıp fısıldıyorsun?"

"Şişşt." Elini havada salladı. "Çok açım fakat yemek çok *kötü*. Ne olduğunu bile bilmiyorum. Gergin olduğum için öylesine bir şey seçmiştim."

"Onlara başka bir şey istediğini söyleyeceğim."

Ayağa kalktım ama Tessa uzanıp kolumu tuttu. "Hayır, sorun değil. Gitmeye hazırım."

"Güzel. Yolda arabaya servisi olan bir yerde durur sana bir şeyler alırız ve sen de bana o kafanın içinde neler döndüğünü anlatırsın. Tahmin etmeye çalışmaktan deli olacağım."

Kendisi de biraz aklını kaçırmış gibi görünerek beni başıyla onayladı.

56. Bölüm

Hardin

Arabayla bir tako restoranında durduktan sonra Tessa karnını doyurdu ve aramızda sessizce geçen her saniyeyle sabrım biraz daha tükeniyordu.

"Çocuklar hakkında konuşarak seni korkuttum değil mi? Bir anda önüne çok fazla şey serdiğimi biliyorum fakat son sekiz ayı bunları içimde tutarak geçirdim ve artık bunu yapmak istemiyorum."

Kafamdaki çılgınca saçmalıkları söylemek istiyordum ona; yolcu koltuğunda otururken güneşin saçına vuruşunu, gözlerim bir daha göremeyinceye kadar izlemek istediğimi, tadının kartona benzediğinden emin olduğum fakat onun bayıldığı takoyu ısırdığında çıkardığı iniltiyi kulaklarım bir daha duyamayıncaya kadar dinlemek istediğimi, bacaklarını tıraş ettiğinde hep unuttuğu dizinin hemen altındaki bölge konusunda sesim kısılana kadar onu kızdırmak istediğimi söylemek istiyordum.

"Sorun o değil," diye sözümü kesti ve ben bacaklarından gözlerimi ayırıp ona baktım.

"Ne öyleyse? Dur tahmin edeyim: Zaten evliliği sorguluyorsun ve artık sen de çocuk istemiyorsun, öyle mi?"

"Hayır, ondan değil."

"Umarım çünkü sen dünyadaki en iyi anne olacağını çok iyi biliyorsun." Ellerini karnına götürünce ürperdi. "Yapamam."

"Yapabiliriz."

"Hayır Hardin, yapamam." Karnına ve ellerine bakışını görünce park ettiğimize sevindim; çünkü lanet yoldan çıkabilirdim.

Doktor, ağlaması, şarap, Karen ve bebeği konusunda çıldırmış gibi davranması ve bugün sürekli "yapamayacağım" söylemesi...

"Yapamazsın..." Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. "Sebebi benim, öyle değil mi? Sana bir şey yaptım, değil mi?" Ne yapmış olabileceğimi bilmiyordum fakat bu iş böyle yürüyordu: Her zaman benim yaptığım bir şeyden dolayı Tessa'ya kötü şeyler oluyordu.

"Hayır, hayır. Sen bir şey yapmadın. Benim içimde normal olmayan bir durum var." Dudakları titredi.

"Ah." Keşke daha farklı, daha güzel bir şey söyleseydim, herhangi bir şey.

"Evet." Eliyle karnının alt kısmını okşarken arabamın içindeki ufacık alanda havanın çekildiğini hissettim.

Durum ne kadar sikik olsa da, ne kadar sikkafalı olsam da, göğsümün acıdığını hissettim ve kahverengi saçlı, mavi gözlü küçük kızlar, yeşil gözlü sarışın küçük erkek çocuklar, küçük boneler, üzerinde küçük hayvanlar olan minik çoraplar, ne zaman düşünsem sürekli kusmak istememe neden olan her şey gözümün önünde canlandı. Ve bu görüntüler zihnimden çekilip havaya, mahvolan geleceklerin yok olup gittikleri yere doğru uçtuklarında başımın döndüğünü hissettim.

"Mümkün, yani, çok küçük bir olasılık var. Ve düşük yapma olasılığı yüksek, hormon seviyelerim bozuk, bu yüzden bunu deneyerek bile kendime işkence etmek istemiyorum. Bebeğimi kaybetmeyi veya yıllarca boş yere çabalamayı kaldıramam. Sanırım bana açılan kartlarda anne olmak yer almıyor." Bu saçmalığı beni iyi hissettirmek için söylüyordu fakat beni ikna etmiyor, olay kendi kontrolü dışında olduğu halde kontrolündeymiş gibi görünmesini sağlamıyordu.

Bir şeyler söylememi bekleyerek bana baktı. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve ona duyduğum öfkeye engel olamıyordum. Bu çok aptalca, bencilce ve kesinlikle çok yanlıştı fakat oradaydı ve ağzımı açarsam, söylememem gereken bir şey söyleyecektim.

Bu kadar aşağılık biri olmasaydım, onu rahatlatırdım. Ona sarılır ve her şeyin düzeleceğini söylerdim, çocuklara ihtiyacımızın olmadığını, evlatlık edinebileceğimizi filan söylerdim.

Fakat gerçek şöyleydi: Erkekler gerçekte kahraman değillerdi, bir gecede değişmezlerdi ve burada, gerçek dünyada kimse bir şey yapmazdı. Ben Darcy değildim ve o da Elizabeth değildi.

Ağzını açıp tiz bir sesle, "Bir şey söyle?" dediğinde ağlamak üzereydi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Sesim güçlükle duyulabiliyordu, boğazım tıkanıyordu. Bir avuç arı yutmuş gibi hissediyordum.

"Sen zaten çocuk istemiyorsun, değil mi? Büyük bir fark yaratmayacağını düşünmüştüm..."

Başımı kaldırsam, onu ağlarken görecektim.

"Ben de öyle sanıyordum fakat şimdi bu şans elimden zorla alındığı için..."

"Ah."

Bunun için minnettardım çünkü kim bilir bundan sonra ne çıkacaktı. "Beni geri götürebilirsin, şeye..."

Başımla onaylayarak arabayı çalıştırdım. Hiçbir zaman istemediğim bir şeyin bu kadar acı vermesi korkunçtu.

"Üzgünüm, ben sadece..." Durdum; ikimiz de cümleyi tamamlayamadık.

"Sorun değil, anlıyorum." Pencereye yaslandı. Benden olabildiğince uzaklaşmaya çalıştığından şüphelendim.

Duygularım onu rahatlatmamı, onu düşünmemi, bunun onu nasıl etkilediğini ve bu konuda neler hissettiğini düşünmemi söylüyordu.

Fakat zihnim daha baskındı, çok daha baskındı ve öfkeliydim. Tessa'ya değil fakat bedenine ve hangi anormal sorunla doğduysa buna neden olan annesine öfkeliydim. Bir kez daha yüzüme vurduğu tokat için hayata ve şehirden geçerken ona hiçbir şey söyleyemediğim için kendime öfkeliydim.

Birkaç dakika sonra sessizliğin acı verecek kadar gürültülü olduğunu fark ettim. Tessa kendi tarafında sessiz kalmaya çalışıyordu

fakat nefes alıp verişini, nefesini ve duygularını kontrol etmeye çalıştığını duyabiliyordum.

Göğsüm fena halde sıkışıyordu ve Tessa orada oturmuş, sözlerimin zihnine yer etmesine izin veriyordu. Neden her seferinde ona bu pisliği yapıyordum? Yapmayacağıma kaç kez söz versem de her seferinde yanlış şeyler yapıyordum. Değişeceğime ne kadar söz versem de bunu hep yapıyordum. Geri çekiliyor ve bu pislikle baş etmesi için onu tek başına bırakıyordum.

Yine aynı şeyi yapmayacaktım. Yapamazdım. Şimdi bana her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı ve bu, ihtiyacı olduğu şekilde yanında olabileceğimi göstermem için verilen bir şanstı.

Direksiyonu çevirip otobanın kenarında durduğumda Tessa bana bakmadı. Uyarı lambalarımı yaktım ve lanet bir polisin gelip olay yaratmamasını umdum.

"Tess." Düşüncelerimin içinden çıkmaya çabalayarak onun ilgisini çekmeye çalıştım. Kucağındaki ellerinden başını kaldırmadı. "Tessa, lütfen bana bak." Ona dokunmak için konsolun üstünden elimi uzattım fakat geri çekildi ve elini gürültüyle kapıya çarptı.

"Hey." Emniyet kemerimi çıkarıp ona döndüm ve genellikle yaptığım gibi iki bileğini de tek elimle tuttum.

"Ben iyiyim." Söylediğini kanıtlamak için çenesini biraz kaldırdı fakat gözlerindeki ıslaklık başka bir şey anlatıyordu. "Buraya park etmemelisin; burası işlek bir otoban."

"Nereye park ettiğim umurumda değil. Berbat durumdayım, kafam işlemiyor." Mantıklı bir şeyler söylemek için doğru sözcükleri aradım. "Çok üzgünüm. Öyle bir tepki vermemeliydim."

Birkaç saniye sonra gözlerini indirdi fakat gözlerime değil yüzüme bakıyordu.

"Tess, kendini bir daha kapatma, lütfen. Çok özür dilerim, ne düşündüğümü bilmiyorum. Zaten çocuk yapmayı hiçbir zaman düşünmemiştim ama şimdi gelmiş bu konu hakkında kendini kötü hissetmene sebep oluyorum." Sözler ağzımdan çıktıkça, bu itiraf kulağa daha berbat geldi.

"Senin de üzülmeye hakkın var," diye alçak sesle karşılık verdi. "Sadece bir şey söylemeni istemiştim... *herhangi bir şey*..." Son sözü o kadar alçak sesle söyledi ki güçlükle duyuldu.

"Çocuk yapamıyor olman umurumda değil," deyiverdim. Lanet olsun. "Yani, yapamadığımız çocuklar umurumda değil."

Açtığım yaraya merhem sürmeye çalışıyordum fakat Tessa'nın yüzündeki ifade bana tam tersini yaptığımı söylüyordu.

"Söylemeye çalıştığım ve sürekli olarak içine ettiğim şey şu: Seni seviyorum ve şu anda yanında olmadığım için duygusuz herifin tekiyim. Her zamanki gibi yine önce kendimi düşündüm ve özür dilerim." Sözlerim onu kabuğundan çıkarmış gibiydi çünkü gözlerime baktı.

"Teşekkür ederim." Elini elimden çektiğinde ona izin verip vermeme konusunda tereddüt ettim fakat elini kaldırıp gözlerini silince rahatladım. "Senden bir şey almışım gibi hissettiğin için üzgünüm."

Fakat söyleyecek daha fazla şeyi olduğunu görebiliyordum. "Kendini tutma. Seni tanıyorum; ne söylemek istiyorsan söyle."

"Verdiğin tepki hiç hoşuma gitmedi," dedi.

"Biliyorum, ben..."

Elini kaldırdı. "Söyleyeceklerim bitmedi." Boğazını temizledi. "Kendimi bildim bileli anne olmak istiyorum. Ben de tıpkı her kız gibi oyuncak bebeklerle oynadım, belki diğerlerinden daha çok. Anne olmak benim için çok önemliydi. Anne olamayacağımı hiçbir zaman ne aklıma getirdim ne de bu konuda endişe duydum."

"Biliyorum, ben..."

"Lütfen, *konuşmama* izin ver." Dişlerini sıktı.

Bir kez olsun çenemi kapamalıydım. Cevap vermek yerine başımla onaylayıp sessiz kaldım.

"Şu anda inanılmaz bir kayıp yaşıyorum. Beni suçlayacağını düşünüp kaygılanacak enerjim yok. Bu kaybı senin de hissetmen normal; hissettiklerin konusunda her zaman açık olmanı istiyorum fakat burada mahvolan *senin* hayallerin değil. On dakika öncesine

kadar çocuk istemiyordun bile, bu yüzden böyle davranmakta haklı olmadığını düşünüyorum."

Birkaç saniye bekledim ve konuşmak için izin istercesine kaşımı kaldırdım. Başını sallayıp onayladı fakat sonra bir tırın gürültülü kornası neredeyse arabadan fırlayacak kadar sıçramasına neden oldu.

"Vance'in evine döneceğim," dedim. "Fakat gelip seninle beraber olmak istiyorum."

Tessa pencereden dışarı baktı fakat başını hafifçe sallayarak onayladı.

"Yani, daha önce yapmam gerektiği gibi seni teselli etmek için."

Başını salladığı gibi belli belirsiz gözlerini devirdiğini gördüm.

57. Bölüm

Tessa

Hardin'le birlikte koridorda Vance'in yanından geçerken ikisi tuhaf bir şekilde bakıştılar. Tüm olanlardan sonra Hardin'in burada, benim yanımda olması garipti. Bu eve, Vance'in evine gelerek gösterdiği çaba ve kontrolü görmezden gelemezdim.

Son zamanlarda ortaya çıkan bir yığın sorundan yalnızca birine odaklanmak zordu: Hardin'in Londra'da yaptıkları, Vance ve Trish olayı, babamın ölümü, doğurganlık sorunlarım...

Çok fazla sorun vardı ve sanki hiç sonu gelmeyecekti.

Öte yandan kısırlık konusunu Hardin'e açmış olmamın verdiği rahatlık büyük, çok büyüktü. Fakat her zaman birimizin yüzüne çarpacak veya açığa çıkacak bir sorun çıkıyordu.

Ve New York da sıradaki konuydu.

Şimdi, aramızda zaten bir sorun varken bunu da söylemeli miydim bilmiyordum. Hardin'in tepkisi hiç hoşuma gitmemişti fakat duygularımı acımasızca görmezden geldikten sonraki pişmanlığı için minnettardım. Arabayı kenara çekip özür dilemeseydi bir daha onunla konuşma isteğini içimde bulabilir miydim, bilmiyordum.

Bunları söylediğim, düşündüğüm, yemin ettiğim zamanları sayamıyordum bile. Bu kez bunu kasdettiğimi düşünmeyi kendime borçluydum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu odamın kapısını arkasından kapatırken.

Him duraksamadan, dürüstçe cevap verdim: "Seninle bir daha konuşmayacaktım."

"Ne?" Bana bir adım atınca geriledim.

"Özür dilemeseydin, sana söyleyecek hiçbir şeyim kalmayacaktı."

Elini saçlarının arasından geçirerek iç çekti. "Biliyorum."

Söylediği şeyi düşünmeden edemiyordum: "*Ben de öyle sanıyordum fakat şimdi bu şans elimden zorla alındığı için...*"

Hâlâ bu sözlerin şokunu yaşadığımdan emindim. Bunları ondan duymayı asla beklemiyordum. Fikrini değiştirmesi imkânsız gibi görünüyordu fakat ilişkimizin anormalliğine yaraşır şekilde davranarak bu olaydan sonra fikrini değiştirmişti.

"Buraya gel." Hardin kollarını açınca tereddüt ettim. "Lütfen yapmam gerektiği gibi seni teselli etmeme izin ver. Seninle konuşmama, seni dinlememe izin ver. Özür dilerim."

Her zamanki gibi kollarının arasına koştum. Şimdi daha farklı, daha güçlü, öncekinden daha gerçek hissettiriyorlardı. Bana biraz daha sıkı sarıldı ve yanağını başıma yasladı. Yandan uzayan saçları tenimi gıdıklıyordu, saçımdan öptüğünü fark ettim.

"Tüm bunların sana neler hissettirdiğini anlat," dedi yanına oturmam için beni yatağa çekerek. Bacak bacak üstüne atıp oturdum, yatak başlığına yaslandı.

Ona her şeyi anlattım. Doğum kontrolü için gittiğim ilk randevumu, Londra'ya gitmeden böyle bir sorunun ihtimalinden haberim olduğunu anlattım. Bunu bilmesini istemediğimi söylediğimde çenesini, mutlu olmasından korktuğumu söylediğimde ise yumruklarını sıktı. Sessiz kalıp sözlerimi başıyla onayladı, ta ki bunu ona hiç açıklamayacağımı söyleyene kadar.

Bana yaklaşmak için dirseğine yaslandı. "Neden? Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Mutlu olacağını düşünmüştüm ve bunu duymak istemedim." Omuz silktim. "Senin bu konuda ne kadar rahatladığını duymaktansa bunu kendime saklamayı tercih ederdim."

"Eğer bunu Londra'ya gitmeden önce söyleseydin, işler daha farklı gelişebilirdi."

Hızla başımı kaldırıp ona baktım. "Evet, daha kötü olurdu eminim." Konuyu düşündüğüm yere çekmediğini umuyordum; Londra'daki olayın suçunu bana atmasa iyi ederdi.

Sanki konuşmadan önce bir kez daha düşündü; bu da kendini geliştirdiği konulardan biriydi. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorsun."

"Özellikle de emin olmadan kimseye anlatmadığım için mutluyum."

"Önce bana anlatmana sevindim." Gözlerime baktı.

"Kim'e anlattım." Bunu söylediğim ilk kişi olduğunu düşündüğü için kendimi biraz suçlu hissettim fakat o benim yanımda değildi.

Hardin kaşlarını çattı. "Ne demek Kim'e anlattım? Ne zaman?"

"Bir süre önce böyle bir olasılık olduğunu söyledim."

"Yani Kim biliyordu ama ben bilmiyordum?"

"Evet." Başımı salladım.

"Ya Landon? O da biliyor muydu? Karen? Vance?"

"Vance neden bilsin ki?" diye çıkıştım. Yine saçmalamaya başlamıştı.

"Zaten Kimberly ona söylemiştir. Landon'a da söyledin mi?"

"Hayır, Hardin. Sadece Kimberly'ye söyledim. Birine söylemem gerekiyordu ve sana söyleyebilecek kadar güvenmiyordum."

"Ah." Sesi sertti ve kaşlarını belirgin şekilde çatmıştı.

"Öyle," dedim alçak sesle. "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama bu doğru. Babamın öldüğü güne kadar benimle olmak istemediğini unutmuş gibisin."

58. Bölüm

Hardin

Onu istemiyor muydum? Bu kızı çok uzun zamandır tüm hücrelerimle seviyordum. Böyle hissetmesinden, ona olan sevgimin ne kadar derin olduğunu unutmuş olmasından ve bunu her şeyi berbat ettiğim tek bir olaya indirgemesinden nefret ediyordum. Onu suçlayamazdım elbette. Böyle hissetmesi benim hatamdı. "Seni her zaman istedim, bunu biliyorsun. Yalnızca hayatımdaki tek şeyi berbat etmeye çalışmayı bırakamadım ve bunun için özür dilerim. Bu kadar uzun zaman almasının çok kötü olduğunu biliyorum ve yola gelmem için babanın ölmesini beklemiş olmaktan nefret ediyorum ama artık buradayım ve seni her zamankinden daha çok seviyorum ve çocuk yapamayacak olmamız da umurumda değil." Gözlerindeki bakıştan hoşlanmasam da içgüdülerimle hareket ederek ekledim, "Evlen benimle."

Bana baktı. "Hardin, sürekli bunu söyleyip durma, kes artık!" Kendini sözlerimden korumak istercesine kollarını göğsüne sardı.

"Pekâlâ, önce sana bir yüzük alaca..."

"Hardin," diye uyardı dudaklarını sıkarak.

"Tamam." Galiba ben gözlerimi devirince beni tokatlamak istedi. "Sana çok âşığım," dedim ona uzanarak.

"Evet, şimdi öylesin." Bana meydan okurcasına geri çekildi.

"Sana uzun zamandır âşığım."

"Tabii öylesin," diye homurdandı Tessa. Aynı anda nasıl hem bu kadar tatlı hem de bu kadar sinir bozucu olabiliyordu?

"Londra'da aşağılık bir pislik gibi davranırken bile seni seviyordum."

"Ama hiç öyle göstermedin ve hareketlerinle bunu göstermiyorsan ya da sözlerini hissetmemi sağlamıyorsan, beni sevdiğini ne kadar söylesen de bir önemi yok."

"Biliyorum, kafam iyiydi." Alçımdan çıkan sinir bozucu ipliği çektim. *Bu şeyin çıkmasına kaç hafta kalmıştı?*

"Onunla seks yaptıktan sonra tişörtünü giymesine izin verdin." Tessa gözlerini kaçırıp arkamdaki duvara odaklandı.

Ne? "Neden bahsediyorsun sen?" Bana bakması için başparmağımı nazikçe çenesine bastırdım.

"Şu kız, Mark'ın ablası. Sanırım birinin ona Janine dediğini duymuştum?"

Ağzım açık kaldı. "Onu becerdiğimi mi sanıyorsun? Öyle bir şey yapmadığımı *söyledim*. Londra'da kimseye dokunmadım."

"Söyledin ama gözümün önünde prezervatif salladın."

"Onu becermedim, Tessa. Yüzüme bak." Onu ikna etmeye çalıştım fakat yeniden yüzünü çevirdi. "Nasıl göründüğünü biliyorum..."

"*Senin tişörtünü giymiş* gibi görünüyordu."

Janine'in tişörtümün içindeki görüntüsünden nefret etmiştim fakat tişörtümü verene kadar o lanet çenesini kapamamıştı.

"Giydiğini biliyorum ama onu becermedim. Nasıl böyle bir şey yaptığımı düşünebilirsin?" Son birkaç haftadır kafasında bu saçmalıkla gezmesine izin verdiğimi düşününce kalp atışlarım hızlandı. Bir önceki konuşmamızın bu konuyu bir yere bağlamadığını tahmin etmeliydim.

"Sana yılışıp duruyordu, Hardin, hem de benim önümde!"

"Beni öptü ve bana oral seks yapmak istedi, hepsi bu."

Tessa homurdanıp gözlerini kapadı.

"Sertleşmedim bile, o etkiyi yalnızca sen yaratabiliyorsun," diyerek daha iyi bir açıklama bulmaya çalıştım ama o başını sallayıp beni susturmak için elini kaldırdı.

"Şu kızdan bahsedip durma, midem bulanıyor." Doğru söylediğini biliyordum.

"Benim midem de bulanmıştı. Bana dokunduktan sonra her yere kustum."

"*N'aptın?*" Tessa gözlerini dikip bana baktı.

"Gerçekten kustum, yani bana dokunduğu için midem bulandı ve banyoya koşmak zorunda kaldım. Tahammül edemedim."

"Gerçekten mi?" Kusma tecrübemi anlatırken dudaklarında beliren küçük tebessüm konusunda endişelenmeli miyim diye merak ettim.

"Evet." Ortamı neşelendirmek için ona gülümsedim. "Bu kadar sevinme," dedim ama ruh halini değiştirecekse her şeye razıydım.

"Güzel. Umarım çok kötü olmuşsundur." Şimdi tam anlamıyla gülümsüyordu. Biz gelmiş geçmiş en kaçık çifttik.

En kaçık ama en mükemmel.

"Oldum zaten!" dedim anın tadını çıkararak. "Çok kötü oldum. Bunca zamandır öyle düşünmene neden olduğum için özür dilerim. Bana öfkeli olmamana şaşmamalı." Şimdi biraz daha mantıklı geliyordu; son zamanlarda bana çok kızgındı. "Artık arkandan başkalarını becermediğimi bildiğine göre," alaycı bir tavırla kaşımı kaldırdım, "beni geri alıp seni dürüst bir kadına çevirmeme izin verecek misin?"

Başını hafifçe yatırarak bana baktı. "Bu konuyu yüzüme vurmayacağına söz vermiştin."

"Söz vermedim. Ağzımdan *söz* kelimesi hiç çıkmadı."

Beni her an tokatlayabilirdi.

"Bebek saçmalığını kimseye söyleyecek misin?" dedim konuyu değiştirmek için.

"Hayır." Dudağını ısırdı. "Sanmıyorum. Yakın zamanda söylemeyeceğim."

"Birkaç sene sonra evlatlık edinene kadar kimsenin bilmesi gerekmiyor. Eminim kendilerini alacak anne babaları bekleyen bir sürü lanet bebek vardır. Sorun yaşamayız."

Evlilik teklifimi, hatta benimle bir ilişki yaşamayı bile kabul etmediğini biliyordum ama bunu hatırlatmak için bu fırsatı umuyordum.

Küçük bir kahkaha attı. "Lanet bebek mi? Şehir merkezinde içeri girip bebek alabileceğimiz bir mağaza olduğunu düşünmüyorsun herhalde, değil mi?" Gülmemek için eliyle ağzını kapadı.

"Yok mu?" diye takıldım. "Babies 'R' Us ne o zaman?"

"Aman Tanrım!" Başını arkaya atıp kahkahalara boğuldu.

Aramızdaki küçük boşluğa elimi uzatıp elini tuttum. "O lanet mağaza satın alınmak için sıraya giren bebeklerle dolu değilse, yalan reklam yapmaktan onları dava ederim."

En muzip gülümsememle baktım ona, o da gülmenin verdiği rahatlamayla iç geçirdi. Nedense biliyordum. Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum.

"Yardıma ihtiyacın var." Elini çekip ayağa kalktı.

"Evet." Gülümsemesinin kayboluşunu izledim. "Evet, var."

59. Bölüm

Hardin

"Siz ikiniz tanıdığım herkesten daha çok seyahat ediyorsunuz Washington eyaletinde," dedi babamın oturma odasındaki koltukta oturan Landon başını kaldırarak.

Kahkahalarımız yerini bir kez daha sessizliğe bıraktığında, Tessa'yı Landon gitmeden onunla takılmamız konusunda ikna etmiştim. Bu teklifimi hemen kabul edeceğini düşünmüştüm, sonuçta Landon'la takılmaya bayılırdı fakat kabul etmeden önce birkaç dakika boyunca huzursuzca oturmuştu. Bilmediğim bir sebeple tüm eşyalarını toplarken yatağının üzerine oturup onu beklemiş, sonra Kimberly ve Vance'le bir hayli uzun vedalaşırken de arabada beklemiştim.

Landon'a ruhsuz bir ifadeyle baktım. "Çok fazla kişi tanımıyorsun, bu yüzden söylediğinin doğruluk payından emin değilim," diye takıldım.

Sandalyede oturan annesine baktı. Bana ukalaca bir cevap vermek istediğini biliyordum ve annesi orada olmasaydı muhtemelen öyle de yapardı. Son zamanlarda hazırcevaplık konusunda kendini aşmıştı.

Onun yerine gözlerini devirerek, "Ha-ha," dedi ve kucağındaki kitabı okumaya devam etti.

"Sağ salim geldiğinize sevindim. Çok yağmur yağıyor ve geceleyin daha da kötüleşecek." Karen'm sesi yumuşaktı, bana gülümsediğinde başımı çevirmek zorunda kaldım. "Akşam yemeği fırında, birazdan hazır olur."

"Ben üzerimi değiştireceğim," dedi Tessa, arkamdan. "Bir kez daha burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Merdivenden çıkıp gözden kayboldu.

Birkaç saniye boyunca merdivenin dibinde bekledikten sonra bir köpek yavrusu gibi onun peşinden gittim. Odasına girdiğimde üzerinde yalnızca sutyen ve külot vardı.

"İyi zamanlama, kendim," diye mırıldandım kapıda, Tessa başını kaldırıp baktığında.

Ellerini kaldırıp göğsünü sonra da kalçasını kapamaya çalışırken gülmemek elimde değildi. "Bunun için biraz geç kalmadın mı sence?"

"Şişşt." Beni azarlayıp yağmurdan ıslanan saçlarının üzerinden kuru bir tişört geçirdi.

"Bildiğin gibi susmak konusunda başarılı değilmidir."

"Peki, hangi konuda başarılısın?" dedi kalçasını sallayıp taytını yukarı çekerken. *O* tayt.

"Yoga kıyafetlerini uzun süredir giymiyordun..." Çenemdeki kirli sakalı sıvazlayarak, içine akarcasına girdiği daracık siyah tayta baktım.

"Yine bu taytla ilgili konuşmaya başlama." Parmağını bana doğrultup arsızca salladı. "Sen taytı benden sakladığın için giymiyordum." Gülümsedi fakat benimle bu kadar kolay şakalaşabildiği için şaşırmış görünüyordu. Bakışlarını ciddileştirip sırtını dikleştirdi.

"Saklamadım," diye yalan söyledim, taytı o lanet dairedeki dolabımızda ne zaman bulduğunu merak ederek. Taytın içindeki poposuna bakınca neden sakladığımı hatırladım. "Dolaptaydı."

Bunu söyler söylemez, taytını bulmak için dolabı talan eden görüntüsü canlandı gözümde ve kahkahalara boğuldum. Fakat sonra o dolapta, bulmasını istemediğim başka bir şey daha olduğunu hatırladım.

Dolaptan söz etmemin ona lanet kutuyla ilgili bir şey hatırlatmış olabileceğini düşünerek ifadesinin değişip değişmediğini görmek için yüzüne baktım.

"Ne?" diye sordu bir çift pembe çorabı ayaklarına geçirmeye çalışırken. Noktalı, tüylü, iğrenç şeyler ayaklarının üzerini örttü.

"Yok bir şey," diye yalan söyledim, paranoyamı bir tarafa bırakarak.

"Tamam..." Sustu.

Yine bir yavru köpek gibi peşinden aşağı indim ve koskocaman yemek masasında yanma oturdum. Şu S-kız yine buradaydı ve Landon'a değerli bir mücevhermiş gibi bakıyordu. Bu haliyle kesinlikle ucubeyi andırıyordu.

Tessa neşeyle kıza döndü. "Selam, Sophia."

Sophia, Landon'dan yalnızca Tessa'ya gülümsemeye ve eliyle bana selam vermeye yetecek kadar zamanda gözlerini ayırdı.

"Sophia domuz buduna yardım etti," diye haykırdı Karen, gururlu bir sesle. Büyük yemek masası büyük bir ziyafeti andırıyordu; mumlar yakılmış ve çiçek düzenlemeleri yapılmıştı. Karen ile Sophia'nın domuzu kesmelerini beklerken kısa bir sohbet ettik.

"Mmm, harika. Sos çok güzel," diye inledi Tessa, ağzında çatalıyla.

Şu kadınlar ve lanet yemekleri. "Duyan da pornodan söz ediyorsunuz sanacak," dedim fazla yüksek bir sesle.

Tessa masanın altından ayağımı tekmelerken Karen da yemekle dolu ağzını eliyle kapayarak öksürdü. Sophia kahkahalarla gülünce herkesi bir şaşkınlık aldı. Landon huzursuz görünüyordu fakat Sophia'nın nasıl güldüğünü görünce yüzündeki ifade yumuşadı.

"Kim böyle bir şey söyler ki?" dedi Sophia kıkırdayarak.

Landon acınası bir ifadeyle ona bakıyor, Tessa da artık gülüyordu. "Hardin. Böyle şeyleri Hardin söyler." Karen, gözlerinde eğlendiğini gösteren bir ifadeyle gülümsedi.

Pekâlâ, bu tuhaftı.

"Ona alışacaksın." Landon bana kısa bir bakış attıktan sonra bir kez daha yeni aşkına döndü. "Yani, yanında çok fazla vakit geçirirsen. Geçireceğinden değil tabii." Yanakları kıpkırmızıydı. "Yani onun yanında olmak isteseydin. Olmak isteyeceğinden değil elbette."

"Anladı." Onu bu işkenceden kurtardım, kendine fena halde kızmış görünüyordu.

"Anladım." Sophia, Landon'a gülümserken çocuğun yüzünün kırmızıdan mora dönüştüğüne yemin edebilirdim. Zavallı şey.

"Sophia, şehirde ne kadar kalacaksın?" diye lafa karıştı Tessa, arkadaşına yardım etmek için konuyu tatlılıkla değiştirerek.

"Sadece birkaç gün daha kalacağım. Önümüzdeki pazartesi New York'a dönüyorum. Ev arkadaşlarım dönmemi çok istiyorlar."

"Kaç tane ev arkadaşın var?" diye sordu Tessa.

"Üç; hepsi de dansçı."

Kahkaha attım.

Tessa zoraki bir şekilde gülümsedi. "Ah, vay canına."

"Aman Tanrım! Balerinler, striptizci değil." Sarah kahkahalara boğuldu ve ben de ona katıldım fakat gülme nedenim sadece Tessa'nın rahatlaması ve yüzündeki utangaç ifadeydi.

Konuşmanın büyük bir kısmını Tessa götürdü; masadaki kadınlar hakkında rastgele sorular sordu ve ben ikisini de zihnimden uzaklaştırarak yalnızca Tessa konuşurken dudaklarının nasıl kıvrıldığına odaklandım. Arada bir yemeğinden bir lokma almak için durması ve sonra üzerinde bir şey kalmış olma ihtimaline karşı mendilini dudaklarına sürmesi çok hoşuma gidiyordu.

Akşam yemeği ben sıkıntıdan patlamaya ve Landon'ın yüzündeki kırmızılığın azalmasına kadar böyle devam etti.

"Hardin, mezuniyet konusunda karar verdin mi? Törene katılmayı reddettiğini biliyorum fakat bu konuyu bir kez daha düşündün mü?" diye sordu Ken; Karen, Tessa ve Sarah masayı toplarken.

"Hayır, fikrimi değiştirmedim." Tırnağımla dişimi karıştırdım. Bunu sürekli yapıyor, bu konuyu Tessa'nın önünde açıp duruyor ve beni insanların tribünlere doluştuğu, bol bol terlediği ve vahşi hayvanlar gibi uluduğu tıklım tıklım bir salonda yürümem için zorluyordu.

"Değiştirmedin mi?" diye sordu Tessa. Bir ona bir babama baktım. "Yeniden düşünebileceğini sanmıştım?" Tessa ne yaptığını kesinlikle çok iyi biliyordu.

Landon her zamanki pislik tavrıyla gülüyordu; Karen ve S-kız da mutfakta sohbet ediyorlardı.

"Ben..." diye başladım. *Lanet olsun.* Tessa, gözlerindeki umutlu fakat huzursuz ifadeyle bu fikri reddetmem için neredeyse meydan okuyordu. "Evet, tabii, tamam. Lanet mezuniyet töreninde yürüyeceğim," dedim. Bu kesinlikle saçmalıktı.

"Teşekkür ederim," dedi Ken. Tam ona sorun olmadığını söyleyecektim ki bana değil, Tessa'ya teşekkür ettiğini fark ettim.

"Siz ikiniz..." diye söze başladım fakat Tessa'nın uyarı dolu ifadesini görünce susmak zorunda kaldım. Onun yerine, "Siz ikiniz harikasınız," dedim.

Onlar gururla birbirlerine gülümserken ben de zihnimde tekrar tekrar, *siz ikiniz, komplocu, küçük pisliklersiniz*, diye tekrar ettim.

60. Bölüm

Tessa

Yemekteyken Sophia ne zaman New York'tan söz etse, telaşlanmaya başlıyordum. Halbuki konuyu kendim açmıştım. Fakat yalnızca dikkati Landon'ın üzerinden çekmek için yapmıştım. Utandığını biliyordum ve aklıma gelen ilk şeyi söylemiştim. Oysa Hardin'in önünde açmamam gereken tek konu buydu.

Ona bu gece söylemeliydim. Bunu ondan saklayarak gülünç ve toy bir korkak gibi davranıyordum. Kaydettiği ilerleme ya bu haberle baş etmesine yardımcı olacaktı ya da patlayacaktı. Ondan ne bekleyeceğimi hiç bilmiyordum, ikisi de olabilirdi. Fakat bildiğim iki şey vardı: Duygusal tepkilerinden ben sorumlu değildim ve gideceğimi ona bizzat kendim açıklamalıydım.

Koridorda durdum ve salonun kapısına yaslanarak Karen'ın ıslak bir bezle fırının üzerini silmesini izledim. Ken, salondaki sandalyesine oturmuş, uyukluyordu. Landon ile Sophia da yemek masasında sessizce oturuyorlardı. Landon kıza kaçamak bir bakış atarken kız başını kaldırınca Landon'ın gözlerinin üzerinde olduğunu gördü ve o güzel gülümsemesiyle karşılık verdi.

Bu konuda ne düşündüğümden emin değildim çünkü Landon uzun bir ilişkiden daha yeni çıkmış ve şimdiden başka birinin peşine düşmüştü bile. Fakat başkalarının ilişkileri hakkında fikir yürütmeye ne hakkım vardı ki? Kendi ilişkimi bile nasıl yürüteceğim konusunda en ufak fikrim yokken.

Salon, oturma odası ve mutfağı birbirine bağlayan koridordaki konumumdan, hayatta benim için en önemli insanları çok rahat

görebiliyordum. Buna salondaki koltukta sessizce oturmuş, boş boş duvara bakan ve bu kişilerin en önemlisi olan Hardin de dâhildi.

Hazirandaki mezuniyet töreninde yürüdüğünü hayal edince gülümsedim. Onu kep ve cüppeyle düşünemiyordum fakat bu kesinlikle görmeyi iple çektiğim bir şeydi ve Hardin'in bunu kabul etmesinin Ken için çok önemli olduğunu biliyordum. Ken daha önce birçok kez Hardin'in üniversiteden mezun olmasını hiç beklemediğini dile getirmişti ve şimdi geçmişleri açığa çıktığı için Ken'in, Hardin'in fikrini asla değiştirmeyeceğini ve sıradan mezuniyet prosedürüne uyacağını düşündüğünden emindim. Hardin Scott için her şey söylenebilirdi belki fakat asla sıradan denemezdi.

Beynimin düzgün çalışmasını dileyerek parmaklarımı alnıma bastırdım. *Şimdi konuyu nasıl açmalıydım? Benimle New York'a gelmeyi teklif ederse ne yapacaktım? Bunu yapar mıydı? Böyle bir şey teklif ederse kabul etmeli miydim?*

Birden salonda oturduğu yerden bana baktığını hissettim ve tabii ki ona baktığımda, meraklı yeşil gözleriyle, yumuşak dudaklarını hafifçe birbirine bastırmış halde beni izlediğini gördüm. Ona en güzel "iyiyim, yalnızca düşünüyorum" gülümsememle baktım ve kaşlarını çatıp ayağa kalkışını izledim. Birkaç uzun adımla odayı geçti, destek almak için elini duvara dayayarak tepemde durdu. "Sorun ne?" diye sordu.

Landon, Hardin'in yüksek sesini duyunca dikkatini Sophia'dan bize çevirdi.

"Seninle konuşmam gereken bir konu var," diye itiraf ettim alçak sesle. Endişelenmiş görünmüyordu, en azından olması gerektiği kadar endişeli değildi.

"Tamam, mesele ne?" Yaklaştı, çok fazla yaklaştı ve geri çekilmeye çalıştığımda beni köşeye sıkıştırdığını hatırlıyorum. Hardin diğer kolunu da kaldırıp beni tamamen hapsetti ve gözlerine baktığımda, yüzünde berligin bir gülümseme vardı. "Evet?" diyerek üsteledi.

Ona sessizce baktım. Ağzım kurumuştu, konuşmak için ağzımı açtığımda öksürmeye başladım. Hep böyle olurdu zaten; sessiz bir sinema salonunda, kilisede veya önemli biriyle konuşurken...

Yani öksürmenin uygun düşmeyeceği tüm durumlarda böyle olurdu. Melesa o anda, öksürükle ilgili anlamsız bir iç konuşma yaparken aynı anda öksürüyordum ve Hardin, karşısında can çekişiyormuşum gibi bakıyordu.

Geri çekildi ve kararlı bir şekilde mutfağa girdi. Karen'ın etrafından dolandı ve son iki haftadır neredeyse otuzuncu kez elinde bir bardak suyla yanıma geldi. Bardağı alıp suyu içtim, soğuk su, kaşınan boğazımı serinletince rahatladım.

Bedenimin bile Hardin'e bu haberi vermekten çekindiğinin farkındaydım ve aynı zamanda hem sırtımı sıvazlamak hem kendimi pataklamak istiyordum. Bunu yaparsam, Hardin'in bu çılgın davranışım nedeniyle bana acıyıp konuyu değiştireceğini düşünüyordum.

"Neler oluyor? Zihnin fazlasıyla meşgul." Bana bakarken boş bardağı vermem için elini uzattı. Ben başımı iki yana sallayınca ısrar etti, "Hayır, hayır, bunu görebiliyorum."

"Dışarı çıkabilir miyiz?" Etrafta insanlar varken konuşmamamız gerektiğini ima etmeye çalışarak verandaya çıkan kapıya yöneldim. Ah, belki de bu berbat konuyu konuşmak için Seattle'a geri dönmeliydik. Ya da daha uzağa gitmeliydik. Daha uzağa gitmek iyi fikirdi.

"Dışarı mı? Neden?"

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Özel."

"Tamam, olur."

Dengeyi korumak için önden bir adım attım. Onu dışarıya yönlendirebilirsem, belki konuşmayı da daha iyi yönlendirebilirdim. Konuşmayı yönlendirirsem, o zaman belki Hardin'in her şeyi ezip geçmesine engel olma şansım artardı. Belki.

Parmaklarını benimkilere kenetlediğini fark edince elimi çekmedim. Etraf çok sessizdi, yalnızca Ken'in izlerken uyuyakaldığı polisiye diziden hafif sesler ve mutfaktaki bulaşık makinasının alçak sesli uğultusu geliyordu.

Verandaya çıktığımızda o sesler de kayboldu ve karmaşık düşüncelerimin sesi ve Hardin'in hafifçe mırıldandığı melodiyle baş başa kaldım. Etrafı hafifçe doldurduğu melodi için minnettardım

çünkü dikkat dağıtıyordu ve az sonra kopacak tantanadan başka şeylere odaklanmama yardımcı oluyordu. Eğer şanslıysam, Hardin çıldırmadan önce düşüncelerimi ve kararımı açıklayacak birkaç dakikam olabilirdi.

"Dökül bakalım," dedi Hardin, sandalyelerden birini ahşap zeminde sürüklerken.

İşte birkaç saniye sakin kalacağı şansım buydu; bekleyecek sabrı yoktu. Oturdu ve dirseklerini sandalyeye yaslayarak aramızdaki mesafeyi kapadı. Karşısına oturmak için debelenirken ellerimi nereye koyacağıma bir türlü karar veremedim. Masanın üstünden kucağıma, oradan dizlerime ve yeniden masanın üstüne koydum ve sonunda Hardin uzanıp avcunu yerinde duramayan parmaklarımın üzerine kapadı.

"Rahatla," dedi usulca. Eli sıcaktı, benimkini tamamen örtüyordu ve düşüncelerimin bir dakikalığına da olsa birazcık netleşmesini sağladı.

"Senden bir şey saklıyorum ve bu da beni deli ediyor. Bunu sana şimdi söylemem gerek ve bunun doğru bir zaman olmadığını biliyorum ama başka bir şekilde öğrenmeden önce bilmen gerekiyor."

Elini elimden çekip sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ne yaptın?" Sesindeki endişeyi, kontrol altında tuttuğu nefesindeki şüpheyi duyabiliyordum.

"Hiçbir şey," dedim çabucak. "Düşündüğün gibi bir şey değil."

"Biriyle..." Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Başka biriyle birlikte olmadın, değil mi?"

"Hayır!" Sesim tizleşti ve söylediğimi desteklemek için başımı iki yana salladım. "Hayır, öyle bir şey değil. Yalnızca bir konuda bir karar verdim ve bunu senden sakladım. Konu benim biriyle birlikte olmam filan değil."

Aklına gelen ilk düşünce bu olduğu için rahatlamalı mıydım yoksa gücenmeli miydim, emin olamadım. Bir taraftan rahatlamıştım çünkü New York'a taşınmam ona bakşa bir erkekle olmam kadar acı veremezdi fakat biraz da gücenmiştim çünkü şimdiye kadar beni daha iyi tanımış olmasını beklerdim. Ben payıma düşen so-

rumsuzluğu ve incitici davranışları Zed konusu başta olmak üzere yapmıştım fakat asla başka biriyle yatmazdım.

"Tamam." Eliyle saçını taradı ve ensesini kavrayarak oradaki kasını ovaladı. "O zaman o kadar da kötü olamaz."

Artık lafı dolandırmadan konuyu açmaya karar vererek derin bir nefes aldım. "Şey..."

Beni durdurmak için bir elini kaldırdı. "Bekle. Bana kararını söylemeden önce nedenini söylemeye ne dersin?"

"Neyin nedenini?" Şaşkınlıkla başımı yana eğdim.

Kaşını kaldırdı. "Seni bu kadar tedirgin eden kararın nedenini."

"Tamam." Başımla onayladım. Hardin sabırlı gözlerle bana bakarken ben de düşüncelerimi biraz kurcaladım. Nereden başlamalıydım? Bu, ona basit bir şekilde taşınacağımı söylemekten çok daha zordu fakat bu haberi ona vermenin çok daha iyi bir yoluydu.

Şimdi düşününce bunu daha önce yaptığımızı anımsamıyordum. Ne zaman büyük ve önemli bir şey olsa, bunu her zaman büyük ve önemli bir olayla başka kaynaklardan öğrenmiştik.

Konuşmaya başlamadan önce ona son bir kez baktım. Yüzündeki her santimi ezberlemek, bazen o yeşil gözlerinin ne kadar sabırlı görünebildiğini görmek ve hatırlamak istiyordum. Dudaklarının açık pembe renginin ne kadar davetkâr göründüğünü fark ettim ama yine o dudakların farklı zamanlarda, kavga etmekten bir kenarından ortasına kadar yarıldığım ve kesiklerden akan kanları da hatırladım. Oradaki pirsingini ve ona ne kadar çabuk alıştığımı hatırladım.

O soğuk metalin dudaklarıma dokunduğunda bana hissettirdiklerini bir kez daha yaşadım. Derin düşüncelere daldığında, pirsingini dudaklarının arasına aldığını ve bunun ne kadar davetkâr göründüğünü düşündüğüm günlere odaklandım.

Bana "normal" bir erkek arkadaş olabileceğini kanıtlamak için beni buz pateni yapmaya götürdüğü geceyi hatırladım. O gece gergin ve muzipti ve iki pirsingini de çıkarmıştı. Onları istediği için çıkardığını iddia etmişti fakat bugün hâlâ onları kendine ve bana bir şeyler kanıtlamak için çıkardığını düşünüyordum. Pirsinglerini bir süre özlemiştim ve bazen hâlâ da özlüyordum fakat dudağında

inkâr edilemeyecek kadar seksi görünseler de onları çıkarma nedenini seviyordum.

"Hardin'den Tessa'ya: Paylaşma zahmetine girecek misin?" diye takıldı ve öne doğru eğilip çenesini avcuna yasladı.

"Evet." Gergin bir şekilde gülümsedim. "Pekâlâ, bu kararı verdim çünkü bir süre birbirimizden uzak kalmamız gerekiyor ve ayrı kalabileceğimizden emin olmanın tek yolunun bu olduğunu düşündüm."

"Ayrı kalmak, ha? Hâlâ mı?" Gözlerimin içine bakarak beni gözlerimi kaçırmaya zorladı.

"Evet, ayrı kalmak. Aramızdaki her şey berbat durumda ve bu kez gerçekten aramıza mesafe koymak istedim. Bunu sürekli söylediğimi biliyorum, her konuda sürekli bunu söyleyip uygulayamıyoruz, Seattle ile burası arasında mekik dokuyoruz ve sonra bu ikiliye bir de Londra katıldı; resmen ilişkimizin sorunlarını dünyanın her yerine yayıyoruz." Tepkisini görmek için duraksadım ve yüzünde yalnızca çözemediğim bir ifade olduğunu görünce gözlerimi sonunda onunkilerden ayırdım.

"Gerçekten de bu kadar berbat bir durumda mıyız?" Hardin'in sesi yumuşaktı.

"Kavga ettiğimiz zamanlar geçinebildiklerimizden daha fazla."

"Bu doğru değil." Siyah tişörtünün yakasını çekiştirdi. "Tess, bu teknik olarak da gerçek anlamda da doğru değil. Öyleymiş gibi geliyor olabilir fakat yaşadığımız onca saçmalığı düşünürsek; güldüğümüz, sohbet ettiğimiz, okuduğumuz, şakalaştığımız ve tabii yatakta geçirdiğimiz zamanlar daha fazla. Yani, ben yatakta *uzun* vakit geçiririm." Belli belirsiz gülümseyince kararlılığımın zayıfladığını hissettim.

"Her sorunu seksle çözüyoruz ve bu sağlıklı değil," dedim bir sonraki konuya geçerek.

"Seks sağlıklı değil mi?" dedi alaycı bir sesle. "Biz karşılıklı sevgiye ve lanet olası güvene dayalı seks yapıyoruz." Dikkatle bana baktı. "Evet, bu aynı zamanda seksin muhteşemliğini ve inanılmazlığını ikiye katlıyor fakat o seksi neden yaptığımızı unutma.

Seni sırf rahatlamak için becermiyorum. Bunu seni sevdiğim için yapıyorum ve bana güvenip sana o şekilde dokunmama izin vermeni seviyorum."

Söylediği her şey mantıklıydı fakat öyle olmaması gerekiyordu. Ne kadar dikkatli olmaya çalışsam da onunla aynı fikirdeydim.

New York'un gittikçe uzaklaştığını hissettiğimden bombayı patlatmak için daha fazla beklememeye karar verdim: "Şimdiye kadar hiç şiddet içeren ilişki belirtilerini sorguladın mı?"

"*Şiddet içeren mi*?" Sesi nefes almaya çalışır gibi çıktı. "Beni *şiddet kullanan biri* olarak mı görüyorsun? Sana hiçbir zaman el kaldırmadım, kaldırmam da!"

Başımı eğip ellerime baktım ve dürüst olmaya devam ettim. "Hayır, söylemek istediğim bu değil. İkimizi birden kastediyorum ve birbirimizi kasıtlı olarak incitmeye çalışmamızdan söz ediyorum. Seni fiziksel olarak şiddet kullanmakla suçlamıyordum."

İçini çekti ve iki elini birden saçlarının arasından geçirmesi paniklemeye başladığını gösteriyordu. "Pekâlâ, bunun benimle Seattle'da yaşamamak gibi saçma bir kararla ilgili olduğu kesin." Sonra durdu ve bana çok ciddi bir ifadeyle baktı. "Tessa, sana bir şey soracağım ve bana gerçek ve dürüst bir cevap vermeni istiyorum. Yalan olmadan, üzerinde düşünmeden. Yalnızca ben sorduktan sonra aklına gelen şeyi söyle, tamam mı?"

Bununla nereye varmak istediğinden emin olamayarak başımla onayladım.

"Sana yaptığım en kötü şey ne? Tanıştığımızdan beri sana yaşattığım en iğrenç, en korkunç şey ne?"

Şimdi veya yakın zamanda o konulara girmek istemediğim için sandalyemin üzerinde kıpırdandım. Fakat sonunda söyleyiverdim. "Iddia. Ben sana âşık olurken senin beni tamamen kandırmış olman."

Hardin bir an düşüncelere daldı. "Geri almak ister miydin? Eğer elinde olsaydı bu hatamı düzeltir miydin?"

Cevap vermeden önce bir süre, gerçek anlamda düşündüm. Daha önce birçok defa bu soruyu cevaplamış ve hatta bu konuda çok defa fikrimi değiştirmiştim fakat şimdi vereceğim cevap çok...

nihai geliyordu. Nihai ve kesin gibi geliyordu fakat sanki şimdi vereceğim cevap öncekilerden çok daha önemliydi.

Güneş biraz daha alçalarak Scott'ların evini çevreleyen ağaçların arkasına saklandı ve verandanın otomatik lambalarının yanmasına neden oldu.

"Hayır. Geri almazdım," dedim daha çok kendime söyler gibi.

Hardin sanki cevabımın ne olacağını çok iyi biliyordu ve başını onay verir gibi salladı. "Tamam, bundan sonra yaptığım en kötü şey ne?"

"Seattle'daki daireyi mahvetmen," dedim çabucak.

"Gerçekten mi?" Cevabıma şaşırmış gibiydi.

"Evet."

"Neden? Bunu yapmam seni neden o kadar öfkelendirdi?"

"Benim kararımı tamamen kontrolün altına alman ve benden saklaman." Başını yine onaylar gibi salladı ve sonra omuz silkti. "O saçmalığı haklı çıkarmaya çalışmayacağım çünkü berbat bir şey olduğunu biliyorum."

"Tamam?" Bu konuda söyleyeceği daha fazla şey olmasını umuyordum.

"Bu konuya nereden geldiğini anlıyorum. Bunu yapmamalıydım; Seattle'a gitmeni engellemeye çalışmak yerine seninle konuşmalıydım. O zamanlar aklım başımda değildi, hâlâ da değil fakat çabalıyorum ve bu da eskisinden daha farklı bir şey."

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Bunu yapmaması gerektiği ve şu anda elinden geleni yaptığı konusunda ona katılıyordum. Fazla içten ve fazla parlak yeşil gözlerine baktığımda, tüm bu konuşmanın altındaki amacımın ne olduğunu anlamakta zorlandım.

"Kafanda bir düşünce var, bebeğim, birinin oraya soktuğu ya da belki saçma bir televizyon programında gördüğün ya da kitaplarından birinde okuduğun bir düşünce, bilmiyorum. Fakat gerçek hayat çok zor. Hiçbir ilişki mükemmel değil ve hiçbir erkek bir kadına tam olarak davranması gerektiği gibi davranmaz." Sözünü kesmemem için elini kaldırdı. "Bunun doğru olduğunu söylemiyorum, tamam mı? O yüzden beni dinle: Bence sen ve bu berbat, acımasız dünya-

daki diğer bazı insanlar olayların altında yatan sebeplere biraz daha dikkat ederseniz, onlara daha farklı bakabilirsiniz. Biz mükemmel değiliz, Tessa. Ben mükemmel değilim ve seni seviyorum fakat sen de mükemmel değilsin." Bunu kötü anlamda söylemediğini belli edecek şekilde yüzünü buruşturdu. "Sana çok kötü şeyler yaptım ve lanet olsun ki bu konuşmayı bin kere tekrarladım fakat içimde bir şeyler değişti ve sen de bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Hardin sustuğunda, birkaç saniye boyunca arkasındaki gökyüzüne baktım. Güneş ağaçların hemen altında batıyordu ve cevap vermeden önce gözden kaybolmasını bekledim. "Korkarım biz fazla yıprandık. İkimiz de çok fazla hata yaptık."

"Bu hataları tamir etmek yerine pes etmek çok yazık olur ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Neye yazık olur? *Zamana mı*? Artık harcayacak fazla zamanımız kalmadı," dedim kaçınılmaz felakete biraz daha yaklaşarak.

"Çok fazla zamanımız var. Daha çok genciz! Ben mezun olmak üzereyim ve birlikte Seattle'da yaşayacağız. Saçmalıklarımdan bıktığını biliyorum fakat seni bir şans daha hak ettiğime inandırmak için bencilce davranarak bana olan sevgine güveniyorum."

"Ya benim sana yaptığım onca şey ne olacak? Sana yakıştırdığım isimler, Zed'le yaşadıklarımız?" Zed'den bahsettikten sonra dudağımı ısırıp gözlerimi kaçırdım.

Hardin parmaklarını masanın üzerindeki cam yüzeye vuruyordu. "Öncelikle, Zed'in bu konuşmada yeri yok. Sen de saçmalıklar yaptın; ben de yaptım. İkimizin de ilişki yaşamak konusunda lanet bir fikri yoktu. Uzun zaman Noah'yla birlikte olduğun için bir fikrin olduğunu düşünebilirsin fakat burada gerçekçi olalım: İkiniz resmen öpüşen kuzenler gibiydiniz. O saçma ilişki gerçek değildi."

Gözlerimi Hardin'e diktim ve üzerinde çalıştığı çukuru kazmaya devam etmesini bekledim.

"Ve bana yakıştırdığın isimlere gelince ki bu çok nadir oldu," gülümsediğinde karşımda oturan bu adamın kim olduğunu merak etmeye başladım, "herkes birbirine bir şeyler yakıştırır. Üzgünüm fakat annenin papazının eşi bile bazen kocasına pislik diye hitap ediyor.

Büyük olasılıkla yüzüne söylemiyordur fakat aynı şey." Omuzlarını silkti. "Ayrıca pislik olduğumu yüzüme söylemeni tercih ederim."

"Her konuda bir açıklaman var, değil mi?"

"Hayır, her konuda değil. Aslında pek yok fakat karşımda oturmuş bir çıkış yolu aradığını biliyorum ve ne söylediğini bildiğinden emin olmak için elimden geleni yapacağım."

"Ne zamandan beri bu şekilde iletişim kuruyoruz?" Elimde olmadan, ikimizin de bağırıp çağırmıyor olmasına hayret ettim.

Hardin kollarını göğsünde kavuşturdu, alçısından çıkan iplikleri çekiştirerek omuz silkti. "Şimdi başladık. Bilmiyorum, diğer yollar işe yaramadığından beri. O zaman neden bir de bunu denemiyoruz?"

Cümlesindeki umursamazlık karşısında ağzım açık kaldı. "Neden bu kadar kolaymış gibi davranıyorsun? Bu kadar basit olsaydı, bunu daha önce yapardık."

"Hayır; ben daha önce aynı kişi değildim, sen de değildin." Bana baktı ve yeniden konuşmamı bekledi.

"O kadar basit değil; bizi buraya kadar getiren *zamanın* önemi var, Hardin. Tüm o şeyleri yaşamamızın bir önemi var ve artık kendime ait zamana ihtiyacım var. Kim olduğumu, hayatta ne yapmak istediğimi ve oraya nasıl geleceğimi anlamak için zamana ihtiyacım var ve bunu tek başıma yapmam gerekiyor." Bu sözleri büyük bir etki yaratacak şekilde söylemiştim fakat ağzımdan çıkarken adeta asit misali bir tad bıraktılar.

"Yani kararını verdin, öyle mi? Benimle Seattle'da yaşamak istemiyor musun? Kendini bu kadar kapamanın ve söylediklerimi gerçekten dinlemek istememenin nedeni bu mu?"

"Dinliyorum fakat kararımı çoktan verdim... Bu gelgitleri yaşamaya devam edemem. Sadece seninle değil, kendimle de."

"Sana inanmıyorum çünkü sen de kendine inanmıyorsun." Arkasına, sandalyenin minderine yaslandı ve ayaklarını masanın üzerine uzattı. "Nerede oturacaksın o halde? Seattle'ın neresinde?"

"Seattle'da değil," diye kestirip attım. Aniden dilimin kurşun gibi olduğunu hissettim ve ağzımdan tek bir sözcük bile çıkaramadım.

"Ah, nerede o zaman? Şehrin hangi bölgesinde?" diye sordu alaycı bir sesle.

"New York'ta, Hardin. New York'a gitmek..."

Bu inanmasına yetmişti. "*New York mu*?" Ayaklarını masadan indirip ayağa kalktı. "Gerçek New York'tan mı söz ediyorsun? Yoksa burası Seattle'da henüz ismini duymadığım küçük, yeni bir semt mi?"

"Gerçek New York," diye açıkladım, Hardin verandada volta atarken. "Bir hafta içinde."

Hardin sesini çıkarmadı sadece volta atarken ahşap zeminde yankılanan ayak sesleri geliyordu. "Buna ne zaman karar verdin?" diye sordu sonunda.

"Londra'dan döndükten ve babam öldükten sonra." Ayağa kalktım.

"Yani sana bir pislik gibi davrandığım için eşyalarını toplayıp New York'a gitmeye mi karar verdin? Hayatında Washington eyaletinden hiç çıkmadın, sana öyle bir yerde yaşayabileceğini düşündüren nedir?"

Verdiği tepki içimdeki savunmacı tarafı uyandırdı. "İstediğim her yerde yaşayabilirim! Sakın beni küçümseme."

"Küçümsemek mi? Tessa, sen her konuda benden bin kat daha iyisin, seni küçümsemiyorum. Sadece soruyorum, sana New York'ta yaşayabileceğini düşündüren nedir? Orada nerede kalacaksın ki?"

"Landon'ın yanında."

Hardin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Landon'ın* yanında mı?"

Beklediğim fakat görmek istemediğim bakış buydu fakat artık geldiği için maalesef biraz rahatlamıştım. Hardin her şeyi çok kolay kabulleniyordu, daha anlayışlı ve sakindi ve sözleri konusunda eskisinden çok daha dikkatliydi. Bu da dengemi bozuyordu.

Bu bakışı biliyordum. Bu, öfkesini kontrol etmeye çalışan Hardin'di.

"*Landon*. Sen ve Landon New York'a taşınıyorsunuz."

"Evet, o zaten gidiyordu ve ben..."

"Bu kimin fikriydi; senin mi onun mu?" Hardin'in sesi alçaktı, beklediğimden çok daha az öfkeli olduğunu fark ettim. Fakat öfkeden

daha kötü bir şey vardı ve o da kırgınlıktı. Hardin kırılmıştı ve onu ele geçiren şaşkınlık, aldatılmışlık ve savunma duygusu karşısında midemin ve göğsümün sıkıştığını hissedebiliyordum.

New York'a taşınmayı Landon'ın teklif ettiğini Hardin'e söylemek istemiyordum. Landon ve Ken'in bana tavsiye mektupları, transkriptler, kabul formları ve başvurular konusunda yardım ettiklerini söylemek istemiyordum.

"Oraya gidince okula bir dönem ara vereceğim," dedim dikkatini sorduğu sorudan uzaklaştırmayı umarak.

Bana döndüğünde, verandanın ışığında yanakları kırmızıydı, gözleri deliye dönmüş gibi bakıyordu ve iki yanında yumruklarını sıkmıştı. "Bu onun fikriydi, öyle değil mi? Bunu başından beri biliyordu ve beni... bilmiyorum arkadaş... hatta *kardeş* olduğumuza ikna ederken arkamdan iş çeviriyordu."

"Hardin, düşündüğün gibi değil," dedim Landon'ı savunmak için.

"Eminim değildir. Siz ikiniz *türünüzün tek örneğisiniz*," diye bağırdı ellerini önünde çıldırmış gibi sallayarak. "Gideceğini biliyordun, *çok iyi biliyordun* ve yine de orada oturup sana evlenmeyi, evlat edinmeyi ve bir sürü saçmalığı teklif ederek kendimi aptal yerine koymama izin verdin, öyle mi?" Saçlarını çekiştirdi ve yürüdüğü yönü değiştirdi. Şimdi kapıya doğru yürüyordu, onu durdurmaya çalıştım.

"Lütfen, bu şekilde içeri girme. Burada benimle kal ve bu konuşmayı bitirelim. Daha konuşacak çok şeyimiz var."

"*Sus! Sus artık!*" Ona dokunmak istediğimde elimi omzundan itti.

Hardin tel kapının kolundan çektiğinde duyduğum sesin gevşeyen menteşelerden geldiğinden emindim. Yapacağını düşündüğüm şeyi, hayatında veya hayatımızda kötü giden her şeyden sonra yaptığı şeyi yapmamasını umarak arkasından gittim.

"*Landon!*" diye bağırdı Hardin, mutfağa girer girmez. Ken ile Karen yatmak için yukarı çıktıkları için mutluydum.

"Ne oldu?" diye bağırarak karşılık verdi Landon.

Hardin'in peşinden, Landon ve Sophia'nın aralarında boşalmak üzere olan bir tatlı tabağıyla hâlâ masada oturdukları yemek odasına girdim.

Hardin dişlerini ve yumruklarını sıkarak içeri dalınca Landon'ın ifadesi değişti. "Neler oluyor?" diye sordu üvey kardeşini dikkatle süzdükten sonra bana dönerek.

"Ona değil, *bana* bak," diye çıkıştı Hardin.

Ben Hardin'in arkasında durmaya devam ederken Sophia onun sesiyle sıçradı ve çabucak kendini toplayıp bana baktı.

"Hardin, o yanlış bir şey yapmadı. O benim en iyi arkadaşım ve sadece yardım etmeye çalışıyordu," dedim. Hardin'in neler yapabileceğini biliyordum ve bunları Landon'a yapabileceği düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Hardin arkasına bakmadan, "Sen karışma, Tessa," dedi.

"Neden söz ediyorsun?" diye sordu Landon fakat aslında Hardin'i bu kadar öfkelendiren şeyin ne olduğunu çok iyi bildiğine emindim. "Dur biraz, New York meselesi, değil mi?"

"*Evet, New York meselesi!*" diye bağırdı Hardin.

Landon ayağa kalkınca Sophia ona uyarı niteliğinde çok ciddi bir ifadeyle baktı. O anda Landon'la Sophia'nın komşuluktan öte bir ilişkiye girmelerinin benim için sorun olmayacağına karar verdim.

"Tessa'yı benimle gelmesi için davet ederken sadece onun iyiliğini düşünüyordum! Ondan ayrılmıştın ve perişandı, kesinlikle perişan haldeydi. New York onun için en iyisi olur," diye açıkladı Landon sakin bir tavırla.

"Ne kadar rezil biri olduğundan haberin var mı? Benim arkadaşımmışsın gibi rol yaptın ve sonra arkamdan iş çevirdin!" Hardin yine yürümeye başladı fakat bu sefer yemek odasındaki daha küçük ve boş dairenin içinde dolaşıyordu.

"Rol yapmıyordum! Sen yine her şeyi berbat ettin ve ben de ona yardım etmeye çalışıyordum!" diye bağırarak karşılık verdi Landon. "Ben *ikinizin* de arkadaşıyım!"

Hardin odanın içinde hızla ilerleyerek yumruklarıyla Landon'ın gömleğini kavradığında kalbim hızla atmaya başladı. "Onu benden uzaklaştırarak yardım ediyordun!" Hardin, Landon'ı duvara yasladı.

"Sen umursamayacak kadar uçmuştun!" diye bağırdı Landon, Hardin'in yüzüne.

Sophia'yla ikimiz donmuş, onları izliyorduk. Hardin ve Landon'ı Sophia'dan çok daha iyi tanıyordum ve ben bile ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilmiyordum. Ortalık tamamen karışmıştı: İki adamın birbirlerinin yüzüne çemkirmeleri, Ken ve Karen'ın aceleyle merdivenden inerken çıkardıkları gürültü, Hardin'in Landon'ı yakalayıp duvara doğru sürüklerken yerinden düşürüp kırdığı tabak ve bardakların sesi...

"Ne halt ettiğini çok iyi biliyordun! Sana güvenmiştim, pislik!"

"Haydi o zaman! Vur bana!" diye bağırdı Landon.

Hardin yumruğunu kaldırdı fakat Landon gözünü bile kırpmadı. Hardin'in ismini haykırdım ve galiba Ken'in de aynı şeyi yaptığını duydum. Göz ucuyla Karen'ın Ken'in gömleğinden çekiştirdiğini ve ikisinin arasına girmesini engellediğini gördüm.

"Vur bana, Hardin! Çok sert ve saldırgansın, haydi devam et ve bana vur!" diye bir kez daha bağırdı Landon.

"Vuracağım! Vuracağım..." Hardin elini indirdi ve sonra yeniden kaldırdı.

Landon'ın yanakları sinirden kızarmıştı ve göğsü inip kalkıyordu fakat Hardin'den biraz bile korkmuşa benzemiyordu. Çok öfkeli fakat aynı zamanda oldukça kontrollü görünüyordu. Bense tam tersini hissediyordum. En çok sevdiğim iki kişi kavgaya tutuşurlarsa, ne yapacağımı bilmiyordum.

Bir kez daha Ken ile Karen'a baktım. Landon'ın sağlığı için endişelenmiş gibi görünmüyorlardı. Hardin ve Landon karşılıklı bağırışırken onlar şimdi çok daha sakinlerdi.

"Yapmayacaksın," dedi Landon.

"Evet, yapacağım! Bu lanet alçıyı parçalayacak..." Fakat cümlesini tamamlamadı. Landon'a baktı, sonra bana döndü ve yine Landon'a baktı. "Siktir git!" diye bağırdı.

Yumruğunu indirdi ve dönüp odadan çıktı. Landon hâlâ duvarın dibindeydi ve bir şeyleri yumruklayacakmış gibi görünüyordu. Sophia ayağa kalkmış, onu rahatlatmak için yanına gidiyordu. Karen ile Ken alçak sesle birbirleriyle konuşurarak Landon'ın yanına gidiyorlardı ve ben... ben yemek odasının ortasında durmuş, az önce neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Landon, Hardin'den ona vurmasını istemişti. Hardin zaten öfkeliydi, aldatıldığını ve yine oyuna getirildiğini hissediyordu fakat yine de bunu yapmamıştı. Hardin Scott ucuna kadar geldiği halde şiddete sırtını dönüp gitmişti.

61. Bölüm

Hardin

Dışarı çıkıncaya kadar yürümeye devam ettim ve ancak dışarı çıktığımda Ken ile Karen'ın da odada olduklarını fark ettim. Neden beni durdurmaya kalkmamışlardı? Ona vurmayacağımı biliyorlar mıydı?

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Bahar havası ne soğuk ne taze ne çiçek kokulu ne de bu ruh halinden çıkmama yardımcı olacak bir özellikteydi. Yeniden eskiye dönüyordum, baktığım her yer, hiç istemediğim halde, kırmızı renkle çevriliydi. Kendimi ve uğruna çabaladığım her şeyi kaybetmek istemiyordum. Bu yeni ve çok daha kolay halimi kaybetmek istemiyordum. Ona vursaydım, o lanet dişlerini boğazından aşağıya dökseydim, kaybetmiş olacaktım. Tessa da dâhil olmak üzere her şeyi kaybedecektim.

Fakat zaten ona sahip değildim. Onu Londra'dan gönderdiğimden beri bana ait değildi. Bu küçük kaçışı, Landon'la birlikte en başından beri planlıyordu. İkisi bir olup arkamdan iş çeviriyor, birlikte ülkenin bir ucuna giderlerken beni boktan Washington eyaletinde tek başıma bırakmayı planlıyorlardı. Tüm kalbimi ona açarak kendimi lanet bir aptal yerine düşürürken orada sessizce oturmuştu.

Landon bunca zaman beni gerçekten umursadığını düşünmemi sağlayarak beni kandırmıştı. Çevremdeki herkes sürekli beni kandırıp bana yalan söylüyordu ve artık bundan midem bulanmaya başlamıştı. Kimsenin umursamadığı Hardin, sikkafalı aptal Hardin her boku

en son öğrenen kişiydi. İşte ben buydum, her zaman öyleydim ve öyle kalacaktım.

Zamanını beni sevmek ve benimle ilgilenmekle geçiren, birinin zamanına değebileceğimi bana hissettiren tek kişi Tessa olmuştu.

İlişkimizin çok kolay olmadığını kabul ediyordum. Hata üzerine hata yapmıştım ve birçok şeyi daha farklı yapabilirdim fakat ona asla şiddet göstermezdim. Beni veya ilişkimizi böyle görüyorsa, o zaman bizim için gerçekten umut kalmamış demekti.

Bence açıklaması en zor şey ilişkimizin sağlıksız olması ile şiddet yanlısı olması arasındaki farktı. Bence birçok insan, kendilerini bunu yaşayan kişilerin yerine koymadan çok çabuk yargılıyorlardı.

Ayaklarım çimlerin üzerinde ilerleyerek beni bahçenin sonundaki ağaçlara doğru götürdü. Hangi cehenneme gittiğimi ya da evin arka tarafında ne yapacağımı bilmiyordum fakat kendimi kaybetmeden sakinleşmem ve odaklanmam gerekiyordu.

Lanet Landon beni zorlamış, sinirime dokunmuş ve beni kendisine vurmaya zorlamıştı. Fakat içimde çağlayan o adrenalin yoktu, kanım damarlarımda uğuldamıyordu ve ilk kez kavga fikri ağzımı sulandırmıyordu.

Neden ona vurmamı söylemişti? Çünkü aptalın tekiydi.

Aşağılık herif.

Piç kurusu.

Yavşak.

Aşağılık yavşak piç kurusu.

"Hardin?" Tessa'nın sesi karanlığın içinden geldi ve onunla konuşup konuşmama konusunda çabucak bir karar vermem gerekti. Saçmalıklarıyla uğraşamayacak ve Landon'm üzerine yürüdüğüm için azar işitemeyecek kadar sinirliydim.

"Bu saçmalığı o başlattı," dedim iki büyük ağaç arasındaki açıklığa ilerleyerek. Saklanabileceğim bir yer değildi. Onu bile düzgün beceremediğim açıktı.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak ve gergin bir sesle.

"Sence?" diye çıkıştım arkasındaki karanlığa bakarak.

"Ben..."

"Boşuna yorulma. Lütfen, senin haklı benim ise haksız olduğumu ve Landon'ı duvara yapıştırmamam gerektiğini söyleyeceğini biliyorum."

O bana bir adım atınca aynı anda benim de ona bir adım attığımı fark ettim. Ne kadar öfkeli olsam da yine de ona çekiliyordum, her zaman çekilmiştim, bundan sonra da öyle olacaktı.

"Aslında bakarsan, özür dileyecektim. Bunu senden saklamamın ne kadar yanlış olduğunu biliyorum. Hatamı kabul etmek istiyorum, seni suçlamak değil," dedi yumuşak bir sesle.

Ne? "Ne zamandan beri?"

Kendime, bir kez daha ne kadar öfkeli olduğumu hatırlattım. Fakat sadece bana sarılmasını ve o kadar da rezil biri olmadığımı hatırlatmasını isterken, ne kadar öfkeli olduğumu hatırlamak zordu.

"Tekrar konuşabilir miyiz? Bilirsin işte, verandada yaptığımız gibi?" Gözleri, karanlıkta bile, yaptığım rezillikten sonra da kocaman ve umut doluydu.

Ona hayır demek, "aramıza biraz mesafe" koymaya karar verdiğinden beri benimle konuşmak için kahrolası bir sürü gün geçirdiğini söylemek istedim. Fakat onun yerine oflayarak başımı evet anlamında salladım. Ona cevap verme mutluluğunu yaşatmadım fakat başımı bir kez daha sallayarak arkamdaki ağacın gövdesine yaslandım.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa benim bu kadar çabuk razı olabileceğimi düşünmediği anlaşılıyordu. İçimdeki çocuksu, pislik tarafım onu hazırlıksız yakaladığım için gülümsedi.

Çömeldi ve çimlerin üzerine bağdaş kurup oturdu, ellerini çıplak ayaklarının üzerine koydu. "Seninle gurur duyuyorum," dedi başını kaldırıp bana bakarak. Verandadan vuran cılız ışık, yüzündeki küçük tebessümü ve gözlerindeki gururlu ifadeyi açığa vurmaya yetti.

"Ne için?" Ağacın gövdesindeki kabukla oynayarak cevabını bekledim.

"Öylece yürüyüp gittiğin için. Landon'ın seni zorlayıp durduğunu biliyorum fakat sen yürüyüp gittin, Hardin. Bu senin için çok

büyük bir adım. Umarım bunun, ona vurmamayı tercih etmenin, Landon için ne büyük bir anlamı olduğunu biliyorsundur."

Sanki çok umurundaydı. Son üç haftadır arkamdan iş çeviriyordu. "Bunun hiçbir anlamı yok."

"Evet, var. Bunun Landon için çok büyük bir anlamı var."

Ağacın gövdesinden büyükçe bir kabuk sökerek yere, ayaklarımın dibine attım. "Peki, senin için ne anlamı var?" diye sordum gözlerimi ağaca dikerek.

"Çok daha büyük ." Elini çimlerin üzerinde gezdirdi. "Benim için daha büyük bir anlamı var."

"Taşınmaktan vazgeçmene yetecek kadar büyük mü? Yoksa 'daha büyük' ifadesi benimle gerçekten gurur duyduğun, iyi bir çocuk olduğum fakat yine de gideceğin anlamına mı geliyor?" Sesimdeki acınası iniltiye engel olamadım.

"Hardin..." Başını iki yana sallarken bahane bulmaya çalıştığından emindim.

"Landon, senin benim için ne anlam ifade ettiğini herkesten daha iyi biliyor. Hayatımın sana bağlı olduğunu biliyor fakat bunu umursamadı. O seni ülkenin diğer ucuna götürecek ve benim ipimi çekecekti ve bu da bana acı veriyor, tamam mı?"

Tessa iç geçirdi ve altdudağını ısırdı. "Böyle şeyler söylediğinde neden sana karşı savaş verdiğimi düşünmeme neden oluyorsun."

"Ne?" Saçımı geriye ittim ve yere oturup sırtımı ağaca yasladım.

"Hayatının bana bağlı olduğu gibi şeyler söylediğinde ve bir şeyin canını yaktığını kabul ettiğinde, seni neden bu kadar çok sevdiğimi hatırlıyorum."

İlişkimiz konusunda emin olmadığını söylemesine rağmen sesinin ne kadar emin çıktığını fark ederek ona baktım. "Sevdiğini çok iyi biliyorsun, sensiz bir hiç olduğumu biliyorsun." Belki de *ben sensiz bir hiçim, beni sev*, demeliydim fakat zaten kendimce bu anlama gelen şeyi söylemiştim.

"Öyle değilsin." Çekingen bir ifadeyle gülümsedi. "En kötü halindeyken bile iyi bir insansın. Sana hatalarını hatırlatmak ve bunları sana karşı kullanmak gibi çok kötü bir huyum var fakat

aslında ben de bu ilişkide senin kadar kötüyüm. Bu ilişkinin mahvolmasında senin kadar hatalıyım."

"Mahvolmasında mı?" Bunu defalarca duymuştum.

"Bizi mahvetmek, demek istedim. Senin olduğu kadar benim de hatamdı."

"Neden mahvoldu? Neden sorunlarımızı tamir edemiyoruz?"

Derin bir nefes alıp başını kaldırdı ve gökyüzüne baktı. "Bilmiyorum?" dedi benim kadar şaşkın bir sesle.

"Bilmiyor musun?" diye tekrarladım dudaklarımda bir gülümsemeyle. *Lanet olsun, biz aklımızı kaçırmıştık.*

"Bilmiyorum. Sadece kararımı verdim ve şimdi sen gerçekten, içtenlikle deniyorsun ve bunu görebildiğim için kafam karıştı."

"Görebiliyor musun?" Çok ilgilenmiş gibi görünmemeye çalıştım fakat tabii ki lanet sesim çatladı ve kahrolası bir fareninki gibi çıktı.

"Evet, Hardin, görüyorum. Sadece bu konuda ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

"New York'a gitmenin bize bir faydası olmayacak. New York düşündüğün gibi yeni bir hayatın başlangıcı veya onun gibi bir şey filan olmayacak. İkimiz de bu şehri kaçış yolu olarak gördüğünü biliyoruz," dedim elimi aramızda ileri geri sallayarak.

"Biliyorum." Bir avuç çimi köklerinden söktü ve çimlerin üzerine her oturuşunda, bunu yapacağını bilecek kadar uzun süredir onunla birlikte olduğum için, elimde olmadan mutlu oldum.

"Ne kadar süreliğine gideceksin?"

"Bilmiyorum. Artık New York'a gitmeyi gerçekten istiyorum. Washington şimdiye kadar bana iyi gelmedi." Kaşlarını çattı ve beni bırakıp kendi zihninde kayboluşunu izledim.

"Tüm hayatını burada geçirdin."

Bir kez daha gözlerini kırpıştırdı, derin bir nefes aldı ve kopardığı çimleri ayağının üzerine attı.

"Kesinlikle."

62. Bölüm

Tessa

"İçeri girmeye hazır mısın?" Fısıltıyla çıkan sesim aramızdaki sessizliği bozdu. Hardin konuşmamıştı ve ben de son yirmi dakikadır söylemeye değer bir şey bulamamıştım.

"Sen?" Ağaca tutunup ayağa kalktı ve kotundaki tozu temizledi.

"Sen hazırsan."

"Hazırım." Alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Ama içeri girme konusunda *konuşmaya* devam etmemizi istersen, bunu da yapabiliriz."

"Ha ha." Gözlerimi devirdim, ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Elini yumuşak bir şekilde bileğime sararak beni çekti. Elini çekmedi, aşağı kaydırarak elimi tuttu. Nazik dokunuşuyla veya bana olan sevgisiyle öfkesini gizlediği, hatta bastırdığı o tanıdık ifadeyle bana bakmasına yorum yapmadım. Yüzündeki bu doğal ve planlanmamış bakış bana, bir tarafımın bu adamı kabul etmek istediğimden çok daha fazla arzuladığını ve sevdiğini hatırlattı.

Dokunuşunun altında bir amaç yoktu; çimlerin üzerinde verandaya doğru yürürken kolunu belime dolayarak beni kendine çekmesi hesaplı bir hareket değildi.

İçeri girdiğimizde, bir kelime bile konuşulmadı, yalnızca Karen endişeli bir ifadeyle bize baktı. Eli, kocasının kolundaydı ve o da eğilmiş, şimdi yemek masasında oturan Landon'la konuşuyordu. Sophia ortalıkta görünmüyordu, o kargaşadan sonra gittiğini tahmin ettim. Onu kim suçlayabilirdi ki?

"İyi misin?" Karen dikkatini, adım adım yaklaşan Hardin'e çevirdi. Landon da Ken'le aynı anda başını kaldırdığında, Hardin'i hafifçe dürttüm.

"Kim, ben mi?" diye sordu şaşkın bir ifadeyle. Merdivenin önünde durunca ona çarptım.

"Evet, canım, iyi misin?" diye sordu Karen açıklayıcı olmaya çalışarak. Kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına itti ve bize yaklaşırken elini karnına götürdü.

"Yani," Hardin boğazını temizledi, "kendimden geçip Landon'ın yüzünü dağıtacak mıyım anlamında mı? Hayır, böyle bir şey yapmayacağım," dedi ciddi bir ifadeyle.

Karen başını iki yana sallarken, sabrı yüzündeki yumuşak ifadesinde görülebiliyordu. "Hayır, demek istediğim sen *iyi* misin? Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Bunu kastetmiştim."

Hardin gözlerini bir kez kırpıştırarak kendini topladı. "Evet, iyiyim."

"Bu soruya cevabın değişirse haber ver. Olur mu?"

Hardin başını bir kez sallayarak onayladı ve beni yukarı çıkardı. Bizimle gelmesi için aşağıya, Landon'a baktım fakat o gözlerini kapayıp başını çevirdi.

"Landon'la konuşmam gerek," dedim Hardin'e, odasının kapısını açarken.

Işığı yaktı ve kolumu bıraktı. "Şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

"Şu anda mı?"

"Evet."

Sözcük ağzımdan çıkar çıkmaz Hardin beni duvara yasladı. "Şu saniyede mi?" Bedenini bana yasladığında, sıcak nefesini boynumda hissettim. "Emin misin?"

Gerçekten de emin olduğum hiçbir şey yoktu.

"Ne?" Sesim boğuk, zihnim ise bulanıktı.

"Beni öpeceğini sanmıştım." Dudaklarını benimkilere bastırdı ve kendimi tutamayarak bu çılgınlığa, sevgisinin neden olduğu rahatlama hissine gülümsedim. Dudakları yumuşak değildi. Ku-

rumuş ve çatlamıştı fakat muhteşemdi ve dilini dilimin etrafında gezdirmesi, ağzımın içine itmesi ve fazla düşünüp geri çekilmem için bana zaman tanımaması hoşuma gitti.

Elleri belimdeydi; parmaklarını tenime enfes bir şekilde bastırırken diziyle bacaklarımı araladı.

"Benden bu kadar uzağa taşınacağına inanamıyorum." Ağzını çenemden kulağımın hemen altına doğru kaydırdı. "Benden bu kadar uzağa."

"Üzgünüm," dedim fısıldar gibi ve ellerini belimden karnıma götürerek tişörtümü yavaşça yukarı ittiğinde başka bir şey söyleyemedim.

"Sürekli birbirimizden kaçıyoruz." Elleri hızla hareket edip göğsümü kavradığında bile sesi sakindi. Sırtım duvara dayanmıştı ve tişörtüm ayaklarımızın dibindeydi.

"Evet."

"Hemingway'den tek bir alıntı yapacağım ve sonra ağzımı başka yerlerle meşgul edeceğim." Beni öperken gülümsedi. Elleriyle ise külotumun hemen üzerini okşuyor ve gıdıklıyordu. Söylediğini yapmasını isteyerek başımla onayladım.

"'Bir yerden bir yere taşınarak kendinden kaçamazsın[6].'" Hardin ellerini külotumun içine itti.

Sözleri ve dokunuşundan eşit şekilde etkilenerek inledim. Bana dokunurken, sözleri zihnimde sonu gelmeyen bir akıntı gibi tekrarlanıyordu, ona dokunmak için elini kaldırdım. Pantolonunun içine sığmamaya başladığı açıktı ve ben kotunun düğmelerini açmaya çalışırken ismimi fısıldayarak inledi.

"Landon'la New York'a gitme, benimle Seattle'da kal."

Landon. Başımı çevirdim ve ellerimi Hardin'in fermuarından çektim. "Landon'la konuşmam gerek. Bu önemli. Çok üzgün görünüyordu."

"Yani? Ben de üzgünüm."

---

6 Amerikalı romancı, kısa-hikâyeci ve gazeteci Ernest Hemingway'in 1926 yılında yayımladığı *Güneş de Doğar* adlı romanından alıntıdır. (ç.n.).

"Biliyorum." İç geçirdim. "Fakat o kadar da üzgün olmadığın belli." Baksırının pek de örtemediği aletine baktım.

"Pekâlâ, bunun nedeni dikkatimin sana duyduğum öfkeden uzaklaşmış olması... ve tabii Landon'a olan öfkemden de," diye ekledi cılız bir sesle, ikinci kez düşünmüş gibi.

"Uzun sürmez." Geri çekilip yerdeki tişörtümü aldım ve üstüme geçirdim.

"Tamam, benim de zaten birkaç dakikaya ihtiyacım var." Hardin saçlarını arkadan toplayıp dağınık tutamı ensesine bıraktı. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez saçları bu kadar uzamıştı. Bu halini seviyordum fakat yakasının altından dövmesinin görünmesini de biraz özlüyordum.

"Benden birkaç dakika uzaklaşmaya mı ihtiyacın var?" diye sordum, sorunun kulağa ne kadar çaresiz geldiğini düşünmeden.

"Evet. Az önce bana ülkenin bir ucuna taşınacağını söyledin ve ben de kontrolümü kaybedip Landon'a saldırdım. Kafamı toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Tamam, seni anlıyorum." Anlıyordum. Bu konuyu sandığımdan çok daha iyi karşılamıştı ve istediğim son şey Landon'la işleri yoluna koymadan Hardin'le yatağa girmekti.

"Duş alacağım," dedi ben koridora çıkarken.

Aşağı inerken, aklım hâlâ uzaklarda, Hardin'in beni yatak odasındaki duvara yasladığı yerdeydi. Attığım her adımla, bedenimde hissettiğim dokunuşunun etkisi azalıyordu ve yemek odasına indiğimde Karen, Landon'ın yanından uzaklaştı ve Ken onunla birlikte odadan çıkmasını işaret etti. Karen yanımdan geçerken hafifçe gülümseyip elimi nazikçe sıktı.

"Hey." Bir sandalye çekip Landon'ın yanına oturdum. "Şimdi değil, Tessa," diye çıkışarak salona gitti.

Sert tonuyla şaşkına döndüm, kalbim tekledi. Ama belli ki tekleyen sadece kalbim değildi.

"Landon..." Ayağa kalkıp peşinden salona gittim. "Bekle!" diye bağırdım arkasından.

Durdu. "Üzgünüm ama bu artık bir yere varmıyor."

"Bir yere varmayan nedir?" Benden uzaklaşmasını engellemek için uzun kollu gömleğinin kolundan çektim.

Bana dönmeden, "Hardin'le aranızdaki bu şey. Yalnızca ikinizi etkilerken sorun yoktu fakat şimdi herkesi bunun içine sürüklüyorsun ve bu adil değil."

Sesindeki öfke beni derinden yaralıyordu ve benimle konuştuğunu hatırlamam için biraz zaman geçmesi gerekti.

Landon her zaman beni destekler ve bana iyi davranırdı ve bunu ondan duymayı hiç beklemiyordum.

"Üzgünüm, Tessa fakat haklı olduğumu biliyorsun. İkiniz buraya gelip gitmeye devam edemezsiniz. Annem hamile ve az önceki manzara onun sinirlerine ciddi anlamda zarar verebilirdi. Sürekli Seattle ve burası arasında gidip geliyorsunuz ve iki şehirde ve yol boyunca her yerde kavga edip duruyorsunuz."

Ah.

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama aklıma güzel şeyler gelmiyordu. "Biliyorum, az önce olanlar için üzgünüm, Landon. Ona New York konusunu söylemem gerekiyordu, ondan saklayamazdım. Ben bununla gerçekten başa çıktığını düşünmüştüm." Sesim çatladığında sustum. Landon bana kızdığı için kafam karışmıştı, telaşlanmıştım. Hardin'in ellerini ona sürmesinden hoşlanmadığını biliyordum fakat bunu beklemiyordum.

Landon hızla dönüp bana baktı. "'Gerçekten' başa çıkmak mı? *Beni duvara yapıştırdı...*" Landon iç geçirdi, gömleğinin kollarını sıvadı ve birkaç kez soluklandı. "Sanırım öyle oldu. Fakat bu durum, ilişkinizin gittikçe daha büyük bir sorun haline gelmediğini göstermiyor. Bir ayrılıp bir barışarak tüm dünyayı gezemezsiniz. Bir şehirde yürümüyorsa, neden başka birinde yürüyeceğini düşünüyorsunuz ki?"

"Biliyorum. Bu yüzden seninle New York'a geliyorum. Kendi problemlerimi kendi başıma çözmeliyim. Yani, Hardin olmadan. Bu kararın tek amacı buydu zaten."

Landon başını iki yana salladı. "Hardin olmadan mı? New York'a onsuz gitmene izin vereceğini mi sanıyorsun? Ya o da seninle

gelecek ya da ikiniz de burada kalıp bu şekilde tartışmaya devam edeceksiniz."

Bu sözler ve ondan sonra söyledikleri kalbimin sıkışmasına neden oldu.

Hardin'le ilişkim için her zaman, herkes aynı şeyleri söylüyordu. Tanrım, ben de aynı şeyleri düşünüyordum. Bunu daha önce defalarca duymuştum fakat Landon bunları arka arkaya sıraladığında daha farklı geldi. Daha farklıydı ve daha büyük bir anlamı vardı ve daha fazla canımı yaktı ve her şeyden daha çok şüphe duymama neden oldu.

"Gerçekten üzgünüm, Landon." Neredeyse ağlayacaktım. "Herkesi bizim pisliğimize bulaştırdığımı biliyorum ve bunun için çok üzgünüm. Bunu yapmak istemedim, böyle olmasını, özellikle de seninle böyle olmasını istemedim. Sen benim en yakın dostumsun. Böyle hissetmeni hiç istemem."

"Evet, ama hissediyorum. Başka birçok insan da böyle hissediyor, Tessa." Sözleri keskindi ve içimde Landon ile onun sevgi dolu dostluğu için ayrılan, dokunulmamış, tertemiz olan tek yere saplanıp duruyordu. Etrafımdaki insanlar söz konusu olduğunda, içimdeki bu gizli yer bana kalan tek şeydi. Orası benim güvenli bölgemdi ve şimdi tıpkı etrafı gibi orası da karanlıktı.

"Üzgünüm." Sesim perişan bir inilti gibi çıktı ve bu sözleri bana söyleyen kişinin Landon olduğunu zihnimin algılayamadığına ikna olmuş durumdaydım.

"Ben sadece... bizim tarafımızda olduğunu sanıyordum?" diye sordum yalnızca çünkü buna mecburdum. Gerçekten de göründüğü kadar umutsuz olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Ben de üzgünüm fakat bugün olanlar bardağı taşırdı. Annemin hamileliği, Ken'in Hardin'le arasını düzeltme çabaları, benim taşınacak olmam, bu çok fazlaydı. Bu bizim ailemiz ve bir arada olması gerek. Sen de buna yardımcı olmuyorsun."

"Üzgünüm," diye tekrarladım çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onunla tartışamaz, hatta ona karşı çıkamazdım çünkü

haklıydı. Bu benim değil, onların ailesiydi. Benim ailemmiş gibi davranmaya çalışsam da burada vazgeçilebilir olan kişi bendim. Annemin evini terk ettiğimden beri yerleşmeye çalıştığım her yerde vazgeçilebilir olan bendim.

Ayaklarına baktı ve "Öyle olduğunu biliyorum. Bir pislik gibi davrandığım için üzgünüm fakat bunu söylemem gerekiyordu," dediğinde gözlerimi onun yüzünden alamadım.

"Evet, anlıyorum." Hâlâ bana bakmıyordu. "New York'ta aynı şeyler olmayacak, söz veriyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Hayatımda olanlar kafamı çok karıştırdı ve hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

Nasıl ayrılacağımı bilmediğim bir yerde artık istenmediğimi bilmek, hissettiğim en berbat duygulardan biriydi. İnanılmaz derecede tuhaf bir histi ve sadece paranoyaklık yapmadığımı anlamak için durup durumu birkaç dakikalığına değerlendirmeye çalıştım. Fakat en iyi arkadaşım ailesinde, sahip olduğum tek ailede, sorun yarattığımı söyledikten sonra yüzüme bakmayınca, bunun doğru olduğunu anladım. Landon şu anda benimle konuşmak istemiyordu fakat çok iyi biri olduğundan bunu söyleyemiyordu.

"New York." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Artık seninle gelmemi istemiyorsun, değil mi?"

"Sorun bu değil. Sadece New York'un ikimiz için de yeni bir başlangıç olacağını umuyordum, Tessa. Hardin'le kavga edebileceğiniz bir yer daha değil."

"Anlıyorum." Omuz silktim ve ağlamamak için tırnaklarımı avcuma batırdım. Anlıyordum. Tamamen anlıyordum.

Landon onunla New York'a gitmemi istemiyordu. Zaten sağlam bir planım yoktu. Fazla param yoktu ve ileride NYU'dan bir kabul mektubu alacak olsam bile şu anda elimde böyle bir şey yoktu. Şu ana kadar New York'a taşınmaya ne kadar hazır olduğumu fark etmemiştim. Buna ihtiyacım vardı. Beklenmedik ve farklı bir şey yapmayı en azından denemem gerekiyordu ve hayata atılıp kendi ayaklarımın üstünde durmaya ihtiyacım vardı.

"Üzgünüm," dedi dikkati sözlerinden uzaklaştırmak için sandalyesinin ayağına hafifçe vurarak.

"Sorun değil, anlıyorum." Kendimi zorlayarak en yakın dostuma gülümsedim ve yaşlar yanaklarımdan akmaya başlamadan önce merdivenden çıkmayı başardım.

Yaptığım hatalar gözlerimin önüne serilirken, konuk odasındaki yatağın sağlam bir şekilde beni tuttuğunu hissettim.

Çok bencilce davranmıştım ve bunu o ana kadar fark etmemiştim bile. Son sekiz ayda çok fazla ilişkiyi berbat etmiştim. Üniversiteye, çocukluk aşkım olan Noah'ma âşık bir şekilde başlamış ve onu Hardin'le defalarca aldatmıştım.

Steph'le dost olmuştum ve o beni aldatarak canımı acıtmaya çalışmıştı. Endişelenmem gereken kişi o değilken Molly'yi yargılamıştım. Kendimi üniversiteye uyum sağlayabileceğime, o insanların gerçekten dostum olduğuna inandırmıştım fakat aslında ben onlar için yalnızca bir şakaydım. Hardin'i yanımda tutabilmek için, en başından beri beni kabul etmesi için sürekli savaşmıştım. Beni istemediğinde, ben onu daha çok istemiştim. Hardin'i savunmak için annemle, kendimle ve Hardin'le kavga etmiştim.

Ona bekâretimi vermiş ve bunun bir iddia uğruna başladığını öğrenmiştim. Onu sevmiş ve o anın her dakikasından zevk almıştım fakat o niyetini başından beri gizlemişti. Bu yaptığından sonra bile onunla kalmıştım ve o her seferinde bir öncekinden daha büyük bir özürle geri dönmüştü. Fakat sorun her zaman o değildi; onun hataları daha derin ve daha acı olsa da, ben de aynı sıklıkta yanlış yapmıştım.

Büyük bir bencillikle, Hardin beni her terk ettiğinde, onun boşluğunu doldurmak için Zed'i kullanmıştım. Onunla olan ilişkimi, Hardin'in baş edemeyeceği bir yerde tutmuş ve ikisinin aylar önce başladığı oyunu devam ettirmiştim.

Hardin'i çok defalar affetmiş fakat tüm hatalarını yüzüne vurmuştum. Ondan her zaman çok fazla şey beklemiş ve olanları unutmasına asla izin vermemiştim. Hardin hatalarına rağmen iyi bir adamdı; çok iyi bir adamdı ve mutlu olmayı hak ediyordu. Onu

seven ve ona çocuk vermekte zorlanmayacak bir eşle huzurlu günler geçirmeyi hak ediyordu. Oyunları ve kötü anıları hak etmiyordu. Asla yerine getiremeyeceği saçma bir beklentimi yerine getirmeye çalışarak hayatını geçirmemeliydi.

Son sekiz aydır cehennemi yaşamıştım ve işte şimdi bu yatakta tek başıma oturuyordum. Tüm hayatımı plan, program ve düzenlemeler yaparak geçirmiştim, şimdiyse yanaklarıma akan maskaram ve yarım kalan planlarımla kalakalmıştım. Yarım kalmış bile değillerdi; hiçbiri arka planda yarım kalabilecek kadar güçlü değillerdi. Hayatımın ne yöne gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gidecek bir üniversitem ya da bir evim yoktu veya her zaman sevdiğim ve inandığım gibi ilişkimde romantik bir taraf yoktu. Hayatımla ne yaptığımı hiç bilmiyordum.

Çok fazla ayrılık ve kayıp yaşamıştım. Babam hayatıma geri dönmüş ve sonra kendi sorunlarında yitip gitmişti. Hardin'in tüm hayatının bir yalandan ibaret olduğunu görmüş, akıl aldığı kişinin öz babası olduğunu ve bu kişinin annesiyle olan uzun ilişkisinin onu babası olarak büyüten adamın bağımlılığına neden olduğunu öğrenmiştim. Çocukluğunda çektiği işkenceler bir hiç uğrunaydı; yıllar boyunca babası diye bir alkolikle baş etmeye çalışmış ve çocuk yaşta kimsenin yaşamaması gereken şeyler yaşamıştı. Hardin'in, Ken'i yoğurtçunun önünde ilk görüşümden bu ailenin bir parçası olana kadar Ken'le yeniden bağ kurma çabalarını ve onun hatalarını affetmek için acı çekişini izlemiştim. Geçmişini kabullenmeyi ve Ken'i affetmeyi öğrendiğini izlemek inanılmazdı. Tüm hayatını büyük bir öfkeyle geçirmişti ve şimdi yavaş yavaş huzur bulmaya başladığını görebiliyordum. Hardin'in bu huzura ihtiyacı vardı. Kararlı olmalıydı. Sürekli geçmişe dönmeye ve çalkantılar yaşamaya ihtiyacı yoktu. Şüphelere ve kavgalara değil, bir aileye ihtiyacı vardı.

Landon'la arkadaşlığına ve babasıyla ilişki kurmaya ihtiyacı vardı. Ailesindeki yerini kabul etmeye ve büyüyen ailesinin heyecanının tadını çıkarmaya ihtiyacı vardı. Gözyaşları ve gerginlikle değil, sevgi ve kahkahayla dolu yılbaşı yemeklerine ihtiyacı vardı. O kaba, dövmeli, pirsingli ve gördüğüm en dağınık saçlı çocu-

ğun fazlasıyla değiştiğine şahit olmuştum. Artık o çocuk değildi; iyileşmekte olan bir adamdı. Eskisi gibi içki içmiyor, etrafı kırıp dökmüyordu. Ve kendine *hâkim olarak* Landon'a zarar vermemişti.

Ben, sahip olduğumu düşündüğüm tüm ilişkileri mahvetmeyi başarırken, o kendisini seven ve ona değer veren insanlarla dolu bir hayat kurmayı başarmıştı. Kavga etmiş ve savaşmış; kazanmış ve kaybetmiştik ve şimdi Landon'la olan dostluğum Hardin ile Tessa'nın neden olduğu yeni bir kayıp haline gelmişti.

İsmini andığım anda, sanki çağırdığım anda geliveren bir cinmiş gibi Hardin kapıyı açtı ve bir havluyla saçlarını kurulayarak sakince içeri girdi.

"Neler oluyor?" diye sordu. Ama halimi görünce havluyu çabucak bıraktı ve yanıma gelip diz çöktü.

Gözyaşlarımı saklamaya çalışmanın bir anlamı olmasıdını düşündüm. "Biz Catherine ve Heatcliff'iz," dedim bu gerçekle yıkılmış bir halde.

Hardin kaşlarını çattı. "Ne? Ne oldu?"

"Çevremizdeki herkesi mahvediyoruz ve bunu fark etmedim mi yoksa umursamayacak kadar bencil mi davrandım bilmiyorum ama biz bunu yaptık. Landon bile, Landon bile bizden etkilendi."

"Nereden çıktı bunlar?" dedi Hardin. "Sana bir şey mi söyledi?"

"Hayır." Hardin'i kolundan çekip aşağı inmemesi için yalvardım. "Haklıydı. Ancak şimdi anlıyorum. Bunu görmek için kendimi zorluyordum fakat şimdi anlıyorum." Parmaklarımla gözlerimin altını sildim ve devam etmek için nefes aldım. "Beni mahveden sen değilsin; bunu kendime ben yaptım. Ben değiştim ve sen de değiştin. Fakat sen iyi yönde değiştin. Ben değil."

Bunu yüksek sesle söylemek kabullenmeme yardımcı oldu. Ben mükemmel değildim. Asla da olmayacaktım. Ve bu önemli değildi fakat Hardin'i de kendimle birlikte aşağıya çekemezdim. İçimde yanlış olan her neyse onu düzeltmeliydim. Bunu kendim yapmadan Hardin'den istemem haksızlıktı.

O güzel, zümrüt rengi gözleriyle bana bakarak başını iki yana salladı. "Saçmalıyorsun. Bunların hiçbiri bir anlam ifade etmiyor."

"Evet." Ayağa kalktım ve saçlarımı kulaklarımın arkasına attım. "Benim için tamamen net."

Mümkün olduğunca sakin kalmaya çalışıyordum fakat zordu çünkü durum çok netti ve o bunu anlamıyordu. *Bunu nasıl anlamıyordu?*

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Şimdi bana bir söz vermeni istiyorum," diye yalvardım.

"Ne? Hayır, sana söz falan vermeyeceğim, Tessa. Neden söz ediyorsun sen?"

Çenemi tutup başımı nazikçe kaldırdı. Diğer eliyle de yüzümdeki ıslaklığı sildi.

"Lütfen bana bir konuda söz ver. İkimizin bir geleceği olacaksa, benim için bir şey yapman gerekiyor."

"Tamam, tamam," diye çabucak kabul etti.

"Ciddiyim. Yalvarıyorum, eğer beni seviyorsan, beni dinler ve bunu yaparsın. Eğer yapamazsan, ikimizin asla bir geleceği olmayacak, Hardin."

Sözlerimin bir tehdit gibi çıkmasını istememiştim. Bu bir yakarıştı. Bunu yapmasını istiyordum. Beni anlamasını, iyileşmesini ve ben kendiminkini tamir etmeye çalışırken hayatını yaşamasını istiyordum.

Yutkundu; gözlerime baktı ve kabul etmek istemediğini biliyordum fakat yine de, "Tamam, söz veriyorum," dedi.

"Bu kez peşimden gelme, Hardin. Burada kal ve ailenle ol ve..."

"Tessa," çenemdeki eliyle yüzümü tuttu, "hayır, kes şunu. Bu New York saçmalığını birlikte çözeceğiz, aşırı tepki veriyorsun."

Başımı iki yana salladım. "New York'a gitmiyorum ve aşırı tepki vermiyorum. Bunun çok dramatik ve ani göründüğünü biliyorum fakat öyle değil. Son bir senedir ikimiz de çok fazla şey yaşadık ve istediğimizin bu olduğundan emin olmak için biraz ayrı zaman geçirmezsek, herkesi kendimizle birlikte, şimdiye kadar yaptığımızdan daha fazla aşağıya çekeceğiz." Ona anlatmaya çalıştım, anlamak zorundaydı.

"Ne kadar süreliğine?" Omuzları düştü ve parmaklarıyla saçlarını geriye attı.

"Hazır olduğumuzdan emin olana kadar." Son altı aydır ilk kez bu kadar kararlı hissediyordum.

"Biliyor musun? Ben seninle ne yapmak istediğimi zaten biliyorum."

"Buna ihtiyacım var, Hardin. Kendimi toparlayamazsam, seni de kendimi de kıracağım. Buna ihtiyacım var."

"Tamam, öyle olsun. Bunu istediğim için kabul etmiyorum; kabul ediyorum çünkü bu, aksini kanıtlamana izin verdiğim son şüphe olacak. Sana bunu verdikten ve sen de bana geri döndükten sonra her şey bitecek. Bir daha asla beni terk etmeyecek ve benimle evleneceksin. Verdiğim bu zamanın karşılığında senden bunu istiyorum."

"Tamam." Bunu atlatabilirsek, bu adamla evlenecektim.

63. Bölüm

Tessa

Hardin alnımdan öptü ve arabamın yolcu kapısını kapadı. Bavullarım bininci ve son kez hazırdı ve şimdi Hardin arabaya yaslanmış, beni göğsüne bastırıyordu.

"Seni seviyorum; lütfen bunu unutma," dedi. "Oraya varır varmaz beni ara."

Bu durumdan hiç memnun değildi ama olacaktı. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Kendimizle baş başa geçireceğimiz bu zamana ihtiyacımız vardı. Çok gençtik, kafamız çok karışıktı ve etrafımızdaki insanların hayatlarına verdiğimiz zararları telafi etmek için bu zamana ihtiyacımız vardı.

"Ararım. Onlara hoşça kal dediğimi söylemeyi unutmazsın, değil mi?" Göğsüne yaslanıp gözlerimi kapadım. Bunun nasıl sonlanacağını bilmiyordum fakat gerekli olduğunu biliyordum.

"Tamam. Lütfen arabaya bin. Bunu daha fazla uzatıp mutluymuşum gibi davranamam. Artık farklı bir insanım ve işbirliği yapabilirim fakat bir yere kadar ve seni sürekli o yatak odasına geri sürüklemek isteyeceğim."

Hardin'in beline sarıldım, o da kollarını omuzlarıma doladı. "Biliyorum, teşekkür ederim."

"Seni seviyorum, Tessa, çok seviyorum. Bunu unutma, tamam mı?" dedi saçlarımın arasından. Sesinin titrediğini duyabiliyordum ve onu koruma ihtiyacım yeniden kalbimi acıtmaya başlamıştı.

"Seni seviyorum, Hardin. Hep seveceğim." Ellerimi göğsüne bastırdım ve onu öpmek için uzandım. Gözlerimi kapadım ve onun

dudaklarını son kez hissetmiyor olmayı, bu duyguları son kez yaşamıyor olmayı diledim, istedim ve umdum. Şu anda, onu burada bırakmanın hüznü ve acısı içindeyken bile, aramızda hiç bitmeyen elektriği hissedebiliyordum. Dudaklarının yumuşak kıvrımını, ona duyduğum yakıcı arzuyu ve bu konuda fikrimi değiştirerek bu döngüyü yaşamaya devam etme arzumu hissedebiliyordum. Birbirimizin üzerinde kurduğumuz baskıyı hissediyordum.

İlk geri çekilen ben oldum ve bunu yaptığımda çıkardığı alçak sesli homurtuyu zihnime kazıyarak yanağından öptüm. "Oraya gittiğimde seni arayacağım." Ona bir kez daha, küçük, aceleci bir veda öpücüğü verdim ve geri geri gidip arabamdan uzaklaşırken ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Kendine iyi bak, Tess," dedi Hardin, ben arabaya binip kapıyı kapatırken.

Konuşabilecek kadar kendime güvenmiyordum fakat sonunda arabam evden uzaklaşırken, "Hoşça kal, Hardin," diye fısıldadım.

64. Bölüm

Tessa

Haziran

"Nasılım?" Dizimde biten elbisemi çekiştirerek boy aynasının önünde döndüm. Parmaklarımın altındaki bordo, ipekli kumaş geçmişe özlem duymama neden oldu. Elbiseyi üzerimde denediğim an, kumaşının ve renginin bana geçmişi, başka biri olduğum günleri anımsatması çok hoşuma gitmişti. "Güzel görünüyor muyum?"

Bu elbise eski halinden farklıydı. Eskiden boldu ve dik yakalıydı ve kolları dirseğimdeydi. O eski elbiseyi her zaman sevecektim fakat şu anda üzerimde duruşundan memnundum.

"Tabii ki güzel görünüyorsun, Theresa." Annem kapıya yaslanmış, gülümsüyordu.

Sinirlerimi yatıştırarak bugüne hazırlık yapmaya çalışmıştım fakat dört bardak kahve içmiş, yarım paket mısır yemiş ve kafayı yemiş gibi, annemin oradan oraya gidip gelmiştim.

Hardin mezun oluyordu. Ona eşlik etmemin hoş karşılanmayacağı, davetin yalnızca kibarlıktan yapıldığı, ayrı olduğumuz zamanlarda sessizce geri çekilmiş olabileceği konusunda biraz paranoyaklık yapıyordum. Dakikalar ve saatler her zaman yaptıkları ve yapacakları gibi öylece geçip gitmişlerdi fakat bu kez onu unutmaya çalışmıyordum. Bu sefer anımsıyor, iyileşiyor ve Hardin'le geçirdiğim zamanı gülümseyerek anıyordum.

Landon'ın gerçekleri bana gümüş tepside sunduğu nisan gecesi, doğruca annemin evine gelmiştim. Kimberly'yi arayıp telefonda ağlamıştım ve o da bana kendimi toplamamı, ağlamayı kesmemi ve hayatımın gittiği yön konusunda bir şeyler yapmamı söylemişti.

Yeniden ışığı görmeye başladığım ana kadar hayatımın ne kadar karardığını fark etmemiştim. İlk haftayı eski odamdan neredeyse hiç çıkmadan ve bir şeyler yemek için kendimi zorlayarak tamamen tek başıma geçirmiştim. Aklımdaki tüm düşünceler Hardin'le, onu ne kadar özlediğimle, sevdiğimle ve arzuladığımla ilgiliydi.

Bir sonraki hafta, eski günlerdeki ayrılıklarımızda olduğu gibi acım biraz azalmıştı fakat bu kez farklıydı. Bu kez kendi kendime, Hardin'in daha güzel bir yerde ve ailesiyle birlikte olduğunu ve onu bir başına bırakmadığımı hatırlatmak zorunda kalmıştım. Hardin'i kontrol etmek için oraya yüz kez geri dönmekten beni alıkoyan tek şey Karen'ın her gün aramasıydı. Hayatıma çekidüzen vermem fakat aynı zamanda Hardin'in veya çevremdeki başka birilerinin hayatına daha fazla zarar vermediğimden de emin olmam gerekiyordu.

Etrafındaki herkese yük olan bir kız haline gelmiş ve bunu fark etmemiştim çünkü tek görebildiğim Hardin'di. Önemi olan tek şey benim hakkımdaki fikirleriydi ve günlerimi, gecelerimi onu ve bizi düzeltmeye çalışarak fakat bu arada kendim de dahil herkese zarar vererek geçirmiştim.

Hardin ilk üç hafta kararlı davranmış ve tıpkı Karen'ın günlük telefonları gibi onunkiler de gittikçe azalmıştı ve artık ikisi de haftada bir kez arıyorlardı. Karen beni Hardin'in mutlu olduğu konusunda temin ettiği için, istediğim ve umduğum kadar sık aramamasının beni üzmesine izin veremezdim.

En çok Landon'la konuşuyordum. Bana söylediği her şey için ertesi sabah kendini berbat hissetmişti. Benden özür dilemek için Hardin'in odasına gitmiş fakat orada yalnızca öfkeden köpüren Hardin'i bulmuştu. Hemen ardından beni arayıp geri dönmem ve durumu açıklamasına izin vermem için yalvarmıştı fakat haklı olduğu ve bir süre uzak kalmam gerektiği konusunda onu temin etmiştim. Onunla New York'a gitmek istesem de hayatımdaki yıkı-

mın başladığı yere geri dönerek en baştan ve tek başıma başlamam gerekiyordu.

Canımı en çok yakan şey, Landon'ın bana ailenin bir parçası olmadığımı hatırlatması olmuştu. İstenmediğimi, sevilmediğimi, hiçbir şeye veya hiç kimseye bağlı olmadığımı hissetmeme neden olmuştu. Kendimi tek başıma, başıboş gezinerek beni kabul edebilecek herhangi birine yamanmaya çalışıyormuşum gibi hissetmeme neden olmuştu. Başkalarına fazla bağımlı hale gelmiş ve istenme arzusuyla bu döngüde kaybolmuştum. O duygudan nefret etmiştim. Her şeyden çok nefret etmiştim ve Landon'ın onları sadece öfkesinin etkisiyle söylediğini anlıyordum fakat yanılmamıştı. Bazen öfke, gerçek hislerimizi açığa çıkarabiliyordu.

"Hayal kurmanın bu kapıdan çabuk çıkmana yardımı olmayacak." Annem yanıma gelip mücevher kutumun üst çekmecesini açtı. Avcuma bir çift pırlanta küpe bırakıp elimi avcuna aldı. "Bunları tak. Düşündüğün kadar kötü olmayacak. Sadece güçlü ol ve zayıflığını gösterme."

Annemin beni rahatlatma girişimine güldüm ve ikinci küpenin arkasını taktım. "Teşekkürler." Aynadan ona bakıp gülümsedim.

Ve her zamanki Carol Young olarak, saçımı toplamam, daha fazla ruj sürmem ve daha yüksek topuklu ayakkabılar giymem gerektiğini söyledi. Tavsiyesine uymasam da kibar bir şekilde teşekkür ettim ve beni zorlamadığı için içimden bir kez daha teşekkür ettim.

Annem ve ben her zaman hayalini kurduğum ilişkiye doğru gidiyorduk. Benim genç fakat kendi kararlarını verecek bir kadın olduğumu öğreniyordu. Ben de isteyerek şu anda olduğu kadın olmayı seçmediğini öğreniyordum. Yıllar önce babam onu mahvetmişti ve o hiç iyileşmemişti. Şimdi o da benim gibi, kendini iyileştirmeye çalışıyordu.

Biriyle tanıştığını ve haftalardır görüştüklerini söylediğinde şaşırmıştım. En büyük sürpriz ise David adındaki bu adamın bir avukat veya doktor olmaması ve lüks bir araba kullanmamasıydı. Şehirde bir pastanesi vardı ve tanıdığım herkesten daha çok kahkaha atıyordu. O küçük bedenine fazla büyük gelen kıyafetlerimi

denemekten çok hoşlanan ve yeni geliştirmeye başladığım saç ve makyaj tarzlarını onun üzerinde denememe izin veren on yaşında bir kızı vardı. Heather isminde tatlı bir kızdı ve annesini yedi yaşındayken kaybetmişti. En büyük sürpriz ise annemin o kıza çok iyi davranmasıydı. David, annemin içinden, daha önce hiç görmediğim bir şeyi açığa çıkarmıştı ve David etraftayken annemin kahkaha atmasına ve gülümsemesine bayılıyordum.

"Ne kadar vaktim var?" Anneme döndüm, ayakkabılarımı giydim ve en alçak topuklu olanları seçtiğim için gözlerini devirmesine aldırmadım. Zaten sinirlerim çok gergindi, endişemi katlamak için ihtiyacım olan son şey topuklu ayakkabılarla yürümekti.

"Erken varmak istiyorsan, beş dakika ki öyle yapmak istediğini biliyorum." Annem başını iki yana salladı ve uzun, sarı saçlarını bir omzuna geçirdi. Annemin değişimini, bazı yönlerinin törpülenmesini ve daha iyi biri olmasını izlemek inanılmaz ve duygusal bir deneyimdi. Bugün, özellikle de bugün onun desteğini almak güzeldi ve törene gitmem konusundaki fikrini kendine sakladığı için minnettardım.

"Umarım trafik yoğun değildir. Ya kaza varsa? İki saatlik yolculuk kolaylıkla dört saate çıkabilir ve elbisem buruşabilir ve saçlarım kabarabilir ve..."

Annem başını yana yatırdı. "İyi olacaksın. Çok fazla düşünüyorsun. Şimdi biraz ruj sür ve yola çık."

İçimi çektim ve her şeyin bir kez olsun planlandığım gibi gitmesini umarak söylediğini yaptım.

65. Bölüm

Hardin

Aynadaki korkunç siyah cüppeye bakıp homurdandım. Bu boktan şeyi giymeye neden zorlandığımı hiç anlamıyordum. Törende normal kıyafetler giymenin nesi yanlıştı? Günlük kıyafetlerim zaten siyah renge uygundu.

"Bu şüphesiz hayatımda giydiğim en aptal şey."

Karen gözlerini devirdi. "Ah, haydi ama. Giy gitsin."

"Hamilelik seni çok daha çekilmez biri yapıyor," diye takıldım ve koluma vurmadan önünden çekildim.

"Ken sabah saat dokuzdan beri stadyumda. Seni bu cüppenin içinde sahnede yürürken gördüğünde çok gururlanacaktır." Gözleri dolarken gülümsedi. Ağlarsa oradan uzaklaşmam gerekecekti. Sadece odadan yavaşça çıkıp gidecek ve görüşünün beni takip edemeyecek kadar bulanmış olmasını umacaktım.

"Sanki baloya gidiyormuşum gibi konuşuyorsun," diye homurdandım tüm bedenimi yutan aptal cüppeyi düzelterek.

Omuzlarım gergindi, başım zonkluyordu ve meraktan göğsüm yanıyordu. Bunun nedeni tören veya diploma değildi; ikisi de hiç umurumda değildi. Beni avcuna alan gerginliğin nedeni onun gelme olasılığıydı. Herkes için böyle bir şov yapmamın arkasındaki tek neden Tessa'ydı; en başında beni bu törene gitmeye ikna eden (aslında *kandıran*) kişi oydu. Ve onu düşündüğüm kadar iyi tanıyorsam, zaferine tanık olmak için orada olacaktı.

Gittikçe daha nadir aramaya ve az mesaj atmaya başlamış olsa da bugün gelecekti.

Bir saat sonra törenin gerçekleşeceği stadyumun otoparkındaydık. On dokuzuncu kez sorduktan sonra Karen'la gitmeye razı olmuştum. Kendim gelmeyi tercih ederdim fakat son zamanlarda bana yapışmıştı. Tessa'nın hayatımdaki boşluğunu telafi etmeye çalıştığını biliyordum fakat o boşluğu hiçbir şey dolduramazdı.

Tessa'nın bana verdiklerini hiçbir şey veya hiç kimse veremezdi; ona her zaman ihtiyaç duyacaktım. Beni terk ettiği günden beri yaptığım her şey onun için daha iyi biri olmak uğrunaydı. Yeni arkadaşlar edinmiştim. Tamam, sadece iki arkadaş edinmiştim. Luke ve kız arkadaşı Kaci arkadaş olarak niteleyebileceğim tek kişilerdi ve onlarla fena zaman geçirmiyordum. İkisi de fazla içmiyorlardı ve zamanlarını kesinlikle boktan partilerde veya iddiaya girmekle geçirmiyorlardı. Benden birkaç yaş büyük olan ve çift terapisine zorla sürüklenen Luke'la, olağanüstü ruh sağlığı uzmanı Dr. Tran'e yaptığım haftalık ziyaretler sırasında tanışmıştım.

Pekâlâ, tam olarak öyle değildi; haftada iki saat boyunca Tessa hakkında konuşmamı dinlemesi için 100 $ ödediğim bir sahtekârdı. Fakat kafamın içindeki tüm saçmalıkları biriyle konuşmak kendimi iyi hissettiriyordu ve beni can kulağıyla dinliyordu.

"Landon gelemediği için çok üzgün olduğunu hatırlatmamı istedi. New York'ta çok meşgul," dedi Karen arabayı park ederken. "Ama bugün bir sürü fotoğraf çekeceğime söz verdim."

"Yaşasın." Karen'a gülümsedim ve arabadan indim.

Bina çok kalabalıktı ve stadyum sandalyeleri gururlu anne-babalar, akrabalar ve arkadaşlarla doluydu. Sürücü koltuğundaki Karen bana el sallayınca başımla selam verdim. Rektörün eşi olmanın birçok avantajı vardı sanırım. Hıncahınç dolu bir mezuniyet töreninde en önde oturmak gibi.

Elimde olmadan kalabalığın içinde Tessa'yı bulmaya kalkıştım. Lanet olası ışıklar çok parlak, kör edici ve fazla olduğundan yüzlerin yarısını görmek imkânsızdı. Bu kadar masraf yapılarak düzenlenen törenin üniversiteye ne kadara mal olduğunu öğrenmeyi hiç istemiyordum. Oturma tablosunda ismimi bulduktan sonra oturma düzeninden sorumlu suratsız kadına gülümsedim. Galiba provayı

kaçırdığım için bana sinir olmuştu. Fakat bu saçmalık gerçekten de ne kadar karmaşık olabilirdi ki? Otur. İsmin söylensin. Yürü. Değersiz bir kâğıt parçası al. Yürü. Yeniden otur.

Tabii ki yerime oturduğumda plastik sandalye rahatsızdı ve yanımdaki çocuk, kiliseye gitmiş lanet bir fahişe gibi terliyordu. Sürekli kıpırdanıyor, kendi kendine şarkılar mırıldanıp dizini sallıyordu. Tam bir şey söyleyecektim ki aynı şeyi yaptığımı fark ettim. Tabii ben iğrenç şekilde terlemiyordum.

Nihayet ismim söylendiğinde aradan kaç saat –bana dört saat gibi gelmişti– geçtiğinin farkında bile değildim. Herkesin bana bakması tuhaf ve mide bulandırıcıydı, Ken'in gözlerinin yaşardığını fark edince sahneden çabucak ayrıldım.

Gidip onu bulmak için alfabetik sıralamanın bitmesini beklemem gerekiyordu. Galiba V harfine gelindiğinde yerimden kalkıp her şeyi berbat etmiştim. Soyadı V harfiyle başlayan kaç kişi olabilirdi ki?

Belli ki çokmuş.

Nihayet çokça can sıkıntısından ve alkış tufanından sonra yerimizden kalkmamıza izin verildi. Resmen yerimden sıçramıştım ama Karen bana sarılmak için aceleyle yanıma geldi. Sabrımın sınırlarının zorlandığını hissettiğim sırada Karen'ın ağlaya ağlaya beni tebrik ettiği konuşmasını yarıda kesip izin istedim ve *onu* bulmak için aceleyle oradan ayrıldım.

Burada olduğunu biliyordum; bir şekilde hissedebiliyordum.

İki aydır onu görmüyordum, iki lanet olası ve uzun aydır ve nihayet çıkışa yakın bir yerde onu gördüğümde, adrenalinden kulaklarım uğulduyordu. İçimde bunu yapabileceğine, buraya gelip ben onu bulamadan gizlice kaçacağına dair bir his vardı ve buna izin vermeyecektim. Gerekirse arabasının peşine takılacaktım.

"Tessa!" Ona ulaşabilmek için, bir araya toplaşmış ailelerin arasından geçtim, tam ben bir delikanlıyı iterken Tessa döndü.

Onu görmeyeli ne kadar uzun zaman olduysa hissettiğim rahatlama da o kadar yoğundu. Çok çok yoğundu. Her zamanki kadar güzel görünüyordu. Teninde daha önce olmayan parlak bir bronzluk vardı ve gözleri daha parlak, daha mutlu görünüyordu;

kendine ördüğü kabuk adeta hayatla dolmuştu. Tüm bunları ona bir bakışımla söyleyebilirdim.

"Selam." Gülümsedi ve gerildiği zamanlarda yaptığı gibi saçını kulağının arkasına attı.

"Selam," diyerek onun söylediğini tekrar ettim ve birkaç dakika öylece durup karşımdaki manzarayı zihnime kazıdım. Hatırladığımdan çok daha meleksiydi.

O da benim yaptığımı yapıp tepeden tırnağa beni süzerken ona bakıyordum. Keşke bu aptal cüppeyi giymeseydim. O zaman vücudumu ne kadar geliştirdiğimi görebilirdi.

Önce o konuştu: "Saçların uzamış."

Gülümsedim, parmaklarımı dağınık saçlarımın arasından geçirdim. Muhtemelen kep yüzünden darmadağın olmuşlardı.

O sırada lanet kepin nereye gittiğini bilmediğimi fark ettim. Ama kim bilir, hem kimin umurundaydı ki?

"Evet, seninki de," dedim hiç düşünmeden. Gülerek elini ağzına götürdü. "Yani saçların uzun, gerçi hep uzundu zaten." Durumu düzeltmeye çalışmam daha fazla gülmesine neden oldu.

Rahatla, Scott. Gerçekten rahatlamalısın.

"Ee, tören beklediğin kadar kötü müydü?" diye sordu.

Benden bir metre kadar uzakta duruyordu, o an keşke otursaydık diye geçiridm içimden.

Oturmam gerektiğini hissediyordum. *Neden bu kadar gergindim?*

"Çok daha kötüydü. Ne kadar uzun sürdüğünü gördün mü? İsimleri okuyan adam fazla yaşlıydı." Yine gülmesini umuyordum. O gülünce ben de ona gülümseyip saçımı yüzümden çektim. Bu saçı kestirmem gerekiyordu fakat sanırım bir süre da böyle kalabilirdi.

"Sahneye çıktığın için seninle gerçekten gurur duyuyorum. Eminim, Ken çok mutlu olmuştur."

"Sen mutlu musun?"

Kaşlarını çattı. "Senin için mi? Evet, tabii. Sahneye çıktığın için çok mutluyum. Umarım buraya gelmemin sakıncası yoktur?" Yalnızca bir saniye kadar ayaklarına baktıktan sonra yeniden gözlerime baktı.

Biraz daha farklı, daha kendinden emin, daha... bilmiyorum *güçlü* görünüyordu. Dimdik duruyordu, gözleri kararlı ve dikkatli bakıyordu ve gergin olduğunu anlasam da, eskisi kadar korkmuş görünmüyordu.

"Tabii ki yok. Boşuna sahneye çıksaydım çok kızardım." Ona ve bir kez daha birbirimize gülümsemekten ve parmaklarımızla oynamaktan başka bir şey yapmadığımıza gülümsedim. "Nasılsın? Çok sık arayamadığım için üzgünüm. Çok meşguldüm..."

Başını iki yana salladı. "Sorun değil, hayatında mezuniyetin ve gelecek planların gibi birçok şey olduğunu biliyorum." Belli belirsiz gülümsedi. "Ben iyiyim. New York'a yetmiş kilometre mesafedeki tüm üniversitelere başvurdum."

"Hâlâ oraya gitmek istiyor musun? Landon dün pek emin olmadığını söylemişti."

"Emin değilim. Taşınmadan önce en azından bir okuldan haber almayı bekliyorum. Seattle kampüsüne transfer olmak sicilime zarar verdi. NYU'daki kabul ofisinden bunun beni kararsız ve hazırlıksız gösterdiğini söylediler, bu yüzden en azından oradaki bir üniversitenin böyle düşünmediğini umuyorum. Beklediğim olmazsa, yeniden dört yıllık bir yere geçmeden önce yerel bir üniversiteden ders alacağım." Derin bir nefes aldı. "Vay canına, kısa bir soru için uzun bir açıklama oldu." Kahkaha attı ve cüppeli kızıyla el ele yürüyen gözü yaşlı bir anneye yol açmak için kenara çekildi. "Sen ne yapmak istediğine karar verdin mi?"

"Birkaç hafta içinde bazı görüşmelerim var."

"Güzel. Senin adına sevindim."

"Fakat hiçbiri burada değil." Sözlerimi dinlerken yüzüne bakıyordum.

"*Burada* derken, bu şehirde mi değil?"

"Hayır, Washington'da değil."

"Neredeler? Sormamın sakıncası yoksa?" Kontrollü ve kibardı ve sesi o kadar yumuşak ve tatlıydı ki ona bir adım yaklaşmak zorunda kaldım.

"Biri Şikago'da. Üç tanesi de Londra'da."

"Londra mı?" Sesindeki şaşkınlığı saklamaya çalışırken başımla onayladım.

Ona bunu söylemek zorunda kalmak istemiyordum fakat karşıma çıkan her fırsatı değerlendiriyordum. Zaten büyük olasılıkla yeniden oraya taşınmayacaktım ama sadece seçeneklerimin ne olduğuna bakıyordum. "Ne olacağından emin değildim, bilirsin işte, ikimizle ilgili," diye açıklamaya çalıştım.

"Hayır, anlıyorum. Sadece şaşırdım, hepsi bu."

Yalnızca ona bakarak bile ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Resmen tüm düşüncelerini duyabiliyordum.

"Son zamanlarda annemle biraz konuşuyoruz." Bu sözlerin benim ağzımdan çıkması tuhaftı, hatta artık annem aradığında telefonlarını açmam daha da tuhaftı. İki hafta öncesine kadar ondan uzak duruyordum. Onu tamamen affetmemiştim fakat yaşananlar yüzünden çok fazla öfkelenmemeye çalışıyordum. Bunun bana bir faydası olmuyordu.

"Öyle mi? Hardin, bunu duymak harika." Yüzündeki ciddi ifade kayboldu ve bana öyle içten gülümsedi ki güzelliğinden göğsümün ciddi anlamda acıdığını hissettim.

"Evet, biraz." Omuz silktim.

Hâlâ lanet piyangoyu kazandığını söylemişim gibi gülümsüyordu. "Her şeyin düzelmesine çok sevindim. Hayatındaki tüm güzellikleri hak ediyorsun."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum fakat onun samimiyetini öyle çok özlemiştim ki kendime engel olamadan yaklaşıp ona sarıldım. Kollarını omuzlarıma sardı ve başını göğsüme yasladı. İçini çektiğine yemin edebilirdim. Yanılıyorsam da öyle olduğunu farz edecektim.

Birileri, "Hardin!" diye seslenince Tessa geri çekilip yanımda durdu. Yanakları kızarmış ve yeniden gergin görünmeye başlamıştı. Luke yanında Kaci ve elinde bir buket çiçekle yaklaştı. "Bu çiçekleri bana getirmediğini *biliyorum*," diye çemkirdim, sevgilisinin fikri olduğunu bildiğim için.

Tessa yanımda durmuş, fal taşı gibi açtığı gözleriyle Luke'a ve yanındaki kısa boylu esmer kıza bakıyordu.

"Biliyorsun. Ben de zambağı ne kadar sevdiğini biliyorum," diye saçmaladı Luke, Kaci Tessa'ya el sallarken.

Tessa şaşkın ama son iki aydır gördüğüm en güzel gülümsemeyle bana baktı.

"Sonunda seninle tanışmak harika." Kaci, Tessa'ya sarılırken Luke da korkunç çiçek demetini kucağıma itmeye çalışıyordu. Çiçeklerin yere düşmesine izin verdiğimde Luke bana küfrederken, pek-gururlu ailelerden oluşan bir kalabalığın zambakları ezip geçtiğine şahit olduk.

"Ben Kaci, Hardin'in arkadaşıyım. Senin hakkında çok fazla şey duydum, Tessa." Kız biraz geri çekilip Tessa'nın koluna girdi ve Tessa yardım etmem için bana gülümsemek yerine ziyan olan çiçeklerle ilgili konuşmaya başlayınca şaşırdım.

"Hardin çiçek seven bir erkeğe benziyor, öyle değil mi?" dedi Kaci kahkaha atıp Tessada onunla kıkırdarken. "Bütün o gülünç yaprak dövmelerinin nedeni de bu."

Tessa soran gözlerle kaşını kaldırdı. "Yaprak mı?"

"Aslında yaprak değil, sadece benimle uğraşıyor; seni son gördüğümden beri birkaç yeni dövme yaptırdım da." Neden bilmem ama bu konuda az da olsa suçluluk duyuyordum.

"Ah." Tessa gülümsemeye çalıştı fakat içten olmadığını anlayabiliyordum. "Güzel."

Ortamın havası biraz tuhaflaştı ve Luke Tessa'ya karnımın alt tarafındaki yeni dövmelerimden söz etmekle büyük bir gaf yaptı: "Ben yaptırmamasını söyledim. Dördümüz dışarıdaydık ve Hardin'in dövmelerine merak saran Kaci de dövme istediğine karar verdi."

"Dördünüz mü?" diyiverdi Tessa ve bunu sorduktan sonra gözlerinde beliren pişmanlığı gördüm. Luke'a dik dik baktığım sırada Kaci de onu dirseğiyle dürttü.

"Kaci'nin kız kardeşi," dedi Luke hatasını düzeltmek için ama işleri daha da berbat etti.

Luke'la ilk kez takıldığımda akşam yemeği için Kaci'yle buluşmuştuk. O hafta sonu sinemaya gitmiştik ve Kaci de kız kardeşini getirmişti. Birkaç kez dışarı çıktıktan sonra kızın benimle igilendiğini fark etmiş ve onu bir daha getirmemelerini söylemiştim. Tessa'nın bana dönmesini beklerken başka şeylerin kafamı karıştırmasını istememiştim, hâlâ istemiyordum.

"Ah." Tessa, yapmacık bir tebessümle Luke'a, sonra kalabalığa baktı.

Lanet olsun, yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmadım.

Luke ve Kaci'ye defolup gitmelerini söyleyemeden ve Tessa'ya durumu açıklayamadan önce Ken yaklaşıp, "Hardin, burada tanışmanı istediğim biri var," dedi.

Luke ve Kaci izin istediler, Tessa da kenara çekildi. Ona uzandım fakat elimi yavaşça itti.

"Zaten bir tuvalete gitmem gerekiyor." Babama çabucak selam verdikten sonra gülümseyerek uzaklaştı.

"Bu Chris, sana söz ettiğim adam. Şikago'da Gabber yayınlarının müdürü ve buraya kadar seninle konuşmak için geldi." Ken kocaman bir gülümsemeyle adamın omuzlarını kavramıştı fakat ben elimde olmadan kalabalığın içinde Tessa'ya bakınıyordum.

"Evet, teşekkürler." Kısa boylu adamın elini sıktım ve adam hemen sohbete başladı. Ken'in bu adamı hangi saçmalıkla buraya getirdiğini düşünürken bir yandan da Tessa'nm tuvaleti bulamayacağından korktuğum için adamın teklifini doğru düzgün duyamadım.

Tüm tuvaletleri gezdikten ve Tessa'yı iki kez aradıktan sonra veda etmeden gittiğini fark ettim.

66. Bölüm

TESSA

Eylül

Landon'ın dairesi küçüktü ve eşya koyulabilecek yer varla yok arasındaydı ama idare ediyordu. Yani, ediyorduk. Landon'a ne zaman bu dairenin benim değil, onun dairesi olduğunu hatırlatsam, o da bana, benim de artık New York'ta, bu evde yaşadığımı hatırlatıyordu.

"Senin için sorun olmadığından eminsin, değil mi? Unutma, rahat edemezsen, Sophia hafta sonu onunla kalabileceğini söylemişti," dedi üst üste katlanmış temiz havluları dolap dediği küçük göze yerleştirirken.

Önümüzdeki hafta sonunu düşündüğümde içimi yakan endişeyi gizleyerek başımla onayladım. "Sorun değil, gerçekten. Zaten tüm hafta sonu çalışmam gerek."

Eylülün ikinci cumasıydı ve Hardin'in uçağı her an inebilirdi. Neden geldiğini sormadım –soramadım– ve Landon tuhaf bir şekilde, burada kalmak istediğini söylediğinde onaylamak için başımı sallayıp zoraki gülümekle yetindim.

"Newark'tan taksiye bineceği için trafiği de hesaba katarsak bir saat içinde burada olur." Landon eliyle çenesini sıvazladıktan sonra ellerini yüzüne kapadı. "İyi gitmeyeceğini hissediyorum. Keşke kabul etmeseydim."

Uzanıp ellerini yüzünden çektim. "Sorun değil. Ben yetişkin bir kızım. Bir miktar Hardin Scott'u kaldırabilirim," diye takıldım.

Fazlasıyla gergindim fakat işimin verdiği rahatlık ve Sophia'nın bir bina ileride olması hafta sonunu atlatmama yardımcı olacaktı.

"İsmi lazım değil hafta sonu buralarda olacak mı? Bunun nasıl olacağını bilmi..." Landon her an ağlayacak veya çığlık atacakmış gibi telaşlı görünüyordu.

"Hayır, o da tüm hafta sonu çalışacak." Koltuğun yanına yürüdüm ve temiz kıyafetlerin içinden önlüğümü aldım. Son zamanlarda ilişkisinde yaşadığı sorunlara rağmen Landon'la yaşamak kolaydı ve temizlik yapmayı çok sevdiği için iyi geçiniyorduk.

Arkadaşlığımız çabucak eski haline dönmüştü ve ben dört hafta önce buraya geldiğimden beri hiç tuhaf bir an yaşamamıştık. Yazı annem, erkek arkadaşı David ve kızı Heather'la geçirmiştim. Hatta Landon'la Skype'tan konuşmayı bile öğrenmiş ve günlerimi taşınma işimi planlayarak geçirmiştim. Bir haziran gecesi uykuya dalıp bir ağustos sabahı uyandığım yazlardan biriydi. Çok hızlı geçmişti ve zamanımın büyük kısmını Hardin'i hatırlamakla geçirmiştim. David, temmuzda bir haftalığına bir baraka kiralamış ve bu barakanın Scott barakasından yalnızca sekiz kilometre uzakta olduğunu öğrenmiştim, arabayla gezerken fazlasıyla sarhoş olduğumuz o küçük barı görmüştüm.

Aynı sokaklarda David'in kızıyla yürümüştüm ve Heather bana çiçek toplamak için bütün evlerin önünde durmuştu. Hayatımın en gergin gecelerinden birini geçirdiğim o lokantada yemek yemiştik, hatta garsonumuz bile aynı garson –Robert– olmuştu. Robert da tıp okumak için New York'a taşınacağını söylediğinde şaşırmıştım. New York Üniversitesi'nden, Seattle'da seçtiği okuldakinden çok daha yüklü miktarta bir burs teklifi geldiği için orayı seçmişti. Birbirimizin telefonlarını almış ve yaz boyunca mesajlaşmıştık ve ikimiz de aynı zamanlarda taşınmıştık. O benden bir hafta önce gelmişti ve şimdi de benimle aynı yerde çalışıyordu. Ayrıca önümüzdeki iki hafta boyunca, tam zamanlı olarak okula başlamadan önce o da benim gibi çok çalışacaktı. Ben de aynı şeyi yapacaktım fakat ne yazık ki ben geç kaldığım için NYU'ya güz döneminde başlayamayacaktım.

Ken bana başka bir okula başlamadan önce en azından bahar dönemine kadar beklememi tavsiye etmişti. Daha önce yaptığım gibi okuldan okula geçmemem gerektiğini, bunun sadece transkriptimi olumsuz etkileyeceğini ve New York Üniversitesi'nin bu konuda seçici olduğunu söylemişti. Bir dönem ara vermekte sorun yoktu fakat sonra da ayak uydurmak için daha sıkı çalışmam gerekecekti çünkü bu zamanı bir işte çalışmak ve bu büyük, tuhaf şehri keşfetmekle geçirecektim.

Hardin'le, mezuniyet töreninde bana veda etmeden ayrıldığından beri yalnızca birkaç kez konuşmuştuk. Birkaç defa mesaj ve eposta göndermişti fakat onlar da sert, garip ve resmi olduğundan sadece birkaçına yanıt vermiştim.

"Hafta sonu için bir planınız var mı?" diye sordum Landon'a, önlüğümü belime bağlarken.

"Bildiğim kadarıyla yok. Sanırım yalnızca burada yatacak ve pazartesi öğleden sonra da gidecek."

"Tamam. Bu gün çift vardiyam var, o yüzden beni bekleme. En azından saat ikiye kadar evde olmayacağım."

Landon iç geçirdi. "Keşke bu kadar çok çalışmasan. Herhangi bir ödemeye yardım etmen gerekmiyor. Aldığım burslarla yeterince param var ve Ken'in çok para harcamama izin vermediğini de biliyorsun."

Landon'a içtenlikle gülümsedim ve saçlarımı gömleğimin yakasının hemen üzerinde düşük bir atkuyruğu yaptım. "Bu konuyu seninle bir daha konuşmayacağım." Başımı iki yana salladım ve gömleğimi pantolonumun içine soktum.

İş üniformam çok kötü değildi; siyah, düğmeli bir gömlek, siyah pantolon ve siyah ayakkabılar giyiyordum. Üniformanın beni rahatsız eden tek parçası, takmak zorunda olduğum fosforlu yeşil kravattı. Bu görüntüye alışmam iki haftamı almıştı fakat Sophia'nın bana o kadar lüks bir restoranda garsonluk işi bulduğuna öyle minnettardım ki kravatın rengini sorun etmiyordum. Sophia, Manhattan'da yeni açılan, aşırı pahalı, modern bir restoran olan Lookout'ta pasta şefiydi. Onun ve Landon'ın... *arkadaşlıklarından* mı

demeliydim bilmiyorum, uzak duruyordum. Özellikle de Sophia'nın ev arkadaşlarıyla tanıştıktan sonra; biriyle zaten Washington'dan tanışıyordum. Landon ile benim "dünya gerçekten çok küçük" türünden şansımız yaver gidiyordu.

"O zaman işten çıkınca bana mesaj gönderir misin?" Landon askıdaki anahtarlarımı alıp avcuma bıraktı. Ona mesaj yazacağımı ve Hardin'in gelişinin beni üzmeyeceğini söyledikten sonra işe gitmek için çıktım.

Her gün yirmi dakika yürümeyi sorun etmiyordum. Hâlâ bu devasa şehirde yolları öğreniyordum ve koşuşturan insan kalabalığında her kayboluşumda, bu şehrin tınısına biraz daha uyum sağladığımı hissediyordum. Sokakların gürültüsü, biteviye sesler, sirenler ve kornalar yalnızca ilk hafta uykusuz kalmama neden olmuştu. Şimdi ise artık kalabalığa karıştığımı hissettirerek sakinleşmemi sağlıyordu.

New York'ta insanları izlemek şimdiye kadar hiç yaşamadığım bir tecrübeydi. Herkes çok önemli, resmi görünüyordu ve insanların hayat hikâyelerini, nereden geldiklerini ve neden burada olduklarını tahmin etmeye bayılıyordum. Burada ne kadar kalmayı planladığımı bilmiyordum; kalıcı değildim, fakat şimdilik burayı seviyordum. Ama onu çok özlüyordum.

Kes şunu. Böyle düşünmeyi bırakmam gerekiyordu; şimdi mutluydum ve içinde benim olmadığım bir hayat kurduğu belliydi. Bunu sorun etmiyordum. Sadece mutlu olmasını istiyordum, hepsi bu. Mezuniyet töreninde onu yeni arkadaşlarıyla görmek çok hoşuma gitmişti; kendini bir hayli toparladığını ve bu kadar... mutlu olduğunu gördüğüme sevinmiştim.

Tuvaletten çıkmam uzun sürdüğü zaman çıkıp gitmesi hiç hoş değildi. Telefonumu lavabonun orada bırakmıştım fakat aklıma gelip de geri döndüğümde çoktan gitmişti. Sonra yarım saatimi kaybolan telefonumu bulmaya ya da bulmama yardımcı olacak bir görevli aramaya çalışmakla geçirmiştim. Sonunda, birileri kendi telefonu olmadığını anlamış fakat yerine koyma zahmetine girmemiş gibi çöp kutusunun üzerinde bulmuştum. Fakat zaten şarjı

çoktan bitmişti. Hardin'i bıraktığım yerde bulmaya çalışmıştım ama gitmişti. Ken, arkadaşlarıyla çıktığını söylediğinde bir şeyler yerine oturmuştu. İlişkimiz bitmişti. Gerçekten bitmişti.

Benim için geri dönmesini istiyor muydum? Elbette. Ama dönmemişti ve hayatımı dönmesini bekleyerek geçiremezdim.

Bu hafta sonu kendimi meşgul edebilmek ve evde geçireceğim zamanı minimuma indirmek için bilerek fazla mesai almıştım. Sophia ve ev arkadaşları arasındaki gerilim ve atışma nedeniyle orada kalmaktan mümkün olduğunca kaçınacaktım fakat Hardin'le işler çok garipleşirse elbette oraya gidecektim. Sophia'yla yakınlaşmıştık fakat burnumu hayatına çok fazla sokmamaya çalışıyordum. Landon'la olan arkadaşlığım nedeniyle fazla önyargılıydım ve aralarındaki ilişkinin ayrıntılarını duymak istediğimi sanmıyordum. Özellikle de Sophia seks hayatları konusunda benimle konuşacak kadar rahat hissetmeye başlarsa. Kimberly'nin, tatlı, içine kapanık Trevor'ın ofis maceralarını anlattığı anı düşündükçe hâlâ ürperiyordum.

Lookout'a iki bina kala, saati öğrenmek için telefonuma bakarken Robert'm üzerine yürümüşüm. Ben ona çarpmadan ellerini uzatıp beni durdurdu.

"*Dikkat et*[7]!" dedi alçak sesle ve ben homurdanırken kıkırdadı. "Gördün mü ne kadar komik; biz Lookout'ta çalışıyoruz ve..." Gülümsedi ve limon yeşili kravatını komik bir tavırla düzeltti.

Kravat, sarı saçları karışmış ve bazı yerleri havaya dikilmiş olan Robert'm üzerinde, bende durduğundan çok daha iyi duruyordu. Ona Hardin konusunu hatırlatmalı mıyım diye düşündüm fakat ona kıkırdayıp gülümseyen bir grup ergen kızla birlikte yolun karşısına geçerken bir şey söylemedim. Onları suçlamıyordum; Robert yakışıklıydı.

"Biraz dikkatim dağınık," diye itiraf ettim sonunda, köşeyi dönerken.

---

7 Lookout gözetleme yeri, look out ise dikkat et anlamındadır. (ed.n.)

"Bugün geliyor, değil mi?" Robert bana kapıyı tuttu ve ben de loş restorana girdim. Lookout'un içi o kadar karanlıktı ki ne zaman güneşli bir öğleden sonra buraya gelsem, içeri girdiğimde gözlerimin alışması birkaç saniye alıyordu ve bugün de henüz öğleden sonra olmamasına rağmen aynı şey oldu. Çantamı küçük bir dolaba koyduğum dinlenme odasına kadar peşinden gittim, o da telefonunu en üst rafa bıraktı.

"Evet." Dolabın kapağını kapayıp sırtımı yasladım.

Robert elini uzatıp dirseğime dokundu. "Biliyorsun, benimle onun hakkında konuşmanın bir sakıncası yok. O çocuğu sevdiğim söylenemez ama benimle her konuda konuşabilirsin."

"Biliyorum." İç geçirdim. "Çok teşekkür ederim. Sadece o konuyu açmanın iyi fikir olduğunu sanmıyorum. Çünkü o konuyu çok uzun zaman önce kapattım." Kahkahalarla gülerken kulağa doğal gelmiş olmasını diliyordum. Dinlenme odasından çıktım, Robert da hemen arkamdan geldi.

Gülümsedi ve duvardaki saate baktı. Saatin zemini kırmızı ve sayılar da koyu mavi olmasaydı, koridordayken saati görebileceğimi sanmıyordum. Koridorlar restoranın en karanlık yerleriydi; mutfak ve dinlenme odası ise normal olarak ışıklandırılan tek yerlerdi.

Mesaim gayet normal başladı. Saatler çabucak ilerledi ve öğlen kalabalığı yerini akşam kalabalığına bırakmaya başladı. Hardin'in geldiğini beş dakika boyunca düşünmediğim bir aşamaya gelmiştim ki Robert yüzünde endişeli bir bakışla yanıma geldi.

"Geldiler. Landon ve Hardin." Robert önlüğünün kenarından tutup kaldırarak alnını sildi. "Senin baktığın tarafta oturmak istiyorlar."

Tahmin ettiğimden daha az telaşlandım. Sadece başımı sallayıp onaylamakla yetindim ve girişe doğru yürüyerek Landon'a bakındım. Kendimi Hardin'i değil, yalnızca Landon'ı ve ekoseli gömleğini arayacak şekilde şartladım. Gergin bir şekilde bakınarak tüm yüzleri taradım fakat hiçbiri Landon'a ait değildi.

"Tess." Koluma bir el dokununca sıçradım.

Bu o sesti; aylar boyunca zihnimde duyduğum o boğuk, güzel, aksanlı ses.

"Tessa?" Hardin bana bir kez daha dokundu ve bu kes elini eskiden yaptığı gibi bileğime sardı.

Dönüp ona bakmak istemiyordum; şey, istiyordum fakat çok korkuyordum. Onu, kalıcı olarak zihnime dağlanan ve düşündüğüm gibi zamanla değişmeyen ve bozulmayan o yüzünü görmeye korkuyordum. O asık suratı ve çatık kaşları her zaman onu ilk gördüğüm anki kadar net olacaktı.

Girdiğim transtan çabucak çıkıp ona döndüm. Plan yapabildiğim birkaç saniyede, Hardin'den önce Landon'ın gözleriyle karşılaşmaya çalıştım fakat bunun ne önemi vardı ki?

Yerini hiçbir şeyin tutamayacağı, o muhteşem yeşil gözleri görmemek imkânsızdı.

Hardin bana gülümsedi ve ben birkaç saniye boyunca konuşamadan öylece durdum. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba."

"Hardin buraya gelmek istedi." Landon'ın sesini duydum fakat gözlerim zihnimle işbirliği yapmayı reddediyordu. Hardin de bana aynı şekilde bakıyordu; parmakları da hâlâ bileğimi tutuyordu. Nabzımın, onu üç ay sonra görmemin neden olduğu tepkiyi ele vermeden önce elimi çekmeliydim.

"Çok yoğunsan burada yememiz gerekmiyor," dedi Landon.

"Hayır, sorun değil. Gerçekten," diyerek en iyi arkadaşımı rahatlattım. Ne düşündüğünü biliyordum; Hardin'i buraya getirmesinin yeni Tessa'yı mahvedeceğinden endişeleniyor ve suçluluk duyuyordu. Kahkahalar atan, espriler yapan, aklına estiğini yapan hatta belki de inatla başına buyruk olan Tessa'yı... Fakat böyle bir şey olmayacaktı. Kendimi tamamen toplamış, kontrol altına almıştım, kesinlikle sakindim ve aklım başımdaydı. Kesinlikle.

Bileğimi Hardin'in yumuşak tutuşundan hafifçe çektim ve masadan iki menü aldım. Girişte müşterileri karşılayan ve kafası

karışmış olan Kelsey'ye başımı sallayarak bu ikisini masalarına götüreceğimi belirttim.

"Ne kadardır burada çalışıyorsun?" diye sordu Hardin, yanımda yürürken. Her zamanki gibi siyah tişörtünü, aynı botlarını ve aynı dar, siyah kotunu giymişti. Fakat bu kotunun dizinde küçük bir yırtık vardı. Durmadan kendime, annemin evinden ayrılalı yalnızca birkaç ay olduğunu hatırlatmam gerekti. Sanki çok daha uzun zaman, hatta yıllar geçmiş gibiydi.

"Sadece üç haftadır," dedim.

"Landon bugün öğleden beri burada olduğunu söyledi?"

Başımla onayladım. Arka duvarın önündeki küçük masayı işaret ettim ve Hardin masanın bir tarafına, Landon da karşı tarafına oturdu.

"Kaçta çıkıyorsun?"

Çıkmak mı? İmada mı bulunuyordu? Bu kadar zamandan sonra emin olamıyordum. Bunu yapmasını istiyor muydum? Bundan da emin değildim.

"Birde kapatıyoruz, kapanış mesaisine kalırsam genellikle iki gibi evde oluyorum."

"Gece ikide mi?" Hardin'in ağzı açık kaldı.

Menüleri önlerine koydum ve Hardin bir kez daha bileğime uzandı. Bu kez ne yapmak istediğini anlamazdan gelerek elimi geri çektim.

"Evet, gece ikide. Neredeyse her gün bu şekilde çalışıyor," dedi Landon.

Bunu kendine saklamasını istediğim için ona dik dik baktım sonra da neden böyle hissettiğimi merak ettim. Burada kaç saat harcadığım Hardin için önemli olmamalıydı.

Hardin ondan sonra fazla konuşmadı; sadece menüye baktı, kuzu ravyoliyi işaret etti ve su istedi. Landon her zamankinden sipariş etti ve Sophia'nın mutfakta meşgul olup olmadığını sordu, bana "üzgünüm" ifadesiyle gereğinden fazla kez gülümsedi.

Diğer masam beni biraz oyaladı. Kadın sarhoştu ve ne yemek istediğine karar veremiyor, kocası ise telefonuyla fazla meşgul ol-

duğundan durumla ilgilenmiyordu. Aslına bakılırsa yemeğini üç kez geri yollayan sarhoş kadına minnettardım çünkü bu durum Landon ve Hardin'in masasına yalnızca içeceklerini tazelemek ve tabaklarını almak için iki kez uğramama yardımcı olmuştu.

Sophia her zamanki Sophia'lığını yaparak onlardan hesap almadı. Hardin de her zamanki Hardin'liğini yaparak bana gülünç bir bahşiş bıraktı. Ve ben her zamanki ben olarak Landon'ı parayı almaya ve eve döndüklerinde Hardin'e geri vermeye zorladım.

67. Bölüm

Hardin

Plastik bir şeyin üzerine basınca çok yüksek sesle olmasa da küfrettim çünkü bu apartmanda her şeyin duyulduğunu tahmin edebiliyordum. Çok az penceresi olduğu için fazla karanlık olan bu evde bir bok görmek mümkün değildi. İşte ben de burada, minyatür banyodan koltuğa giden yolu hatırlamaya çalışıyordum. Tessa'nın masaya daha sık uğraması için restoranda onca suyu içmemin sonucu buydu. Numaram işe yaramamıştı ve bardağımı birkaç kez başka bir garson doldurmuştu. Yalnızca bütün gece işememe yaramıştı.

Tessa'nın dolabı andıran odası boşken koltukta uyumak beni deli ediyordu. Lanet olası gecenin bir yarısı şehirde tek başına yürüyeceği fikrinden nefret ediyordum. İki "yatak odasının" en küçüğünü ona verdiği için Landon'ı azarladım fakat o Tessa'nın, düzenini bozmasına izin vermediğine yemin etti.

Buyur buradan yak. Hâlâ her zamanki gibi inatçı olması beni şaşırtmamıştı. Bir örneği de gece ikiye kadar çalışıp eve tek başına yürümesiydi.

Keşke daha önce akıl etseydim. O gülünç restoranın kapısında beklemeli ve onu eve getirmeliydim. Koltuğun üstünden telefonumu alıp saate baktım. Daha saat birdi. Bir taksiye binip beş dakikada oraya gidebilirdim.

Cuma günü taksi bulma ihtimali sıfır olduğu için on beş dakika sonra Tessa'nın çalıştığı yerin kapısında onu bekliyordum. Ona mesaj göndermeliydim fakat buraya gelmişken bana hayır fırsatını ona vermek istemiyordum.

Sokaktan insanlar geçiyordu ve çoğunluğu erkekti, bu da o kadar geç saatte eve yürümesi konusundaki endişemi arttırmaktan başka işe yaramadı. Ben onun güvende olup olmadığını düşünürken bir kahkaha sesi duydum. Tessa'nın kahkahası.

Restoranın kapıları açıldı ve Tessa kahkaha atıp eliyle ağzını kapayarak dışarı çıktı. Yanındaki adam ona kapıyı tutuyordu. Bu adam tanıdık, fazla tanıdık geliyordu... *Kimdi bu?* Onu daha önce gördüğüme yemin edebilirdim fakat hatırlayamıyordum...

Garson. Barakaların orada çalışan garsondu bu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu adam New York'ta ne bok yiyordu ki?

Tessa kahkaha atmaya devam ederek ona sokuldu ve ben karanlığın içinde yaklaşınca gözlerini hemen bana çevirdi.

"Hardin? Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Ödümü kopardın!"

Önce adama sonra Tessa'ya baktım. Öfkemi bastırmak için aylar boyunca yaptığım çalışma, duygularımı kontrol etmek için Dr. Tran'le aylarca konuşmam beni bu duruma hazırlamamıştı, hiçbir zaman da hazırlayamazdı. Tessa'nın erkek arkadaşı olma ihtimali arada sırada aklıma gelmişti fakat bununla gerçekten baş etmek zorunda kalmayı beklemediğim gibi bu duruma hazırlıklı da değildim.

Mümkün olduğunca ilgisiz bir tavırla omuz silkerek, "Eve sağ salim gittiğinden emin olmak için geldim."

Tessa ve yanındaki adam bakıştılar ve sonra adam anlamış gibi başını salladıktan sonra omuz silkti. "Eve vardığında mesaj gönder," dedi ayrılmadan önce Tessa'nın eline hafifçe dokunarak.

Tessa onun gidişini izledikten sonra çok da kötü denemeyecek bir gülümsemeyle bana döndü.

"Taksi çağıracağım," dedim hâlâ kendi kendime konuşarak. Ne düşünüyordum ki? Hâlâ ilişkimizi çözmeye çalıştığını mı?

Sanırım, öyle düşünüyordum.

"Genellikle yürürüm."

"Yürür müsün? Tek başına mı?" Sorunun ikinci yarısı lanet ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Bir an bekledikten sonra devam ettim, "Seni eve o bırakıyor."

Tessa yüzünü ekşitti. "Yalnızca birlikte mesaiye kaldığımız zamanlarda."

"Onunla ne zamandır çıkıyorsun?"

"Ne?" Köşeyi dönmeden önce durdu. "Biz çıkmıyoruz." Kaçlarını çattı.

"Öyle görünüyor." Omuz silktim ve surat asan bir pislik gibi davranmamak için elimden geleni yaptım.

"Çıkmıyoruz. Birlikte vakit geçiriyoruz ama kimseyle çıkmıyorum."

Ona bakarak doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştım. "Ama o istiyor. Eline dokunuşundan belli."

"Ama ben istemiyorum. Henüz." Caddeyi geçerken yere baktı. Etrafta gündüzün olduğu kadar fazla insan yoktu fakat sokaklar hâlâ kalabalıktı.

"Henüz mü? Henüz kimseyle çıkmadın mı?" Duymak istediğim cevabın gelmesini beklerken bir manavın dükkânını kapatmak üzere toplanışını izledim.

"Hayır, bir süre kimseyle çıkmayı düşünmüyorum." Sonra gözlerini üzerimde hissettim ve ekledi, "Sen? Yani biriyle çıkıyor musun?"

Kimseyle birlikte olmadığını öğrendiğimde hissettiğim rahatlamayı sözcüklerle ifade etmem imkânsızdı. Döndüm ve ona gülümsedim. "Hayır. Ben kimseyle çıkmam." Esprimi anlamasını umdum.

Ve güldü. "Bunu daha önce duymuştum."

"Ben tutucu bir adamım, unuttun mu?"

Binaların önünden geçerken kahkahalarla güldü fakat yorum yapmadı. Bu geç saatte eve yürüme konusunda onunla konuşmalıydım. Hayatını burada nasıl geçirdiğini geceler, haftalar boyunca tahmin etmeye çalışmıştım. Uzun saatler boyunca garsonluk yapacağı ve New York şehrinin karanlığında eve döneceği aklıma gelmemişti.

"Neden restoranda çalışıyorsun?"

"Sophia bana iş buldu. Gerçekten güzel bir yer ve tahmin ettiğinden daha fazla kazanıyorum."

"Vance'te kazanacağından çok mu?" diye sordum cevabı bildiğim halde.

"Bunu sorun etmiyorum. Bu iş beni meşgul ediyor."

"Vance referans bile istemediğini söyledi, üstelik burada da bir yer açmayı planladığını biliyorsun."

Tessa şimdi dalmış gibi caddedeki trafiğe bakıyordu. "Biliyorum fakat kendi başıma bir şeyler yapmak istiyorum. Şimdilik, işimi seviyorum ve NYU'ya girene kadar çalışacağım."

"Henüz NYU'ya girmedin mi?" dedim şaşkınlığımı saklayamayarak. *Neden bunu daha önce kimse bana söylememişti?* Tessa'nın hayatı hakkında bana bilgi vermesi için Landon'ı zorlamıştım fakat belli ki bu önemli ayrıntıyı atlamayı tercih etmişti.

"Hayır ama bahar döneminde girmeyi umuyorum." Elini çantasına sokup bir anahtar destesi çıkardı. "Başvuru tarihlerini kaçırdım."

"Bunu sorun etmiyor musun?" Sesindeki sakin ton beni şaşırtmıştı.

"Hayır, daha on dokuz yaşındayım. Sorun olmaz." Omuz silktiğinde kalbimin durduğunu sandım. "İdeal olan bu değil belki fakat telafi etmek için zamanım var. Her zaman iki katı ders alabilir ve belki de senin gibi erken mezun olabilirim."

Ne diyeceğimi bilemedim... sakin ve telaşsız Tessa, sağlam bir planı olmayan Tessa ama yine de onun yanında olmaktan mutluydum.

"Evet, sanırım bunu yapabilirsin..."

Cümlemi tamamlayamadan önümüze bir adam çıktı. Yüzü pislik içinde, sakalları fazla uzamıştı. İçgüdülerime uyarak Tessa'nın önüne geçtim.

"Selam, küçük kız," dedi adam.

Paranoyak duruştan korumacı pozisyona geçtim ve dik durup bu pisliğin bir şey yapmasını bekledim.

"Hey, Joe. Bugün nasılsın?" Tessa beni nazikçe itti ve çantasından küçük bir paket çıkardı.

"İyiyim, tatlım." Adam gülümseyerek elini pakete uzattı. "Bu kez bana ne getirdin?"

Geride durmak için kendimi zorladım fakat çok uzaklaşmadım.

"Biraz patates kızartması ve o çok sevdiğin sandviçlerden." Tessa gülümsedi ve adam da sırıtarak paketi açtı ve içindekileri koklamak için burnuna götürdü.

"Bana fazla iyi davranıyorsun." Kirli elini pakete daldırdı ve bir avuç patates kızartması çıkarıp ağzına tıktı. "Biraz ister misiniz?" Ağzından sarkan bir patatesle sırayla ikimize baktı.

"Hayır." Tessa kıkırdayarak elini salladı. "Akşam yemeğinin tadını çıkar, Joe. Yarın görüşürüz." Tessa onun peşinden köşeyi dönmem için eliyle işaret etti ve Landon'ın daire kapısının şifresini girdi.

"O adamı nereden tanıyorsun?"

Binanın girişinde sıralanmış posta kutularının önünde durdu ve ben cevap vermesini beklerken anahtarıyla kutulardan birini açtı.

"Şu köşede yaşıyor. Her gece orada oluyor. Bu yüzden artan yiyecekler olduğunda ona getirmeye çalışıyorum."

"Bu güvenli mi?" Boş girişte yürürken arkama baktım.

"Birine yemek vermek mi? Evet." Kahkahayla güldü. "Eskisi kadar kırılgan değilim." Hiç bozulmadı ve içten bir şekilde gülümsedi. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Eve girdiğimizde Tessa ayakkabılarını çıkardı ve boynundaki kravatı çekti. Başından beri vücuduna fazla bakmamak için kendime hâkim olmuştum. Gözlerimi yüzünde, saçlarında, ah, hatta kulaklarında tutmaya çalıştım fakat şimdi siyah gömleğinin düğmelerini açıp içindeki dar bluz göründüğünde dikkatim dağıldı ve bu kadar güzel bir şeye neden bakmamaya çalıştığımı unuttum. O lanet vücudu hayatımda gördüğüm en mükemmel, en ağız sulandırıcı vücuttu ve her gün kıvrımlı kalçasının hayalini kuruyordum.

Mutfağa gitti ve arkasına dönüp seslendi: "Ben yatıyorum. Yarın erkenden işe gideceğim."

Yanına gidip suyunu bitirmesini bekledim. "Yarın da mı çalışıyorsun?"

"Evet, bütün gün."

"Neden?"

İç geçirdi. "Şey, çünkü ödemem gereken faturalar var."

Yalan söylüyordu. "Ve?" diye üsteledim.

Bir dakika kadar eliyle mutfak tezgâhını ovaladı. "Ve belki senden uzak durmaya çalışıyorumdur."

"Benden yeterince kaçmadın mı?" Kaşımı kaldırdım.

Yutkundu. "Senden kaçmıyordum. Artık beni aramıyorsun bile."

"Çünkü benden kaçıyorsun."

Yanımdan geçti ve atkuyruğu yaptığı saçlarını tanıdık bir hareketle açtı. "Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Mezuniyet töreninde öylece çekip gitmene çok kırıldım ve..."

"Sen gittin. Ben değil."

"Ne?" Durdu ve bana döndü.

"Törenden sen ayrıldın. Ben seni yarım saat aradıktan sonra çıktım."

Kırılmış görünüyordu. "Seni aradım. Gerçekten aradım. Senin mezuniyet töreninden öylece çıkıp gitmem."

"Pekâlâ, ben hikâyeyi başka türlü hatırlıyorum ama şimdi bu konuda kavga etmenin gereği yok."

Bana hak verircesine gözlerini indirdi. "Haklısın." Boş bardağını yeniden doldurdu ve küçük bir yudum aldı.

"Şu halimize bak, kavga falan etmemeye çalışıyoruz," diye takıldım.

Dirseğiyle tezgâha yaslanıp musluğu kapadı. "'Falan,'" diye tekrar etti gülümseyerek.

"Falan."

İkimiz de güldük ve birbirimize bakmaya devam ettik.

"Düşündüğüm kadar garip olmadı," dedi Tessa. Önlüğünü çözmeye çalışırken parmakları düğüme sıkıştı.

"Yardım ister misin?"

"Hayır." Fazla hızlı cevap verdi ve bağcıkları bir kez daha çekiştirdi.

"Emin misin?"

Birkaç dakika daha uğraştıktan sonra nihayet kaşlarını çattı ve sırtına ulaşmam için döndü. Ben düğümü çözerken o da tezgâhın üzerinde bahşişlerini saydı.

"Neden bir staj daha yapmıyorsun? Garsonluktan daha fazlasını yapabilirsin."

"Garsonluk yapmakta yanlış bir şey yok ve amacım bu değil zaten. Garsonluk yapmayı umursamıyorum ve..."

"Ve Vance'ten yardım almak istemiyorsun." Gözlerini kocaman açtı. Başımı iki yana sallarken saçlarımı geriye ittim. "Seni tammıyormuşum gibi davranma, Tess."

"Sadece o değil, bu işin bana ait olmasını seviyorum. Bana staj ayarlamak için çok uğraşması gerekecek. Birkaç aydır bir üniversitede kaydım bile yok."

"Sophia bu işi bulmana yardım etti," dedim. Zalimlik etmek istemesem de gerçeği söylediğini duymak istiyordum. "Asıl istediğin şey, benimle ilgisi olmayan bir iş. Haklı mıyım?"

Birkaç nefes aldı ve ben hariç odanın her tarafına baktı. "Evet, haklısın."

Minicik mutfağın içinde birbirimize fazla yakın ve aynı zamanda fazla uzak bir şekilde sessizce durduk. Birkaç saniye sonra doğruldu ve önlüğü ile bardağını kaldırdı. "Yatmam gerek. Yarın tüm gün çalışacağım ve saat geç oldu."

"Gidemeyeceğini söyle," dedim rahat bir tavırla fakat aslında bunu yapmasını istiyordum.

"Öylece arayıp gelemeyeceğimi söyleyemem," diye yalan söyledi.

"Evet, söylersin."

"Daha önce hiç devamsızlık yapmadım."

"Daha oraya gireli üç hafta oldu. Henüz devamsızlık yapacak vaktin olmadı ve ayrıca gerçekten de insanlar New York'ta cumartesi günleri böyle yapar. İşyerlerini arar ve zamanlarını daha eğlenceli insanlarla geçirirler."

Dolgun dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve bu daha iyi insan sen mi oluyorsun?"

"Elbette." Söylediğimi kanıtlamak için ellerimi maymun gibi gövdemin üzeinde salladım.

Bir an bana bakınca gerçekten işten izin alacağını düşündüm. Fakat sonunda, "Hayır, yapamam. Üzgünüm, yapamam. Mesaimin boş geçmesi riskine giremem. Bu beni kötü gösterir ve bu işe ihtiyacım var." Kaşlarını çattığında tüm muzip ifadesi kaybolarak yerini fazla düşünceli bir ifadeye bıraktı.

Ona neredeyse bu işe ihtiyacı olmadığını, tek yapması gerekenin eşyalarını toplayıp benimle Seattle'a gelmek olduğunu söyleyecektim fakat dilimi ısırdım. Dr. Tran, kontrolün ilişkimizde olumsuz bir etken olduğunu söylüyordu ve benim "kontrol ile yol gösterme arasında bir denge kurmam gerekiyordu."

Dr. Tran beni gerçekten çileden çıkarıyordu.

"Anlıyorum." Omuz silktim ve içimden doktora birkaç posta küfrettikten sonra Tessa'ya gülümsedim. "O zaman seni rahat bırakayım da yat."

Bu sözlerimden sonra döndü ve dolap boyutundaki odasına giderek beni mutfakta ve daha sonra da koltukta ve sonunda da rüyalarımda yalnız bıraktı.

68. Bölüm

Tessa

Rüyamda Hardin'in sesini yüksek ve net şekilde duyuyordum ve bana durmam için yalvarıyordu.

Durmam için mi yalvarıyordu? Bu ne...

Gözlerim açıldı ve yatağımda oturdum.

"Dur," dedi bir kez daha.

Rüya görmediğimi ve Hardin'in gerçek sesi olduğunu anlamam için biraz zaman geçmesi gerekti.

Hızla odamdan çıkıp salona, Hardin'in uyuduğu koltuğun yanına gittim. Eskisi gibi bağırıp kıvranmıyordu fakat sesi yalvarır gibiydi ve "Lütfen, dur," dediğinde kalbimin ezildiğini hissettim.

"Hardin, uyan. Lütfen, uyan," dedim sakince, parmaklarımı soğuk ve nemli omzunda gezdirerek.

Gözlerini aniden açtı ve elini kaldırıp yüzüme dokundu. Yatağın içinde doğrularak beni kucağına aldığında dikkatini toplayamıyordu. Ona karşı koymadım. Bunu yapamazdım.

Birkaç saniye sessizce geçtikten sonra Hardin başını göğsüme yasladı. "Ne sıklıkta?" Yüreğim onun için eziliyor, acıyordu.

"Haftada yalnızca bir kez filan. Bu kâbuslar için artık ilaç alıyorum fakat bu gece gördüğüm gibi gecelerde almak için geç kalmış oluyorum."

"Üzgünüm." Birbirimizi aylardır görmediğimizi unutmak için kendimi zorladım. Yeniden birbirimize dokunmaya başladığımızı düşünemiyordum. Bir önemi yoktu; hangi durumda olursa olsun onu rahatlatmaktan hiçbir zaman kaçmazdım.

"Üzülme. İyiyim." Boynuma biraz daha sokularak iki kolunu da belime doladı. "Uyandırdığım için üzgünüm."

"Üzülme." Koltuğa yaslandım.

"Seni özledim." Beni göğsüne çekip esnedi. Beni de yanma çekip yeniden uzanırken ona karşı koymadım.

"Ben de."

Dudaklarını alnıma bastırdığını fark edince ürperdim ve tenime değen dudaklarının sıcaklığının ve o tanıdık hissin tadını çıkardım. Kendimi yeniden Hardin'in kollarında bulmamın bu kadar kolay ve doğal olduğuna anlam veremiyordum.

"Bunun bu kadar gerçek olması çok hoşuma gitti," diye fısıldadı. "Bu his hiçbir zaman kaybolmayacak, bunu biliyorsun, değil mi?"

Biraz olsun mantığımı kullanarak, "Artık farklı hayatlarımız var," dedim.

"Hâlâ görmeni bekliyorum, hepsi bu."

"Neyi görmemi?" Cevap vermeyince ona baktım ve gözleri kapalı, ağzı hafifçe aralık, uyuduğunu gördüm.

Mutfakta öten kahve makinesinin sesiyle uyandım. Gözümü açtığımda gördüğüm ilk şey Hardin'in yüzüydü ve bu konuda ne hissedeceğimden emin değildim.

Ondan uzaklaştım, kollarını belimden çektim ve güçlükle ayağa kalktım. Landon elinde bir bardak kahveyle mutfaktan çıktı. Yüzünde saklayamadığı bir gülümseme vardı.

"Ne?" diye sordum gerinirken. Hardin'den beri kimseyle yatak veya koltuk paylaşmamıştım. Robert anahtarını evde unuttuğu için bir gece burada kalmıştı fakat o koltukta, ben de yatağımda uyumuştum.

"Hiiiiiiiç." Landon'ın gülümsemesi büyüdü ve dumanları tüten kahvesinden bir yudum alarak gülümsemesini saklamaya çalıştı.

Gülümsememek için kendimi tutarak gözlerimi devirdim ve telefonumu almak için odama gittim. Saatin on bir buçuk olduğunu görünce panikledim. Buraya taşındığımdan beri hiç bu kadar geç

saate kadar uyumamıştım ve şimdi işe gitmeden önce duş alacak vaktim yoktu.

Bir bardak kahve koydum ve dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkarken, giyinirken soğuması için buzluğa koydum. Buzlu kahveyi çok sevmeye başlamıştım fakat bardağa yalnızca buz koyan kahve dükkânlarına bir dolu para ödemekten nefret ediyordum. Benim yaptığımın tadı da aynıydı. Landon da bu konuda aynı fikirdeydi.

Ben çıkarken Hardin uyuyordu, ona veda öpücücüğü vermek için üzerine eğildiğimi son anda fark ettim. Neyse ki o sırada Landon içeri girip bu çılgınca hareketime engel oldu. *Neyim vardı böyle?*

İşe yürürken sürekli Hardin'i düşündüm: Kollarında uyumanın nasıl bir his olduğunu, göğsünde uyanmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu. Ona her rastladığımda olduğu gibi kafam karışmıştı. İşe yetişmek için acele ettim.

Dinlenme odasına girdiğimde Robert gelmişti bile, beni görünce dolabımı açtı.

"Geç kaldım, fark ettiler mi?" Aceleyle çantamı içeri tıkıp dolabın kapağını kapadım.

"Hayır, sadece beş dakika geç kaldın. Gecen nasıl geçti?" Mavi gözleri pek saklayamadığı meraklı bir ifadeyle parlıyordu.

Omuz silktim. "İyi." Robert'ın bana olan duygularını biliyordum, Hardin konusunda onunla konuşmam için elinden geldiğince beni cesaretlendirse de bu adil olmazdı.

"Demek iyi?" Gülümsedi.

"Düşündüğümden daha iyiydi." Kısa cevaplar veriyordum.

"Rahat ol, Tessa. Ona olan hislerini biliyorum." Omzuma dokundu. "Seninle tanıştığımız günden beri biliyorum."

Duygusallaşmaya başlamıştım; Robert'ın bu kadar iyi olmamasını ve Hardin'in hafta sonu için New York'a gelmemiş olmasını diledim fakat sonra pişman olup daha uzun kalmasını diledim. Robert başka soru sormadı ve restoranda o kadar meşguldük ki saat bire kadar

yiyecek ve içecek sipariş etmekten başka bir şey düşenecek vaktim olmadı. Molalarım bile çok hızlı geçti ve sadece bir tabak veso[8] ve köfteyi mideme indirecek vakit bulabildim.

Kapanış vakti geldiğinde en son çıkan ben oldum. Erken çıkıp diğer garsonlarla bir şey içmesinin sorun yaratmayacağı konusunda Robert'ı temin ettim. Zaten dışarı çıktığımda Hardin'i beni beklerken bulacağıma dair bir his vardı içimde.

8 Erimiş peynir ve biberden yapılan bir tür meze. (ed.n.)

69. Bölüm

Tessa

Haklıydım. Duvardaki sahte Banksy grafitisine yaslanmış bekliyordu.

Ağzından çıkan ilk cümle, "Delilah ile Samantha'nın ev arkadaşı olduklarını bana söylememiştin," oldu. Gülümsüyordu. Burnunun ucunun yukarı kıvrıldığı o büyük gülümsemelerinden biriydi.

"Evet, felaket." Gözlerimi devirip başımı iki yana salladım. "Ayrıca isimleri bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

Hardin kahkahayla güldü. "Fakat güzel isimler buldum. Ne fark eder ki?" Elini kaldırıp göğsüne koydu ve sarsıla sarsıla güldü. "Tam bir pembe dizi saçmalığı."

"Kime anlatıyorsun? Başa çıkmak zorunda kalan benim. Zavallı Landon; Sophia ve arkadaşlarıyla bir şeyler içmek için ilk buluştuğumuzda yüzünü görmen lazımdı. Neredeyse sandalyesinden düşüyordu."

"Yok artık." Hardin kıkırdadı.

"Landon'ın yanında gülme; o ikisiyle baş etmekte zorlanıyor."

"Tabii, tabii. Eminim öyledir." Hardin gözlerini devirdi.

O sırada rüzgâr şiddetlendi ve Hardin'in uzun saçları başının çevresinde uçuşmaya başladı. Kendimi tutamayarak elimle işaret ettim ve bir kahkaha attım. Bu, Hardin'e buraya neden geldiğini sorma alternatifinden daha iyiydi.

"Saçlarım böyle daha güzel görünüyor ve kadınları daha çok çekiyor," diye takıldı fakat sözleri doğrudan içime işledi.

"Ah," dedim fakat başkasının ona dokunduğunu düşününce başımın döndüğünü ve göğsümün acıdığını bilmesini istemediğim için onunla birlikte güldüm.

"Hey." Uzandı ve kaldırımda yalnızmışız gibi beni kendine çevirdi. "Şaka yapıyordum; boktan, aptal, gerçekten lanet olası ahmakça bir şakaydı."

"Sorun değil, iyiyim." Ona gülümsedim ve uçuşan saçlarımı kulağımın arkasına attım.

"Evsiz adamlarla takılacak kadar özgür ve korkusuz olabilirsin ama hâlâ kötü bir yalancısın," dedi yüksek sesle.

Ortamın havasını eğlenceli tutmaya çalıştım. "Hey, Joe hakkında böyle konuşma. O benim dostum." Bir bankın üzerinde sarmaş dolaş oturan bir çiftin yanından geçerken Hardin'e dil çıkardım.

Hardin onların da duyabileceği kadar yüksek sesle, "İki dakikaya kalmadan elini eteğinin altına sokacağına beş papele iddiaya girerim."

Muzipçe omzunu ittim, o da kolunu belime doladı. "Fazla samimi olma, Joe soru sormaya başlar!" Kaşlarımı oynattım ve o da kahkahalara boğuldu.

"Evsiz adamlarda ne buluyorsun?"

Aklıma babam geldi ve bir an gülmeyi bıraktım. "Kahretsin, öyle demek istemedim."

Elimi kaldırdım ve gülümsedim. "Hayır, sorun değil. Gerçekten, dua edelim de Joe, amcam falan çıkmasın." Hardin bana yüzümde bir çift göz daha belirmiş gibi bakınca güldüm. "Ben iyiyim! Artık şaka kaldırabiliyorum. Kendimi fazla ciddiye almamayı öğrendim."

Bundan memnun olmuş görünüyordu. Hatta ben Joe'ya yayınbalığı ve mısır ekmeği kızartmasını verirken Hardin de ona gülümsedi.

• • •

Eve döndüğümüzde içerisi karanlıktı. Landon muhtemelen birkaç saattir uyuyordu. "Bir şey yedin mi?" diye sordum Hardin'e peşimden mutfağa girdiğinde.

Hardin iki kişilik masaya oturdu ve dirseklerini masanın üzerine koydu. "Hayır, aslına bakarsan yemedim. O yemek paketini çalacaktım fakat Joe boyumun ölçüsünü verdi."

"Sana bir şeyler hazırlayabilirim. Ben de açım."

Yirmi dakika sonra parmağımı votka sosuna batırmış, tadına bakıyordum.

"Onu paylaşacak mısın?" diye sordu Hardin arkamdan. "Parmağından daha önce de bir şeyler yemiştim," diye takıldı sırıtarak. "Krema Tessa'nın en sevdiğim tatlarından biri."

"Bunu hatırlıyor musun?" Ona kaşıkla biraz sos uzattım.

"Her şeyi hatırlıyorum, Tessa. Yani çok sarhoş veya fazla uçmuş olmadığım her şeyi hatırlıyorum." Alaycı gülümsemesinin yerini çatık kaşları aldı ve ben de kaşıktaki sosa parmağımı batırarak ona uzattım. İşe yaradı ve gülümsemesi geri döndü.

Parmağımın üzerindeki dili sıcaktı ve parmağımın ucundaki sosu yalarken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Parmağımı dudaklarının arasına alıp bir kez daha emdi ve sos bittikten sonra da uzun bir süre devam etti.

Parmağım dudaklarındayken, "Seninle bir konu hakkında konuşacaktım. Söylediğin gibi bazı şeyleri hatırlamamla ilgili bir şey," dedi.

Fakat o yumuşak dudaklarının tenimde gezinişi dikkatimi dağıtıyordu. "Şimdi mi?"

"Yakında; bu gece olması gerekmiyor," diye fısıldadı dilini çıkarıp ortaparmağımı yalarken.

"Ne yapıyoruz biz?"

"Bunu bana birçok kez sordun." Gülümseyerek ayağa kalktı.

"Birbirimizi çok uzun zamandır görmedik. Bu iyi bir fikir değil," dedim fakat hiçbir kelimesinde samimi değildim.

"Seni özledim ve senin de beni özlemeni bekliyordum." Elini belime koydu ve üniformama bastırdı. "Seni siyahlar içinde görmek

hoşuma gitmiyor. Sana yakışmıyor." Başını eğip burnuyla çeneme dokundu.

El yordamıyla gömleğimin düğmelerini açmaya çalışırken parmaklarım küçük, plastik boncukların üzerinde sakarca kaydı. "*Sen* karşıma başka bir renkle çıkmadığın için mutlu oldum."

Yanağımdaki dudakları kıvrılarak gülümsedi. "Ben fazla değişmedim, Tess. Sadece birkaç kez doktora gittim ve daha sık spor yaptım."

"Hâlâ içmiyor musun?" Gömleğimi arkamıza, yere attım ve Hardin beni yavaşça tezgâha doğru itti. "Biraz içiyorum. Genellikle sadece şarap ve hafif alkollü bira. Fakat hayır, bir daha asla bir şişe votkayı kafama dikmem."

Tenim yanıyordu ve beynim aylar sonra nasıl bu duruma geldiğimizi, ellerimin nasıl tişörtünü çıkarmak için izin vermesini beklediğini yavaş yavaş algılamaya çalışıyordu. Düşüncelerimi okumuş gibi ellerimi tutup kaldırdı ve tişörtünün ince kumaşının altına soktu.

"Bugün ay dönümümüz, biliyor muydun?" dedi ben tişörtünü çıkarıp çıplak göğsüne bakarken.

Gözlerim teninde gezerek yeni dövmelerini aradı, yalnızca yaprakları görünce sevindim. Hardin onlara *eğreltiotu* diyordu. Bana ise kalın kenarlı ve aşağıdan yukarıya çıkan uzun saplı, garip şekilli yapraklar gibi görünüyorlardı. "Bizim ay dönümümüz yok, çılgın adam." Kendimi onun sırtına bakmaya çalışırken buldum fakat dönüp beni yakalayınca utandım.

"Evet, var," diye itiraz etti. "Sırtımda hâlâ seninki var," diye açıkladı, ben sırtında ve omuzlarında yeni şekillenmiş kaslara bakarken.

"Sevindim," diye alçak sesle itiraf ederken ağzım kurumuştu.

Gözleri neşe doluydu. "Sen henüz çıldırıp kendine bir dövme yaptırmadın mı?"

"Hayır." Ben ona vurunca tezgâha doğru gerileyerek bana uzandı.

"Sana bu şekilde dokunmama izin veriyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti ağzım, beynimin aynı fikirde olup olmadığını öğrenmeyi beklemeden.

Parmaklarını bluzumun yakasında gezdirdi. "Ya böyle?"

Başımla onayladım.

Kalbim göğsümde öyle hızlı atıyordu ki Hardin'in kalp atışlarımı duyacağından emindim. Kendimi havaya girmiş, canlı ve cin gibi hissediyordum ve bana dokunmasını çok özlemiştim. Çok uzun zaman geçmişti ve işte şimdi karşımda durmuş, en çok hoşuma giden şeyleri söylüyor ve yapıyordu. Fakat bu kez biraz daha dikkatli ve sabırlıydı.

"Seni uzun zamandır çok istiyorum, Tess." Dudaklarıyla benimkiler arasında birkaç santim vardı; parmaklarıyla çıplak omuzlarımda daireler çiziyordu. Sarhoş gibiydim; zihnim bulanıktı.

Dudakları benimkilere değince yeniden aşağı çekildim. Yalnızca Hardin'in varlığı, tenimde sadece onun parmakları, dudaklarımda onun dudakları, dudaklarımın kenarlarında gezinen dişleri; kotunun düğmelerini açtığımda yalnızca onun ağzından çıkan boğuk iniltilerin olduğu yerdeydim.

"Yine mi beni seks için kullanmaya çalışıyorsun?" Dudaklarımın üzerindeki dudakları gülümsedi ve dilini cevap veremeyeceğim şekilde dilimin üzerinde gezdirdi. "Şaka yapıyorum," diye mırıldandı ve bedenini tamamen benimkine bastırdı. Kollarımı boynuna doladım ve parmaklarımı saçlarının arasına soktum.

"Centilmen olmasaydım, seni burada, bu tezgâhın üzerinde beceririm." Elleriyle iki göğsümü de kavradı ve parmaklarını sutyenimin ve bluzumun askılarının altından geçirdi. "Seni buradan kaldırır, bu iğrenç pantolonu çekip çıkarır, bacaklarını açar ve sana buracıkta sahip olurdum."

"Centilmen olmadığını söylemiştin," diye hatırlattım nefes nefese.

"Fikrimi değiştirdim. Şimdi yarı centilmenim," diye takıldı.

O kadar heyecanlanmıştım ki kendimi kaybederek mutfağı berbat edeceğimi düşünmeye başladım. Elimi baksırının içine soktum ve "Lanet olsun, Tess," dediğinde kendimden geçer gibi gözlerimi devirdim.

"*Yarı mı?* Nasıl yani?" Parmakları külotumun içine kolayca kaydığında inledim.

"Seni ne kadar çok istersem isteyeyim, seni bu tezgâhın üzerinde becermeyi ve kimin seni boşalttığını tüm binanın öğreneceği kadar yüksek sesle bağırtmayı ne kadar arzularsam arzulayayım," boynumun alt kısmını emdi, "benimle evlenene kadar bunların hiçbirini yapmayacağım."

Bir elim baksırında, diğer elim sırtında donup kaldım. "Ne?" diye ciyakladım ve sonra boğazımı temizledim.

"Beni duydun. Benimle evlenene kadar seni becermeyeceğim."

"Ciddi değilsin, değil mi?" *Lütfen ciddi olma. Ciddi olamazdı; aylardır neredeyse hiç konuşmamıştık. Şaka yapıyor olmalıydı, değil mi?*

"Şaka yapmıyorum. Şaka yok." Gözleri neşe içinde dans ediyordu, ayağımı gerçekten de fayans zemine vurdum.

"Ama biz... biz henüz..." Saçlarımı tek elimle topladım ve söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım.

"Ah, o kadar kolay vazgeçeceğimi düşünmedin, değil mi?" Uzandı ve dudaklarıyla, yanan yanağıma dokundu. "Beni hiç tanımıyor musun?" Gülümsemesi ona tokat atmak ve aynı anda onu öpmek istememe neden oldu.

"Ama *vazgeçtin*."

"Hayır, beni zorladığın için sana zaman tanıyorum. Bana olan sevginin seni sonunda istediğim yere getireceğine inanıyorum." Tek kaşını kaldırdı ve o gülümsemesiyle gülerek şeytani gamzelerini çıkardı. "Ama fazla uzun sürdü."

Ne oluyor? "Fakat..." Gerçekten de söyleyecek söz bulamıyordum.

"Kendine zarar vereceksin." Güldü ve ellerini yanaklarıma koydu. "Yine benimle koltukta uyuyacak mısın? Yoksa bu senin için fazla baştan çıkarıcı mı olur?"

Gözlerimi devirerek peşinden salona gittim ve bu arada tüm bunların onun veya benim için nasıl bir anlam ifade ettiğini anlamaya çalıştım. Konuşacak çok fazla şey vardı; çok fazla soru ve çok fazla cevap vardı.

Fakat şimdilik Hardin'le koltukta uyuyacak, hayatımda bir kez olsun her şeyin düzgün gittiğini düşünecektim.

70. Bölüm

Tessa

"Günaydın, bebeğim," diye bir ses duydum yakınlardan. Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey kırlangıç şeklindeki siyah bir dövmeydi. Hardin'in teni her zamankinden daha bronzdu ve göğsündeki kaslar son gördüğümden çok daha belirgindi. Her zaman inanılmaz şekilde güzel görünürdü fakat şimdi her zamankinden daha iyi görünüyordu ve çıplak göğsünün üzerindeyken, bir kolunu belime sarmış ve diğerini de yüzümdeki saçları geriye itmek için kaldırmışken öylece yatmak işkencelerin en tatlısıydı.

"Günaydın." Çenemi onun göğsüne koydum ve yüzüne muhteşem bir açıdan bakma fırsatı buldum.

"İyi uyudun mu?"

Parmaklarını saçlarımda hafifçe gezdiriyordu ve o gülümsemesi hâlâ muhteşem bir şekilde yüzündeydi. "Evet." Zihnimi boşaltmak için bir anlığına gözlerimi kapadım fakat Hardin'in tarazlı, uykulu sesini duyduğumda beynim lapaya döndü. Aksam bile daha belirgin, daha yoğun geliyordu. Lanet olsun.

Başka bir şey söylemedi ve başparmağının dudaklarıma dokundu.

Landon'ın odasının kapısının açıldığını duyunca gözlerimi açtım ve doğrulmaya çalıştığımda Hardin bedenime sardığı kollarını biraz daha sıktı. "Hayır, kalkmıyorsun." Güldü. Beni de kendisiyle beraber kaldırarak kucağına oturttu.

Landon üst kısmı çıplak bir şekilde salona girdi, Sophia da peşinden geldi. Üzerinde dün geceden kalma iş kıyafetleri vardı; siyah üniforması ve neşeli gülümsemesi ona yakışmıştı.

"Selam." Landon'ın yanakları kızardı, Sophia onun elini tutup bana gülümsedi. Sanırım göz kırptı fakat Hardin'le birlikte uyandığım için zihnim hâlâ biraz bulanıktı.

Sophia uzandı ve Landon'ın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "Mesaim bitince seni ararım."

Landon yüzünü kaplayan sakala hâlâ alışamamıştım fakat ona yakışıyordu. Sophia'ya gülümseyerek onun için ön kapıyı açtı.

"Pekâlâ, artık Landon'ın dün gece neden odasından çıkmadığını biliyoruz," diye fısıldadı Hardin, kulağıma. Sıcak nefesini tenimde hissettim.

Fazla hasas ve aklımı kaybetmiş halde bir kez daha ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Kahveye ihtiyacım var," dedim.

Bunlar sihirli kelimeler olmalıydı çünkü Hardin başıyla onaylayarak kucağından inmeme izin verdi. Aramızdaki temasın kesilmesi bedenimde aniden etkisini gösterdiyse de kahve makinesinin yanına gitmek için kendimi zorlamam gerekti.

Landon'm gülümseyerek başını iki yana salladığını görmezden gelip mutfağa girdim. Dün geceden kalan, yenmemiş votka sosuyla dolu tava hâlâ ocaktaydı, fırını açtığımda tavuk göğsü tenceresinin de hâlâ orada olduğunu gördüm.

Ocağı ya da fırını kapadığımı hatırlamıyordum fakat dün gece aklım pek başımda değildi. Zihnim Hardin'den ve aylar süren açlıktan sonra tenimdeki dudaklarının verdiği histen başka bir şey düşünmek istemiyor gibiydi. Bedenime adeta tapınarak bana nasıl da yumuşak bir şekilde dokunduğunu düşününce tenim yanmaya başladı.

"Ocağı kapamam iyi olmuş, değil mi?" Hardin düşük belli eşofmanıyla mutfağa girdi. Yeni dövmeleri göğsünün genişliğini ortaya çıkarıyor, bakışlarımı kaslı karnının alt kısmına çekiyordu.

"Şey, evet." Boğazımı temizledim ve neden birdenbire hormonlarımla hareket etmeye başladığımı düşündüm. Onunla tanıştığım zamanlardaki gibi hissediyordum ve bu da beni endişelendiriyordu.

Hessa adındaki o sorunlu döngüye geri dönmek her zaman çok kolay olmuştu fakat şu an zihnimi boşaltmalıydım.

"Bugün işe kaçta gideceksin?" Hardin karşımdaki tezgâha yaslandı ve geceden kalma dağınıklığı temizlememi izledi.

"Öğlen." Yenmemiş sosu lavaboya döktüm. "Sadece bir vardiyam var. Saat beş gibi evde olurum."

"Seni yemeğe götüreceğim." Kollarını göğsünde kavuşturup gülümsedi. Başımı yana eğdim, kaşımı kaldırdım ve çöp öğütücüsünü açtım. "Şu anda elimi onun içine sokmayı düşünüyorsun, değil mi?" Gürültülü öğütücüyü işaret etti. Kahkahası yumuşaktı, büyüleyiciydi ve başımı döndürüyordu.

"Belki." Gülümsedim. "Bu yüzden az önce söylediğini bir soruya dönüştürmen gerekiyor."

"İşte tanıdığım ve çok sevdiğim küstah Theresa," diye takıldı, avuçlarını tezgâhın üzerinde kaydırarak.

"Yine mi Theresa?" Kaşlarımı çatıp ona bakmaya yeltendim fakat kendimi tutamayarak güldüm.

"Evet, yine." Başını onaylarcasına salladı ve hiç Hardin'e göre olmayan bir şey yaptı. Lavabonun altındaki küçük çöp kutusunu aldı ve tezgâhın üzerindeki çöpleri temizlememe yardım etti. "Pekâlâ, bu gece halka açık bir yerde yemek yemek üzere değerli vaktinizi bana ayırma şerefini bahşeder misiniz?"

Muzip alaycılığı beni güldürdü, Landon mutfağa girdiğinde, tezgâha yaslanıp gözlerini bize dikti.

"İyi misin?" diye sordum.

Landon, Hardin'in bedenine girip ortalığı temizleyen adama baktı ve şaşkın bir ifadeyle yeniden bana döndü. "Evet, sadece yorgunum." Gözlerini ovuşturdu.

"Tahmin edebiliyorum." Hardin kaşlarını oynatınca Landon ona omuz attı.

Paralel evrendeymişim gibi onlara baktım. Landon'ın Hardin'e omuz attığı ve Hardin'in pis pis bakıp onu tehdit etmek yerine gülerek ona bir pislik olduğunu söylediği bir evrendeymişim gibi.

Bu evreni sevmiştim. Sanırım burada biraz kalmak hoşuma giderdi.

"Durum öyle değil. Uzatma." Landon makineye öğütülmüş kahve ekledi ve dolaptan üç kahve bardağı çıkarıp tezgâhın üstüne koydu.

"Tabii, tabii." Hardin gözlerini devirdi.

Landon alay eder gibi, "Tabe, tabe," dedi.

İkisinin laklak ederek birbirlerine masumane bir şekilde sataşmalarını dinlerken en üst rafa uzanıp mısır gevreği kutusunu aldım. Parmak uçlarımda duruyordum ve o sırada Hardin'in açılan yerlerimi kapamak için parmaklarıyla şortumu çekiştirdiğini hissettim.

Bir yanım, sırf yüz ifadesini görmek için şortumu daha da yukarı çekmek veya tamamen çıkarmak istedi fakat Landon için bunu yapmamaya karar verdim.

Hardin'in bu hareketini şakaya vurdum ve kutudaki mısır gevreği poşetini çıkarırken gözlerimi devirdim.

"Şekerli mısır gevreği?" diye sordu Hardin.

"Dolapta," diye karşılık verdi Landon.

Bütün mısır gevreğini yediği için Hardin'in babamla tartıştığı anı hatırladım. Zihnimde beliren bu anıya gülümseyerek bir tarafa kaldırdım. Artık babamı hatırladığımda göğsüm acımıyordu; espri anlayışına ve onu tanıma fırsatı bulduğum kısacık zamanda gösterdiği olumlu tavrına hayranlık duymayı öğrenmiştim.

İşe gitmek üzere duş almak için yanlarından ayrıldım. Landon, Hardin'e yeni favori hokey oyuncusunun rakip takım tarafından alındığını anlatıyordu ve Hardin peşimden gelmek yerine mutfak masasında Landon'la kalarak beni şaşırttı.

Bir saat sonra giyinmiştim ve restorana yürümeye hazırdım. Salona girdiğimde, Hardin koltukta oturmuş botlarını giyiyordu.

Başını kaldırıp gülümseyerek bana baktı. "Hazır mısın?"

"Ne için?" Sandalyenin arkasından önlüğümü aldım ve telefonumu cebime soktum.

"İşe yürümeye tabii ki," dedi cevabı çok belliymiş gibi.

Bu hareketi çok hoşuma gitti, başımla onayladım ve aptal gibi sırıtarak onun peşinden evden çıktım.

New York sokaklarında Hardin'le yürümek biraz tuhaf geliyordu. Tarzı ve giyimiyle buraya uyum sağlıyordu fakat aynı zamanda sesiyle sokakları dolduruyor, neşeli hareketleriyle kasvetli günü aydınlatıyordu.

"Bu şehirle ilgili sorun, yani sorunlardan biri..." Elini havada salladı. Ayrıntıya girmesini bekledim. "Güneş gizleniyor," dedi sonunda.

Yürürken botları gürültüyle kaldırıma vuruyordu ve bu sesi çok sevdiğimi fark ettim. Özlemiştim. Ondan ayrı kalana kadar sevdiğimi fark etmediğim küçük şeylerden biriydi. Şehrin gürültülü sokaklarında kendimi yalnız hissetmiş ve Hardin'in ayaklarını gürültüyle yere vurarak yürümesini özlemiştim.

"Sen yağmurlu Washington'da yaşıyorsun, New York'ta güneş olmadığından şikâyet edemezsin," diye itiraz ettim.

Güldü ve konuyu değiştirerek bana garsonlukla ilgili rastgele sorular sordu. Yürüyüşümüzün geri kalanı iyi geçti; Hardin son beş aydır yaptıklarımla ilgili arka arkaya sorular sordu ve ben de ona annemi, David'i ve kızını anlattım. Noah'nm Kaliforniya'daki üniversitesinde futbol takımına girdiğini ve David'in beni Hardin'in ailesiyle gittiğim kasabaya götürdüğünü anlattım.

Ona şehirdeki ilk iki gecemi ve gürültüden uyuyamadığımı ve üçüncü gece yataktan çıkıp binanın etrafında gezindiğimi ve Joe'yla o zaman tanıştığımı anlattım. O tatlı, evsiz adamın bana bir şekilde babamı hatırlattığını ve kendi kanımdan olan birine yardım edememiş olsam da o evsiz adama yemek götürmenin ona bir şekilde yardım ettiğimi hissettirdiğini söyledim.

Bu itirafımdan sonra Hardin elimi tuttu ve ben geri çekmeye çalışmadım.

Ona buraya taşınmak konusunda ne kadar endişeli olduğumu ve ayrıca bizi ziyaret ettiği için mutlu olduğumu söyledim. Benimle seks yapmayı reddettiğinden ve sonra kollarında uyuyakalana kadar beni sıkıştırdığından söz etmedi. Evlilik teklifinden konuyu

açmamasını sorun etmedim. Bir yıl önce hayatıma aniden girmiş olmasına bir anlam vermeye çalıştığım gibi evlilik konusunu da hâlâ mantığıma oturtmaya çalışıyordum.

Birlikte mesai yapacağımız zamanlarda olduğu gibi bugün de Robert benimle köşe başında buluştuğunda, Hardin bana biraz daha yaklaştı ve elimi daha sıkı tuttu. İkisi de fazla konuşmadı; yalnızca birbirlerini süzdüler ve ben de erkeklerin kadınların önündeki davranış tarzları karşısında gözlerimi devirdim.

"Çıktığında burada olacağım." Hardin eğilip yanağımdan öptü ve parmaklarıyla saçlarımı kulağımın arkasına attı. "Fazla çalışma," diye fısıldadı. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum fakat sözlerinde ciddilik payı olduğunu da biliyordum.

Tabii ki Hardin'in sözleri tüm mesaimi mahvetti. Fazlasıyla şarap ve konyak içen ve süslü tabaklarındaki minik porsiyonlarla fazla oyalanan erkek ve kadınların işgal ettiği sayısız masa arasında boğulduğumuzu hissettik. Bir çocuk, üniformamın biraz değiştirilmeye ihtiyacı olduğuna karar verdi ve bunun için bir tabak makarna kullandı. Tüm mesaim boyunca ara verecek zaman bulamadım ve beş saat sonra nihayet işten çıktığımda, ayaklarım beni öldürüyordu.

Hardin söz verdiği gibi beni girişte bekliyordu. Sophia da Hardin'in oturduğu bankın yanında ayakta bekliyordu. Koyu renk saçlarını tepesinde topuz yapmış, o büyüleyici yüzünü ortaya çıkarmıştı. Çıkık elmacıkkemikleri ve dolgun dudaklarıyla egzotik görünüyordu. Kirli üniformama baktım, gömleğideki sarımsak ve domates sosunun kokusuyla yüzümü buruşturdum. Hardin kirlenmiş kıyafetlerimi fark etmişe benzemiyordu fakat dışarı çıkarken atkuyruğumdan küçük bir öbek aldı.

"Ne olduğunu bilmek bile istemiyorum." Hafifçe güldüm. Hardin de güldü ve cebinden bir peçete –hayır mendil– çıkarıp bana verdi.

Mendili gözlerimin altını silmek için kullandım. Çalışmaktan terlediğim için akan göz makyajım şu an kesinlikle çekici görünüyor olamazdı. Hardin mesaimle ilgili basit sorular sorarak sohbeti götürdüğü için eve çabuk geldik.

"Ayaklarım beni mahvediyor," diye homurdandım ayakkabılarımı çıkarıp bir kenara atarak. Hardin gözleriyle ayakkabılarımı takip ederken o gür saçlı kafasından etrafı dağıtmamla ilgili alaycı yorumlar geçtiğini neredeyse görebiliyordum. "Tabii ki birazdan kaldıracağım."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gülümsedi ve yatağın üzerine, yanıma oturdu. "Buraya gel." Ayak bileklerimden tuttu ve ayaklarımı kucağına alırken ona döndüm. Ağrıyan ayaklarımı ovalamaya başlayınca ayaklarımın saatlerdir ayakkabıların içinde olduğunu düşünmemeye çalışarak yatağa uzandım.

"Teşekkür ederim," dedim yarı inler bir sesle. Hardin'in ayaklarıma yaptığı masajın verdiği ani rahatlamayla gözlerim kapanmak istedi fakat ona bakmak istiyordum. Ona bakamadığım için aylarca acı çekmiştim ve şimdi başka yere bakmak istemiyordum.

"Sorun değil. Yüzündeki o rahatlamış ifadeyi ve gözlerindeki lanet olası muhteşem bakışı görmek uğruna kokuya katlanabilirim." Elimi kaldırıp boşluğa vurduğumda, o da güldü ve ayaklarıma yaptığı muhteşem masaja devam etti.

Elleri baldırlarıma ve sonra bacaklarımın üst kısımlarına ilerledi. Dudaklarımdan dökülen seslere engel olmaya kalkışmadım; bana dokunması ve vücudumda ağrıyan kaslara masaj yapması çok rahatlatıcı ve sakinleştiriciydi.

"Gel önümde otur," dedi ayaklarımı kucağından nazikçe iterek. Doğrulup kucağına çıktım ve bacaklarının arasına oturdum. Elleriyle önce omuzlarımı kavradı, parmak uçlarını gergin kaslarıma bastırdı ve ovalayarak tüm gerginliğimi aldı.

"Üzerinde gömleğin olmasaydı çok daha iyi hissederdin," dedi Hardin.

Bir an güldüm fakat dün gece beni mutfakta nasıl baştan çıkardığını hatırlayınca sustum. Eğilip önünü açtığım gömleğimi pantolonumun içinden çıkardım. Gömleği çektikten sonra içimdeki bluzu da çıkardığımda Hardin'in nefesini tuttuğunu duydum.

"Ne? Bu senin fikrindi," diye hatırlattım sırtımı ona yaslayarak. Elleri şimdi daha sertti, kasıtlı olarak tenime bastırıyordu. Başım göğsüne düştü.

Bir şeyler mırıldandı ve düzgün bir sutyen giydiğim için kendimi takdir ettim. Aslına bakılırsa, üzerimdeki, iki düzgün sutyenimden biriydi fakat onları benden ve birkaç çamaşır kazası nedeniyle Landon'dan başka kimse görmüyordu.

"Yeniymiş." Hardin parmağını askılarımdan birinin altına geçirdi. Askıyı kaldırdı ve havadayken bıraktı.

Konuşmadım. Sadece hafifçe arkaya kayarak açık bacaklarının arasına yaklaştım. İnledi ve elini boynuma sararak parmaklarıyla nazikçe çenemin altını ve kulağımın alt kısmındaki hassas bölgeyi okşamaya başladı.

"Güzel mi?" diye sordu, cevabı bildiği halde.

Ağzımdan çıkarabildiğim tek anlamlı ses, "Mhmm," oldu. Kıkırdadığında ona biraz daha yaklaşarak kasıtlı olarak vücudumu bacaklarının arasına sürttüm ve elimi sutyenimin askısına götürerek askımı indirdim.

Boynumdaki elini sıktı. "Baştan çıkarmak yok," diye uyardı ve omuzlarımı ovalayan eliyle askımı yeniden yukarı çekti.

"Dedi konunun uzmanı," diye yakındım ve askımı yeniden indirdim. Eliyle beni olduğum yerde tutarken önünde gömleksiz oturmak ve sutyenimi çıkarmak beni deli ediyordu. Heyecandan ölüyordum ve Hardin'in hızla soluk alıp vermesi ve bedenini benimkine sürtmesi yalnızca hormonlarıma tavan yaptırıyordu.

"Baştan çıkarmak yok," diye sözlerini tekrarladım alay ederek. Gülmeme vakit kalmadan ellerini omuzlarıma koyup başımı kendine çevirdi.

"Beş aydır kimseyle yatmadım, Theresa. İrademi sonuna kadar sınıyorsun," diye sert bir sesle fısıldadı, hemen dudaklarımın üzerine. İlk hamleyi yaparak dudaklarımı onunkilere bastırdım ve aklıma o lanet yurt odasında öpüştüğümüz ilk an geldi.

"Yatmadın mı?" Şaşkınlıkla ona bakarken ayrı kaldığımız süre boyunca kimseyle birlikte olmadığı için içimden şükrettim. Bir

şekilde bunu bildiğimi, kimseyle birlikte olmayacağım bildiğimi hissediyordum. Ya da kendimi, onun başka bir kadına asla dokunmayacağına ikna olmaya zorlamıştım.

O artık bir sene önceki kişi değildi. İnsanlara ulaşmak için içkiyi ve sert sözleri kullanmıyordu. Her gece başka bir kıza ihtiyaç duymuyordu; artık daha güçlüydü... Sevdiğim Hardin'di fakat şimdi çok daha güçlüydü.

"Gözlerinin ne kadar gri olduğunu fark etmemiştim," demişti. Bu kadarı da yeterli olmuştu. Alkol ve onun ani kibarlığıyla kendime engel olamamış ve onu öpmüştüm. Ağzının tadı... nasıldı?... Nane gibiydi elbette ve dudaklarındaki halkanın soğukluğunu ağzımda hissetmiştim. Yabancı ve tehlikeli gelse de çok hoşuma gitmişti.

Şimdi de uzun zaman önce yaptığım gibi Hardin'in kucağına tırmandım ve o da elleriyle belimden kavradı; yatağa uzanıp üzerinde hareket edebilmem için beni yavaşça itti. "Tess," diye inledi, tıpkı anılarımdaki gibi. Bu beni daha ileri götürdü ve aramızdaki boğucu tutkunun daha derinlerine çekti. Orada kayboldum ve kesinlikle yolumu bulmak istemiyordum.

Bacaklarım göğsünün iki yanında duruyordu ve ellerimi saçlarının arasına soktum. İhtiyaç içindeydim, delirmiş gibiydim, acele ediyordum ve tek düşünebildiğim, parmaklarının çok yavaş bir şekilde sırtımdan aşağı inişiydi.

71. Bölüm

Hardin

Planım suya düştü. Onu durdurmam imkânsızdı. Hiçbir şansım olmadığını bilmeliydim. Onu seviyordum, sanki tüm hayatım boyunca onu sevmiştim ve onunla bu şekilde birlikte olmayı özlemiştim.

O becerilesi dudaklarından dökülen ve fena halde seksi sesleri özlemiştim. Kalçasını hareket ettirerek üzerimde kaydırmasını, zihnimde sadece onu sevme, duygusal ve fiziksel olarak ne kadar iyi hissettirdiğini ona gösterme düşüncesi kalana kadar beni sertleştirmesiydi.

"Her lanet olası günün her saniyesi seni istedim," dedim açık ağzının içine. Dili dilimin üzerinde gezindi ve dudaklarımı onun etrafına sararak muzip bir şekilde dilini emdim. Tessa'nın nefesi kesildi. Ellerini tişörtümün alt kısmına götürerek kollarımdan yukarıya çekti. Onun yarı çıplak bedenini de kendiminkiyle birlikte kaldırarak oturdum ve tişörtü başımdan çıkarmasını kolaylaştırdım.

"Kaç kez seni düşündüğümü, ellerini ve ağzını tenimde hissederek kaç kez aletime dokunduğumu bilemezsin."

"Ah, Tanrım."

İniltisi sözlerimi daha da ileri götürdü. "Bunu özledin, değil mi? Sözlerimin verdiği hissi, seni sırılsıklam etmesini?"

Başıyla onayladı ve dilimi boynundan aşağı kaydırarak tuzlu tenini yavaşça öpüp emdiğimde, bir daha inledi. Bu hissi, beni tamamen kontrolü altına alabilmesini, derinlere çektikten sonra dokunuşuyla yeniden yüzeye çıkarmasını çok özlemiştim.

Kollarımı beline doladım ve ikimizi de döndürerek onu altıma aldım. Parmaklarımla pantolonunun düğmelerini açtım ve ellerimle saniyeler içinde pantolonunu bileklerine kadar indirdim. Tessa sabırsızlanarak ayaklarını savurdu ve pantolonu yere fırlattı.

"Kendininkini de çıkar," diye emretti. Yanakları kızarmıştı, belimin alt kısmında duran elleri titriyordu. Onu seviyordum, çok seviyorum ve bunca zaman sonra hâlâ beni seviyor olmasını da seviyordum.

İlişkimiz gerçekten de kaçınılmazdı, zaman bile aramıza giremiyordu.

Bana söylediğini yaptıktan sonra yeniden üstüne çıktım ve o sırtını yataktan kaldırırken külotunu çıkardım.

"Lanet olsun." Kalçasının kıvrımına ve bacaklarının onları kavramam için adeta çığlık çığlığa bağırmasına bayılıyordum. Aynen öyle yaptım ve o da bana Dr. Tran'le saatler süren saçma sapan konuşmaları atlatmama yardımcı olan o mavi-gri gözleriyle baktı. O gözler yüzünden son birkaç ayda Vance'i bile birkaç defa aramıştım.

"Lütfen, Hardin," diye inledi Tessa, kalçasını yataktan kaldırarak.

"Biliyorum, bebeğim." Parmaklarımı bacaklarının birleştiği yere götürerek işaretparmağımı oradaki ıslaklığa sürdüm. Aletim hareket etti ve Tessa daha çok rahatlamak istediği için inledi. Bir parmağımı içine iterek başparmağımla klitorisini okşadığımda altımda kıvrandı ve içine bir parmağımı daha itince duyduğum en seksi sesi çıkardı.

Ha siktir.

Ha siktir.

"Harika," diyerek nefesini tutarken parmaklarıyla yatağının üzerindeki korkunç çiçekli örtüyü kavradı.

"Öyle mi?" diyerek başparmağımı onu çılgına çeviren noktada daha hızlı hareket ettirmeye başladım. Başını şiddetli bir şekilde evet anlamında salladı ve elini aletime götürerek sıkıca kavradı fakat yavaş bir şekilde hareket ettirdi.

"Senin tadına bakmak istiyordum, çok uzun zaman oldu. Ama eğer beni hemen içine almazsan çarşaflarının üzerine boşalacağım."

Gözleri biraz daha büyüdü ve bedenimi onunla aynı hizaya getirmeden önce içindeki parmaklarımı birkaç kez hareket ettirdim. Aletimi hâlâ elinde tutuyordu ve içine doğru yönlendirdi. Ben içine girerken gözlerini kapadı.

"Seni seviyorum, seni çok seviyorum," dedim ve dirseklerime yaslanarak kendimi içine ittim ve geri çektim ve bir daha içine girdim ve yeniden çıktım. Tırnaklarını sırtıma geçirdi ve diğer elinin parmaklarını saçlarıma doladı. Kalçamı kaydırarak bacaklarını biraz daha aralarken saçlarımı çekti.

Aylar boyunca kendimi geliştirdikten ve hayatın güzel yanlarını gördükten sonra onunla olmak çok güzeldi. Hayatımdaki her şey bu kadının çevresinde dönüyordu ve bazı insanlar bunun sağlıksız, saplantılı ve hatta çılgınca olduğunu söyleyebilirdi ama biliyor musunuz, hiç umurumda değildi, hem de hiç. Onu seviyordum ve o benim her şeyimdi. İnsanların söyleyecekleri varsa, peşin hükümlü saçmalıklarını başka bir yere götürebilirlerdi çünkü hiç kimse mükemmel değildi ve Tessa beni mükemmelliğe hiç olamayacağım kadar çok yaklaştırıyordu.

"Seni seviyorum, Hardin, her zaman sevdim." Sözleri duraklamama neden oldu ve başka bir parçam ise yeniden yerine oturdu. Tessa benim her şeyimdi ve ondan bu sözleri duymak, ona baktığımda gördüğüm yüz her şeye değerdi.

"Seni her zaman seveceğimi bilmen gerekirdi. Sen beni... *ben* yapıyorsun, Tessa ve bunu asla unutmayacağım." Onu orgazma ulaştırırken kız gibi ağlamamayı umarak bir kez daha içine girdim.

"Sen de beni *ben* yapıyorsun," dedi gülümseyerek, sanki bir aşk romanındaymışız gibi. Aylarca ayrı kaldıktan sonra büyük bir şehirde muhteşem bir şekilde bir araya gelen iki sevgili gibi. Gülümsemeler, kahkahalar ve bol bol da seks. Hepimiz bu hikâyeyi daha önce okumuştuk.

"Böyle zamanlarda duygusal konuşmalar yapmayı ancak biz beceririz," diye takıldım alnından öperek. "Ama duygularımızın

dışarı çıkması için bundan daha iyi bir zaman olabilir mi?" Gülümseyen dudaklarını öptüm, bacaklarını belime doladı.

Artık yaklaşıyordum. Omurgam karıncalanıyordu ve Tessa'nın nefes alış verişleri derinleştikçe, hızlandıkça ve bacaklarını sıktıkça, ben boşalmaya biraz daha yaklaşıyordum.

"Boşalacaksın," dedim soluk soluğa, kulağına. Parmaklarıyla saçlarımı çekerek beni uçurumun kenarına biraz daha yaklaştırdı. "Benimle birlikte boşalacaksın ve ben içini dolduracağım," diye söz verdim, böyle açık saçık konuşmamın ne kadar hoşuna gittiğini bilerek. Artık eskisi kadar aşağılık biri olmayabilirdim fakat yeteneklerimi asla kaybetmeyecektim.

Tessa ismimi haykırarak boşaldı. Ben de onunla boşaldım ve bu, tüm dünyadaki en rahatlatıcı, en büyülü lanet olası histi. İlk kez bu kadar uzun zamandır birini becermemiştim ve onu bir yıl daha seve seve beklerdim.

"Biliyorsun," diye söze başladım, üstünden inip yanına yatarken, "benimle sevişerek az önce benimle evlenmeyi kabul ettin."

"Şişşt." Burnunu buruşturdu. "Bu anı mahvediyorsun."

Kahkaha attım. "Az önce ne kadar şiddetli bir şekilde boşaldığını düşünürsek, şu anını hiçbir şeyin mahvedebileceğini sanmıyorum."

"*Bizim* anımız," diye dalga geçti, gözlerini tamamen kapamış deli bir kadın gibi sırıtarak.

"Her neyse ben ciddiyim, kabul ettiğine göre gelinliğini ne zaman alıyorsun?" diye üsteledim.

Yan döndüğünde göğüsleri lanet yüzümün hemen önündeydi ve uzanıp onları yalamamak için kendimi çok zor tuttum. Beni suçlayamazdı; çok uzun zamandır cinsel açıdan pasiftim.

"Hâlâ her zamanki kadar çılgınsın, şu anda seninle evlenmeme imkân yok."

"Terapi yalnızca öfkem konusunda işe yarıyor, sana sonsuza dek sahip olma saplantım konusunda değil."

Gözlerini devirdi ve kolunu kaldırıp yüzünü kapadı.

"Bu doğru." Kahkaha atarak onu muzip bir şekilde yataktan sürükledim.

"Ne yapıyorsun?" diye ciyakladı onu omzuma aldığımda. "Beni kaldırırken kendini inciteceksin!" Üzerimden inmeye çalıştı fakat bacaklarının arkasındaki kolumu biraz daha sıktım.

Landon'ın evde olup olmadığını bilmediğim için her ihtimale karşı uyarı niteliğinde seslendim. Görmesi gereken son şey, bu kutu gibi evin koridorunda, çıplak vaziyette taşıdığım Tessa'ydı.

"Landon! Evdeysen lanet odanda kal!"

"İndir beni!" Tessa yeniden bacaklarını savurdu.

"Duş almalısın." Poposuna bir şaplak attım ve o da ciyaklayarak benimkine vurdu.

"Duşa yürüyerek de gidebilirim!" Şimdi kahkaha atıyor, kıkırdıyor ve liseli bir kız gibi ciyaklıyordu ve buna bayılıyordum. Hâlâ onu kahkahalarla güldürebilmem ve bana bu kadar güzel seslerle karşılık vermesi çok hoşuma gidiyordu.

Sonunda onu mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde küvete bıraktım ve suyu açtım. "Seni özledim." Başını kaldırıp bana baktı.

Göğsüm sıkıştı; hayatımı bu kadınla geçirmeye ihtiyacım vardı. Ona, beni terk ettiğinden beri yaptığım her şeyi anlatmak istiyordum fakat şimdi zamanı değildi. Yarın, ona yarın anlatacaktım.

Bu gece küstah cevaplarıyla eğlenecek, kahkahalarının tadını çıkaracak ve her türlü sevgi ve ilgisini kazanmaya çalışacaktım.

72. Bölüm

Tessa

Pazartesi sabahı uyandığımda, Hardin yatağımda değildi. Bir görüşmesi veya toplantısı olduğunu biliyordum fakat bunun neyle ilgili olduğunu ya da şehrin neresinde olduğunu tam olarak söylememişti. Ben işe gitmeden dönüp dönmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Döndüm, hâlâ Hardin kokan çarşafa sarıldım ve yanağımı yatağa bastırdım. Dün gece... şey, dün gece inanılmazdı. Hardin inanılmazdı; biz inanılmazdık. Aramızdaki çekim, o patlamaya hazır çekim, hâlâ yadsınamayacak kadar güçlüydü ve şimdi öyle bir noktaya gelmiştik ki hatalarımızı, birbirimizin hatalarını görebiliyor ve eskiden yapamadığımız şekilde kabullenerek düzeltmeye çalışıyorduk.

Ayrı kaldığımız bu zamana ihtiyacımız vardı. Birlikte ayakta durmadan önce tek başımıza ayakta kalmamız gerekiyordu ve karanlığı, kavgaları ve acıyı atlatarak el ele ve her zamankinden güçlü bir şekilde ayakta kalabildiğimize çok seviniyordum.

Onu seviyordum. Tanrı biliyordu ya bu adamı seviyordum. Onca ayrılığın, onca kargaşanın içinden sürünerek ruhuma süzülmüş ve oraya hiç unutamayacağım şekilde izini bırakmıştı. Denesem de unutamazdım; zaten beceremezmiştim. Hayatıma devam edebilmek için günlerce uğraşmış, zihnimi ondan uzak tutmak için kendimi meşgul etmeye çalışmıştım.

Elbette işe yaramamış ve onu hiçbir zaman aklımdan çıkaramamıştım. Artık kendimizce işleri yoluna koymayı kabul ettiğim

için sonunda her şeyin düzelebileceğini hissediyordum. Bir zamanlar hayal ettiğim gibi bir çift olabilirdik.

"Seni her zaman seveceğimi bilmen gerekirdi. Sen beni... ben yapıyorsun, Tessa ve bunu asla unutmayacağım," demişti içime girerken.

Soluk soluğa kalmıştı, yumuşak ve tutkuluydu. Dokunuşunda ve parmaklarının sırtımda gezinişinde adeta kaybolmuştum.

Ön kapının sesi beni daldığım hayallerden ve dün gecenin anılarından çekip aldı. Yataktan çıktım, yerden şortumu alıp bacaklarımdan geçirdim. Saçlarım dağınıktı; Hardin'le duş aldıktan sonra saçımı kendiliğinden kurumaya bırakmak berbat bir fikirdi. Dolaşmış ve elektriklenmişti fakat parmaklarımla elimden geldiğince taradıktan sonra atkuyruğu yaptım.

Koridorun sonuna geldiğimde, Hardin'i kulağında telefonla salonda dikilirken buldum. Her zamanki gibi siyahlara bürünmüştü ve uzun saçları benimki gibi darmadağınıktı fakat bu hali ona çok yakışmıştı.

"Evet, biliyorum. Ben size ne karar verdiğimi iletecek," dediği sırada koltuğun yanında durduğumu fark etti. "Sizi tekrar arayacağım." Sesi aceleci, neredeyse sabırsızdı, sonra telefonu kapadı. Bana yaklaşırken yüzündeki öfkeli ifade kayboldu.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Yeniden telefonuna bakarak başıyla onayladı. Elini saçlarının arasından geçirirken bileğini tuttum.

"Emin misin?" Israrcı davranmak istemiyordum fakat morali bozuk gibiydi. Elindeki telefonu çalınca ekrana baktı.

"Buna cevap vermem gerekiyor." İç geçirdi. "Hemen dönerim." Alnımdan öperek antreye yöneldi ve ön kapıyı arkasından kapadı.

Gözlerim masanın üzerindeki klasöre takıldı. Klasör aralıktı ve yandan dışarı taşan kâğıtların kenarları görünüyordu. Bunun ona aldığım klasör olduğunu hatırladım ve hâlâ kullandığını gördüğüm için gülümsedim.

Merakıma yenilerek klasörü açtım. İlk sayfada şunlar yazılıydı:

AFTER
YAZAR: HARDIN SCOTT

İkinci sayfayı çevirdim.

Onunla sonbaharda tanışmıştı. Çoğu kişi yaprakların renk değiştirmesine ve yılın bu zamanlarında olduğu gibi havada asılı kalan yanık odun kokusuna takılmış vaziyetteydi; o hariç, o yalnızca tek bir konuda endişeleniyordu. Kendisi.

Ne? Kafamdaki karmaşık düşünceleri ve şaşkınlığı azaltmaya yardım edecek bir açıklama bulmak için sayfaları arka arkaya çevirdim. Bu düşündüğüm şey olamazdı...

Kızın yakınmaları onu boğuyordu; en kötü yanlarının yüzüne vurulduğunu duymak istemiyordu. Onun mükemmel olduğunu düşünmesini istiyordu; tıpkı kızın onun gözünde mükemmel olduğu gibi.

Gözlerim doldu ve birkaç sayfa yere düşünce yüzümü buruşturdum.

Darcy'den esinlenerek kızın babasının cenaze masraflarını karşıladı, tıpkı Darcy'nin Lydia'nın düğün masraflarını karşıladığı gibi. Fakat o Darcy gibi aniden evlenen küçük yaştaki kız kardeşini değil, bir bağımlının neden olduğu aile utancını gizlemişti fakat hikâyenin sonu aynıydı. Onun hayatı da romanlardaki yaşamlardan biri olsaydı, bu düşünceli hareketi, Elizabeth'inin yeniden kollarına dönmesini sağlayabilirdi.

Odanın etrafımda döndüğünü hissedebiliyordum. Hardin'in babamın cenaze masraflarını karşıladığından hiç haberim yoktu. O zamanlar bu küçük ihtimal aklıma gelmişti fakat annemin kilisesinin masraflara yardımcı olduğunu düşünmüştüm.

Çocuk doğuramayacak olsa da onların hayalini kurmaktan vazgeçemiyordu. Adam bunu biliyor ve buna rağmen onu seviyordu. Bencilce davranmamak için elinden geleni yapmış olmasına rağmen kadının ona veremeyeceği, kendisine benzeyen küçük çocukları düşünmeden edememişti. Kendinden çok onun için üzülmüştü fakat elinde olmasa da kaybettikleri çocuklar için sayamayacağı kadar gece ağlamıştı.

Daha fazlasını kaldıramayacağıma karar verdiğim sırada ön kapı açıldı ve Hardin içeri girdi. Gözleri doğrudan üzerinde siyah mürekkeple yazılmış iğrenç sözcüklerin olduğu beyaz kâğıt kalabalığına takıldı ve telefonu da elinden yere düşerek bu kargaşaya katkıda bulundu.

73. Bölüm

Hardin

Sorunlar.

Hayat onlarla doluydu; benim hayatım ise onlardan ibaretti. Hayatımdan sorunlar taşıyor hiç bitmeyecek gibi her tarafından taşıyordu. Sorunlar dalga dalga gelerek hayatımdaki en önemli anlara ve şeylere çarpıyordu ve bu an da boğulup gitmesine izin veremeyeceklerimden biriydi.

Sakin olursam, sakin kalıp açıklamaya çalışırsam, bu ufak salona çarpmak üzere olan dalgaya engel olabilirdim.

Bu dalganın, onun mavi-gri gözlerinin ardında kabardığını görebiliyordum. Tıpkı şimşekler çakıp gök gürlemeden önce denizin kabardığı gibi, şaşkınlık ve öfkenin birbirine karışarak büyük bir fırtına yaratmaya hazırlandığını görebiliyordum. Su sakin ve duruydu; yalnızca yüzeyinde küçük bir hareketlenme vardı fakat fırtınanın yaklaştığını görüyordum.

Bir sayfayı titreyen ellerinin arasında sıkmıştı ve yüzündeki korkunç ifade yaklaşan tehlike tehlike için beni uyarıyordu.

Ona ne söyleyeceğim, nereden başlayacağım hakkında hiçbir lanet olası fikrim yoktu. Bu çok karmaşık bir hikâyeydi ve ben sorun çözme konusunda berbattım. Kendimi toplamak, bir kez daha kaçıp gitmesine engel olacak bir açıklama yapabilmek için sözcükleri şekillendirme konusunda daha fazla çaba göstermek zorundaydım.

"Bu nè?" Gözlerini sayfanın üzerinde gezdirdikten sonra havaya fırlattı ve elinde kalan küçük destenin kenarlarını sıkarak buruşturdu.

"Tessa." büyük bir dikkatle ona yaklaştım.

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Yüzündeki ifade sertti, alışmadığım şekilde kabuğuna çekilmiş gibi bakıyordu ve ayakları geri geri gitti.

"Beni dinlemen gerek," diye yalvardım anlaşılması güç ifadesine bakarak. Kendimi bok gibi, kesinlikle bombok hissediyordum. Daha yeni birleşmiştik, ben nihayet ona ulaşabilmiştim ve şimdi birlikte geçirdiğimiz kısacık zamandan sonra bu çıkmıştı.

"Ah, çok iyi dinliyorum." Sesi yüksek, tonu ise alaycıydı.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bana yalnızca bir dakika ver, açıklayacağım."

Parmaklarımı saçlarımın arasına sokup köklerinden çekerken onun acısıyla kendiminkini değiştirebilmeyi ve saçlarımı kökünden çekip koparabilmeyi diledim. Evet, korkunç bir görüntüydü.

Tessa gözlerini sayfaların üzerinde gezdirirken sabırsızca fakat aynı zamanda sabırla orada öylece dikiliyordu. Ben konuşmaya başlarken kaşlarını kaldırıp indirdi; gözlerini kıstı ve açtı.

"Şunu okumayı kes." Bir adım atıp taslağı elinden çektim. Sayfalar yere düşerek ayaklarının dibindeki diğer saçmalıklara karıştı.

"Açıkla. Hemen," diye üstelerken gözleri soğuk, beni korkutan fırtına rengi bir griye dönüştü.

"Tamam, tamam." Kıpırdandım. "Pekâlâ, bir şeyler yazıyordum."

"Ne zamandır?" Bana doğru bir adım attı. Bedenimin ondan korkuyormuş gibi gerilemesi beni şaşırttı.

"Uzun zamandır." Gerçekleri söylemekten kaçındım.

"Bana anlatacaksın ve bunu şimdi yapacaksın."

"Tess..."

"Bana *Tess* deyip durma, pislik. Ben bir yıl önce tanıştığın o kız değilim. Ya bana şimdi anlatırsın ya da buradan defolup gidersin." Kasten yerdeki sayfalardan birinin üzerine bastığında onu suçlayamadım. "Şey, seni kovamam çünkü burası Landon'ın evi fakat bu saçmalığı açıklamazsan ben giderim. Hemen açıkla," diye ekleyerek öfkesine rağmen hâlâ tatlı olduğunu gösterdi.

"İlişkimizin başından beri, çok uzun zamandır yazıyorum fakat yazdıklarımla bir şey yapma niyetinde değildim. Bu sadece

içimi dökmek içindi; kâğıdı kafamın içindekileri çözebilmek için kullanıyordum fakat sonra aklıma bir fikir geldi."

"Ne zaman?" Parmağını göğsüme bastırdı ve muhtemelen sert olduğunu düşündüğü bir şekilde beni itti fakat çok yanılıyordu. Bunu ona şimdi söylemeyecektim.

"Öpüşmemizden sonra başladım."

"İlk öpüşmemizden sonra mı?" Ellerini açıp göğsümden itti ve beni bir kez daha ittiği sırada ellerini tuttum. "Benimle oynuyordun." Ellerini ellerimden hızla çekti ve uzun saçlarının arasına soktu.

"Hayır, oynamıyordum! Öyle bir şey değildi!" dedim sesimi yükseltmemeye çalışarak. Bu zordu fakat alçak bir ses tonuyla konuşmayı başardım.

Öfkeden köpürerek küçük salonda dönmeye başladı.

Ellerini iki yanında sıkmıştı fakat sonra bir kez daha havaya kaldırdı. "Çok fazla sır var. Çok çok fazla sır var. Artık sıkıldım."

"Sıkıldın mı?" Hayretler içinde ona baktım. Hâlâ odada huzursuzca dolanıp duruyordu. "Konuş benimle; bana bu konuda neler hissettiğini söyle."

"Ne mi hissediyorum?" Gözleri öfkeden kudururken başını iki yana salladı. "Bunun beni kendime getirecek, beni son birkaç gündür beslediğim gülünç umutlardan koparark gerçeğe döndürecek bir uyarı, kendime gelmem için çalan bir uyarı çanı olduğunu hissediyorum. Biz buyuz." Elini ileri geri salladı. "Her zaman patlamayı bekleyen bir bomba var ve ben yok edilmeyi bekleyecek kadar aptal değilim. Artık değilim."

"Bu bomba falan değil, Tessa. Bunu seni incitmek için kasıtlı olarak yazmışım gibi davranıyorsun!"

Konuşmak için ağzını açtı fakat sonra eminim söyleyecek bir sözcük bulamadığından kapadı. Kendini toparladığında, "Peki, bunu gördüğümde ne hissedeceğimi düşündün? Sonunda öğreneceğimi biliyordun. Neden bana söylemedin? Bu histen nefret ediyorum."

"Hangi histen?" diye sordum temkinli bir şekilde.

"Bu histen; böyle şeyler yaptığında göğsümün yandığını hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Çok uzun zamandır böyle

hissetmemiştim ve hiçbir zaman da hissetmek istemiyordum fakat işte yine bu durumdayız." Yumuşak sesindeki mağlup ton açıkça anlaşılabiliyordu ve bana arkasını dönünce tüylerim diken diken oldu.

"Buraya gel." Kolundan tuttum ve onu izin verdiği ölçüde kendime çektim. Onu göğsüme bastırdığımda kollarını önünde kavuşturdu. Benden kurtulmaya çalışmadı fakat bana sarılmadı da. Kıpırdamadan durduğunda, en kötü anın geçip gittiğinden emin değildim.

"Bana ne hissettiğini söyle." Sesim tuhaf ve sert çıktı. "Ne düşünüyorsun?"

Göğsümü bir kez daha itti fakat bu kez fazla güç kullanmadı ve benden uzaklaşmasına izin verdim. Dizlerini büküp eğildi ve sayfalardan birini aldı.

Yazmaya, bir çeşit kendimi ifade yolu olduğu ve dürüst olmam gerekirse okuyacak bir şeyim kalmadığı için başlamıştım. Okuduğum kitabı bitirmiştim ve o zamanlar Theresa Young olan Tessa ilgimi çekmeye başlamıştı. Sinirlerimi bozmaya ve beni öfkelendirmeye başlamış ve ben kendimi onu gittikçe daha fazla düşünürken bulmuştum.

O aklımdayken sanki başka hiçbir şeye yer yoktu. Saplantı haline gelmişti ve ben kendimi bunun, oyunun bir parçası olduğuna ikna etmiştim fakat aslında öyle olmadığını biliyordum ama bunu kabul etmeye hazır değildim. Onu gördüğüm ilk anda ne hissettiğimi hatırlıyordum; dudaklarının o dolgun görüntüsünü ve kıyafetini gördüğümde yüzümü nasıl buruşturduğumu...

Eteği yerlere kadardı ve düz ayakkabıları o lanet eteğin garip bir şekilde yere sürünmesine neden oluyordu. İsmini ilk kez söylediğinde yere bakıyordu. "Şey, evet... ismim Tessa." Ve garip bir ismi olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Ondan sonra fazla ilgi göstermemiştim. Nate ona iyi davranıyordu ve Tessa'nın o gri gözlerini bana dikip yargılayan bir ifadeyle bakmasından rahatsız olduğumu hatırlıyordum.

Her gün, hatta benimle konuşmadığı zamanlarda bile başımın etini yiyordu, özellikle de o zamanlar.

"Beni dinliyor musun sen?" Sesi anılarımı dağıtarak beni kendime getirdi ve başımı kaldırıp baktığımda yine öfkeden köpürdüğünü gördüm.

"Ben..." Tereddüt ettim.

"Dinlemiyorsun bile," diye suçladı haklı olarak. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Eve her gelişimde klasörünü kaldırıyordun. Başından beri bunu yapıyordun demek. Babamla karşılaşmadan hemen önce dolapta bulduğum şey buydu..."

"Bahane uydurmayacağım fakat buradaki saçmalıkların yarısını sarhoş kafayla yazdım."

"'Çöp mü' yani?" Gözlerini elindeki sayfanın üzerinde gezdirdi. "'Hemen sarhoş oldu ve sıkıcı kızların çok içtikleri zaman başkalarını etkilemek için yaptığı gibi odanın içinde yalpalayarak dolaştı.'"

"O saçmalıkları okuyup durma, o bölüm seninle ilgili değil. Yemin ederim değil ve sen de bunu biliyorsun." Sayfayı elinden çektim fakat o hızla geri aldı.

"Hayır! Benim hikâyemi yazıp bir de okuyamayacağımı söyleyemezsin. Hâlâ hiçbir şey açıklamadın." Salonda gezinmeye başladı ve ön kapının yanındaki halının üzerinde duran ayakkabılarını aldı. Ayakkabısını sonra şortunu düzeltti.

"Nereye gidiyorsun?" Peşinden gitmeye hazırdım.

"Yürüyüşe gidiyorum. Hava almaya ihtiyacım var. Buradan çıkmam gerekiyor." Bana verdiği en ufak bilgi için bile şu anda içinden kendine küfrettiğini duyar gibiydim.

"Ben de seninle geleceğim."

"Hayır. Gelmeyeceksin." Anahtarları elindeydi ve dağınık saçlarını başının üzerinde toplayarak burdu ve yeniden kontrol altına alabilmek için bağladı.

"Üzerinde doğru düzgün bir kıyafet yok," dedim.

Bana öldürecekmiş gibi baktı. Hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapadı.

Şu anda hiçbir şey çözülememiş, hiçbir yere varılamamıştı. Sorunları kontrol etmemi gerektiren plan lanet bir felaketle sonuçlanmıştı ve şimdi her şey daha daha karmaşık bir hale gelmişti.

Peşinden gitmemek, tekmeler savurup çığlık atmasına aldırmadan onu omzuma atıp benimle konuşmaya hazır olana kadar odasına kilitlememek için kendimi zorladım ve yere çömeldim.

Hayır, bunu yapamazdım. Bu, kaydettiğim tüm "ilerlemeyi" geriye götürmek olurdu. Onun yerine, yere dağılan sayfaları topladım, bazı sözcükleri yeniden okurken kendi kendime neden bu saçmalıklarla bir şey yapmaya karar verdiğimi hatırlattım.

"Benden ne saklamaya çalışıyorsun?" Nate her zamanki gibi her şeye burnunu sokan tavrıyla yaklaştı. Hardin kaşlarını çatarak avluya baktı. Nasıl her gün tam olarak aynı saatte burada oturmaya başladığını bilmiyordu. Bunun Tessa ve o sinir bozucu Landon'ın her sabah kahvecide buluşmalarıyla bir ilgisi yoktu. Hiçbir ilgisi yoktu.

O iğrenç kızı görmek istemiyordu. Gerçekten de istemiyordu.

"Dün gece koridorda Molly'yle ikinizi duydum, seni hasta ruhlu sapık." Nate sigarasına fiske vurarak külünü silkti ve yüzünü buruşturdu.

"E, odama girmesine izin vermeyecektim ve o da hayır cevabını kabul etmedi." Hardin, Molly'nin her an, hatta odasının önündeki koridorda bile ona oral seks yapmaya hazır olmasından gurur duyarak kahkaha attı.

Onlara söylemediği şey ise Molly'yi reddedip bir sarışını düşünerek kendi kendini tatmin ettiğiydi.

"Pisliğin tekisin." Nate başını iki yana salladı. "Pisliğin teki, değil mi?" diye sordu Logan'a, üçüncü delikanlı da dağılmış piknik masasından yanlarına gelirken.

"Evet, öyle." Logan, Nate'ten sigara almak için elini uzattı ve Hardin yolun karşısında patates çuvalını andıran eteğiyle bekleyen kıza bakmamaya çalıştı.

"Bir gün âşık olacaksın ve ben de gülmekten yerlere yatacağım. Koridorlarda oral seks yapan sen olacaksın ve kız seni odasına almayacak." Nate onunla bu şekilde dalga geçtiği için çok eğlendi fakat Hardin onu duymuyordu bile.

Neden böyle giyiniyor? diye düşünürken buldu kendini, kız uzun kollu gömleğinin kollarını sıvarken. Hardin elinde kalemiyle, gözlerini önündeki kaldırıma dikerek yaklaşan kızı izledi. Ve kız önüne çıkan cılız bir çocuğa çarparak elindeki kitabın düşmesine neden olduğunda gereğinden fazla kez özür diledi.

Yardım etmek için eğildi ve çocuğa gülümsedi ve Hardin elinde olmadan geçen gece kendisini zorla öpen bu kızın dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu hatırladı. Hardin fena halde şaşırmıştı çünkü onun ilk hamleyi yapan kızlardan olduğunu düşünmemişti ve daha önce o paspal erkek arkadaşından başka kimseyi öpmediğinden neredeyse emindi. Nefesini tutması ve ellerinin Hardin'e dokunmak için o kadar istekli olması bunu açıkça ortaya koymuştu.

"Ee, iddiadan ne haber?" Logan yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Tessa'yı işaret ettiği sırada sırtında çantasıyla her zamanki ucube ihtişamından bir şey kaybetmemiş olan Landon'ı fark etti.

"Yeni bir şey yok," diye cevap verdi hemen Hardin, önündeki kâğıdı bir koluyla kapayarak. Giyinmesini bilmeyen ukala kızla aralarında ne olduğunu nereden bilebilirdi? Cumartesi sabahı kaçık annesiyle paspal sevgilisi gelip de kapıya vurduklarından beri Hardin'le neredeyse hiç konuşmamıştı.

Önündeki kâğıtta neden onun ismi yazılıydı? Ve Logan bir şey biliyormuş gibi bakmayı kesmezse Hardin neden fena halde patlayacakmış gibi hissediyordu?

"Sinir bozucu bir kız fakat en azından beni Zed'den daha çok seviyor gibi görünüyor."

"Çok seksi," dedi ikisi de aynı anda.

"Aşağılık bir herif olsaydım ikinizin birlikte olmasına izin vermezdim. Ben senden daha yakışıklıyım," diye takıldı Nate, Logan'la birlikte gülerek.

"Bu saçmalığa bulaşmayı hiç istemiyorum. Gerçekten çok aptalca; onun kız arkadaşını becermemeliydin," diye çıkıştı Logan, Hardin'e fakat Hardin yalnızca güldü.

"Ama değdi," dedi avlunun karşısındaki kaldırıma bakarak. Tessa gözden kaybolmuştu ve Hardin konuyu değiştirerek o hafta sonu gerçekleşecek parti hakkında sorular sordu.

İkisi kaç fıçı alacaklarını konuşurlarken Hardin kendini Tessa'nın cuma günü ona asılmaya çalışan, o ucube Neil'dan kaçmak için kapısını şiddetli bir şekilde çaldığında ne kadar korkmuş göründüğünü yazarken buldu. O herif aşağılık serserinin tekiydi ve pazar gecesi Hardin yatağına çamaşır suyu döktüğü için uzun süre ona olan öfkesinin dinmeyeceği kesindi. Tessa'yı umursamak Hardin'in yapacağı bir şey değildi fakat durum Neil'dan intikam almasını gerektirmişti.

Daha sonrasında sözcükler kendiliğinden kâğıdın üzerine dökülmeye devam etti. Bunu kontrol edemiyordum ve Tessa'yla bir araya her gelişimde onun hakkında yazacak daha fazla şeyim oluyordu. Ketçaptan nefret ettiğini söylerken burnunu buruşturması gibi. Kim ketçaptan nefret ederdi ki?

Onun hakkında öğrendiğim her ufak ayrıntıyla hislerim büyüdü. Bu hislerimi ilerleyen zamanlara kadar inkâr edecektim fakat içimdelerdi.

Birlikte yaşamaya başladığımızda, yazmak zorlaşmıştı. Çok daha nadir yazmaya başladım fakat yazdığım zamanlarda, son yazdıklarımı dolabın içindeki bir ayakkabı kutusunda sakladım. Şu ana kadar Tessa'nın o lanet kutuyu bulduğundan hiç haberim yoktu ve şimdi burada durmuş lanet hayatımı karıştırmaktan ne zaman vazgeçeceğimi düşünüyordum.

Anılar zihnime doluşurken Tessa'yı zihnime kapatabilmeyi diledim. Böylece düşüncelerimi okuyabilir ve niyetimi anlayabilirdi.

Zihnimde olsaydı, beni yayıncılarla buluşmak için New York'a getiren konuşmayı görebilirdi. Öylece gelişivermişti. Aramızda geçen çok fazla şey, hatırlanması gereken çok fazla anı yazmıştım.

Onu sevdiğimi söylediğim ilk anı; ikinci söyleyişimi ve bu kez geri almayışımı... Bu dağınıklığı temizlerken tüm bu anıları düşünmek boğucuydu ve bu anıların zihnime iyice yerleşmelerine engel olamıyordum.

Kale direğine yaslanmıştı; yara bere içindeydi ve öfkeden kuduruyordu. Neden aptal bir kamp ateşinin etrafında o çocuklarla kavga etmişti ki? Ah, evet, çünkü Tessa, Zed'le birlikte oradan ayrılmıştı ve onu alaycı bir ses tonu ve Tessa'nın Zed'in evinde olduğu bilgisiyle yalnız bırakmıştı.

Bu onu gereğinden fazla çıldırtmıştı. Bunu unutmak, zihninden atmak ve davetsiz bir şekilde gelen o yakıcı kıskançlığın yerine fiziksel acı hissetmek istemişti. Tessa onunla yatar mı? diye düşünüp duruyordu. Zed mi kazanacaktı?

Bu konu hâlâ kazanmak ve kaybetmekle mi ilgiliydi? Bunu bilemiyordu. Bir yerde bu sınırlar karışmıştı ve Hardin bunun tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordu fakat biraz farkındaydı.

Tessa yanına geldiğinde çimlerin üzerine oturmuş, ağzındaki kanı siliyordu. Hardin etrafı biraz bulanık görüyordu fakat Tessa netti; bunu hatırlıyordu. Ken'in evine geri dönerlerken huzursuz, güvensizdi ve Hardin kuduz bir hayvan gibi davranıyordu.

Tessa gözlerini yola dikerek sordu: "Beni seviyor musun?"

Hardin şaşırmıştı, ah, çok şaşırmıştı ve bu soruyu cevaplamaya hazır değildi. Onu sevdiğini zaten söylemiş ve sonra geri almıştı ve işte şimdi yanında oturuyor ve Hardin'in yüzü gözü şişmiş bir haldeyken her zamankinden çılgın bir şekilde davranarak onu sevip sevmediğini soruyordu.

Tabii ki seviyordu, kimi kandırıyordu ki?

Hardin bir süre sorusunu cevaplamaktan kaçındı fakat içinde tutmak dayanılmaz olmaya başladığında sözcüklerin kendiliğinden ağzından döküldüğünü fark etti. "Sensin. Bu dünyada en çok sevdiğim kişi sensin." Kabul etmesi ne kadar

zor ve utanç verici olsa da doğruydu. Onu seviyordu ve o andan itibaren hayatının Tessa'dan sonra asla aynı olmayacağını biliyordu.

Onu terk etse de, hayatının bundan sonraki kısmı onsuz geçse de, bir daha asla aynı kişi olmayacaktı. Tessa onu değiştirmişti ve şimdi yaralı ve kan içindeki elleriyle onun için daha iyi biri olmaya çalışıyordu.

Bir sonraki gün kendimi buruşmuş, üzerinde kahve lekeleri olan kâğıt destesine bir isim verirken buldum: *After.*

Hâlâ bunu yayımlamaya hazır değildim ve birkaç ay önce grup terapisi seanslarımdan birine götürme hatasına düşene kadar da gerçekten düşünmüyordum. Ben annemin evini yakıp kül ettiğim hikâyeyi anlatırken Luke plastik sandalyemin altından dosyayı almıştı. Konuşurken sözcükler ağzımdan zorla çıkıyordu çünkü o saçmalık hakkında konuşmaktan nefret ediyordum fakat gözlerimi, beni izleyen meraklı gözlerin üzerinde tutuyor, Tessa'nın odada olduğunu ve tıpkı benim gibi perişan halde olan bir grup yabancıya en kötü anlarımı anlattığım için benimle gurur duyarcasına gülümsediğini hayal ediyordum. Yani eski halim gibi...

Dr. Tran grubumuza gitme izni verdiğinde dosyamı almak için eğilmiştim. Luke'a bakıp da dosyanın onun elinde olduğunu görünce telaşım kısa sürmüştü.

"Bunlar da ne böyle?" diye sormuştu gözlerini bir sayfanın üzerinde gezdirerek.

"Benimle bir ay önce tanışmış olsaydın, şimdi o lanet dişlerini yutuyor olurdun." Ona dik dik bakmış ve dosyayı elinden kapmıştım.

"Affedersin, dostum, görgü kuralları konusunda pek iyi değilimdir." Huzursuz bir ifadeyle gülümsediğinde, nedense ona güvenebileceğimi hissetmiştim.

"Belli oluyor." Gözlerimi devirmiş ve çıkardığı tüm sayfaları yeniden dosyanın ceplerine yerleştirmiştim.

Kahkaha atmıştı. "Sana yandan kök birası ısmarlarsam bunların ne olduğunu söyler misin?"

"Alkol bağımlılığından kurtulmaya çalışan bir ikili olarak, bir hayat hikâyesi okumak için pazarlık yapacak kadar kederli bir halde miyiz?" Bu genç yaşta bu duruma nasıl geldiğimi merak ederek başımı iki yana sallamıştım fakat Tessa karşıma çıktığı için çok minnettardım. O olmasaydı, hâlâ karanlığın içinde saklanmış, çürümeye terk edilmiş olacaktım.

"Pekâlâ, kök birası ev yakmana ve benim de Kaci'yi kıracak bir şeyler söylememe neden olmaz."

"Tamam. Kök birası olsun." Dr. Tran'e, çift terapisinden daha uzun bir süredir gittiğini biliyordum fakat tam bir aşağılık gibi davranıp yüzüne vurmamaya karar vermiştim.

Yandaki restorana gitmiştik. Ona ödetmek şartıyla bir dolu yemek sipariş etmiş sonra da itirafnamemin birkaç sayfasını okumasına izin vermiştim.

Yirmi dakika sonra duruma el koymam gerekmişti. Bıraksam hepsini okurdu. "Bu harika, gerçekten, dostum... bazı yerleri fazla çılgın ama anlıyorum. Bunları yazan kişi sen değildin, içindeki şeytanlardı."

"Şeytan, ha?" Bardağımdaki kök birasını bitirmem uzun sürmüştü.

"Evet, şeytanlar. İçki içtiğinde için onlarla dolar." Gülümsemişti. "Az önce okuduklarımın bir kısmının senin tarafından yazılmadığını biliyorum. O kısımları şeytanlar yazmış olmalı."

Başımı iki yana sallamıştım. Elbette haklıydı fakat korkunç, küçük bir ejderhanın omuzuma konup bazı sayfalardaki o çılgınca şeyleri yazdığını düşünmeden edememiştim.

"Bitirdiğinde onun da okumasına izin vereceksin, değil mi?"

Bir peynir çubuğunu sosa batırmış ve küçük, şeytani yaratıklarla ilgili neşeli düşüncelerimi berbat ettiği için ona sayıp sövmemeye çalışmıştım. "Hayır, bu saçmalığı okumasına asla izin vermem." Parmaklarımı deri ciltli dosyaya hafifçe vururken Tessa'nın bu dosyayı bana verirken kullanmam için ne kadar heyecanlı olduğunu hatırlamıştım. Elbette bu fikre karşı koymuştum fakat şimdi bu aptal dosyayı çok seviyordum.

"Okutmalısın. Yani, o çılgınca şeylerin bir kısmını çıkar, özellikle de onun kısırlığıyla ilgili yazdıklarını. Hiç doğru değil."

"Biliyorum." Ona bakmamıştım, masaya bakmış ve o saçmalıkları yazarken aklımdan neler geçtiğini düşünerek yüzümü buruşturmuştum.

"Bu yazdıklarında daha fazla şey yapmayı düşünmelisin. Ben edebiyat veya Heningsway konusunda pek bir şey bilmem ama okuduğum şeyin çok çok iyi olduğunu biliyorum."

İsmi yanlış söylemiş olmasını duymazdan gelmeye karar vererek yutkunmuştum. "Yayımlamak gibi mi?" diye sorarken kıkırdamıştım. "Yok artık." Konuyu orada kapatmıştım.

Fakat art arda yaptığım iş görüşmelerinden sonra sıkılmış, çok çok sıkılmış ve her görüşmeden bir öncekinden daha az heyecanlı çıkmıştım ve o boktan ofislerin hiçbirinde oturduğumu hayal edememiştim. Yayıncılık alanında çalışmak istiyordum evet, fakat kendimi sayfalarca yazmış olduğum korkunç düşünceleri okurken bulmuştum ve ne kadar çok okuyup hatırlarsam, bu yazdıklarımda bir şeyler yapmayı o kadar çok istedim... hayır, böyle bir ihtiyaç duydum

Öylece duruyor ve en azından denemem için yalvarıyordu ve içindeki bazı sert kısımları çıkarırsam Tessa'nın bunu çok seveceğine dair bir düşüncem vardı. Bu benim için bir saplantıya dönüştü ve insanların birinin kendisini keşfetmesine giden yolu izlemek konusundaki isteklilikleri beni şaşırttı.

Çılgınca olsa da hoşlarına gitmişti. Vance'te çalıştığım zamanlardan tanıdığım bir telif hakları temsilcisi aracılığıyla potansiyeli olan tüm yayınevlerine bir kopya göndermiştim. Görünüşe göre yarı elyazısı yarı bilgisayarla yazılmış bir deste kâğıdı oradan oraya taşıdığım günler sona ermişti.

Ama bukadarı yeterliydi ya da ben öyle düşünmüştüm. Bu kitabın, Tessa'nın beni hayatına geri alması için yeterli olacak en büyük numaram olduğunu sanmıştım. Bundan aylar sonra, kitap basıldığında, Tessa New York'ta yapacağı şeyler için daha uzun vakit geçirdikten sonra gerçekleşeceğini düşünüyordum.

Artık burada oturamıyordum. Yeni keşfettiğim sabrımın da bir sınırı vardı ve o sınıra ulaşmıştım. Tessa'nın bana öfkeli bir şekilde bu devasa şehirde tek başına dolaşıyor olmasından nefret ediyordum, bundan kesinlikle hoşlanmıyordum. Gideli uzun süre olmuştu ve ona bir açıklama borçluydum.

Kitabın son sayfasını aldım ve katlama zahmetine girmeden cebime tıkıştırdım. Sonra Landon'a mesaj gönderip eve girerse veya çıkarsa kapıyı açık bırakmasını söyledim ve Tessa'yı bulmak için dışarı çıktım.

Neyse ki çok uzağa gitmem gerekmedi. Dışarı çıktığımda onu binanın girişindeki basamakta otururken buldum. Gözlerini dikmiş boşluğa bakıyordu. Ona yaklaştığımda beni fark etmedi. Yalnızca yanma oturduğumda bana baktı fakat gözleri hâlâ uzaklara bakıyor gibiydi. Bakışlarının yavaş yavaş yumuşamasını izledim.

"Konuşmamız gerek."

Başıyla onayladı ve bir açıklama bekler gibi başını çevirdi.

74. Bölüm

Hardin

"Konuşmamız gerek," diye tekrarladım Tessa'ya bakarak ve ellerimi kucağımda tutmak için kendimi zorladım.

"Galiba." Kendini zorlayarak gülümsedi. Dizleri kirliydi ve üzerlerinde kırmızı çizikler vardı.

"Ne oldu? İyi misin?" Ellerimi önümde tutma planım hemen suya düştü ve eğilip bacağındaki yaralara yakından baktım.

Yanakları ve gözleri kızarmış halde başını çevirdi. "Sadece ayağım takıldı."

"Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu."

"İkimiz hakkında bir kitap yazdın ve yayıncı yayıncı gezdin. Bunun neresi kasıtlı değil?"

"Hayır, ben tüm bunları kastediyorum. Sen, ben, her şey." Hava nemliydi ve sözcükleri ağzımdan çıkarmanın tahmin ettiğimden daha zor olduğunu fark ettim. "Bu sene bana bir ömür gibi geldi. Kendim hakkında, hayat ve hayatın nasıl olması gerektiği hakkında çok şey öğrendim. Her şeye korkunç bir gözle bakıyordum. Kendimden ve çevremdeki herkesten nefret ediyordum."

Tessa bir şey söylemedi fakat altdudağının titremesine bakılırsa kendine hâkim olmak için elinden geleni yapıyordu.

"Anlamadığını biliyorum, çoğu insan anlamıyor fakat şu lanet dünyadaki en berbat duygu, kendinden nefret etme hissi ve ben her gün bununla baş etmeye çalıştım. Bu, yaptığım saçmalıklar için bir bahane değil. Sana asla öyle davranmamalıydım ve beni o şekilde terk etmekte çok haklıydın. Sadece kararını vermeden önce tüm

kitabı okumanı umuyorum. Bir kitabı yalnızca kapak sayfalarını okuyarak yargılayamazsın."

"Yargılamamaya çalışıyorum, Hardin, gerçekten çalışıyorum fakat bu çok fazla. Bu döngüden çıkmıştım ve böyle bir şey beklemiyordum, hâlâ da mantıklı bir resme oturtamıyorum." O güzel gözlerinde aniden beliren düşünceleri kafasından atmak ister gibi başını iki yana salladı.

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum." Uzanıp elini tuttuğumda irkildi. Elini nazikçe çevirdim ve avcunu kaplayan çiziklere baktım. "İyi misin?"

Başıyla onayladı ve parmağımı yarasının üzerinde gezdirmeme ses çıkarmadı.

"Hem kim okumak ister ki? O kadar yayıncının bu kitabı istediğine inanamıyorum." Tessa başını çevirdi ve önümüzde her zamanki işlekliğiyle akıp giden şehri izledi.

"Birçok kişi." Doğruyu söyleyerek omuzumu silktim.

"Neden? Bu çok... bu sıradan bir aşk hikâyesi değil. Ben sadece küçük bir kısmını okudum ve ne kadar karanlık bir hikâye olduğunu anlayabiliyorum."

"En berbat insanların bile hikâyelerini anlatmaya ihtiyacı vardır, Tess."

"Sen berbat biri değilsin, Hardin," dedi fakat o aldatılmışlık duygusunu hâlâ hissediyor olmalıydı.

Az da olsa ona katılarak iç geçirdim. "Belki kendi kötülüklerinden arınmak için okumak isteyerler? Ya da başka şeylerden; belki bazı insanlar yalnızca mutluluk ve klişeleşmiş aşk hikâyeleri okumak isteyebilir fakat milyonlarca insan var ve bu insanlar mükemmel olmayan ve hayatlarında çok kötü zamanlar geçirmiş kişiler ve belki de benim hikâyemle bir bağ kurmak istiyorlardır? Belki bende kendilerinden bir parça görüyorlardır ve Tanrım," titreyen elimle ensemi ovaladım, "Tanrım, belki birileri bizim hatalarımızdan bir şeyler öğrenir."

Ben bu sözleri beton basamaklara adeta kusarken Tessa da bana bakıyordu. Gözlerindeki kararlılık hâlâ açıkça görülebiliyordu ve dudaklarımdan daha fazla sözcüğün dökülmesine neden oldu.

"Belki bazen her şey bu kadar siyah-beyaz olmuyordur ve belki herkes mükemmel değildir. Hayatımda sana ve başkalarına birçok saçmalık yaptım. Bunlar için pişmanlık duyuyorum ve bir daha asla yapmam, telafi de edemem. Bu konu daha farklı. Bu kitap benim içimi dökme yolumdu, benim için başka bir terapi yöntemiydi. Bu kitap bana ne istersem ve ne hissedersem onu yazma fırsatı verdi. Beni ve benim hayatımı anlatıyor. Ve bu dünyada bir kitap dolusu hata yapan tek kişi ben değilim ve insanlar beni hikâyemdeki karanlık unsurlar yüzünden yargılarsa, bu onların ayıbıdır. Herkesi memnun etmeme imkân yok. Bu kitapta kendilerinden bir şeyler bulacak, sorunlarını kabul ederek onlarla gerçek anlamda baş eden birini görmek isteyecek bizim gibi birçok insan olduğunu biliyorum, Tessa."

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı ve başını hafifçe iki yana sallayarak iç geçirdi. "Ya insanlar bu kitabı beğenmezse? Ya içinde yazanlara bir şans vermeden okuma zahmetine bile girmeyip yine de yazılanlardan dolayı bizden nefret ederlerse? Böyle bir ilgiye hazır değilim. İnsanların hayatım hakkında konuşmalarını ve beni yargılamalarını istemiyorum."

"Bırak bizden nefret etsinler. Ne düşündükleri kimin umurunda? Zaten okumayacaklar."

"Bu çok... Bu konuda ne hissettiğime karar veremiyorum. Bu nasıl bir aşk hikâyesi?" Sesi titrek ve güvensizdi.

"Bu, lanet olası gerçek sorunlarla baş etmeye çalışan bir aşk hikâyesi. Bu, bağışlama ve koşulsuz sevgi hakkında bir hikâye ve eğer gerçekten isterse, bir insanın nasıl değişebileceğini, gerçekten değişebileceğini gösteriyor. Konu kendini keşfetmek olduğunda her şeyin mümkün olduğunu kanıtlayan bir hikâye. Bu hikâye, güvenebileceğin birine, seni seven ve senden vazgeçmeyen birine sahipsen, karanlıkta da yolunu bulabileceğini gösteriyor. Nasıl bir ailen olursa olsun ya da ne gibi bağımlılıklarla karşı karşıya kalırsan kal, yoluna

çıkan her türlü zorluğun üstesinden gelebileceğinive daha iyi bir insan olabileceğini gösteriyor. İşte *'After* böyle bir hikâye."

"*'After mı?*" Eliyle gözlerini güneşten koruyarak çenesini hafifçe kaldırdı.

"İsmi bu." Kitabın isminden dolayı utanıp hemen başımı çevirdim. "Bu kitap seninle tanıştıktan sonraki yolculuğumu anlatıyor."

"Ne kadarı kötü, peki? Ah, Hardin, neden daha önce söylemedin ki?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Düşündüğün kadar büyük bir kısmı kötü değil. En kötü tarafını okudun zaten. Görmediğin o sayfalar aslında hikâyenin özüydü. O sayfalar seni ne kadar sevdiğimi, bana hayatta bir amaç verdiğini ve seninle tanışmamın hayatımda başıma gelen en güzel şey olduğunu anlatıyor. Okumadığın sayfalar benim, bizim sorunlarımız boyunca birlikte attığımız kahkahaları anlatıyor."

Çaresizlikten ellerini yüzüne kapadı. "Bunu yazdığını bana söylemeliydin. Çok fazla işaret vardı, daha önce nasıl anlamadım ki?"

Basamkalara sırtımı dayadım. "Söylemeliydim, biliyorum fakat yanlış yaptığım şeyleri anlayarak değişmeye başladığımda, sana göstermeden önce mükemmel olmasını istedim. Bunun için gerçekten çok üzgünüm, Tessa. Seni seviyorum ve bunu bu şekilde öğrendiğin için özür dilerim. Seni kırmak veya kandırmak istemedim, böyle hissettiğin için de çok üzgünüm. Beni terk ettiğin zamanki adam değilim, Tessa. Öyle olmadığımı biliyorsun."

Fısıltıdan da alçak bir sesle karşılık verdi, "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Sadece oku. Lütfen kararını vermeden önce tüm kitabı okur musun? Tek istediğim bu, lütfen oku."

Gözlerini kapadı ve kıpırdanarak dizini omzuma dayadı. "Tamam, okuyacağım."

Ciğerlerime küçücük bir miktar hava geri döndü, göğsümdeki ağırlığın bir kısmı kalktı ve hissettiğim rahatlamayı sözcüklere dökemedim.

Ayağa kalktı, çizilen dizlerini silkeledi.

"Yaralarına sürmek için bir şey alacağım."

"Ben iyiyim."

"Bana karşı koymaktan ne zaman vazgeçeceksin?" Ortamı neşelendirmeye çalıştım.

İşe yaradı ve Tessa gülümsememek için kendini zor tuttu. "Hiçbir zaman." Basamakları çıkmaya başladı, ben de arkasından gitmek üzere ayağa kalktım. Eve gidip Tessa bütün kitabı okurken yanında oturmak istiyordum fakat bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Geriye kalan azıcık mantığımıma uyup bu kirli şehirde biraz yürüyüş yapmaya karar verdim.

"Bekle!" diye seslendim arkasından, merdivenin tepesine ulaştığında. Elimi cebime soktum ve buruşuk bir kâğıt çıkardım. "En son bunu oku, lütfen. Kitabın son sayfası."

Elini açtı ve bekledi.

Basamakları ikişer ikişer hızla çıktım ve kâğıdı eline bıraktım. "Lütfen şimdi okuma," diye yalvardım.

"Okumam." Tessa arkasını döndü ve başını bir kez daha çevirip bana gülümseyişini izledim.

Hayattaki en büyük arzularımdan biri Tessa'nın eşsiz biri olduğunu anlamasıydı; bunu gerçekten anlamasıydı. O, bu dünyada bağışlamayı bilen nadir insanlardan biriydi ve çoğu insan onun zayıf olduğunu düşünse de aslında tam tersiydi. O güçlüydü; kendinden nefret eden birinin yanında kalacak kadar güçlüydü. Bana kötü biri olmadığımı, tam tersini düşünerek büyümüş olmama rağmen benim de sevmeye değecek biri olduğumu gösterebilecek kadar güçlüydü. Bunu yaptıktan sonra beni bırakıp gidecek kadar ve beni koşulsuz sevecek kadar güçlüydü. Tessa çoğu insandan daha güçlüydü ve bunu bildiğini umuyordum.

75. Bölüm

Tessa

Eve girdiğimde her yana dağılmış düşüncelerimi toparlamak için biraz bekledim. Masada duran klasörün yanına gittiğimde, tüm sayfaların dosyanın içine gelişigüzel tıkıldığını gördüm.

İlk sayfayı aldım ve nefesimi tutarak okumaya hazırlandım. Hardin'in sözcükleri fikrimi değiştirecek miydi? Beni incitecek miydi? Bunu öğrenmeye hazır olup olmadığımı bile bilmiyordum. Fakat bunu kendim için yapmam gerektiğini biliyordum. Onu okuyamadığım onca zaman boyunca zihninden neler geçtiğini öğrenmek için yazdıklarını ve duygularını okumalıydım.

İşte o zaman anladı. Hayatını onunla geçirmek istediğini, Tessa'nın hayatına getirdiği ışık olmadan yaşamının boş ve anlamsız olacağını o dakikada anladı. Tessa ona umut vermişti. Belki, sadece belki, geçmişinden daha fazlası olabileceğini ona hissettirmişti.

İlk sayfayı yere bırakıp bir yenisine başladım.

Hayatını kendisi için yaşıyordu fakat daha sonraları bu tavrı değişti. Hayatı, sabahları uyanmaktan ve akşamları yeniden yatmaktan daha öteye geçti. Tessa ona ihtiyacı olduğunu hiçbir zaman bilmediği her şeyi verdi.

Ağzından çıkan saçmalıklara inanamıyordu. İğrenç biriydi. Onu seven insanları incitiyordu ve buna engel olamıyordu.

"Beni neden seviyorlar?" diye merak ediyordu sürekli. "Beni kim, neden sever ki? Ben kimsenin sevgisine layık değilim." Bu düşüncelerden ne kadar saklanırsa saklansın, onlar her zaman zihnine doluyor ve peşini bırakmıyorlardı; her zaman geri geliyorlardı.

Onun gözyaşlarını öpmek, ona üzgün olduğunu ve yitik biri olduğunu söylemek istediyse de yapamadı. O bir korkaktı ve tamiri mümkün olmayan bir şekilde zarar görmüştü ve Tessa'ya böyle davranması kendinden daha fazla nefret etmesine neden oluyordu.

Onun gülüşü... Onu karanlıktan aydınlığa çıkaran şey onun gülüşüydü. Onun gülüşü Hardin'i boynundaki tasmadan tutup zihnine gölge düşüren, zihnini kirleten saçmalıklardan çekip çıkarıyordu. O babasına benzemiyordu ve Tessa onu terk ettiğinde, ailesinin hatalarının hayatını etkilemesine bir daha asla izin vermeyeceğine karar verdi. İşte o zaman, bu kadının perişan bir adamın kendisine sunabileceklerinden çok daha değerli olduğuna karar verdi ve bu yüzden ona yaptıklarını telafi etmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Arka arkaya gelen karanlık itirafların yazıldığı sayfaları okumaya devam ettim. Gözyaşlarım yanaklarımda ve Hardin'in güzel fakat paramparça hikâyesinin yazılı olduğu bazı sayfalarda lekeler bırakıyordu.

Çocuk konusunu onun yüzüne vurmaya kalkıştığı için ne kadar üzgün olduğunu ona söylemesi gerekiyordu. Bencillik etmiş ve yalnızca onu nasıl incitebileceğini düşünmüştü ve onunla paylaşacağı bir hayattan gerçekte ne istediğini kabullenmeye hazır değildi. Ona dünyanın en iyi annesi olacağını, kendisini büyüten kadına hiç benzemeyeceğini söylemeye hazır değildi. Onunla birlikte bir çocuk büyütmeye yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yapacağını söylemeye hazır değildi. Kendi babasının yaptığı hataları yapmaktan çok korktuğunu

söylemeye, başarısız olmaktan korktuğunu kabullenmeye hazır değildi. Eve içkili gelmek ve kendisinin yaptığı gibi onun çocuklarının da ondan kaçmalarını ve saklanmalarını istemediğini ifade edebilecek sözcükler bilmiyordu.

Onunla evlenmek, hayatını onun yanında, onun iyiliğinin ve sıcaklığının tadına vararak geçirmek istiyordu. Onsuz bir hayat düşünemiyordu ve bunu ona söylemenin, gerçekten değişebileceğini ve ona layık bir insan olabileceğini göstermenin bir yolunu arıyordu.

Zaman bir şekilde akıyordu ve çok geçmeden yüzlerce sayfa kâğıt yere dağılmıştı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, gözlerimden düşen damlaları ve dudaklarımdan dökülen hıçkırıkları saymama imkân yoktu.

Fakat devam ettim; sırası bozulmuş, dağılmış her sayfayı okudum ve babamdan sonra sevebildiğim tek erkeğin ağzından çıkan her itirafı içime sindirdim ve destenin sonuna geldiğimde evin içi kararmış, güneş batmaya başlamıştı.

Sebep olduğum dağınıklığa baktım ve hepsini aklımda tutmaya çalıştım. Gözlerimi yerdeki kâğıtların üzerinde gezdirdim ve kapının girişindeki masada duran buruşuk kâğıda bakıp duraksadım. Hardin onun son sayfa olduğunu, hikâyemizin son sayfası olduğunu söylemişti ve kâğıdı almadan önce kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Buruşuk kâğıdı alırken ve açarak üzerinde yazanları okumaya başladığımda ellerim titriyordu.

Tessa'nın bir gün bunu okumasını ve ne kadar yitik biri olduğunu anlamasını umuyordu. Ona acımasını veya onu bağışlamasını istemiyordu; yalnızca hayatını ne kadar etkilediğini görmesini istiyordu. O iyi kalpli güzel yabancının tüm hayatı haline geldiğini ve onu bugün olduğu kişi yaptığını bilmesini istiyordu. Bu sözleri okuduktan sonra, bazıları ne kadar sert olursa olsun, bir günahkârı cehennemden sürükleyerek çıkardığı ve onu kendi cennetinde büyüttüğü ve geçmişinden gelen

kötülüklerden arınmasına ve özgür olmasına yardım ettiği için kendisiyle gurur duymasını umuyordu.

Her bir sözcüğü ciddiye alması ve tüm yaşadıklarına rağmen onu hâlâ sevebilme ihtimali olması için dua ediyordu. Onu neden sevdiğini ve onun için neden bu kadar savaştığını hatırlayabilmesini umuyordu.

Son olarak, bu kitabı, kendisi için yazdığı bu kitabı okurken her neredeyse bu sözleri mutlu bir şekilde okumasını ve bu sözler onu yıllar sonra bile okuyacak olsa da yine de ona ulaşmasını umuyordu. Onun vazgeçmediğini bilmeliydi. Tessa, bu adamın kendisini her zaman seveceğini, geri dönse de dönmese de yine de hayatının geri kalanında onu bekleyeceğini bilmesini istiyordu. Onun kurtarıcısı olduğunu, kendisi için yaptıklarının karşılığını asla ödeyemeyeceğini, onu tüm benliğiyle sevdiğini ve hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini bilmesini istiyordu.

Ruhları neden yapılmış olursa olsun, ikisinin ruhunun da aynı olduğunu ona hatırlatmak istiyordu.

Bunu en güzel ikisinin en sevdiği roman anlatıyordu.

İçimde kalan tüm gücü topladım ve son sayfayı elimde tutarak diğer sayfaları yerde dağılmış vaziyette bıraktım.

76. Bölüm

TESSA

İki Yıl Sonra

"Kesinlikle nefes kesici, muhteşem bir gelin oldun," dedi Karen. Ona katıldığımı göstermek için başımı salladım. Kendi elbisemin askılarını düzelterek aynaya baktım. "Aklı başından gidecek. Bugünün bu kadar çabuk gelip çattığına hâlâ inanamıyorum." Gülümsedim ve lüle lüle toplanmış ve kilisenin arka odasındaki ışıkların altında parıldayan topuza son bir toka iliştirdim.

Saçlarına çok fazla parıltı sıkmış olabilirdim.

"Ya takılıp düşersem? Ya damat gelmezse?" Landon'ın muhteşem gelininin sesi yumuşaktı. O kadar gergindi ki her an kopacak gibiydi.

"Gelecek. Ken onu bu sabah kiliseye getirdi." Karen bir kahkaha atarak ikimizi de rahatlattı. "Öyle bir şey olsaydı kocam şimdiye kadar bize haber verirdi."

"Landon bugünü hayatta kaçırmaz," dedim. Kaçırmayacağını biliyordum çünkü bana onun için seçtiği yüzüğü gösterdiğinde yüzünü görmüş ve gözlerindeki yaşları silmiştim.

"Umarım öyledir. Buna gerçekten çok sinirlenirim." Gergin bir kahkaha attı. Güzeliğinin altındaki endişeye rağmen gülümsemesi muhteşemdi, kendini çok iyi kontrol ediyordu.

Parmaklarımla nazikçe koyu renk buklelerine dokundum ve başındaki pırıltılı duvağı düzelttim. Aynadaki güzel yüzüne baktım

ve çıplak omzuna dokunmak için elimi kaldırdım. Kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu ve gergin bir şekilde altdudağını ısırıyordu.

"Sorun olmayacak, her şey güzel olacak," diye söz verdim. Elbisemin gümüş renkli kısımları ışığın altında parlıyordu ve bu düğünün arkasındaki her bir ayrıntının güzelliğine bayılmıştım.

"Çok mu erken? Yeniden bir araya geleli yalnızca birkaç ay oldu. Sence evlenmek için çok mu erken, Tessa?" diye sordu.

Son iki senede onunla çok yakınlaşmıştım. Nedime elbisemin fermuarını çekmeme yardım ederken parmakları titremeye başladığında, onun ne kadar endişeli olduğunu görebiliyordum.

Gülümsedim. "Çok erken değil. Son beş yıldır çok şey yaşadınız. Çok fazla düşünüyorsun, hepsi bu. Bu konuda birkaç şey bilirim."

"*Onu* göreceğin için gergin misin?" diye sordu yüzüme dikkatle bakarak.

Evet. Korkudan ölüyordum. Biraz da telaşlıydım galiba. "Hayır, görüşmeyeli yalnızca birkaç ay oldu."

"Çok uzun," dedi Landon'm annesi alçak sesle.

Yüreğim buruldu ve onu her düşündüğümde hissettiğim ağır acıyı bastırdım. Söyleyebileceğim, belki de söylemem gereken sözleri yuttum. "Bugün oğlunun evlendiğine inanabiliyor musun?" diye sorarak çabucak konuyu değiştirdim.

Çabam çok işe yaradı ve Karen gülümsedi, tiz bir ses çıkardı ve birdenbire kendini bırakıp ağlamaya başladı. "Ah, makyajım berbat olacak." Parmak uçlarını gözlerinin altına hafifçe vurdu ve başını iki yana sallarken o açık sarı saçları hareketlendi.

Kapının tıklatıldığını duyunca üçümüz de sustuk. "Tatlım?" Ken'in sesi yumuşak ve temkinliydi. Duygusal kadınlarla dolu bir gelin odasına yaklaşan bir erkeğin böyle davranması doğaldı. "Abby uyandı," dedi Ken karısına, kapıyı açarken. Kızı da kucağındaydı. Abby'nin koyu kahverengi saçları ve parlak kahverengi gözleri çok çarpıcıydı ve küçük kızın girdiği her yeri adeta aydınlatıyordu. "Bez çantasını bulamıyorum."

"Şurada, şu sandalyenin yanında," diyerek işaret etti Karen. "Onu besleyebilir misin? Elbiseme bezelye püresi sıçratmasından

korkuyorum." Karen bir kahkaha atıp Abby'ye uzandı. "Korkunç iki yaş sendromu bizim için biraz erken geldi."

Küçük kız gülümsediğinde, henüz yarısı çıkmış bir sıra diş göründü. "Anne," diye seslendi tombul çocuk, iki küçük elini de uzatıp Karen'ın elbisesinin askılarını kavrayarak.

Abby'nin konuştuğunu ne zaman duysam kalbim eriyordu. "Merhaba, Bayan Abby." Yanağından küçük bir makas alarak onu güldürdüm. Çok güzel bir sesti. Karen ve Landon'ın müstakbel eşinin gözlerindeki sevecen ifadeyle bana bakmalarına aldırmadım.

"Merhaba." Abby yüzünü annesinin omzuna gömdü.

"Siz hanımlar hazır mısınız? Müziğin başlamasına yalnızca on dakikamız var ve her saniye Landon biraz daha endişeleniyor," diye uyardı Ken.

"O iyi değil mi? Hâlâ benimle evlenmek istiyor mu?" diye sordu endişeli gelin, yakında kayınpederi olacak adama.

Ken gülünce gözlerinin etrafı kırıştı. "Evet, tatlım, elbette istiyor. Landon oldukça endişeli fakat Hardin sakinleşmesine yardım ediyor." Buna ben de dâhil herkes güldü.

Gelin neşeli bir şekilde gözlerini devirerek başını iki yana salladı. "Hardin 'yardım ediyorsa' balayım şimdiden iptal ettireyim."

"Gitsek iyi olur. Abby'ye onu merasim sonuna kadar tutacak ufak bir şeyler yedireceğim." Ken karısını dudaklarından öptükten sonra çocuğu yeniden kucağına alıp odadan çıktı.

"Evet. Lütfen, benim için endişelenmeyin, ben iyiyim," dedim iki kadına. İyiydim. Hardin'le uzak mesafe ilişki sürdürürken sorun yaşamıyordum. Evet, onu sürekli özlüyordum fakat uzaklık bize iyi gelmişti.

İyi olmanın en kötü tarafı iyinin mutludan oldukça uzak olmasıydı. İyi olmak, sabah kalkıp hayatına devam ettiğin, hatta kahkahalar atıp güldüğün arada kalmış gri bölgeydi; fakat iyi olmak neşeli olmak anlamına gelmiyordu. İyi olmak gününün her saniyesini saymak demek değildi ve hayattan sonuna kadar zevk almanı sağlamıyordu. Çoğu insan iyi olmayı kabul ederdi, buna ben

de dâhildim fakat aslında bundan nefret ediyorduk ve zamanımızın çoğunu yalnızca iyi olmaktan öteye geçmeyi bekleyerek geçiriyorduk.

Hardin iyi olmanın ötesindeki hayatın ne kadar harika olabileceğini bana tattırmıştı ve o zamandan beri bunu özlüyordum.

Uzun zamandır iyiydim ve artık bunun dışına nasıl çıkacağımı bildiğimden emin değildim fakat iyiyim demek yerine harikayım diyebileceğim günün gelmesini umutla bekliyordum.

"Hazır mısınız, Bayan Gibson?" Karşımdaki şanslı kadına gülümsedim.

"Hayır," dedi, "fakat onu gördüğümde hazır olacağım."

77. Bölüm

Hardin

"Vazgeçmek için son şansın," dedim Landon'a, kravatını düzeltmesine yardım ederken.

"Sağ ol, pislik," dedi hemen, yamuk duran kravatıyla kendi uğraşmak için elimi iterek. "Hayatım boyunca yüz tane kravat taktım ama bu bir türlü düzelmiyor."

Gergindi ve onu anlıyordum. Anlıyor sayılırdım. "O zaman takma."

"Kravatsız çıkamam. Evleniyorum." Gözlerini devirdi.

"İşte bu yüzden kravat takman gerekmiyor zaten. Bu senin günün ve bu kadar parayı harcayan kişi sensin. Kravat takmak istemiyorsan, siktiğim kravatı takmazsın. Tanrım, bugün evlenen ben olsaydım, pantolon giydiğime bile şükretmeleri gerekirdi."

En yakın dostum kahkahayla güldü. Parmaklarını kıvırarak boynundaki kravatı çekiştirdi. "O zaman bugün evlenmiyor olman iyi bir şey. Öyle bir manzarayı görmeye gelmezdim."

"Ikimiz de benim asla evlenmeyeceğimi biliyoruz." Aynada kendime baktım.

"Belki." Landon aynadan gözlerime baktı. "Sen iyisin değil mi? O burada. Baban onu görmüş."

Ah, hayır. İyi değilim. "Evet, iyiyim. Onun da geleceğini bilmiyormuşum ya da son iki yılda onu hiç görmemişim gibi davranıyorsun." Onu yeterince uzun bir süredir görmüyordum fakat benden uzak kalmaya ihtiyacı vardı. "O senin en iyi arkadaşın ve karının başnedimesi. Burada olması benim için sürpriz değil." Kendi

boynumdaki kravatı çekip ona uzattım. "Al bakalım. Seninki bir işe yaramadığına göre benimkini takabilirsin."

"Kravat takmalısın, smokininle uyuyor."

"Bu şeyi giydiğim için bile çok şanslı olduğunu iyi biliyorsun." Bedenimi saran ağır kumaşı çekiştirdim."

Landon gözlerini bir anlığına kapadı ve hem rahatlamış hem bunalmış gibi içini çekti. "Haklısın galiba." Gülümsedi. "Teşekkürler."

"Peki, düğünün için giyinmiş olmama ne diyorsun?"

"Kes sesini." Gözlerini devirdi ve ellerini yepyeni siyah smokinin üzerinden aşağı kaydırdı. "Ya gelmezse?"

"Gelecek."

"Peki, ya gelmezse? Bu kadar çabuk evlenmekle aptallık mı ediyorum?"

"Evet."

"Pekâlâ, teşekkürler."

Omuz silktim. "Aptallık her zaman kötü bir şey değildir."

Bana dikkatle bakarken gözleri her an kendimi bırakabileceğime dair bir belirti aradı. "Onunla konuşmayı deneyecek misin?"

"Evet, herhalde." Prova yemeğinde onunla konuşmaya çalışmıştım fakat Karen ve Landon'ın eşi zamk ona zamk gibi yapışmışlardı. Tessa'nın düğün organizasyonuna yardım etmesi benim için sürpriz olmuştu; bu tür şeylerle ilgilendiğini bilmiyordum fakat anlaşılan bu konuda oldukça başarılıydı.

"O artık mutlu; tamamen olmasa da genellikle öyle."

Onun mutluluğu hayattaki en önemli şeydi ve bu yalnızca benim için geçerli değildi; Tessa Young mutlu olmadığında dünya aynı dünya değildi. Bunu en iyi ben bilirdim çünkü bir yılımı onun ömrünü sömürerek ve aynı anda onu mutlu ederek geçirmiştim. Bu çok çılgıncaydı ve insanlara anlamsız geliyordu fakat konu o kadın olduğunda, kimse umurumda olmamıştı ve olmayacaktı.

"Beş dakika, beyler," diye seslendi Ken, kapının diğer tarafından. Bu oda küçüktü ve eski deri ve naftalin kokuyordu fakat

bugün Landon'ın evleneceği gündü. Bu konuda şikâyet etmek için davetin bitmesini bekleyecektim.

Belki de şikâyetlerimi yalnızca Ken'e iletirdim. Gelinin ailesinin durumu göz önüne alındığında, düğünün parasını Ken'in ödediğini düşünüyordum.

"Hazır mısın, kaçık pislik?" diye son bir kez daha sordum Landon'a.

"Hayır, ama onu gördüğümde hazır olacağım."

78. Bölüm

Tessa

"Robert nerede?" Karen düğün için verilen küçük davette etrafa bakındı. "Tessa? Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu telaşlı bir sesle.

Kadınların saçları sarılıp makyajları yapılırken Robert da küçük çocuğu oyalama görevini üstlenmişti. Şimdi tören başlıyordu fakat kendisi görünürde yoktu ve Karen törenin ilk kısmına yardımcı olurken Abby'yle ilgilenemezdi.

"Dur onu bir daha arayayım." Kalabalığın içine bakınarak onu aradım. Abby kucağında debelenince Karen yine paniklemeye başladı.

"Ah, dur! İşte orada..."

Fakat Karen'ın cümlesinin devamını duymadım. Hardin'in sesi dikkatimi tamamen dağıtmıştı. Solumdaki uzun koridordan geliyordu ve Landon'la konuşurken ağzı o her zamanki tarzıyla yavaşça hareket ediyordu.

Saçları, en son gördüğüm fotoğraflarındaki halinden daha uzun görünüyordu. Kendime engel olamıyor ve tüm röportajlarını, doğru olsun olmasın hakkında yazılan tüm makaleleri okuyordum ve o ve hikâyesi –bizim hikâyemiz– hakkında korkunç şeyler yazan birkaç blog yazarına öfkeli epostalar göndermiş olabilirdim.

Yeniden takmış olduğunu bilsem de dudağındaki metal halkayı görmek beni yine de şaşırttı. Fotoğrafların dışında gerçek hayatta bu halkanın ona ne kadar yakıştığını unutmuştum. Onu yeniden gördüğüm için afallamış, kesinlikle tükenmiştim. Çok çabaladığım

ve neredeyse önüme çıkan tüm savaşları kaybettiğim ve uğruna savaştığım tek şeyi, onu kaybettiğim dünyaya geri dönmüştüm.

"Tessa'nın yanında yürüyecek birine ihtiyacımız var; erkek arkadaşı gelmedi," dedi biri. Hardin ismimi duyar duymaz dikkatini benim olduğum yöne çevirdi ve gözleri yalnızca yarım saniye kadar sonra beni buldu. Göz temasını önce ben bozdum ve yerlere kadar uzanan elbisemin altından belli belirsiz görünen yüksek topuklu ayakkabılarıma baktım.

"Başnedimeyle kim yürüyecek?" diye sordu gelinin kız kardeşi yakınlardaki herkese. "Çok fazla şey oluyor," dedi oflayarak yanımdan geçerken. Ben bu düğün için ondan daha fazla şey yapmıştım fakat ne kadar stresli olduğunu gören tam tersini düşünürdü.

"Ben," dedi Hardin elini kaldırarak.

Siyah smokinin içinde, kravatsız haliyle fazlasıyla düzgün ve çok yakışıklı görünüyordu. Temiz gömleğinin kolundan dövmesi görünüyordu ve kolumda nazik bir dokunuş hissettim. Dün gece doğru düzgün konuşmadığımızı ve birlikte nasıl yürüyeceğimizi çalışmadığımızı düşünmemeye çalışarak gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Boğazımı temizledim ve gözlerimi Hardin'den ayırıp onaylamak için başımı salladım.

"Pekâlâ, gidelim öyleyse," dedi kız kardeş, buyurgan bir tavırla. "Damat öne çıksın, lütfen." Ellerini çırptı ve Landon hızla önümden geçerken hafifçe elimi sıktı.

Nefes al. Nefes ver. Sadece birkaç dakika, hatta daha bile az. O kadar da zor değil. Biz arkadaşız. Bunu yapabilirim.

Landon'ın düğünü için elbette. Bir an, Hardin'le kendi özel günümüzde kilisede yürüdüğümü düşünmemek için kendimle savaştım.

Hardin hiçbir şey söylemeden yanımda durdu ve müzik başladı. Bana bakıyordu, baktığını biliyordum fakat başımı kaldırıp ona bakmaya cesaret edemedim. Bu ayakkabılarla onun boyuna yaklaşmıştım ve bana o kadar yakındı ki kıyafetine sinen hafif parfüm kokusunu alabiliyordum.

Küçük kilise güzel fakat sade bir davet alanına dönüşmüştü ve konuklar sessizce neredeyse tüm sıraları doldurmuşlardı. Eski ahşap sıraların üzerindeki çiçeklerin renkleri öylesine parlaktı ki fosforlu gibi görünüyorlardı ve sıralardan beyaz kumaşlar sarkıyordu.

"Biraz fazla parlak, sence de öyle değil mi? Bence sadece kırmızı ve beyaz zambaklar iş görürdü," diyerek beni şaşırttı Hardin. Kibirli kız kardeş yürümeye başlamamız için işaret verince Hardin koluma girdi.

"Evet, zambak muhteşem olurdu. Bu çiçekler de onlar için güzel," dedim.

"Doktor sevgilin durumu güzel kurtardı," dedi Hardin alaycı bir sesle. Ona baktığımda gülümsediğini ve o yeşil gözlerinin ardındaki yalnızca takıldığını gösteren ifadeyi gördüm. Çenesi eskisinden de belirgindi ve gözleri her zamanki gibi belirsiz değil, derin bir ifadeyle bakıyordu.

"Tıp okuyor, henüz doktor olmadı. Ve evet, durumu güzel kurtardı. Üstelik sevgilim olmadığını biliyorsun, o yüzden sus." Son iki senedir Hardin'le sayısız kez bu konuşmayı yapmıştım. Robert hayatımda sabit bir dost olarak kalmıştı ve hepsi buydu. New York'taki evimde Hardin'in kitabını bulduktan yaklaşık bir sene sonra bir kez çıkmayı denemiştik fakat işe yaramamıştı. Kalbiniz başkasına aitse, biriyle çıkmamalınız. İnanın bana, işe yaramıyor.

"Siz nasılsınız? Bir yıl oldu, öyle değil mi?" Sesi, saklamaya çalıştığı duyguları ele veriyordu.

"Sen nasılsın? Sen ve şu sarışın. İsmi neydi?" Bu koridoru yürümek, girişten göründüğünden çok daha uzun sürüyordu. "Ah, evet, Eliza mıydı, neydi?"

Kıkırdadı. "Ha-ha."

Başına bela olan Eliza adındaki hayranı konusunda onunla uğraşmak istedim. Onunla yatmadığını biliyordum fakat onu gördüğüm zamanlarda kızdırmak eğlenceliydi.

"Yatağıma aldığım son sarışın sendin, bebeğim." Gülümsedi. Ayağım takıldı ve Hardin dirseğimden yakalayarak, beyaz ipekle kaplı koridora yüzüstü düşmeden beni tuttu.

"Öyle mi?"

"Evet." Gözlerini Landon'm durduğu ön taraftan ayırmadı.

"Dudağındaki halkayı yeniden takmışsın." Kendimi daha fazla rezil etmeden konuyu değiştirdim. Kocası David'in yanında sessizce oturan annemin önünden geçtik. Biraz endişeli görünüyordu fakat yanından geçerken Hardin ve bana gülümsemesini takdirle karşıladım. David eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı ve annem yeniden gülümseyerek başını onaylar gibi salladı.

"Artık çok daha mutlu görünüyor," diye fısıldadı Hardin. Koridorda yürürken büyük olasılıkla konuşmamalıydık fakat Hardin ve ben yapmamamız gereken şeyleri yapmakla bilinirdik.

Onu belli ettiğimden daha çok özlemiştim. Son iki yıldır onu yalnızca altı kez görmüştüm ve her seferinde ona daha fazla özlem duymuştum.

"Öyle. David'in onun üzerinde inanılmaz bir etkisi oldu."

"Biliyorum, bana söyledi."

Bir kez daha durdum. Bu kez Hardin gülümsedi ve sonu gelmeyen koridorda yürümem için bana yardım etti. "Nasıl yani?"

"Annenle birkaç kez konuştum. Bunu biliyorsun."

Ne söylediğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

"Geçen ay ikinci kitabım çıktığında bir imza günüme geldi."

Ne? "Ne söyledi?" Sesim fazla yüksek çıktı ve birkaç konuk bize gereğinden uzun süre baktı. "İşimizi bitirdikten sonra konuşuruz. Landon'a düğününü berbat etmeyeceğime söz verdim."

Ön tarafa vardığımızda Hardin bana gülümsedi ve ben de en yakın dostumun düğününe odaklanmayı denedim, gerçekten de denedim.

Fakat sağdıçtan ne gözlerimi ne de düşüncelerimi alabildim.

79. Bölüm

Hardin

Bir düğünün en katlanılabilir tarafı tören kısmıydı. Herkesin heyecanı biraz azalır ve insanlar birkaç kadeh bedava içki ve yine bedava olan kaliteli bir yemekle kolayca gevşerdi.

Düğün kusursuzdu: Damat gelinden daha fazla ağladı ve bu zamanın yalnızca yüzde doksan dokuzunu Tessa'ya bakarak geçirdiğim için kendimle gurur duyuyordum. Yeminlerin bir kısmını duyduğuma yemin edebilirdim. Ama durum bundan ibaretti. Herkesin önündeki alanda dans ederlerken Landon'ın kollarını yeni karısının beline dolayışına ve onun da Landon'ın söylediği bir şeye kahkahalarla gülüşüne bakılırsa, düğünün güzel gittiğini söyleyebilirdim.

"Eğer varsa bir soda alacağım," dedim barın arkasındaki kadına.

"Votkayla mı yoksa cinle mi?" diye sordu içki şişelerini işaret ederek.

"Hiçbiri, yalnızca soda. Alkolsüz."

Bir süre bana baktıktan sonra başını sallayıp temiz bardağa buz ve soda doldurdu.

"Demek buradasın," diyen tanıdık bir ses duydum ve omzuma bir el dokundu. Arkamda Vance ve yanında hamile karısı vardı.

"Beni mi arıyordun?" diye sordum alaycı bir sesle.

"Aramıyordu." Kimberly gülümsedi ve elini kocaman olmuş karnına götürdü.

"İyi misin? Karnındaki o şeyle her an düşecek gibi görünüyorsun." Şişen ayaklarına ve sonra yeniden ekşittiği yüzüne baktım.

"O şey benim bebeğim oluyor. Dokuz aylık hamileyim fakat sana hâlâ *vurabilirim*."

Şey, galiba sululuğundan hâlâ bir şey kaybetmemişti.

"Şu koca karnının ötesine uzanabilirsen tabii," diye takıldım.

Beni yanılttı ve tabii ki düğünde hamile bir kadından şaplak yedim.

Gerçekten canımı yakmış gibi kolumu ovdum ve Vance karısını kızdırdığım için bir pislik olduğumu söyleyince kahkahayla güldü.

"Tessa'yla koridorda yürürken güzel görünüyordunuz," dedi imalı bir ifadeyle kaşını kaldırarak.

Nefesim kesildi ve boğazımı temizleyerek uzun sarı saçlarını ve insanı günaha teşvik eden saten elbisesini görebilmek için karanlık odaya göz gezdirdim. "Evet, Landon'ın sağdıcı olmak dışında herhangi bir düğün saçmalığına katılmayacaktım fakat o kadar da kötü değildi."

"Diğer çocuk geldi," dedi Kim, bilmiş bir tavırla. "Ama Tessa'nın sevgilisi değil. O saçmalığa inanmadın, değil mi? Tessa onunla vakit geçiriyor fakat tavırlarına bakınca aralarında ciddi bir şey olmadığı anlaşılıyor. İkiniz gibi değiller."

"*Eskiden* olduğumuz gibi."

Kim kurnaz bir bakışla sırıttıktan sonra bara en yakın masaya gitmem için başıyla işaret etti. Tessa o masada oturuyordu ve ipeksi elbisesi hareketli ışıkların altında parlıyordu. Gözleri benim ya da Kimberly'nin üzerindeydi. Hayır, benim üzerimdeydi ve sonra bakışlarını çabucak kaçırdı.

"Gördün mü, söylediğim doğru. İkiniz gibi değiller." Ukala ve hamile Kimberly bana güldü, ben de sodamı başıma dikip karton bardağı çöpe attıktan sonra bir su istedim. Midem bulanıyordu ve şu anda yıllar önce kalbimi çalan o güzel kıza bakmamaya çalışarak lanet olası küçük bir çocuk gibi davranıyordum.

Lanet kalbimi sadece çalmakla kalmadı. Onu buldu; bir kalbim olduğunu keşfeden ve onu kazarak derinlerden çıkaran kişi oldu. Onca soruna rağmen asla vazgeçmedi. Kalbimi buldu ve güvenli bir yerde sakladı. Onu bu korkunç dünyadan sakladı. Daha da önem-

lisi ona kendim bakmaya hazır oluncaya dek benden bile sakladı. İki yıl önce onu geri vermeyi denedi fakat kalbim onun yanından ayrılmak istemedi. Onun yanından bir daha asla ayrılmayacaktı.

"Siz ikiniz, tanıdığım en inatçı insanlarsınız," dedi Vance, Kimberly için su ve kendisi için de bir kadeh şarap sipariş ederken. "Kardeşini gördün mü?"

Smith'e bakındım ve onu Tessa'dan birkaç masa ileride tek başına otururken gördüm. Çocuğu işaret ettim ve Vance ona bir şey içmek isteyip istemediğini sormamı rica etti. Çocuk kendi lanet içeceğini alabilecek kadar büyüktü fakat burada oturup Bay ve Bayan Kendinibeğenmiş'le konuşmayı istemediğimden boş masaya doğru yürüdüm ve küçük kardeşimin yanına oturdum.

"Haklıydın," dedi Smith bana bakarak.

"Bu sefer ne konuda haklıyım?" Süslü sandalyede arkama yaslandım ve bu lanet yerdeki her bir sandalyeyi perdeyi andıran kumaşlarla kaplamışken Landon ile Tessa'nın bu düğüne nasıl "ufak ve sade" diyebildiklerini merak ettim.

"Düğünlerin sıkıcı olduğu konusunda." Smith gülümsedi. Birkaç dişi düşmüştü ve bunlardan biri de öndeki dişiydi. Fazla zeki olan ve birçok insanı umursamayan bir çocuk olarak tatlı sayılırdı.

"Seninle parasına iddiaya girmeliydim." Gülerek yeniden Tessa'ya baktım. Smith de ona baktı. "Bugün güzel görünüyor."

"Bu konuda seni yıllardır uyarıyorum velet; beni bu düğünden bir cenaze çıkarmaya zorlama." Hafifçe omzuna vurdum ve o da dişlerindeki boşluğu açığa çıkaracak şekilde yarım ağız gülümsedi.

Onun masasına gitmek, doktor olmak üzere olan arkadaşını sandalyesinden itip oraya oturmak istiyordum. Ona ne kadar güzel göründüğünü ve NYU'da çok başarılı olduğu için onunla gurur duyduğumu söylemek istiyordum. Gerginliğini yendiğini görmek, kahkaha attığını duymak ve gülümseyişinin tüm salonu etkisi altına aldığını izlemek istiyordum.

Smith'e sokuldum. "Bana bir iyilik yap."

"Nasıl bir iyilik?"

"Oraya gidip Tessa'yla konuşmaya başlamanı istiyorum."

Kızardı ve başını hızla iki yana salladı. "Asla olmaz."

"Haydi ama. Git konuş."

"Hayır." İnatçı çocuk.

"İstediğin ve babanın sana almadığı o özel yapım treni hatırlıyor musun?"

"Evet?" İlgisini fazlasıyla çekmiştim.

"Sana onu alacağım."

"Onunla konuşmam için bana rüşvet mi veriyorsun?"

"Evet, kesinlikle."

Çocuk bana yan yan baktı. "Ne zaman alacaksın?"

"Onu seninle dans etmeye ikna edebilirsen önümüzdeki hafta alırım."

Pazarlığa girişti. "Hayır, dans etmemi istiyorsan yarın alman gerek."

"Tamam." Lanet olsun, bu konuda oldukça iyiydi.

Tessa'nın masasına baktıktan sonra yeniden bana döndü. "Anlaştık," dedi ayağa kalkarak. Pekâlâ, bu kolay olmuştu.

Onun masasına gidişini izledim. İki masa öteden Smith'e gülümsediğini görmek bile ciğerlerimdeki havanın boşalmasına yetti. Ona otuz saniye verdikten sonra kalktım ve masaya yürüdüm. Yanında oturan adama aldırmadım ve Smith'in yanında durduğumda Tessa'nın yüzünün aydınlanışının tadını çıkardım.

"Demek buradasın." Ellerimi Smith'in omuzlarına koydum. "Benimle dans eder misin, Tessa?" diye sordu kardeşim.

Tessa şaşırdı. Yanakları ışıkların altında utanç içinde parıldadı fakat onu tanıyordum ve Smith'i geri çevirmeyeceğini biliyordum.

"Elbette." Smith'e gülümsedi ve ismi-lazım-değil Tessa'nın kalkmasına yardım etti. Zarif pislik.

Tessa'nın Smith'in arkasından dans pistine yürümesini izledim ve Landon'la yeni karısının ağır ve içli şarkılara duydukları özel ilgiye minnettardım. Dans etmeye başladıklarında Smith perişan, Tessa ise gergin görünüyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Doktor, ikimiz de aynı kadına bakarken.

"İyi, sen?" Bu çocuğa iyi davranmalıydım çünkü o, hayatımın sonuna kadar seveceğim kadınla birlikteydi.

"İyiyim. Artık ikinci sınıftayım."

"Ee, geriye yalnızca on sene mi kaldı?" Tessa'ya bir şeyler hissettiğini bildiğim birine elimden geldiğince iyi davranmaya çalışarak güldüm.

İzin isteyerek Tessa ile Smith'in yanına gittim. Beni önce Tessa gördü ve göz göze geldiğimizde donup kaldı.

"Araya girebilir miyim?" diye sordum ve ikisine de reddetme fırsatı vermeden Smith'in frak gömleğinin arkasından çekiştirdim. Ellerim çabucak beline kaydı ve kalçasının üzerine yerleşti. Hareketlerine uyum sağlamaya çalıştım fakat ona dokunduğum için olmaktan şaşkınlıktan *donakaldım*.

Ona sarılmayalı uzun, çok uzun zaman geçmişti. Bir arkadaşının düğünü için birkaç ay önce Şikago'ya gelmişti fakat beni kavalyesi olarak davet etmemişti. Tek başına gitmişti ama sonra buluşup yemeğe gitmiştik. Yemek güzel geçmişti; Tessa bir kadeh şarap içmişti ve üzerinde çikolata drajeleri ve fazlasıyla çikolata sosu olan koskocaman bir dondurma paylaşmıştık. Birer içki daha içmek için –ona şarap, bana soda– beni oteline davet etmişti ve otel odasında, yerde onunla seviştikten sonra uyuyakalmıştık.

"Seni onunla dans etmekten kurtarmam gerektiğini düşündüm. Biraz kısa boylu. Korkunç bir dans partneri," diyebildim sonunda kafamı biraz toparladıktan sonra.

"Ona rüşvet verdiğini söyledi." Başını iki yana sallayarak gülümsedi.

"Küçük şeytan." Yeniden masalardan birine tek başına oturan kalleşe baktım.

"Son gördüğümden beri ikiniz oldukça yakınlaşmışsınız," dedi hayranlıkla. O kadar uğraştığım halde yanaklarıma hücum eden kırmızılığa engel olamadım.

"Evet, biraz öyle oldu galiba." Omuz silktim. Omuzlarımdaki parmaklarını sıktığında içimi çektim. Gerçekten de içimi çektim ve Tessa'nın beni duyduğunu biliyordum.

"Çok iyi görünüyorsun." Dudaklarıma baktı. Onu Şikago'da gördükten birkaç gün sonra dudağımdaki halkayı yeniden takmaya karar vermiştim.

"'İyi' mi? Bunun güzel bir şey olup olmadığından emin değilim." Onu biraz daha kendime çektim, bana karşı koymadı.

"Çok iyi, çok yakışıklı. Çok seksi." Son sözleri o dolgun dudaklarından yanlışlıkla döküldü. Bunu gözlerini kocaman açmasından ve altdudağını ısırışından anladım.

"Bu odadaki en seksi kadın sensin; her zaman da öyle oldun."

Başını aşağı indirip uzun sarı buklelerinin ardına saklanmaya çalıştı.

"Saklanma, benden saklanma," dedim alçak sesle. Bu tanıdık sözler beni geçmişe götürdü ve yüzündeki ifadeye baktığımda onun da aynı şeyleri hissettiğini gördüm.

Çabucak konuyu değiştirdi. "Yeni kitabın ne zaman çıkacak?"

"Önümüzdeki ay. Okudun mu? Sana bir kopya göndertmiştim."

"Evet, okudum." Bu fırsattan yararlanarak onu göğsüme çektim. "Hepsini okudum, unuttun mu?"

"Ne düşünüyorsun?" Parça bitti ve başka bir parça başladı. Kadının sesi salonu doldururken birbirimizin gözlerine baktık.

"Bu parça," Tessa küçük bir kahkaha attı. "Tabii ki bu parçayı çalmasalar olmazdı."

Gözlerine düşen bir bukleyi kenara çektim ve Tessa yutkunarak gözlerini yavaşça kırpıştırdı. "Senin adına çok mutluyum Hardin. Sen inanılmaz bir yazar, kendi kendini tedavi ve alkol bağımlılığından kurtulma konusunda bir öncüsün. Çocuk yaşta istismarla baş etme konusunda Times'a verdiğin röportajı okudum." Gözleri doldu ve o yaşlar aktığı takdirde tüm kontrolümü kaybedeceğimden emindim.

"Abartılacak bir şey değildi, gerçekten." Omuz silktim. Benimle gurur duyması çok hoşuma gitse de bu duruma düşmesinden suçluluk duydum. "Bunların hiçbirini beklemiyordum; bunu bilmelisin. O kitabı yazarken seni insanların önünde utandırmak niyetinde

değildim." Bunu ona birçok kez söylemiştim ve bana her zaman aynı olumlu tepkiyi veriyordu.

"Merak etme." Gülümsedi. "O kadar da kötü değildi ve biliyorsun, çok kişiye yardım ettin ve birçok insan kitaplarına bayılıyor. Buna ben de dahilim." Tessa kızardı, ben de kızardım.

"Bunun *bizim* düğünümüz olması gerekirdi," deyiverdim.

Ayakları hareket etmeyi bıraktı ve o güzel tenindeki pırıltının bir kısmı kayboldu. "Hardin." Bana baktı.

"Theresa," diye takıldım. Şaka yapmıyordum ve bunu biliyordu. "O son sayfanın fikrini değiştireceğini düşünmüştüm. Gerçekten öyle düşünmüştüm."

"Lütfen herkes buraya baksın," dedi gelinin kardeşi mikrofona konuşarak.

Bu kadın fena halde sinir bozucuydu. Salonun ortasındaki sahnede duruyordu fakat önündeki masa yüzünden onu güçlükle görüyordum. Boyu fena halde kısaydı.

"Konuşmam için hazırlanmalıyım," diye homurdandım elimi havada sallayarak.

"Konuşma mı yapacaksın?" Tessa parti için kurulan masaya kadar peşimden geldi. Doktoru unutmuş olmalıydı ve bunu umursadığımı söyleyemezdim. Hatta gerçekten de çok hoşuma gitmişti.

"Evet, unuttun mu, ben sağdıcım."

"Biliyorum." Omzumu nazikçe itti ve ben de bileğinden tuttum. Bileğini dudaklarıma götürüp çıplak teninden öpecektim ki küçük, siyah, daire şeklindeki dövmeyi görünce şaşkına döndüm.

"Bu da ne böyle?" Bileğini yüzüme biraz daha yaklaştırdım.

"Yirmi birinci yaş günümde bir iddia kaybettim." Güldü.

"Gerçekten de bir gülen yüz dövmesi mi yaptırdın? Yok artık." Ağzımdan kaçan kahkahaya engel olamadım. Minicik gülen yüz o kadar komik ve kötü yapılmıştı ki gülünç duruyordu. Fakat bunu yaptırırken ve doğum gününde orada olmak isterdim.

"Elbette." Gururla başını salladı ve işaretparmağıyla dövmesine dokundu.

"Başka var mı?" Olmadığını umuyordum.

"Yok artık. Sadece bu."

"Hardin!" diyerek beni çağırdı kısa boylu kadın ve ben de niyetlendiğim gibi Tessa'nın bileğinden öptüm. İğrendiği için değil fakat şaşkınlıkla elini aniden çekti. Yani ben öyle olduğunu umdum ve sahneye doğru yürüdüm.

Landon ve eşi masanın başında oturuyorlardı ve Landon kolunu onun sırtına dolamıştı, eşinin eli ise onun elinin üzerindeydi. Ahh, yeni evliler. Önümüzdeki yıl bu zamanlar birbirlerinin kafalarını koparmaya hazır hale geldiklerini görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Ama belki de onların ilişkisi farklı olurdu.

Aksi kadının elindeki mikrofonu aldım ve boğazımı temizledim. "Selam." Sesim çok garip çıkıyordu ve Landon'ın yüzüne bakılırsa bu durum onu oldukça eğlendirecekti. "Genellikle birçok insanın önünde konuşmaktan hoşlanmam. Tanrım, birçok insanın yanında olmaktan bile hoşlanmam, bu nedenle konuşmamı kısa tutacağım," diye söz verdim bir salon dolusu konuğa. "Zaten birçoğunuz sarhoş veya fena halde sıkılmış durumdasınız, o yüzden beni duymazdan gelmek konusunda rahat olabilirsiniz."

"Konuya gel." Landon'ın eşi kahkaha atarak elindeki şampanya kadehini kaldırdı. Landon da ona katıldığını belli edercesine başını salladı ve ben herkesin önünde ikisine de hareket çektim. En önde duran Tessa kahkaha atarak eliyle ağzını kapadı. "Bakın, ne söyleyeceğimi unutmamak için yazdım."

Cebimden buruşmuş bir mendil çıkarıp açtım. "Landon'la tanıştığımda ondan hemen nefret ettim." Herkes şaka yaptığımı düşünerek güldü fakat yapmıyordum. Ondan nefret etmiştim fakat bunun tek nedeni kendimden nefret ediyor olmamdı.

"O, hayatta istediğim her şeye sahipti: Ailesi, kız arkadaşı ve gelecek için bir planı vardı." Landon'a baktığımda gülümsüyordu ve yanakları biraz kızarmıştı. Bunu şampanyaya bağlıyordum. "Her neyse, onu tanıdığım yıllar boyunca arkadaş, hatta aile olduk ve erkek olma konusunda bana çok şey öğretti, özellikle de son iki sene boyunca bu iki kişinin baş etmek zorunda kaldıkları sorun-

lar sırasında." Fazla bunalımlı konulara girmek istemediğim için Landon ve eşine gülümsedim.

"Artık bu saçmalığı kesiyorum. Kısaca, söylemek istediğim şu, Landon, sana dürüst bir adam olduğun ve ihtiyacım olduğunda bana zor günler yaşattığın için teşekkür ediyorum. Aslında bakarsan sana kendimce saygı duyuyorum ve siz ikiniz ne kadar acele etmiş de olsanız, mutlu olmayı ve hayatının aşkıyla evlenmeyi hakettiğini bilmeni istiyorum."

Kalabalık bir kez daha güldü.

"Hayatını ruhunun diğer yarısıyla yaşayabileceğin için ne kadar şanslı olduğunu, onu kaybedene kadar anlayamazsın." Mikrofonu masanın üstüne bıraktığım sırada kalabalığın arasından hızla geçen gümüş rengi gördüm ve insanlar konuşmam üzerine kadeh kaldırırken ben de basamakları hızla inip sevgilimin peşinden gittim.

Nihayet Tessa'ya yetiştiğimde, bayanlar tuvaletinin kapısını açıyordu. İçeri girip gözden kayboldu ve ben de etrafıma bakınma zahmetine girmeden arkasından içeri girdim. Yanına gittiğimde iki elini de mermer lavabo tezgâhına dayamış duruyordu.

Başını kaldırıp aynaya baktığında gözleri kızarmış, yanakları gözyaşlarından leke olmuştu. Peşinden gittiğimi fark edince bana döndü.

"Bizim hakkımızda, ruhumuz hakkında öyle konuşamazsın." Cümlesini hıçkırarak bitirdi.

"Neden?"

"Çünkü..." Bir açıklama bulamıyor gibiydi.

"Çünkü haklı olduğumu biliyorsun, o yüzden mi?" diyerek üzerine gittim.

"Çünkü böyle şeyleri uluorta söyleyemezsin. Bunu röportajlarında da yapıyorsun." Ellerini beline koydu.

"Senin dikkatini çekmeye çalışıyordum." Ona doğru bir adım attım.

Burun delikleri açıldığında bir an ayağını gerçekten yere vuracağını falan düşündüm.

"Beni çok sinirlendiriyorsun." Sesi yumuşadı ve bana şu an nasıl baktığını inkâr edecek durumda değildi.

"Kesinlikle." Kollarımı açtım. "Buraya gel," diye yalvardım.

Söylediğimi yapıp kollarıma gelince ona sarıldım. Onu bu şekilde kollarıma almak, yaptığımız tüm sekslerden daha tatmin ediciydi. Yalnızca ikimizin anlayabileceği bir şekilde onu kollarımda tutmak beni dünyanın en şanslı pisliği yapıyordu.

"Seni çok özledim," dedim saçlarının arasından.

Ellerini omuzlarıma götürerek ağır ceketimi itti ve pahalı kumaş yere düştü.

"Emin misin?" O güzel yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Konu sen olduğunda her zaman eminim." Tessa yavaş ve derin nefesler alarak titreyen dudaklarını benimkilere bastırırken o kırılganlığını ve tatlı tatlı rahatladığını hissedebiliyordum.

Fazla kısa bir süre sonra geri çekildim ve Tessa ellerini kemerimden indirdi. "Kapıyı kapayacağım." Kadınların toplandıkları yerlere konan sandalyelere minnettardım ve kimsenin içeri girmemesi için iki tanesini kapının önüne çektim.

"Bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye sordu Tessa, ben eğilerek yerlere sürünen eteğini beline kadar kaldırırken.

"Şaşırdın mı?" Yine öpüşürken güldüm. Ağzı benim için bir yuva tadındaydı ve çok uzun zamandır evimden uzakta, Şikago'da yaşıyordum. Son birkaç yıldır Tessa'dan yalnızca küçük dozlar alabilmiştim.

"Hayır." Fermuarımı çabucak indirdi ve baksırımın üzerinden aletimi kavradığında nefesimi tuttum.

Uzun, çok uzun zaman olmuştu. "En son ne zaman..."

"Seninle Şikago'dayken." Ben de ona sordum. "Sen?"

"Ben de."

Geri çekilip gözlerine baktığımda orada yalnızca gerçeği gördüm. "Gerçekten mi?" diye sordum yüzünü açık bir kitap gibi okuyabilmeme rağmen.

"Evet, kimse olmadı. Sadece sen." Baksırımı indirdi ve ben de onu tezgâhın üzerine çıkararak iki elimle sıkı bacaklarını ayırdım.

"Ha siktir." İç çamaşırı olmadığını fark edince dilimi ısırdım.

Kızararak başını indirdi. "Elbisemin altından belli oluyordu."

"Sen benim sonum olacaksın be kadın." Küçük elleriyle erkekliğimi okşarken lanet bir kaya kadar sertleştim.

"Acele etmeliyiz," diye inledi arzulu bir sesle. Parmağımı klitorisinin üzerinde kaydırdığımda sırılsıklam olduğunu fark ettim. İnledi; başını geriye, aynaya doğru yatırarak bacaklarını biraz daha açtı.

"Prezervatif?" diye sordum doğru düzgün düşünmekte zorlanarak.

Cevap vermeyince bir parmağımı içine ittim ve dilimle dilini okşadım. Her öpücüğün içinde bir itiraf vardı: *Seni seviyorum*, ona bunu göstermeye çalıştım; *sana ihtiyacım var*, altdudağını emdim; *seni bir daha kaybedemem*, aletimi içine ittim ve onu doldururken onunla birlikte inledim.

"Çok dar," diye inledim. Birkaç saniye içinde boşalarak rezil olacaktım fakat bu benim için cinsel tatmin değildi, bu, ona ve kendime bizim kaçınılmaz olduğumuzu göstermekle ilgiliydi. Buna karşı koymak için biz veya başkaları ne kadar uğraşırsa uğraşsın, biz hafife alınamayacak bir güçtük.

Biz birbirimize aittik ve bu kesinlikle inkâr edilemezdi.

"Ah, Tanrım." Ben onun sıcaklığından çekilip bir kez daha ve bu kez sonuna kadar içine girdiğimde, o da tırnaklarını sırtıma batırdı. Bedeni beni içine almak için her zamanki gibi esnedi.

"Hardin," diye inledi Tessa boynuma. Sırtımdan yukarıya yayılan hisle boşalmak üzere olduğumu fark ettiğimde dişlerinin tenime battığını hissettim. Bir elimi sırtına götürerek onu kendime çektim, onu hafifçe kaldırarak kendimi daha farklı bir açıdan derinlere kadar ittim ve diğer elimle dolgun göğüslerini aradım. Elbisesinin içinden çıkıverdi ve ben de çıplak tenine yapışarak dudaklarımla, sertleşen göğüs uçlarını çektim. İnleyerek ve ismini söyleyerek içine boşaldım.

İçin girip çıkarkan klitorisini okşuyordum ve hızlı hızlı alıp verdiği solukların arasında ismimi söyledi. Bacaklarının benim-

kilere ve tezgâha çarparken çıkardığı sesler yeniden sertleşmeme yetmişti. Çok uzun zaman olmuştu ve Tessa bedenime mükemmel şekilde uyum sağlayan tek kadındı. Bedeni bedenime tamamen sahip oluyordu.

"Seni seviyorum," dedi boşalırken. Kendini benimle birlikte kaybederken ve onu bulmama izin verirken sesi gergin çıkmıştı. Tessa'nın uzun sürede boşalması çok hoşuma gitti. Bedeni yumuşayarak bana dayandı ve başını göğsüme yaslayarak soluklandı.

"Söylediğini duydum, biliyorsun değil mi?" Terleyen alnından öptüm ve o da muhteşem bir şekilde gülümsedi.

"Biz tam bir felaketiz," diye fısıldadı başını kaldırıp gözlerime bakarak.

"İnkâr edilemez, muhteşem bir kargaşadan oluşan bir felaketiz."

"Bana yazarlık taslama," diye takıldı nefes nefese.

"Kendini çekme. Senin de beni özlediğini biliyorum."

"Evet, evet." Kollarını belime doladı ve ben de alnındaki saçları geri ittim.

Mutluydum, burada benimle olduğu için mutluluktan uçuyordum. Bunca zaman sonra kollarımdaydı, gülümsüyor, şakalaşıyor ve kahkahalar atıyordu ve bunu berbat etmeyecektim. Hayatın bir savaş olması gerekmediğini zor yollardan öğrenmiştim. Bazen bir itici güç sana el veriyor, bazen de yol boyunca işleri berbat ediyordun fakat her zaman umut vardı.

Her zaman yeni bir gün doğuyordu ve her zaman, yaptığın saçmalıkları veya kırdığın insanları düzeltmek için bir yol vardı ve kendini tamamen yalnız hissettiğin zamanlarda ruh gibi gezerek bir sonraki hayal kırıklığını beklediğin sırada bile seni seven birileri hep vardı. Her zaman başına daha iyi bir şeyler geliyordu.

Görmesi zor olsa da oradaydı. Tüm saçmalıkların ve kendime duyduğum nefretin ötesinde Tessa hep vardı. Tessa bağımlılığımın altında, kendime duyduğum acıma hissinin ve berbat seçimlerimin altında hep vardı. Tüm bunların içinden çıkarken oradaydı ve o lanet yol boyunca elimi bırakmamıştı. Beni terk ettikten sonra bile orada kalarak bana yardım etmişti.

Hiçbir zaman umudumu kaybetmemiştim çünkü benim umudum Tessa'ydı. Hep öyle olmuştu ve öyle kalacaktı.

"Bu gece benimle kalır mısın? Yarın buradan gidebiliriz. Sadece benimle kal," diye yalvardım.

Yeniden doğruldu ve göğüslerini elbisesinin içine sokup yüzüme baktı. Göz makyajı akmış ve yanakları kızarmıştı. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Ne zamandan beri izin alıyorsun?" İşaretparmağımla burnuna dokundum.

"Doğru." Gülümsedi. "Daha fazla çabalamamış olmandan nefret ediyorum."

"Çabaladım fakat..."

Beni susturmak için parmağını kaldırdı. "Daha fazla çabalamamış olmandan nefret ediyorum fakat bunu söylemem haksızlık çünkü benim senden uzaklaştığımı ikimiz de biliyoruz. Seni çok zorladım ve senden çok fazla şey bekledim. Kitap ve istemediğim onca ilgi nedeniyle çok öfkeliydim ve bu öfkemin zihnimi ele geçirmesine izin verdim. Diğer insanların düşünceleri nedeniyle seni affedemeyeceğimi hissediyordum fakat şimdi onları dinlediğim için bile kendime kızıyorum. İnsanların bizim veya benim hakkımda ne söylediklerine aldırmıyorum. Sadece sevdiğim insanların benim hakkımdaki düşüncelerini, beni sevmelerini ve desteklemelerini umursuyorum. Sadece zihnime ait olmayan sesleri dinlediğim için özür dilemek istedim."

Tessa hâlâ karşımda oturuyordu, önünde sessizce durdum. Bunu beklemiyordum. Böyle bir dönüş yapacağını tahmin etmiyordum. Bu düğüne ondan bir gülümseme bile beklemeyerek gelmiştim.

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Beni affettiğini söyleyebilirsin mesela?" diye fısıldadı.

"Elbette seni affediyorum." Güldüm. Delirmiş miydi? Tabii ki onu affedecektim. "Sen beni affediyor musun? Her şey için? Ya da yaptıklarımın büyük bir kısmını?"

"Evet." Başıyla onaylayarak elimi tuttu.

"Şimdi gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum." Elimi saçlarımda gezdirdim.

"Belki hâlâ benimle evlenmek istediğini söyleyebilirsin?" Gözlerini kocaman açmıştı; ben ise gözlerimin yuvalarından fırlayacağını hissediyordum.

"Ne?"

Kızardı. "Beni duydun."

"Seninle evlenmek mi? On dakika kadar önce benden nefret ediyordun?" Gerçekten de benim sonum olacaktı.

"Aslına bakarsan on dakika önce burada sevişiyorduk."

"Bu söylediğinde ciddi misin? Benimle evlenmek mi istiyorsun?" Bunu söylediğine inanamıyordum. "İçki mi içtin sen?" Onun ağzından içki tadı alıp almadığımı hatırlamaya çalıştım.

"Hayır, bir saat önce bir kadeh şampanya içtim. Sarhoş değilim, sadece bununla savaşmaktan yoruldum. Biz kaçınılmazız, unuttun mu?" diye alay etti korkunç bir aksan yaparak.

Onu öperek susturdum.

"Biz şimdiye kadar yaşamış, duygusallıktan en mahrum çiftiz, biliyorsun değil mi?" Dilimi yumuşak dudaklarında gezdirdim.

"Duygusallığa gereğinden fazla değer verilir, artık gerçeklik daha fazla önem kazandı," diyerek son kitabımdan alıntı yaptı.

Onu seviyordum. Lanet olsun, bu kadını çok seviyordum. "Benimle gerçekten evlenecek misin?"

"Bugün değil tabii fakat evet, bunu düşüneceğim." Tezgâhtan inip elbisesini düzeltti.

Gülümsedim. "Düşüneceğini biliyorum." Kıyafetlerimi düzeltirken bu tuvalette olan her şeyi anlamaya çalıştım. Tessa bir şekilde benimle evlenmeyi kabul ediyordu. Vay canına!

Muzip bir şekilde omuz silkti.

"Vegas... haydi hemen Vegas'a gidelim." Elimi cebime atıp anahtarlarımı çıkardım.

"Hayır, Vegas'ta evlenmem. Sen delisin."

"İkimiz de deliyiz; kimin umurunda ki?"

"Olmaz, Hardin."

"Neden?" dedim yalvarır gibi yüzünü ellerimin arasına alarak.

"Vegas buradan on beş saat uzakta." Bana, sonra da aynadaki yansımasına baktı.

"Sence on beş saat düşünmen için yeterli bir süre değil mi?" diye takıldım kapının önündeki sandalyeleri çekerken.

O zaman Tessa başını eğip, "Evet, sanırım öyle," diyerek beni gerçekten şok etti.

Sonsöz

Hardin

Vegas'a yaptığımız araba yolculuğu ürkütücüydü. İlk iki saat mükemmel bir Vegas düğünü hakkında hayal kurarak geçti. Tessa dalgalı saçlarının uçlarıyla oynarken kızaran yanakları ve çok uzun süredir görmediğim mutlu gülümsemesiyle bana bakıp durdu.

"Vegas'ta evlenmenin gerçekten de kolay olup olmadığını merak ediyorum. Son dakikada. Tıpkı Ross ile Rachel gibi," dedi başını telefonundan kaldırmadan.

"Google'a bakıyorsun değil mi?" diye sordum. Elimi onun kucağına doğru götürdüm ve kiralık arabamın camını indirdim.

Idaho'da, Boise'ın dışında bir yerde yiyecek ve benzin almak için durduk. Tessa uyuklamaya başlamıştı, başı öne düşüyor ve gözleri kapanıyordu. Kalabalık kamyon durağında durdum ve Tessa'yı uyandırmak için nazikçe omuzlarından dürttüm.

"Vegas'a mı geldik yoksa?" diye takıldı daha yarı yola bile gelmediğimizi bildiği halde.

Arabadan indik ve tuvalete kadar peşinden gittim. Böylesi benzin istasyonlarını her zaman çok severdim; ışıklandırmaları iyiydi ve büyük otoparkları vardı. Öldürülme veya ona benzer tehlikelerle karşılaşma olasılığı düşüktü.

Tuvaletten çıktığımda, Tessa'yı atıştırmalıkların dizili olduğu bir sürü rafın önünde dikilirken buldum. Kolları şimdiden bir yığın abur cuburla doluydu: Paket paket cipsler, çikolatalar ve küçük ellerinin taşıyamayacağı kadar çok enerji içeceği...

Bir süre geride durup karşımda duran kadına baktım. Birkaç saat içinde karım olacak kadına. Eşime. Tüm yaşadıklarımızdan, dürüst olmak gerekirse ikimizin de hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini düşündüğümüz evlilik konusundaki konuşmalarımızdan sonra bunu gerçekten Vegas'ta küçük bir kilisede meşrulaştırmak üzere yola çıkmıştık. Yirmi üç yaşındaki birinin, Tessa'nm kocası olacaktım ve beni bundan daha mutlu edebilecek başka bir şey daha düşünemiyordum.

Böylesine aşağılık biri olmama rağmen yine de Tessa'yla sonumuz mutlu olacaktı. Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana gülümseyecek ve ben de düğünümüzde bir Elvis taklitçisinin dolaştığına dair aptalca bir yorumda bulunacaktım.

"Şunlara baksana, Hardin." Tessa dirseğiyle rastgele seçtiği bir dolu atıştırmalığı işaret etti. Üzerinde o pantolon vardı; evet hangisi olduğunu biliyorsunuz. Düğünümüze o yoga pantolonunu ve NYU armalı, fermuarlı eşofman üstüyle gidiyordu. Fakat oraya vardığımızda yerleşeceğimiz otelde üzerini değiştirmeyi planlıyordu. Her zaman hayalimde canlandırdığım gibi bir gelinlik giymeyecekti.

"Gelinlik giymemek sorun olmayacak mı?" deyiverdim.

Gözleri biraz büyüdü, gülümsedi ve başını iki yana sallayarak; "Bu da nerden çıktı?" diye sordu.

"Sadece merak ettim. Kadınların her zaman takıntı haline getirdikleri bir düğünün olmayacağını düşünüyordum. Çiçeklerin falan olmayacak."

Turuncu bir mısır paketini bana uzattı. Yaşlı bir adam yanımızdan geçerken ona gülümsedi. Adam benimle göz göze gelince bakışlarını çabucak kaçırdı.

"Çiçek mi? Ciddi misin sen?" diye sordu gözlerini devirerek yanımdan geçerken. Benim de ona göz devirdiğimi görmezden geldi. Peşine takıldım ve neredeyse ışıklı ayakkabıları olan, annesinin elini tutmuş ve paytak paytak yürüyen küçük bir çocuğa takılıp düşüyordum. "Ya Landon? Annen ve David? Onların da orada olmasını istemiyor musun?" diye sordum.

Dönüp yüzüme baktığında, bu konuya farklı bir açıdan yaklaştığını anladım. Yol boyunca, Vegas'ta evlenmeye karar vermiş olmamızın heyecanıyla düşüncelerimiz o kadar dağılmıştı ki gerçeği unutmuştuk.

"Ah," diye iç geçirerek bana bakarken ona yetiştim.

Kasaya doğru yürüdük ve Tessa'nın ne düşündüğünü anladım: Biz evlenirken Landon ile annesinin orada olması gerekiyordu. Orada olmak zorundalardı. Karen; Tessa'yı eşim olurken göremezse çok üzülürdü.

Aldığımız yiyeceklerin ve kafeinin parasını ödedik. Aslında o benimle tartışarak parayı kendi ödedi ve ben de ona izin verdim.

"Hâlâ gitmek istiyor musun? Bana söyleyebilirsin, bebeğim. Bekleyebiliriz," dedim emniyet kemerimi takarken. Portakallı şekerleme paketini açtı ve bir tanesini alıp ağzına attı.

"Evet, istiyorum," diye ısrar etti.

Fakat bu bana doğru gibi gelmiyordu. Benimle evlenmek istediğini biliyordum, hayatımı onunla geçirmek istediğimi de biliyordum fakat her şeye bu şekilde başlamak istemiyordum. Ailelerimizin orada olmasını istiyordum. Küçük kardeşimin ve minik Abby'nin de bunun bir parçası olmasını, koridorda yürürken üzerimize çiçek ve pirinç atmalarını ve insanların, biri evlenirken ailenin en ufak bireylerine yaptırdıkları şeyleri yapmalarını istiyordum. Landon'ın düğününe ne kadar çok yardım ettiğini söylerken gözlerinin nasıl parladığını görmüştüm.

Tessa'm için her şeyin mükemmel olmasını istiyordum, bu nedenle yarım saat sonra uykuya daldığında, Ken'in evine geri dönmek üzere yönümü değiştirdim. Uyandığında şaşırdı fakat bana küfür filan etmedi. Emniyet kemerini çıkardı, kucağıma çıktı ve yanaklarından akan yaşlarla beni öptü.

"Tanrım, seni seviyorum Hardin," dedi boynuma sokularak. Bir saat daha arabada kaldık. Onu kucağımda tuttum ve ona Smith'in düğünümüzde bize pirinç atmasını istediğimi söylediğimde güldü

ve bana Smith'in pirinçleri büyük olasılıkla çok dikkatli bir şekilde tane tane atacağını söyledi.

İki yıl sonra
Tessa

Üniversiteden mezun olduğum gün kendimle gurur duyuyordum. Hayatımdan her yönüyle çok mutluydum fakat artık yayıncılık sektöründe çalışmak istemiyordum. Evet, geleceğinin her bir ayrıntısını saplantılı bir şekilde planlayan Theresa Young, üniversite hayatının ortalarında fikrini değiştirmişti.

Bu değişiklik, Landon'ın eşinin bir düğün organizatörü bulmak istememesiyle başlamıştı. Düğününü planlamaya nereden başlayacağını bilmemesine rağmen organizatör tutmama konusunda inatçı davranmıştı. Fakat Landon ona yardım etmişti. Muhteşem bir nişanlı olduğu için bizimle geç saatlere kadar dergilere bakmış; iki farklı zamanda, on farklı pastanın tadına bakmak için derslerini kaçırmıştı. Onca insan için öylesine önemli bir günde kendimi sorumlu hissetmek çok hoşuma gitmişti. Organizasyon ve başkaları için bir şeyler yapmak benim uzmanlık alanımdı.

Düğün boyunca bunu yalnızca hobi olarak daha sık yapmaktan çok hoşlanacağımı düşünüp durmuştum fakat aylar geçtikçe kendimi evlilik fuarlarında bulmuş ve sonra da Kimberly ile Christian'ın düğününü organize etmiştim.

Vance'in New York'taki ofisinde çalışmaya devam etmiştim çünkü paraya ihtiyacım vardı. Hardin benimle New York'a taşınmıştı ve ben ne yapacağıma karar verirken onun faturalarımı ödemesini istemedim çünkü üniversite derecemle ne kadar gurur duysam da artık o alanda çalışmak istemiyordum. Okumayı her zaman sevecektim, kitaplar her zaman ruhumun bir parçası olacaktı fakat fikrimi değiştirmiştim. Hepsi bu kadardı.

Kariyer seçimimden her zaman çok emin olduğum için Hardin bu konuda çok dırdır etmişti. Fakat yıllar geçtikçe ve ben büyü-

dükçe, WCU'ya kayıt yaptırdığım sırada kim olduğumu bilmediğimi fark ettim. İnsanlar hayatlarının henüz *başlangıcındayken*, onlardan tüm hayatları boyunca yapacakları şeyi seçmeleri nasıl beklenebilirdi ki?

Landon'ın işi çoktan hazırdı: Brooklyn'de bir devlet okulunda beşinci sınıf öğretmenliği yapacaktı. Yirmi beş yaşında *New York* Times'ın en çok satanlar listesine giren Hardin'in ise yayımlanmış dört kitabı vardı ve ben de hâlâ kendi yolumu çizmeye çalışıyordum fakat bununla barışıktım. Her zamanki gibi aceleci davranmam gerektiğini hissetmiyordum. İyice düşünmek ve verdiğim her kararın beni mutlu edeceğinden emin olmak istiyordum. İlk kez kendi mutluluğumu diğerlerinin üzerinde tutuyordum ve bunun verdiği his muhteşemdi.

Aynadaki yansımama baktım. Son dört yıldır üniversiteyi bitirip bitiremeyeceğimi birçok kez düşünmüştüm ve şimdi ise üniversite mezunuydum. Annem ağlarken Hardin alkışlamıştı. Hatta yan yana oturmuşlardı.

Annem banyoya gelip yanımda durdu. "Seninle gurur duyuyorum, Tessa."

Üzerinde bir gece elbisesi vardı; bir üniversite mezuniyeti için pek uygun değildi fakat her zamanki gibi ilgi çekmek amacıyla giyinmişti. Sarı saçları sarılmış ve saç spreyiyle kusursuz bir hale getirilmişti ve tırnakları mezuniyet kepime ve cüppeme uygun renkle boyanmıştı. Fazla abartılıydı fakat o gururluydu ve bunu bozmak istememiştim. Beni hayatta başarılı olmam ve kendisinin olamadığı her şeye sahip olmam için yetiştirmişti ve şimdi bir yetişkin olarak bunu anlıyordum.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim annem bana rujunu uzatırken. Makyajımı tazelemeye ihtiyacım olmamasına ya da bunu yapmak istemememe rağmen gayet mutlu bir şekilde ruju elinden aldım, bu konuda onunla tartışmadığım için mutlu görünüyordu.

"Hardin hâlâ dışarıda mı?" diye sordum. Ruj yapış yapış ve zevkime göre fazla koyuydu fakat yine de gülümsedim.

"David'i oyalıyor." Annem de benimle birlikte gülümsediğinde kalbimin biraz daha dolduğunu hissettim. Annem parmaklarını buklelerinin ucundan geçirdi. "Onu, konuşma yapacağı bağış toplantısına çağırdı."

"Güzel olacak." Annem ve Hardin'in arası eskisi kadar tuhaf değildi. Hardin hiçbir zaman annemin en sevdiği kişi olmayacaktı fakat son birkaç yıldır annem, hiç tahmin edemeyeceğim bir şekilde ona saygı duymaya başlamıştı.

Ben de Hardin Scott'a yeni bir saygı beslemeye başlamıştım. Hayatımın son dört yılını düşünmek ve Hardin'in eskiden nasıl olduğunu hatırlamak acı veriyordu. Ben de mükemmel değildim fakat o geçmişine o kadar sıkı tutunmuştu ki bu arada beni de perşian etmişti. Çok büyük ve yıkıcı hatalar yapmıştı fakat bunların bedelini de ödemişti. Dünyadaki en sabırlı, en sevilesi ve en dost canlısı adam olmayacaktı belki fakat benimdi. Her zaman benim olmuştu.

Yine de Landon'la New York'a taşındığımda ondan ayrı kalma ihtiyacı duymuştum. Birbirimizle "arada sırada" –Hardin'le benim arada sırada görüşmemiz nasıl olursa o şekilde– görüşmüştük. Bana Şikago'ya taşınmam için baskı yapmamıştı ve ben de New York'a taşınması için ona yalvarmamıştım. Landon'ın düğününden bir sene kadar sonra nihayet taşındı fakat ilişkimizi, fırsat bulduğumuz zamanlarda birbirimizi ziyaret ederek sürdürdük; Hardin benden daha sık fırsat buluyordu. Şehre aniden yapmaya başladığı "iş seyahatlerinden" şüphelenmiştim fakat her geldiğinde mutlu olmuş ve gittiğinde kalmasını istemiştim.

Brooklyn'deki evimiz sadeydi. Çok fazla kazanmamıza rağmen benim de kiraya yardım edebileceğim bir yere taşınmak istemişti. Düğün organizasyonları ve derslerimle birlikte restoranda çalışmaya da devam etmiştim ve Hardin çok nadir şikâyet etmişti.

Hâlâ evli değildik ve bu da onu deli ediyordu. Bu konuda sürekli karar değiştirmeye devam ediyordum. Evet, onun eşi olmak istiyordum fakat bir şeylere isim koymak zorunda kalmaktan

yorulmuştum. Tüm hayatım boyunca bunu yapmam gerektiğini düşünmüş olsam da artık bu etikete ihtiyacım yoktu.

Annem düşüncelerimi okumuş gibi uzanarak kolyemi düzeltti. "Henüz bir tarih kararlaştırmadınız mı?" diye sordu. Bu hafta aynı soruyu üçüncü kez soruyordu. Annem, David ve kızının bizi ziyarete gelmelerinden çok hoşlanıyordum fakat düğünle ya da şimdiki durumda düğün olmadığıyla ilgili bu yeni takıntısıyla beni çileden çıkarıyordu.

"Anne," diye uyardım. Beni süslemesine katlanabilirdim, hatta bu sabah takacağım aksesuarları seçmesine bile izin vermiştim fakat bu konuda ona söz hakkı tanımayacaktım.

Ellerini kaldırarak gülümsedi. "Tamam."

Çabuk pes etmişti ve yanağımdan öptüğünde bir şeyler döndüğünü anladım. Peşinden lavabodan çıktığımda, Hardin'i duvara yaslanmış görünce sinirim geçti. Saçlarını kaldırmış, bir tokayla topluyordu. Uzun saçlarını çok seviyordum. Hardin saçlarını topuz yaptığında annem burun kıvırınca bu tepkisine çocukça bir tavırla güldüm.

"Ben de Tessa'ya düğün için bir tarih belirleyip belirlemediğini soruyordum," dedi annem, Hardin kolunu belime dolayarak yüzünü boynuma gömdüğü sırada. Hardin kıkırdarken nefesini boynumda hissettim.

"Keşke sana bir tarih verebilseydim," dedi Hardin başını kaldırırken. "Fakat kızının ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun."

Annem ona katıldığını gösterircesine başını salladı ve ikisinin bana karşı cephe almaları beni hem sinirlendirdi hem de gururlandırdı.

"Öyledir, biliyorum. Sana çekmiş," diye suçladı annem.

David annemin elini tutup dudaklarına götürdü. "Bence ikiniz de uzatmayın artık. Kız daha yeni mezun oldu, ona biraz zaman verin."

David'e teşekkür eden bir ifadeyle gülümsedim ve o da göz kırparak bir kez daha annemin elini öptü. Anneme bu kadar kibar davranması çok hoşuma gidiyordu.

İki yıl sonra
Hardin

Bir yıldan fazla bir süredir çocuk yapmaya çalışıyorduk. Tessa ihtimalin düşük olduğunu biliyordu. Ben de her zamanki gibi şansımızın düşük olduğunu biliyordum fakat yine de umudumuzu kaybetmemiştik. Doğum uzmanlarıyla görüşüyor, yumurtlama zamanlarını tutuyorduk. Elimize geçen her fırsatta düzüşüyor, sevişiyorduk. Tessa en gülünç kocakarı yöntemlerini deniyor, ben ise Tessa'nın arkadaşının kocasında işe yaradığına yemin ettiği buruk tatlı, yoğun karışımları içiyordum.

Landon ve eşinin üç ay sonra bir kızları olacaktı ve biz de küçük Addelyn Rose'un vaftiz anne ve babasıydık. Tessa en yakın arkadaşının bebek partisini organize etmesine yardımcı olurken gözyaşlarını ben silmiştim ve Addy'nin odasını boyamalarına yardım ederken ikimiz için üzülmüyormuş gibi davranmıştım.

Sıradan bir sabahtı. Az önce telefonda Christian'la konuşmuştum. Smith'in yazın bize gelip birkaç hafta kalacağı bir seyahat planlıyorduk. Christian beni bu nedenle aramış gibi yaptı fakat aslında aklıma bir fikir sokmaya çalışıyordu. Vance'ten bir kitap daha çıkarmamı istiyordu ve bu fikir hoşuma gitmesine rağmen hiç hoşuma gitmemiş gibi yapıyordum. Sadece onunla uğraşmak ve daha iyi bir teklif bekliyormuş gibi yapmak istiyordum.

Tessa hâlâ üzerinde eşofmanıyla kapıyı aniden açıp içeri daldı. Soğuk mart havasından yanakları kızarmış ve rüzgârdan saçları darmadağın olmuştu. Her zaman yaptığı gibi Landon'ın evine yürümüştü ve oradan geliyordu fakat aceleci hatta paniklemiş bir hali vardı ve göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"Hardin!" diye haykırdı salondan geçip mutfağa gelerek. Gözleri kan çanağına dönmüştü, kalbimin sıkıştığını hissettim.

Öylece durdum, bir elini kaldırdı ve bir dakika beklememi işaret etti.

"Bak," dedi elini ceketinin cebine sokarak. Elini açmasını sessizce ve sabırsızlıkla bekledim.

Elinde küçük bir çubuk vardı. Geçen seneden bu yana çok fazla yanlış test gördüğüm için heveslenemedim fakat ellerinin titrediğini ve konuşmaya çalıştığında sesinin kısık çıktığını duyunca hemen anladım.

"Evet mi?" diyebildim sadece.

"Evet." Başıyla onayladı. Sesi kısık fakat canlıydı. Ona bakınca ellerini yüzüme koydu. Yaşları silene kadar ağladığımı fark etmemiştim.

"Emin misin?" diye sordum aptal gibi.

"Evet, durum onu gösteriyor." Gülmeye çalıştı fakat sevinçten ağlamaya başladığında ben de ona katıldım. Ona sarılıp tezgâhın üstüne oturttum. Başımı karnına yasladım ve o bebeğe iki babamdan da daha iyi bir baba olacağıma söz verdim. Tüm babalardan daha iyi bir baba olacağıma...

Landon ve eşiyle buluşacağımız için Tessa hazırlanıyordu ve ben de Tessa'nın evde bıraktığı gelin dergilerinden birinin sayfalarını karıştırıyordum ki o sesi duydum. Neredeyse bir insandan çıkması imkânsız olan sesi.

Yatak odasındaki ebeveyn banyosundan gelmişti. Yerimden fırlayıp banyonun kapısına gittim.

"Hardin!" dedi Tessa bir kez daha. Bu kez banyonun kapısındaydım ve sesindeki ıstırap beni ilk çağırdığı zamankinden daha belirgindi.

Kapıyı itip açtım ve onu klozetin yanında yerde otururken buldum.

"Ters giden bir şey var!" diye bağırdı küçük ellerini karnına bastırarak. Külotu yerdeydi ve kan içindeydi. Öğürdüm, konuşamadım.

Saniyeler içinde onun yanma çömeldim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Her şey düzelecek," diye yalan söyledim elimi cebime sokup telefonumu çıkarırken.

Doktorun telefondaki sesi ve Tessa'nın kabullenmiş bakışı en korkunç kâbusumu doğruladı.

Nişanlımı arabaya taşıdım ve hastaneye giden o upuzun yolda her hıçkırışında bir kez daha öldüm.

Yarım saat sonra gerçeği öğrendik. Tessa'nın bebeğini kaybettiğini bize alıştırarak söylediler fakat bu yine de Tessa'nın yitik gözlerine her bakışımda içimi parçalayan o acıyı engellemedi.

Hemşire bizi odada yalnız bıraktığında, "Üzgünüm, çok üzgünüm," diyerek göğsümde ağladı.

Elimi çenesine koyarak onu bana bakmaya zorladım. "Hayır, bebeğim. Üzülecek hiçbir şey yok," dedim ona defalarca. Saçlarını yavaşça yüzünden çektim ve hayatımızdaki en önemli şeyi kaybettiğimizi düşünmemeye çalıştım.

O gece eve gittiğimizde, Tessa'ya onu ne kadar çok sevdiğimi ve bir gün ne kadar muhteşem bir anne olacağını hatırlattım ve o da uykuya dalana kadar kollarımda ağladı.

Uyuduğundan iyice emin olunca koridora çıktım. Bebek odasındaki dolabı açıp dizlerimin üstüne çöktüm. Bebeğimizin cinsiyetini öğrenemeyecek kadar erkendi fakat üç aydır ufak tefek şeyler alıyordum. Onları poşet ve kutularda saklıyordum ve hepsini atmadan önce bir kez daha görmeye ihtiyacım vardı. Bunu görmesine izin veremezdim. Karen'ın bize postaladığı minik sarı ayakkabıları görmesini engellemek istiyordum. O uyanmadan önce hepsini atacak ve beşiği parçalayacaktım.

Ertesi sabah Tessa kollarını bedenime sararak beni uyandırdı. Boş bebek odasında, yerdeydim. Mobilyaların gitmesi ya da dolabın boşalması konusunda bir şey söylemedi. Sadece benimle birlikte yerde oturdu, başını omzuma yasladı ve parmaklarını kollarımdaki dövmelerin üzerinde gezdirdi.

On dakika sonra telefonum cebimde titreşti. Mesajı kendi kendime okudum ve Tessa'nın bu habere nasıl tepki vereceğini bilemedim. Doğruldu ve gözlerini önündeki mesaja dikti.

"Addy geliyor," diye yüksek sesle okudu. Ona biraz daha sıkı sarıldım ve o da hüzünlü bir ifadeyle gülümsedikten sonra ayağa kalkmak için geri çekildi.

Ona uzun bir süre baktım ya da en azından bana uzun bir süre gibi geldi ve ikimiz de aynı şeyi düşündük. İkimiz de bebek odası yapmayı planladığımız odanın zemininden kalktık ve en yakın dostlarımızın yanında olabilmek için gülümseyen bir ifade takındık.

"Bir gün anne-baba olacağız," diye söz verdim sevgilime, vaftiz kızımızı karşılamak için hastaneye giderken.

Bir yıl sonra
Hardin

Bebek yapma çalışmalarımıza ara vermeye henüz karar vermiştik. Net bir şekilde hatırlıyordum; Tessa hoplaya zıplaya mutfağa geldiğinde kış mevsimindeydik. Saçları geride güzel bir topuz yapılmıştı ve üzerinde açık pembe, dantelli bir elbise vardı. O gün makyajı daha farklıydı fakat bu farkın tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım. Yanıma gelirken neşe içinde parıldıyordu ve ben de üzerinde oturduğum sandalyeden kaykılıp kucağıma gelmesini işaret ettim. Bana yaslandı; saçları vanilya ve nane kokuyordu ve bedenime bastırdığı bedeni yumuşacıktı. Dudaklarımı boynuna bastırdığımda içini çekti ve ellerini birbirinden ayrı duran dizlerime koydu.

"Merhaba, bebeğim," dedi dudaklarım tenindeyken.

"Merhaba, *babacık*," diye fısıldadı.

Bir kaşımı kaldırarak ona baktım; baba deyişi aletimin hareketlenmesine neden oldu ve elleri yavaşça bacaklarımdan yukarı kaydı.

"Babacık, ha?" Sesim boğuktu ve Tessa saçma ve alakasız bir şekilde kıkırdadı.

"Düşündüğün gibi babacık değil. Sapık." Elini muzip ve yumuşak bir şekilde pantolonumdaki kabarıklığa götürdü ve ben de yüzünü kendime çevirmek için ellerimi omuzlarına koydum.

Yine gülümsemeye başladı; tüm yüzünü kaplayan kocaman bir gülümsemeydi yüzündeki. Ve tam olarak ne söylediğini anlayamadım.

"Bak." Elini elbisesinin ön cebine sokup bir şey çıkardı. Bu bir kâğıt parçasıydı. Elbette anlayamadım fakat ben her zaman önemli konuları ilk anda anlayamamamla ünlenmiştim. Kâğıdı açtı ve elime verdi.

"Bu nedir?" Sayfanın üzerindeki bulanık yazıya baktım.

"Bu anı fena halde berbat ediyorsun," diye haşladı beni. Gülerek kâğıdı yüzüme yaklaştırdım.

"İdrar testi pozitif," yazıyordu.

"Ha siktir" dedim şaşkın bir halde, kâğıdı elimde biraz daha sıkarak.

"Ha siktir mi?" diyerek kahkaha attığında, mavi-gri gözlerindeki heyecan açıkça görülüyordu. "Çok fazla heyecanlanmaya korkuyorum," diye çabucak itiraf etti. Uzanıp elini tuttum ve kâğıt, ellerimizin arasında buruştu.

"Korkma." Alnından öptüm. "Ne olacağını bilmiyoruz o yüzden istediğimiz kadar heyecanlanabiliriz." Dudaklarımı bir kez daha başına bastırdım.

"Bir mucizeye ihtiyacımız var." Şaka yapmaya çalışarak başıyla beni onayladı fakat sesi çok ciddi çıktı. Yedi ay sonra sarışın, küçük Emery adında bir mucizemiz oldu.

Altı yıl sonra
Tessa

Yeni evimizin mutfağında oturmuş, bilgisayarımda yazı yazıyordum. Aynı anda üç düğün birden organize ediyordum ve ikinci çocuğumuza hamileydim. Küçük bir erkek. İsmi ise Auden olacaktı.

Auden büyük bir çocuk olacaktı; karnım şişmiş, tenim hamilelikten bir kez daha gerilmişti. Son zamanlara doğru çok yorgun düşmüştüm fakat çalışmaya kararlıydım. Üç düğünün ilki yalnızca bir hafta sonraydı ve bu nedenle meşgul olduğumu söylemek hafif kalırdı. Ayaklarım şişmişti ve Hardin çok çalıştığımdan şikâyet ediyordu fakat bu konuda fazla ısrarcı olmaması gerektiğini biliyordu. Nihayet düzgün bir gelirim olmuştu ve ismimi duyurmaya başlamıştım. New York'ta evlilik dünyasına girmek zordu fakat sonunda başarmıştım. Bir arkadaşımın yardımıyla işlerim büyüyordu ve hem telefonum hem de epostam birçok taleple doluydu.

Gelinlerden biri panik içindeydi; annesi son anda düğüne yeni kocasını da getirmeye karar vermişti ve şimdi oturma düzenini yeniden ayarlamamız gerekiyordu. Yeterince kolay bir işti.

Ön kapı açıldı ve Emery hızla yanımdan geçerek koridora daldı. Şimdi altı yaşındaydı. Saçları benimkinden de açık bir sarıydı ve bugün dağınık bir topuzla toplanmıştı. Bu sabah ben doktordayken Hardin onu okul için hazırlamış ve saçlarını toplamıştı.

"Emery?" diye seslendim, o odasının kapısını çarparak kaparken. Landon'ın, Addy ve Emery'nin okuduğu okulda öğretmenlik yapıyor olması hayatımı kolaylaştırıyordu, özellikle de bu kadar çok çalışırken.

"Beni rahat bırak!" diye bağırdı. Ayağa kalktım ve hareket ettiğimde göbeğim tezgâha değdi. Hardin üst kısmı çıplak ve üzerinde düşük belli siyah, dar kotuyla yatak odamızdan çıktı.

"Bunun derdi ne?" diye sordu.

Omuz silktim. Küçük Emery'miz annesi kadar tatlıydı fakat babasının huylarını almıştı. Bu, hayatımızı fazlasıyla ilginç bir hale getiren bir karışımdı.

Emery, "Sizi duyabiliyorum!" diye bağırınca Hardin güldü. Henüz altı yaşında olmasına rağmen şimdiden bir fırtınayı andırıyordu. "Onunla konuşurum," dedi Hardin yeniden yatak odasına dönerken. Elinde siyah bir tişörtle geri döndü. Tişörtü başından geçirişini izlerken, üniversitenin ilk haftasında tanıştığım o çocuğu hatırladım. Emery'nin kapısını çaldığında, Emery oflayarak söylendi

fakat Hardin yine de içeri girdi. Arkasından kapıyı kapadığında, yaklaşıp kulağımı ahşap kapıya bastırdım.

"Sorun nedir, küçüğüm?" diye çınladı Hardin'in sesi Emery'nin odasında, birlikte olmaları çok hoşuma gitti. Hardin oldukça sabırlı ve eğlenceli bir babaydı.

Elimi indirip karnımı okşadım ve içerideki küçük adama, "Beni babandan daha çok seveceksin," dedim.

Hardin zaten Emery'yi almıştı; Auden da benim olacaktı. Hardin'e bunu sık sık söylüyordum fakat o yalnızca gülüyor ve Emery'yi fazla zorladığımı ve bu yüzden onu daha çok sevdiğini söylüyordu.

"Addy yaramazlık yapıyor," diye yakındı Hardin'in minik Tessa'sı. Odanın içinde ileri geri yürüdüğünü ve Hardin gibi, sarı saçlarını alnından geriye attığını hayal ettim.

"Öyle mi? Nasıl yani?" Hardin'in sesinde bir alaycılık vardı fakat Emery'nin bunu anlayacağından şüpheliydim.

"Yapıyor işte. Artık onun arkadaşı olmak istemiyorum."

"Pekâlâ, bebeğim, o ailemizden biri. Onunla yaşamaya mecbursun." Hardin büyük ihtimalle gülümsüyor ve altı yaşında bir çocuğun dramatik yaşamından zevk alıyordu.

"Yeni bir ailem olamaz mı?"

"Hayır." Hardin kıkırdayınca ben de ağzımı kapayıp sessizce güldüm.

"Ben de küçükken uzun bir süre yeni bir ailem olsun istedim fakat işler bu şekilde yürümüyor. Sahip olduğun aileden memnun olmayı öğrenmelisin. Eğer yeni bir ailen olursa, yeni bir annen ve baban olur ve..."

"Hayır!" Emery bu fikirden öylesine nefret etmiş görünüyordu ki Hardin'in cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

"Gördün mü?" dedi Hardin. "Addy'yi olduğu gibi ve bazen yaramazlık yapan biri olarak kabul etmelisin. Tıpkı annenin, babanı bazen yaramazlık yapan biri olarak kabul ettiği gibi."

"Sen de mi yaramazsın?" diye sordu o cılız sesiyle. Kalbimin burulduğunu hissettim. *Ah, evet, öyle*, demek istedim.

"Ah, evet, öyleyim," dedi Hardin benim yerime. Gözlerimi devirdim ve kendime, Emery'nin önünde küfretmemesi için onu uyarmayı hatırlattım. Eskisi kadar yapmıyordu fakat yine de yapıyordu.

Emery, Addy'nin ona artık iyi dost olmadıklarını söylediğini anlatmaya başladı ve inanılmaz bir baba olan Hardin onu dinleyerek hikâyesinin her satırına yorum yaptı. Konuşmaları bittiğinde düşünceli erkeğime bir kez daha âşık olmuştum.

Hardin onun odasından çıkıp arkasından kapıyı kapadığında duvara yaslanmış, onu bekliyordum. Beni görünce gülümsedi.

"Birinci sınıftayken hayat zor," deyip gülünce kollarımı beline doladım. "Onunla çok iyi anlaşıyorsun." Ona yaslandım ama göbeğim fazla yaklaşmamı engelliyordu. Beni yan döndürerek sert bir şekilde öptü.

On yıl sonra
Hardin

"Gerçekten mi, baba?" Emery mutfak tezgâhının üstünden bana baktı. Tıpkı annesi gibi ojeli tırnaklarını tezgâha hafifçe vurdu.

"Evet, gerçekten. Öyle bir şeye gitmek için çok küçük olduğunu söyledim." Kolumdaki bandajla oynadım. Dün gece bazı dövmelerimi tazeletmiştim. Bazılarının renklerinin yıllar geçtikçe nasıl solduğunu görseniz, şaşırırdınız.

"Ben on yedi yaşındayım. Bu, son sınıf öğrencileri için yapılan bir gezi. Landon amca geçen sene Addy'nin gitmesine izin vermişti!" diye haykırdı güzel kızım yüksek sesle. Sarı saçları düzdü ve omuzlarını biraz geçecek şekilde açık bırakılmıştı. Konuşurken saçlarına vurarak geriye attı. Yeşil gözlerini kocaman açmış, benim ne kadar kötü bir baba olduğumu *falan filan* anlatıyordu.

"Ama haksızlık bu. Ortalamam 4.0 ve sen demiştin ki..."

"Yeter, tatlım." Tezgâhın üzerindeki kahvaltısını ona doğru ittim ve o da yumurtalara sanki hayatını zehir eden şeylere onlar

da dahilmiş gibi baktı. "Üzgünüm ama gitmiyorsun. Sana eşlik etmem konusunu bir kez daha düşünmeyeceksen elbette."

"Hayır. Asla olmaz." Tavır koyar gibi başını iki yana salladı. "Olmaz."

"O zaman sen de bu geziye gitmiyorsun."

Hızla koridora doğru yürüdü ve birkaç saniye sonra Tessa, arkasında Emery'yle birlikte yanıma geldi.

Ha siktir.

"Hardin, bu konuyu konuşmuştuk. O geziye gidecek. Parasını bile ödedik," diye hatırlattı Tessa, Emery'nin yanında.

Bunun, evde söz hakkının kimde olduğunu bana gösterme şekli olduğunu biliyordum. Evimizde yalnızca tek bir kuralımız vardı: Çocuklarımızın önünde kavga etmek yasaktı. Çocuklarım annelerine sesimi yükselttiğimi asla duymayacaklardı. Hiçbir zaman.

Bu, Tessa'nın hâlâ beni deli etmediği anlamına gelmiyordu. İnatçı ve küstahtı; bunların ikisi de yaşı ilerledikçe güçlenen muhteşem özelliklerdi.

Auden sırtında çantası, kulağında kulaklığıyla içeri girdi. Müzik ve sanata çok düşkündü ve bu çok hoşuma gidiyordu.

"İşte en sevdiğim çocuğum geldi," dedim. Tessa ve Emery alaycı sesler çıkararak bana baktılar. Kahkaha attım ve Auden yeniyetme bir erkek gibi "merhaba" diyen ifadesiyle başını salladı. Ne diyebilirdim ki? Tıpkı benim gibi, alaycılığı yaşına göre önde gidiyordu.

Auden annesinin yanağından öptü ve tezgâhın üzerinden bir elma aldı. Tessa gülümserken gözlerindeki bakış yumuşadı. Emery küstahtı fakat Auden sevgi doluydu. Sabırlı ve tatlı dilliydi; Emery ise dik kafalı ve inatçıydı. İkisi de birbirinden iyi değildi; sadece en iyi açılardan birbirlerinden faklılardı. İşin tuhafı, birbirleriyle çok iyi anlaşıyorlardı. Emery kardeşiyle uzun uzun zaman geçirir, onu müzik grubu çalışmalarına götürür ve onun sanat sergilerine giderdi.

"Anlaştık o halde. Bu gezide çok iyi vakit geçireceğim!" Emery ellerini birbirine vurarak ön kapıya doğru hızla yürüdü. Auden bizimle vedalaşıp okula gitmek üzere ablasının peşinden dışarı çıktı.

"Nasıl oldu da bu iki çocuğun anne ve babası olduk?" diye sordu Tessa başını iki yana sallayarak.

"Hiçbir fikrim yok." Güldüm ve kollarımı açtım. "Buraya gel." Güzel sevgilim yanıma geldi ve kendini kollarımın arasına bıraktı.

"Uzun bir yoldu." İç geçirdi. Omuzlarını sıvazladım.

Kendini geriye doğru bıraktı ve hemen rahatladı. Bana döndüğünde, o mavi-gri gözleri onca yıldan sonra bana hâlâ büyük bir sevgiyle bakıyordu.

Her şeye rağmen başarmıştık. Ruhlarımız her neden yapılmışsa, ikimizinki de aynıydı.

Teşekkür

Ahh, işte buradayız! SON. After'ın çılgın yolculuğundaki son. Bu seferki en kısası olacak çünkü zaten her şeyi diğerlerinde söylemiştim.

Okuyucularıma; her zaman yanımdaydınız ve şimdi her zamankinden daha yakınız. Hepiniz benim dostumsunuz, bana ve kitaplara bu kadar büyük destek vermeniz çok hoşuma gidiyor. Biz gerçekten bir aileyiz. Benim için sadece bir heves olan bir şeyi aldık ve dört kitaplık bir seriye çevirdik. Bu çok çılgınca! Hepinizi seviyorum ve her birinize ne kadar teşekkür ettiğimi ve değer verdiğimi sürekli söylemekten hiç vazgeçmeyeceğim.

Dünyadaki en iyi editör Adam Wilson'a (her kitapta bunu farklı şekillerde söylediğimi biliyorum); bu kitapların şimdiki hallerine gelmelerine yardımcı oldun; benim için harika bir öğretmen ve dosttun. Sana birçok kez mesaj gönderdim, sayfa kenarlarına çok sayıda yorum yazdım fakat sen her zaman cevap verdin ve asla şikâyet etmedin! (Bunun için bir ya da otuz kadar ödülü hak ediyorsun.) Seninle tekrar çalışmayı sabırsızlıkla bekliyorum!

Yapım ekibi ve redaktörlere; özellikle de Steve Breslin, Steven Boldt ve S&S satış ekibine; bu seri için bu kadar çok çalıştığınız için harikasınız.

Kristin Dwyer'a; muhteşem, dostum! Her şey için teşekkür ederim ve hayatımız boyunca birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum. (Bunu yalnızca biraz korkutucu anlamda söylüyorum.)

Wattpad'deki herkese; bana her zaman dönebileceğim bir ev verdiğiniz için teşekkürler.

Kocama; diğer yarım olduğu ve hayatımın her alanında beni hep desteklediği için teşekkürler. Ve Asher'a; başıma gelen en iyi şey olduğu için.